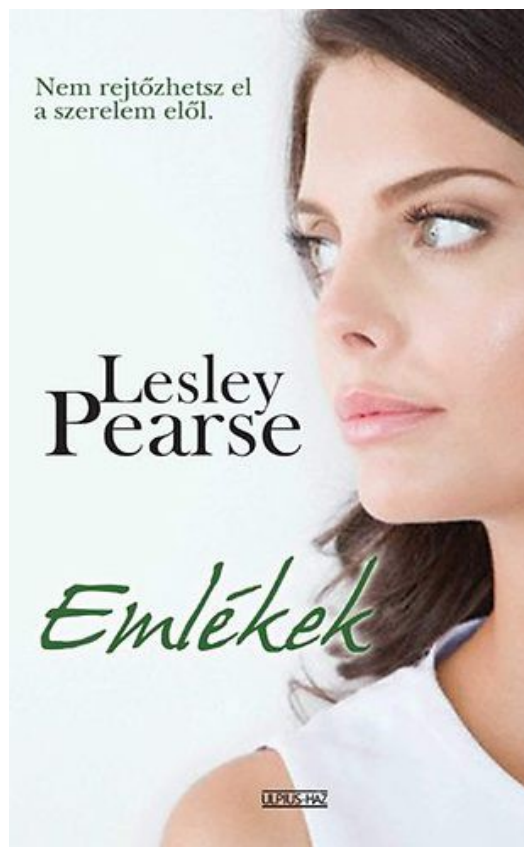

Lesley Pearce

E m l é k e k

A Charlotte nevű fegyenchajó veszedelmes bűnözőket szállít Ausztráliába. Watkin Tench a jóképű tiszt világmegváltó tervekkel indul az új hazába, míg a mocskos hajótérben láncra verve a húszéves Mary Broad a vesztébe igyekszik. Mary a kaland reményében hagyta el faluját, de a városba érve egy rossz döntés lett a végzete. Egyetlen dolog élteti: megszökni a fogságból, bármi áron. Lesley Pearce megtörtént eseményeken alapuló, lebilincselő könyve egy szenvedélyes szerelem, és a mindenben diadalmaskodó női akarat története.

Lesley Pearce regényeiből több mint hárommillió példányt adtak el világszerte. Pearce, akinek élettörténete kész regény, bravúros mesélő, történeteiben a legféltettebb és leggyűlöletesebb emberi érzelmek csapnak össze, rajongói szerint páratlan érzékkel mutatja meg milyenek is vagyunk valójában; veszélyben, magányban, bűnben és szerelemben.

Lesley Pears: Emlékek
Fordította: Berki Judit
Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2009
A fordítás alapjául szolgáló mű: Lesley Pearse: *Remember Me*

A szerzőtől az Ulpius-háznál megjelent:
Hit
Titkok

Előkészületben:
Utazók

Copyright © Lesley Pearse, 2005 All rights reserved
Hungarian translation © Berki Judit, 2009
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2009

John Robertsnek, az én Boswellemnek. Nincs rá szó, hogy elmondjam, milyen hálás vagyok Neked.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani Pam Quicknek Sydneyben, akire – azon túl, hogy rengeteg információt, könyvet és képet kaptam tőle az első flottáról – mindig számíthattam. Lelkesedésed, önzetlen segítséged és biztató szavaid nélkül sosem tudtam volna befejezni ezt a könyvet. Amikor visszamegyek Sydneybe, az a minimum, hogy meghívjak egy szuper vacsorára.

Amikor anyagot gyűjtöttem az *Emlékekhez*, több tucat könyvet elolvastam, de az alábbiak bizonyultak a leghasznosabbaknak.

Judith Cook: *Minden veszéllyel szemben*. A valóság gyakran furcsább és izgalmasabb, mint a képzelet, és Judith Cook aprólékos kutatómunkán alapuló könyve a foweyi Mary Bryantról valóban lenyűgöző mű, kötelező olvasmány mindenkinek, akit érdekel a történelem.

Robert Hughes: *A végzetes part*. Magával ragadó, fantasztikus könyv Ausztrália korai éveiről.

Peter Taylor: *Az első tizenkét év*. Rendkívül informatív munka, anélkül hogy száraz vagy unalmas lenne. Az illusztráció is kitűnő.

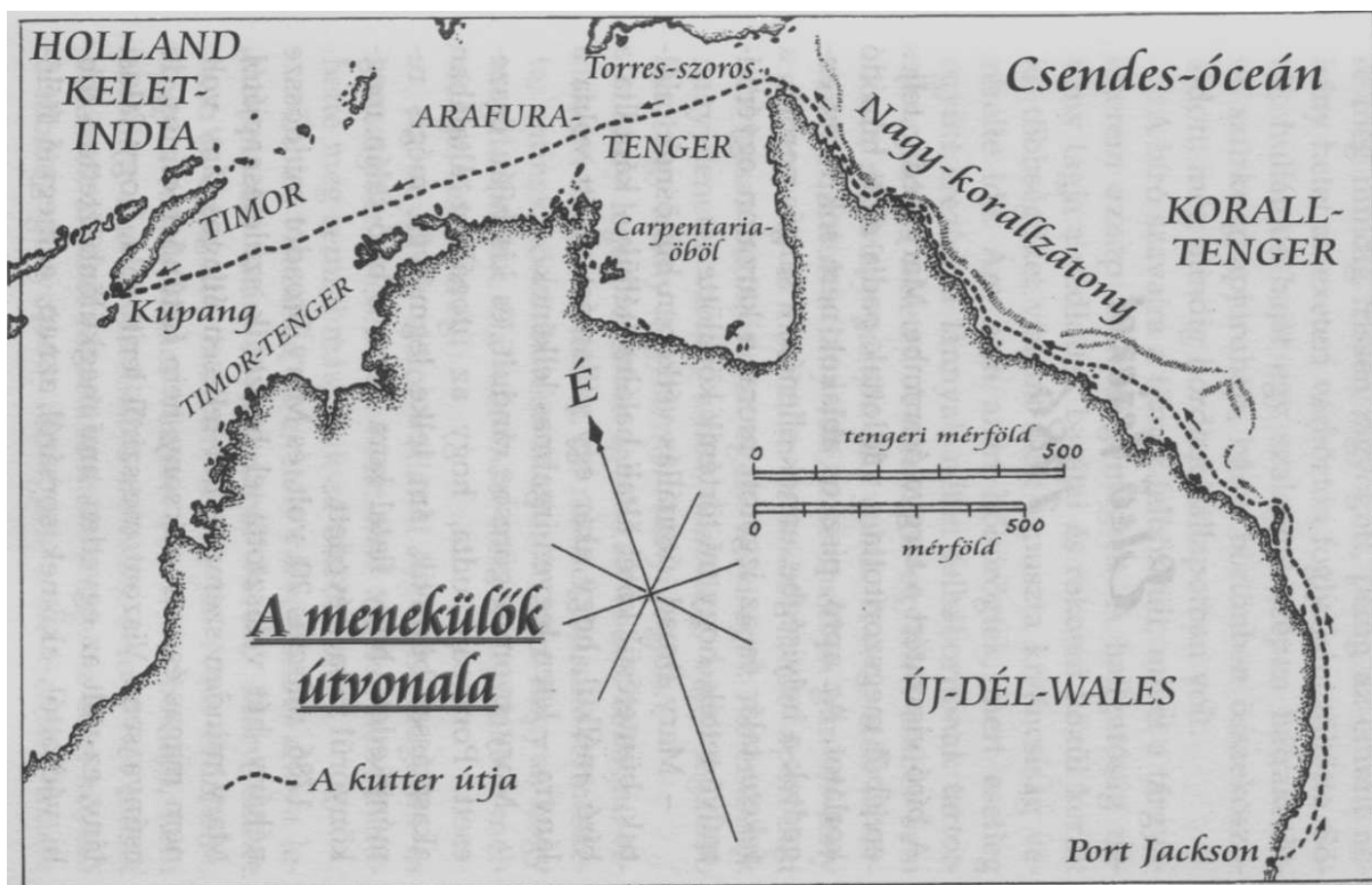
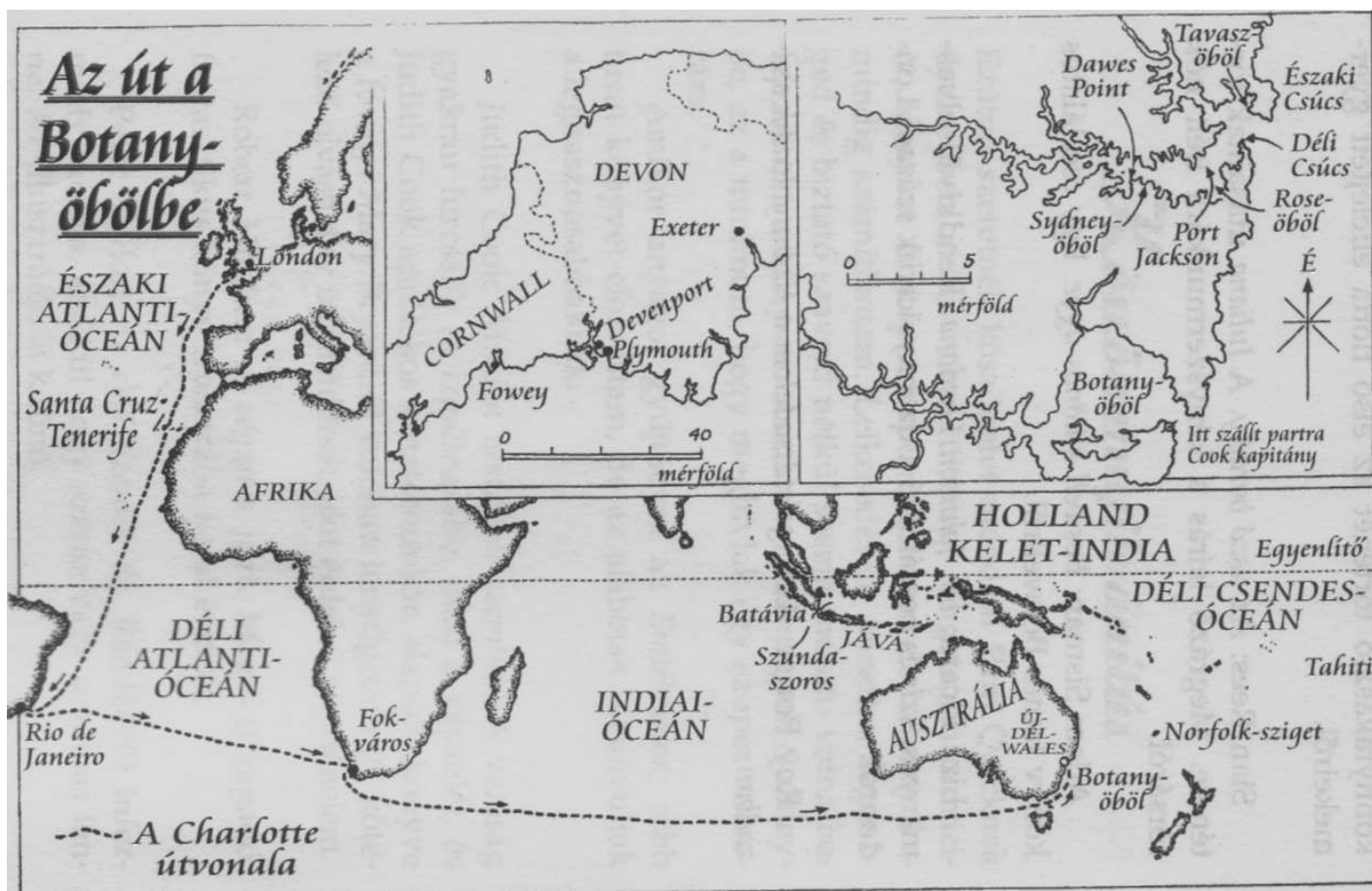
Robert Holden: *A történelem árvái*. Egy sok helyütt könnyfakasztó történet az első flotta elfelejtett gyermekeiről.

Sian Rees: *Az úszó bordély*. A *Juliana* utasainak története. Megrázó leírás a kényszermunkára ítélt nők sorsáról.

Adam Sisman: *Boswell különös ügye*. Egy csodálatos könyv James Boswellről.

Liza Picard: *Dr. Johnson Londona*. Rendkívül olvasmányos, színes beszámoló a tizennyolcadik századi Londonról.

Roy Porter: *Az angol társadalom a tizennyolcadik században*.

Első fejezet

1786

A bíró visszatért a tárgyalóterembe, Mary pedig teljes erejéből megszorította a vádlottak padja előtt húzódó korlátot. Az apró, piszkos ablakok nem sok fényt engedtek a helyiségbe, ennek ellenére a sárgás paróka, a fekete talár és az izgatott moraj a karzaton egyértelművé tették, hogy mi történik körülötte.

– Mary Broad, útonállás vétkében bűnösnek találtuk, büntetésül kötél általi halálra ítéljük – kántálta a bíró anélkül, hogy akár egy pillantást vetett volna a lányra. – Isten legyen irgalmas lelkének.

Mary gyomra görcsbe rándult, és kis híján összeesett. Pontosan tudta, hogy az útonállást általában akasztással büntetik, ám lelke legmélyén mégis reménykedett, hogy fiatal kora miatt a bíró talán megkönyörül rajta. Tévedett.

1786. március 20. volt, és Mary Broadot mindössze néhány hét választotta el huszadik születésnapjától. Mary minden szempontból teljesen átlagos lány volt: nem magas és nem alacsony, nem feltűnően csinos, de csúnya sem. Viszont messziről lerítt róla, hogy falusi lány, ez volt az egyetlen, ami megkülönböztette a többi vádlottól, akiknek sorsáról aznap, a megyei ítélőszék tavaszi ülészakán döntöttek. Makulátlan arcbőre még mindig frissen ragyogott, pedig az elmúlt néhány hetet az exeteri várbörtön foglyaként töltötte. Sötét, hullámos haját egy szalaggal szépen hátrakötötte, szürke gyapjúruhája, bár a börtönben összekoszolódott, még mindig hordható állapotban volt.

A bíró szavaira a tömeg felhőrdült, mivel a tárgyalóterem aznap zsúfolásig megtelt. A hallgatóság néhány tagja a vádlottak barátai és rokonai közül került ki, többségüket viszont csak a puszta kíváncsiság vezérelte ide. Ám nem azért hőbörögtek, mert esetleg együtt éreztek a lánnyal, netán felháborítónak tartották a súlyos ítéletet. A teremben egyetlen ember sem akadt, aki Mary pártján állt volna. A csöcselék kárörvendve fordult a lány felé, a szemekben gúnyos fény csillogott, és a mosdatlan testekből áradó áporodott bűz lassan betöltötte az egész helyiséget. Az emberek nagyjelenetet vártak, sírást, kiabálást, vagy legalább azt, hogy a lány kegyelemért könyöröggjön.

Mary legszívesebben így is tett volna, zokogni, esdekelní akart az életéért, de makacs, büszke természete, aminek köszönhetően ide jutott, nem hagyta, hogy megalázkodjon. Ha már mást nem is, legalább a méltóságát őrizze meg.

Az egyik ór ekkor vállánál fogva megragadta és kítaszigálta a teremből. Most már tényleg nem menthette meg semmi más, csak az imádkozás.

Útban visszafelé az exeteri várbörtönbe, ahova letartóztatása után Plymouthból került, Mary szinte nem is érzékelte, hol van, merre jár. Nem érdekelte, hogy a nehéz bilincs véresre dörzsöli a bokáját, nem törődött sem a vasakkal a derekán, sem a hét másik elítélttel, akikkel összeláncolták, ahogy az őket követő ordibáló, gúnyolódó tömeggel sem. Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy legközelebb az eget már csak akkor látja viszont, amikor az akasztófára viszik.

Arcát a gyenge délutáni napsütés felé fordította. Reggel, amikor az ítélőszékre vitték, kis híján megvakult az erős tavaszi napfénytől, mivel az elmúlt heteket egy sötét cella foglyaként töltötte. Akkor mohón szívta magába a látványt: a rügyező fákat, a turbékoló galambokat, és amilyen ostoba volt, mindezt jó előjelnek tekintette.

Mekkorát tévedett. Soha többé nem láthatja viszont imádott Cornwallját, ahogy szüleit és a nővérét, Dollyt sem. Csak abban az egyben bízott, hogy a családja sosem fogja megtudni, mi is történt vele. Még az is sokkal jobb, ha azt hiszik, Mary hálátlan, szívtelen teremtés, aki lenézi őket, mert új, plymouthi vagy londoni életébe egyszerű szülei nem

férnek bele, mint elviselni azt a szégyent, hogy megtudják, lányuk hóhérkötélen végezte.

Mary hirtelen arra lett figyelmes, hogy valaki sír. Felnézett, és látta, hogy a bal oldalán ülő asszony szipog ilyen hangosan. Korát lehetetlen volt megállapítani, mivel az arcát himlőhelyek csúfították el, amit egy szakadozott, barna kendővel próbált elrejteni.

– Sírással most már nem sokra megyünk – szólalt meg, mert feltételezte, hogy az asszonyt is akasztófára ítélték. – De legalább tudjuk, hogy mi vár ránk.

– Nem loptam el semmit! – zokogta a nő. – Esküszöm, hogy nem én voltam! Valaki más volt, de megszökött, és engem kaptak el.

Maryt januárban tartóztatták le, azóta már számtalanszor hallotta ezt a változatot. Eleinte mindenkinek elhitte, most azonban már nem volt ennyire naiv.

– És ezt ma elmondtad nekik? – kérdezte.

Az asszony bólintott, és a könnyei még gyorsabban potyogtak. – De aszonták, hogy valaki meglátott.

Marynek most nem volt ereje ahhoz, hogy az asszonyra figyeljen. Ehelyett igyekezett minél több friss levegőt, képet, hangot és a város színes forgatagát magába szívni, hogy ha majd visszaviszik a mocsos, sötét cellába, legyen miből erőt merítenie. Ha most végighallgatná szomszédja szomorú sorsát, az csak még jobban elkésérítené. De jóérzésű lévén nem tehette meg, hogy egyáltalán ne foglalkozzon a szerencsétlennel.

– Téged is felakasztanak? – kérdezte.

A nő erre felkapta a fejét, nyüzött arcán döbbenet tükröződött. – Dehogy. Csak egy húsos lepény volt.

– Akkor sokkal szerencsésebb vagy, mint én – sóhajtott.

Miután visszaértek a várbörtönbe, és belökték a tömlöcbe, húsz másik fogollyal együtt, férfival, nővel vegyesen, Mary a fal mellé kuporodott, eligazította láncait úgy, hogy fel tudja húzni a térdét, szorosan a köpenyébe burkolódzott, és hátradőlt, hogy végiggondolja a helyzetet.

Most egy másik cellába került, egy fokkal talán elviselhetőbbé, legalábbis abból a szempontból, hogy egy apró, rácsos ablakon keresztül némi friss levegő jutott be, a földre vetett szalma valamivel tisztábbnak tűnt, és a vödrök még nem teltek csordulásig. Ám a levegőt ugyanúgy semmihez nem fogható, átható bűz ülte meg: mocsok, testnedvek, hányás, penész és emberi szenvedés szaga, a lány pedig minden egyes lélegzetvételkor ezt szívta magába.

A tömlöcben nyomasztó csend uralkodott. Senki sem beszélt hangosan, nem szitkozódott, és nem becsmérelte üvöltve a foglárokat, ahogy azt sokan a másik cellában tették. Ami azt illeti, mindannyian ugyanolyan magukba roskadtan ültek, ahogy Mary, belefeledkezve gondolataikba vagy nyomorúságukba. Mary feltételezte, hogy valószínűleg mindenkit halálra ítélték, és ez másokat is legalább annyira megdöbrentett, mint őt.

Nem látta viszont sem Catherine Fryert, sem Mary Haydont, a két lányt, akivel együtt fogták el, pedig reggel még a törvényszékre is együtt vitték őket. Marynek fogalma sem volt, hogy vajon még mindig ott vannak-e és várják az ítéletüket, vagy pedig megúszták egy jóval enyhébb büntetéssel.

Ám bármi volt is az oka, örült, hogy megszabadult tőlük. Igyekezett megfeledezni arról, hogy ha nincsenek a barátnői, neki soha, semmilyen körülmények között eszébe sem jutott volna, hogy bárkit is kiraboljon.

A cella túlságosan sötét volt ahhoz, hogy pontosan lássa társait, mert fény kizárólag a folyosóról szűrődött be. Ami azonban még így is azonnal feltűnt, leszámítva, hogy itt férfiak is voltak, hogy társai szinte semmiben sem különböztek azoktól, akikkel az elmúlt hónapokban együtt raboskodott.

A foglyok kora széles skálán mozgott: egy körülbelül tizenhat éves lány egy idősebb asszony vállán szipogott, nem messze tőlük egy ötven körüli férfi támasztotta a falat. A

nők közül hárman valószínűleg utcalányok lehettek, legalábbis színes és feltűnő ruhájukból Mary erre következtetett, a többiek viszont erősen lestrapált, elgyötört emberek voltak: beesett arcú, rothadó fogú, csapzott hajú nők és aszott, szikár férfiak meredtek némán maguk elé.

Két nőt még az előző cellájából ismert: a szakadozott csipkegallérú, piros ruhás Bridie-t, aki beismerte, hogy igen, valóban kirabolt egy tengerészt, mialatt az aludt; és Peget, a leggyűröttebb, legviharvertebb asszonyok egyikét, aki náluk jóval idősebb volt, és makacsul őrizte bebörtönzésének titkát.

Mary előző tapasztalatai alapján biztosra vette, hogy bár társai most csendesen és megszeppenten gubbasztanak, néhány órán belül magukhoz térnek, és a basáskodó típusok, mint például Bridie, vérre menő harcot folytatnak majd a vezér pozíciójáért. A küzdelem nagy része nem volt más, mint puszta hőzöngés: ha az ember túl akarta élni a börtönt, nem tűnhetett anyámasszony katonájának. Verekedéssel, üvöltözéssel, illetve az örök szidalmazásával lehetett a legegyszerűbben tudatni a cellatársakkal, hogy kivel nem érdemes a jövőben ujjat húzni.

Mary azon gondolkodott, hogy ebben a helyzetben van-e bármi értelme handabandázni. Ő a maga részéről nem akart senkivel összetűzésbe keveredni, pusztán azt szeretne volna megtudni, hogy hány napja van még hátra.

Amikor Bridie észrevette a lányt, felnyalábolta láncait, és keresztülbukdácsolt a cellán.

– Bitó? – kérdezte. Mary bólintott. – Neked is?

Bridie leroskadt a szalmára, és elkeseredett arckifejezése önmagáért beszélt. – Az az istenverte bíró, legyen átkozott! – Köpött egyet. – Fogalma sincs, hogy megy az a magunkfajtánál. Most mondjad meg, oszt' kinek lesz az jó, ha fellógnak? Ki gondoskodik most mán az öregjeimről?

Nem sokkal azután, hogy Exeterbe került, Bridie részletesen elmesélte az életét Marynek, többek közt azt, hogy azért lett belőle utcalány, hogy idős szüleit megmentse a dologháztól. Azonban az élénk színű ruhákból és Bridie még élénkebb, temperamentumos természetéből arra lehetett következtetni, hogy döntése azért nem okozott túl nagy erkölcsi dilemmát számára. Maryhez viszont mindig is kedves volt, már a legelső börtönben töltött éjszakájától kezdve védte és gyámolította a lányt, és Mary úgy érezte, hogy újdonsült barátnője a lelke mélyén valóban egy jó szándékú valaki.

– Pedig biztos vótam benne, hogy ha valaki, akkor te megúszod! Azzal az ártatlan kis pofáddal meg úgy egyáltalán – mondta Bridie, és piszkos kezével gyengéden megcirógatta Mary arcát.

– Hát mi vót? Meséjjél!

– A hölgy, akit kiraboltunk, ott volt a bíróságon – mondta Mary szomorúan. – Felismert.

Bridie együtt érzőn sóhajtott. – Reméljük, gyorsan meglesz. Nincs anná nagyobb szörnyűség, mint várni, hogy mikor veszik mán le azt a testet.

Néhány órával később, miközben a többi fogoly szemmel láthatóan mélyen aludt a hideg kőpadlóra vetett mocskos szalmán, Mary a családjáról és a szülőfalujáról, a cornwalli Foweyről ábrándozott. Most már tudta, hogy jóval szerencsésebbnek született, mint sokan mások, akikkel azóta találkozott, hogy elhagyta otthonát.

Apja, William Broad halászként kereste kenyerét, és bár voltak nehezebb időszakok az életében, amikor nem volt munkája, valamiképpen mindig sikerült gondoskodnia arról, hogy a családjának legyen mit ennie, és sose fázzanak. Mary még pontosan emlékezett arra az érzésre, amikor nővérével, Dollyval összebújva hallgatták, hogy a hullámok mekkora erővel csapódtak a kikötő falának, de ők mégsem féltek, sosem aggódtak, mert apjuk bármennyi időt töltött is a tengeren, mindig hagyott annyi pénzt nekik, ami kitartott

a visszatértéig.

Most, hogy eszébe jutott Fowey, az apró házak és a macskaköves utcák, torkát sírás fojtogatta. A nyüzsgő kikötővároskában mindig történt valami izgalmas, ráadásul mindenkit ismert, családját pedig köztisztelt övezte. Anyja, Grace Broad értékrendjében első helyen szerepelt a tisztesség: apró házukat makulátlan rendben tartotta, kiválóan főzött, varrt, és megpróbált a lányaiból is hasonlóan gondos háziasszonyt faragni. Két gyermeke közül Dolly, az idősebb volt a kötelességtudó, engedelmes lány, aki boldogan követte anyjuk példáját, és egyetlen álma az volt, hogy egy nap majd férjhez menjen, gyerekeket szüljön, és legyen saját otthona.

Maryt más fából faragták. A barátok és rokonok gyakran mondogatták is, kár, hogy nem született inkább fiúnak. A túvel ügyetlenül bánt, a házimunka pedig untatta. Akkor érezte magát elemében igazán, amikor apjuk magával vitte halászni. Ilyenkor szinte teljesen eggyé vált a tengerrel, és a hajóval is majdnem olyan jól bánt, mint William Broad. Idejét is szívesebben töltötte fiúk és férfiak között, akik a nőkkel ellentétben olyan izgalmas dolgokról beszélgettek, mint különleges országok valahol a messzi tengeren túl, vagy háborúkról, csempészetről, esetleg munkájukról a bauxitbányában. Marynek nem volt ideje a sok vihorászó, idétlén lányra, akiket legfőljebb az érdekelt, hogy mennyibe kerül a hajszalag. Pont kalandvágya miatt hagyta ott végül Foweyt, mert őszintén hitt abban, hogy ha máshova születik, egészen biztosan nyomot hagy a világban. Akkoriban, amikor Mary az útját tervezgette, Dolly mondott valami nem túl kedveset, olyasmit, hogy húgának csak az a baja, hogy még nem volt udvarlója, és attól fél, hogy majd soha nem is lesz.

Pedig ez egyáltalán nem így volt. Mary tényleg nem akart minden áron férjhez menni. Sőt ami azt illeti, inkább sajnálta, semmint irigyelte azokat a lányokat, akikkel együtt nőtt fel, és akik már családanyák voltak két-három gyerekkel. Tudta, hogy egykori barátnői számára minden egyes gyerek nem pusztán örömet, hanem teherterét is jelent: egy újabb éhes szájat, és a napjaikat folyamatos rettegésben töltik, mi lesz, ha férjük balesetet szenved a tengeren vagy a bányában. Az élet senkinek sem volt könnyű Cornwallban, csak az uraknak. A többiek három lehetőség közül választhattak: a halászat, a bánya, vagy pedig elszegődtek cselédnek.

Dolly a Treffry-háznál, egy ősi foweyi nemesi családnál szolgált, Mary viszont határozottan elzárkózott attól, hogy kövesse példáját. Nem akart egész nap moslékosdézsát súrolni, tüzet gyújtani, vagy egy goromba házvezetőnő zsémbelését hallgatni. Nem így képzelte a jövőjét. A másik lehetőség ellenben az volt, hogy a kikötőben halat sózzon vagy belezzen, és bár gyerekkora óta nagy rutinra tett szert mindkét műveletben, sőt szívesen hallgatta, ahogy munka közben az asszonyok egymással beszélgetnek, és csodálta, hogy mennyire összetartanak, ebből a munkából még soha senki nem gazdagodott meg. Az ember ráadásul még büdös is lett tőle, télen pedig elviselhetetlen volt a hideg. Mary gyakran elnézte a nőket, akik egész életükben a halfeldolgozóban robotoltak; látta a hajlott hátakat, a reumás ujjakat, és tudta, hogy ez a munka egyenlő a korai halállal.

Plymouthról a tengerészek meséltek neki először.

A szép boltokról, a nagy házakról és a sok lehetőségről, ami a kellően elszánt próbálkozókat várja. Mary arra gondolt, hogy talán még az egyik boltban is elhelyezkedhet, mert bár nem tudott sem írni, sem olvasni, gyorsabban számolt, mint az apja.

Szülei vegyes érzésekkel fogadták a döntését. Legszívesebben nem engedték volna el Foweyből, de mivel nehéz idők jártak, egyre nehezebben tudták még őt is eltartani. Talán azt remélték, hogy néhány becsületes munkával töltött év után kisebbik lányuk nyughatatlan természete lecsillapodik, előbb-utóbb megtalálja a párját, férjhez megy, családot alapít.

Mary akkor tűkön ült, alig várta, hogy elmenekülhessen Foweyből, most azonban, ahogy a tömlőc kemény, hideg kövén feküdt, és felidézte indulásának napját, majd megszakadt a szíve, annyira hiányzott az otthona.

Kora reggel indult, egy gyönyörű júliusi napon, a türkizkék égbolton egyetlen felhő sem látszott, és a nap már melegen sütött. Apja néhány nappal azelőtt hajózott el Franciaország felé, és Mary ragaszkodott hozzá, hogy csak Dolly kísérje le a kikötőbe. Úgy érezte, képtelen még egyszer végighallgatni anyjuk intelmeit, például hogy viselkedjen tisztességesen a hajón, és óvakodjon az idegenektől.

Grace Broad nem volt érzelgős típus, Mary meg is döbbsen, mert amikor búcsúzóul meg akarta puszilni, anyja váratlanul magához szorította.

– Ígérd meg, hogy jó leszel! – suttogta, és a hangja megremegett. – Ne felejts el imádkozni, a bajt pedig kerüld!

Ám Mary türelmetlenül lerázta magáról anyja ölelő karját, és nővérével máris viháncolva, izgatottan futottak a kikötő felé. Amikor azonban a keskeny utcácska végén megfordult, hogy egy utolsó pillantást vessen a szülői házra, legnagyobb meglepetésére anyjuk még mindig az ajtóban állt és őket nézte. Grace akkor öregnek látszott, törékenynek és valahogy furcsán esendőnek, talán mert ősz haját még nem volt ideje feltűzni. Ráadásul szürke ruhát is viselt, így szinte teljesen beleolvadt a ház falába. Bár Mary nem látta tisztán anyja arcát, mégis érezte, hogy sír. Grace-nek ennek ellenére valahogy sikerült vidáman integetnie.

– Nem tudom, honnan veszed, hogy Plymouthban jobb lesz, mint itt – jegyezte meg Dolly csípősen, ahogy leértek a kikötőbe, és meglátták a várakozó hajót. – Bárhova mehetsz a világon, úgysem találsz ilyen szép helyet, mint Fowey.

– Ne legyél ilyen undok! – védekezett Mary, és arra gondolt, Dolly biztosan irigykedik. Kettőjük közül a nővére volt a csinosabb: égszínkék szemű, makulátlan arcú, pirosposzsgás lány, helyes fitos orral megáldva. Mary úgy érezte, hogy Dollyban ugyanaz a kalandvágy lobog, mint benne, csak nem elég bátor, hogy bármit tegyen is érte, de lelke mélyén tiltakozik a sors ellen, ami már kezdett körvonalazódni számára.

– Nem tehetek róla – felelte Dolly elcsukló hangon. – Nagyon fogsz hiányozni. Kérlek, ne maradj túl sokáig!

Mary akkor átölelte testvérét, és valami olyasmit mondott, hogy Dolly ne aggódjon, amint megcsinálja a szerencsáját, érte küldet, és magához veszi. Ha tudta volna, hogy akkor látja utoljára a nővérét, elmondta volna neki azt is, hogy mennyire szereli. Azon a napfényes reggelen viszont alig várta, hogy már a fedélzeten legyen. Fel sem merült benne, hogy épp Plymouth okozza majd a vesztét.

Ahogy arra sem számított, hogy Plymouthba tömegével érkeznek a hozzá hasonló fiatal lányok, és a legjobb állások azoknak jutottak, akik csinosak voltak, tudtak írni-olvasni, és még jó ajánlóleveleket is vittek magukkal. Mary végül egy kocsmában talált munkát a kikötőben, ahol egész nap mosogatott és padlót súrolt, éjszaka pedig egy szalmazsákon aludt a pincében.

Szeptemberben, Szent Mihály-napja körül a kocsmáros kidobta. Azt állította, hogy Mary meglopta, de ez nem volt igaz. Egyetlen bűne az volt, hogy visszaütötte a férfi közeledését. Ajánlólevelével nélkül viszont nem tudott másik munkát szerezni, ahhoz pedig túl büszke volt, hogy hazamenjen Foweyba, és azt hallgassa, hogy: „Na, látod, nem megmondtam, ugye.”

Amikor a kikötőben megismerkedett Thomas Coogannel, azonnal tudta, hogy megtette az első lépést a pokol felé vezető úton. Hiszen egyetlen tisztességes fiatal lány sem engedte volna meg, hogy egy ismeretlen ember vacsorát vegyen neki, kézen fogja, sőt pánikszzerűen elmenekült volna, amikor a férfi azzal állt elő, hogy Mary talán vele maradhatna, ameddig nem talál másik munkát. Volt azonban valami Thomas szikár,

csontos arcában, élénkkék szemében, valamint a francia- és spanyolországi útjairól mesélt történetekben, ami rabul ejtette Maryt.

Thomast nem kötötte egyetlen olyan szabály sem, amelyek között Mary felnőtt. Nem érdekelt sem a király, sem az egyház, és semmilyen más hatalom. Modora alapján akár úriember is lehetett volna, választékosan öltözött, és ő volt a legszórakoztatóbb ember, akivel a lány valaha találkozott.

Thomas vonzerejét az is nagymértékben növelte, hogy a férfi szemmel láthatóan teljesen belehabarodott Marybe, és a legszívesebben egyfolytában ölelte, csókolta volna. Még soha egyetlen férfi sem kívánta őt így korábban kizárólag a barátot látták benne. Thomas azonban azt mondta, hogy Mary gyönyörű és különleges, szemének olyan a színe, mint az égboltnak vihar előtt, és érzéki ajkát egyszerűen meg kell zabálni.

Az első együtt töltött nap egyszerűen varázslatos volt. Zuhogott az eső, és a férfi egy fogadóba vitte a kikötő mellé, ahol kabátját a kandalló elé terítette, hogy megszáradjon, neki pedig vett egy pohár rumot, hogy felmelegedjen. Mary most ivott rumot először, de nem ízlett neki, prüszkölt tőle, és zavarta, ahogy az ital a torkát égette. Azt viszont nagyon élvezte, amikor a férfi előrehajolt, és ajkával gyengéden végigsimította ajkát. – Olyan mézédés, akár a legfinomabb nektár – suttogetta. – Idd meg, kicsi tündér, jót fog tenni, hidd el.

Thomas mellett Mary úgy érezte magát, mint egy vakmerő kalandornő. Mintha egész teste lángra gyúlt volna, amit nemcsak az ital okozott, hanem a férfi szellemes riposztjai, érzéki érintései és az előérzet, hogy nemsokára valami veszélyes, ám mégis csodálatos dolog történik vele.

Utólag visszagondolva, Marynek gyanút kellett volna fognia, mert a férfi valamiért sosem akarta ágyba vinni. Bár sokat és szenvedélyesen csókolóztak, és Thomas gyakran mondogatta, mennyire szereti, ennél tovább azonban sohasem ment. Akkor Mary ostobán azt gondolta, a férfit kizárólag az iránta való tisztelet és szeretet fékezi meg, és csak később jött rá, mi az igazság.

Thomas Coogant egyetlen ember érdekelt, méghozzá önmaga. Foglalkozására nézve zsebtolvaj volt, és amikor meglátta Maryt, ahogy az utcán sírdogált, tudta, hogy egy ártatlan, falusi lánynál jobb büntársat keresve sem találhat. Elég volt néhány hanyagul odavetett, együtt érző szó, és Mary máris megbízott benne.

Az első néhány hétben Maryben fel sem merült, hogy amíg kart karba öltve kirakatokat nézegetnek vagy a piacon sétálnak, Thomas szabad kezével éppen tárcát, zseborát vagy egyéb értékes tárgyakat emel el. Túlságosan megbabonázta a férfi sármja, lenyűgözték izgalmas barátai és ismerősei, legfőképp pedig lehengerelte a nagyvonalúság, ahogy bánt vele, így eszébe sem jutott, hogy firtassa, pontosan ki is ő és mivel foglalkozik.

Amikor kiderült, mi is a helyzet, Maryt már annyira elbűvölte a férfi könnyed, szórakoztató életvitele, hogy felőle akár sírrabló is lehetett volna, akkor sem rebhent volna a szeme sem. A románcnak közvetlenül karácsony előtt szakadt vége, amikor Thomas egyszer csak nem ment többet haza a fogadóba, ahol Maryvel megszálltak, és a lány vigasztalhatatlan volt.

Valószínűleg letartóztatták, Mary pedig jobb híján összeállt Mary Haydonnal és Catherine Fryerrel. Nem akarta, hogy ez a két zsebtolvaj, akiket Thomas olyan nagyra értékelt, azt higgye, gyáva, vagy bármi más rosszat feltételezzen róla. Mindketten olyan vakmerőnek, olyan nagyviláginak tunktek, Marynek pedig kellett a pénz, hogy tudja fizetni Thomas szobáját addig is, amíg visszatér.

Mary kezdetben csak őrt állt, amíg a másik két lány pénztárcákat, retiküloket lopott a zsúfolt utcákon vagy a piacon. Néha elterelő hadművelet gyanánt ájulást színlelt, vagy kiabálni kezdett, hogy segítség, ellopták a táskáját. Egy nap azonban Catherine szólt, hogy ennek vége, többet nem kímélik, most már neki is virítania kell. Amikor aztán megláttak

egy alacsony, elegánsan öltözött asszonyt, aki hazafelé sétált a főutcán, mindkét keze tele csomagokkal, úgy tűnt, eljött a megfelelő pillanat.

Talán ha Mary nem akarta volna olyan elszántan bizonyítani bátorságát, akkor csak egyszerűen meglöki az asszonyt és felkapja az egyik csomagját. Ehelyett fél kézzel megragadta a nő csinos selyemkalapját, a másik kezével felkapkodta a csomagokat, odahajította barátnőinek, és csak azután próbáltak meg elmenekülni. Balszerencsájukra többen a nyomukba eredtek, beszorították őket egy sikátorba, és valaki rendőrért kiáltott.

Az ezt követő eseményekről Marynek csak kusza, homályos emlékei maradtak. Néhány nappal később ugyanis átszállították őket Exeterbe, és az az út minden korábbi megpróbáltatást felülmúlt. A négynapos utat egy szekéren tette meg három másik lánnyal, köztük állítólagos barátnőivel összeláncolva, Catherine és Mary pedig megállás nélkül szidták és gyalázták, csak őt okolták azért, hogy ide jutottak. Január volt, a kopár mezőkön vad, jeges szél süvített, szinte kettészelte őket, akkora erővel tombolt. Ha valamelyikük könnyíteni akart magán, a többieknek is le kellett szállniuk, az ő pedig kaján tekintettel bámulta őket. Minden egyes lépés kinszenvedés volt, még nem tudtak együtt mozogni, így a béklyók a húsukba vájtak, és véresre törték a bokájukat. Éjszakánként belökték őket egy-egy út menti fogadó istállójába, és odavetettek nekik egy kis vizet és kenyeret. Mary biztos volt benne, hogy nem éli túl a hideget, sőt teljes lelkéből kívánta, inkább fagyjon halálra, mert már nem bírta tovább hallgatni társnői mocskolódását. Ráadásul pontosan tudta, hogy az ilyen súlyos vétségeket, mint a rablás, általában akasztással büntetik.

Az első éjszakán, amit az exeteri várbörtönben töltöttek, szerencsére találkozott Bridievel, aki gondjaiba vette, és vigasztalni próbálta, hogy ne féljen, mindent meg lehet szokni: a patkányokat, a tetveket, a mocskot, a penészes kenyeret, és azt is, hogy mások előtt végezze a dolgát. Így is történt: Mary lassan beletörődött abba, hogy mindez a börtönélet velejárója, és úgy gondolta, részben meg is érdemli, büntetésül azért, amit elkövetett. Azt viszont képtelen volt elfogadni, hogy néhány napon belül meghal, és soha többé nem sétálhat szabadon a mezőn, nem láthatja a tengert, és a naplementét sem. Nemcsak saját életét siratta, hanem azt is, hogy elárulta a szüleit, szégyent hozott a családjára, és nem hallgatott a lelkiismeretére, ami pedig azt súgta, lopni bűn.

Közismert tény volt, hogy a halálraítéltek legalább felének végül enyhítik a büntetését. A következő három napban Mary körül másról sem folyt a szó, és mindenki abban bízott, hogy ő is a szerencsések között lehet.

Mary azonban nem volt buta lány. Pontosán tudta, hogy ehhez az embernek magas rangú támogatókra van szüksége, például egy aggódné úrnőre, egy jóindulatú papra, esetleg egy gazdag barátira, aki szót emelne érdekében. Ahogy az órák és a napok lassan tovább peregtek, egyértelművé vált, hogy kikhez lesz kegyes a sors. Azokhoz, akiknek pártfogóik eddig is ételt, italt, pénzt, sőt még tiszta ruhát is küldtek be.

Mary irigykedve nézte a fiatal lányt és állítólagos nagynénjét, ahogy falták a forró húsos lepényt, amit az egyik börtönőrtől kaptak. A vád szerint elloptak valamit a fogadóból, ahol megszálltak, ők viszont letartóztatásuk óta folyamatosan hangoztatták az ártatlanságukat. A lepényből és a ráadás takarók számából ítélve úgy tűnt, valóban igazat mondanak, vagy legalábbis valaki kívülről nagyon a szíven viselte sorsukat.

Egyes foglyok, olyanok is, akiknek nyilvánvalóan semmi esélyük sem volt a kegyelemre, az utolsó napjaikat meglepően vidáman töltötték. Talán mert úgy gondolták, az akasztás a halál mégiscsak egy viszonylag gyors és fájdalommentes válfaja, még mindig jobb, mint a fogságban töltött évek nyomorúsága, vagy a börtönökben oly gyakori járványok hosszú és fájdalmas agóniája. A nyilvános kivégzés ráadásul egyfajta ranggal is járt, mert mindig hatalmas nézőközönséget vonzott. Azokat, akik bátran és méltósággal fogadták a halált, a csöcselék hősként ünnepelte, sőt még legendákat is költöttek róluk.

Dick Suliion, aki Maryt gyakran elszórakoztatta humorával és magvas bölcsességeivel, maga is ezt a nézetet vallotta. Ahogy a lányt, őt is útonállásért ítélték halálra, esetében viszont a kifejezés helyénvalóbbnak bizonyult, hiszen elhagyatott utakon támadt óvatlan utazókra, akikről aztán nemcsak értékeiket, hanem lovaikat is elvette.

Jókötésű fiú volt, közel hat láb magas, markáns arcú, széles vállú, remek humorérzéssel megáldva. Másnap reggel, közvetlenül a tárgyalás után, Mary arra ébredt, hogy Dick valami pajzán kocsmai dalt dudorászik egy részegről, akit akasztani visznek. Mary biztos volt benne, hogy a fiú sem egészen józan, mivel azok, akiknek volt némi pénzük vagy egyéb értékeik, és lefizették az öröket, akár éjjel-nappal tivornyázhattak. De ahogy Mary feltápáskodott a szalmában, a fiú rámosolygott, és tiszta kék szemében nyoma sem volt ittasságnak.

– Nincs értelme feküdni és siránkozni – mondta, mintha magának magyarázná. – Jó életem volt, de inkább kössenek fel. Tudod, ki akar itt megrohadni és becsavarodni.

– Azt nem tudom, csak azt, hogy mások inkább aludnának még kicsit! – replikázott Mary.

Mary legelőször azt tanulta meg, hogy a börtönben a legfontosabb, hogy az embernek legyen egy erős és határozott védelmezője, Dick pedig tökéletesen alkalmasnak tűnt erre a feladatra, így hagyta, hogy a fiú közelebb húzódjon és beszélgetni kezdjen vele.

Mary hamarosan rájött, hogy Dicknek nem maradt semmi pénze, így nem tudott sem ételt, sem italt venni magának. Elmondása szerint még bebörtönzésének első heteiben elverte mindenét. Jóllehet anyagi javakkal nem támogathatta a lányt, de nagyhangú, bátor fiú lévén, és mivel ismerte a szabályokat, legfőképp pedig vicces volt, így Mary, bár maga sem hitte volna, gyakran még nevetett is.

Akárcsak a lány, Dick is Cornwallból származott, így legalább tudott kivel beszélgetni az otthonáról. Mary hamarosan el is panaszolt neki mindent, ami csak a szívét nyomta, például ebben az egész lopásban az bántja a leginkább, hogy úgy érzi, elárulta a családját.

– Oszt' meg mán minek ezen aggodalmaskodni? –felelte Dick, ugyanolyan erős és ugyanolyan megnyugtató tájszólással, ahogy William Broad is beszélt. – Mindannyian csak azt tettük, amit köll, hogy meg ne gebedjünk. A kormány tehet arról', hogy ide jutottunk. Elvesznek azok mindenünket, pénzünket, földünket, oszt' meg élnek ott a cifra palotában, mi meg nyeljük itt az éhkoppot. Mi csak azoktól vettük el, akiktől vót mit. Megérdemelték, aszondom.

Mary, akit úgy neveltek, hogy mindig becsületes legyen és istenfélő, nem egészen osztotta ezt a nézetet, de nem tiltakozott. – Nem félsz a haláltól? – kérdezte inkább.

Dick megvonta a vállát. – Annyiszor vótam a közelében, hogy mán nem érdekel egyáltalán. Asztán meg, hol van az akasztás a korbácsoláshoz képest? Tizenhat vótam, amikor megkaptam az elsőt. Hát az tényleg akkora egy fájdalom, hogy könyörögsz, öljenek inkább meg. Az akasztás meg lemegy hipp-hopp. De te ne aggógyá, kicsi jány! Végig fogom majd a kezedet.

Dick szavai kissé megvigasztalták Maryt. Eldöntötte, hogy ha meg kell hálnia, bátran lép majd a hóhér kötele alá.

Négy nappal a tárgyalás után, reggel tíz óra körül, az egyik foglár Nancy és Anne Brown, a fogadói lopással vádolt két nő nevét kiáltotta a folyosón. Azt mondta, új bizonyítékok kerültek elő, így hazamehetnek.

Mary őszintén, minden irigység nélkül örült, hogy legalább ők kiszabadulnak, és búcsúzóul megölelte, megpuszilta őket. Az utolsó néhány napban sokat beszélgettek, és a lány biztos volt abban, hogy nem hazudnak, tényleg ártatlanok. Ám alighogy a két nő mögött becsukódott a vasrács, a foglár további négy nevet kiáltott, köztük Maryét.

– Ti velem jöttök! – mondta kurtán az ör.

Mary Dick felé fordult kétségbeesetten, mert azt gondolta, viszik máris az akasztófára, különben mi másért jönnének?

Dick hatalmas mancsát Mary vállára tette, és búcsúzóul megropogtatta. – Cseppet se féjj! – sügta a lánynak. – Minden negyedév végén átnézik a listát, és kiválasztják a következő transzportot! Téged is biztos oda küdenek!

A börtönőr ekkor rájuk mordult, hogy mi lesz már, így Marynek arra sem maradt ideje, hogy Dicktől és Bridie-től rendesen elbúcsúzzon.

Ahogy botorkált végig a sötétben a másik három elítélt, William, Able és John mögött, és láncait vonszolta a göröngyös folyosón, hallotta, ahogy Dick még utánakiabál: – Összesen hét év, aztán kiszabadulsz, kicsi jány! Bátor legyél és ügyes, és nem lesz semmi baj!

Able, egy harmincas éveiben járó, beteges külsejű férfi megfordult, és mogorva pillantást vetett Maryre.

– Ugyan már, tudja is ez! – dörmögte barátságtalanul.

– Aszonták, most, hogy már a háborúnak vége, nem küldenek senkit Amerikába.

Plymouthban ugyanez a hír járta. Mary szívből kívánta, hogy Dicknek ne legyen igaza, mert egész életében csak rémtörténeteket hallott a matrózoktól arról a furcsa, barbár országról. Ott a foglyokkal például ugyanúgy bántak, mint a fekete rabszolgákkal: éhezették, verték őket, és addig dolgoztatták a földeken, amíg össze nem estek a kimerültségtől. Ha viszont nem Amerikába, akkor hova máshova küldenék őket, és mi a biztosíték, hogy ott másképp lesz?

Az udvaron ezalatt más foglyokat is felsorakoztattak: nagyjából tizenöt-tizenhat férfit és öt nőt, köztük Mary Haydont és Catherine Fryert. Ahogy meglátták egykori barátnőjüket, Mary Haydon megvetően elfordította a fejét, Catherine gyűlölködő pillantásokat lövellt felé, és Mary biztos lehetett abban, hogy még mindig őt hibáztatják sorsukért.

Egy bíró, vagy legalábbis a parókája és a talárja alapján Mary annak gondolta, néhány másik férfi kíséretében levonult hozzájuk az udvarra, majd pedig kigöngyölt egy pergamentekercset, és olvasni kezdte.

Mary egy szót sem értett az egészből, csak bizonyos foszlányok jutottak el a tudatáig, mint például „törvényszék”, vagy „mi urunk, a király börtönéből elővezetve”, aztán pedig egy egész sor előkelő úr következett, akikről még sosem hallott. Csak amikor a bíró az ő nevéhez ért, akkor kezdett el igazán figyelni. Azokra a szavakra, hogy „őfelsége az ő nagy könyörületeségében mindezen személyekre kiterjeszti királyi kegyelmét”, Mary szíve majd' kiugrott a helyéről. De ahogy a bíró tovább olvasott, újra magába roskadt, mert pontosan úgy történt, ahogy Dick megjósolta: halálos ítéletét transzportra és hét év kényszermunkára módosították.

Miután a bíró elment, az udvaron óriási hangzavar támadt: mindenki örült, hogy nem akasztják fel, ugyanakkor félt és értetlenkedett, mert fogalmuk sem volt, mi is vár rájuk pontosan.

– Még nem találkoztam senkivel, aki onnan visszajött volna – mondta az egyikük komoran. – Valószínűleg mind odavesztek.

– Én viszont ismerek egy embert, aki túlélte és hazajött – tiltakozott hangosan egy másik férfi. – Sőt még pénzt is hozott magával.

Mary mindeközben megpróbált kihámozni valami értelmeset a sok egymásnak ellentmondó vélemény közül. Amíg ő maga úgy gondolta, hogy még a legkeményebb kényszermunka is egészen biztos, hogy sokkal jobb, mint az akasztás, úgy tűnt, az udvaron nála mindenki jobban értesült a kérdéssel kapcsolatban, így inkább hallgatott. Amikor a mellette álló nő sírva fakadt, a lány átkarolta és vigasztalni próbálta.

– De legalább nem halunk meg! – suttogta szelíden. – Kint leszünk a friss levegőn, és

lehet, hogy a végén még meg is tudunk szökni.

Able, aki előttük állt, meghallhatta a megjegyzést, mert megfordult, és gúnyos arccal hozzátette: – Feltéve persze, ha túléljük az utazást.

Mintha itt annyi idő lenne hátra!, gondolta a lány. Able csúnyán köhögött, nagyon lesóványodott, és ő volt az egyetlen, aki napi ételmükre, a darabka száraz kenyérre, nem vetette rá magát azonnal.

– Az utolsó leheletemig remélek! – válaszolta Mary dacosan.

Nem telt bele egyetlen óra sem, amikor a börtönudvar ajtaja újra feltárult, és két hatalmas szekér gördült be rajta.

Mindaddig senki nem értette, miért várakoztatják őket kint az udvaron. Arra végképp senki nem számított, hogy még aznap elhagyják a börtönt. Azonban pontosan ez történt, minden további késlekedés nélkül, ötfős csoportokba láncolva felparancsolták őket a szekerekre. Mary újra Catherine és a másik Mary mellett találta magát. A másik oldalához Elizabeth Cole-t láncolták, azt az asszonyt, aki nemrég az udvaron sírt, mellette pedig egy másik Elizabeth, Elizabeth Baker ült a szekéren, mögöttük azután öt férfi következett, közöttük Able.

Az első órában, ahogy a szekér lassan végiggördült Exeter városán, Catherine Fryer és Mary Haydon felváltva pocskondiázták Maryt.

– Te kígyó, te dög, te szukafatty! – ismételte Catherine újra és újra. – Csak te tehetsz róla!

Elizabeth Cole, alias Bessie, együtt érzően megszorította Mary kezét, majd pedig véget vetett a perpatvarnak.

– Elhallgassatok ti ketten, de nagyon gyorsan? – förmedt rá a két nőre. – Akár tetszik, akár nem, együtt vagyunk, és együtt kell ezt az egészet végigcsinálnunk! Teljesen felesleges Maryt hibáztatnotok, előbb-utóbb úgyis elkaptak volna titeket! Különben is, egyikünk sem akarja Amerikáig ezt hallgatni!

Marynek jólesett, hogy szomszédja a védelmébe vette. Bessie, egy kövér, vörös hajú, kancsal asszony, hiányos fogsorával nem volt az a kimondottan vonzó jelenség. Az viszont, hogy volt elég bátor és közbeavatkozott, azt sugallta, talán mégsem annyira lestrapált, mint amilyennek látszik.

A háttérből a férfiak buzgón helyeseltek, és lehet, hogy végül is ez hatott a két nőre, mert nagy nehezen abba hagyták a mocskolódást, és hallgatásba süppedtek.

Nem sokkal később az egyik férfi megbökte Maryt. – Bájolodj az örökkel kicsit, és tudd meg, hova visznek! – suttozta.

– Miért pont én? – kérdezte vissza a lány.

– Mert te vagy a legcsinosabb.

Egészen addig a percig Mary abban a hitben élt, hogy ha valakinek, akkor neki aztán tényleg nincs semmije. Nincs pénze, nincsenek befolyásos barátai, sem értékes tulajdona, amivel bárkit is megvesztegethetne. Nem volt semmi mása, mint az egyetlen szürke ruhája, az is már piszkos és viseltes. Most azonban, amint végignézett a többiekén, észrevette, hogy menyinyivel jobb fizikai állapotban van, mint bármelyikük.

Amikor Thomas bemutatta két barátnőjének, a lányok már hosszú ideje lopásból éltek. Maryt először megtévesztette a sok szép ruha, és azt gondolta, a két nő minden szempontból felsőbbrendű, mint ő. Ám az olcsó selyem nem bizonyult tartósnak, legalábbis a börtönkörülmények között nem, és megviselt arcuk, kifejezéstelen tekintetük, elszürkült bőrük hamar megmutatta barátnői igazi valóját. Ami Elizabethet és Bessie-t illeti, amíg Marynek fogalma sem volt, hogy kik ők, honnan jöttek, és vajon mit követhettek el, elnyűtt külsejükről a lánynak a koldusok jutottak eszébe otthon, Foweyban.

Mary ekkor rájött, hogy helyzete egyáltalán nem is olyan kilátástalan. Fiatal volt, erős,

egészséges, férfival még nem volt dolga, esze gyorsabban vágott, mint a legtöbb fogolynak, és mindehhez megvolt a kellő akarateréje is.

Megvárta, amíg Bessie lekérdzkedett, hogy könnyítsen magán, és miután minden nő lemászott a szekérről, Mary úgy helyezkedett, hogy szoknyájával eltakarja guggoló barátnőjét az őz mohó pillantása elől, majd pedig kedvesen elmosolyodott.

– Hova visznek bennünket? – kérdezte. – Vissza a börtönbe Plymouthba, vagy pedig egyenesen a hajóra Amerikába?

Az őz zord külsejű, sunyi szemű férfi volt, elfeketedett, töredezett fogakkal, viharvert kalapja a fél arcát eltakarta.

– Devonportba mentek, a fegyenchajóra – felelte, kaján vigyorral arcán. – De nehogy azt hidd, hogy onnan lesz még tovább is.

Mary egy pillanatig nem kapott levegőt. Lehet, hogy még sosem látott fegyenchajót, de tudta, milyen borzalmas a hírük. Kimustrált hadihajókból alakították át őket, mocsarakban vagy a lápvidéken horgonyoztak; a kormány így reagált a börtönök túlszűfolttságára. Magánbefektetők irányították őket, akiket semmi más nem érdekelt, csak az, hogy minden elítélten annyit keressenek, amennyit lehet. A szóbeszéd szerint a foglyok legfeljebb egy évet bírtak ki a halálhajókon, aztán végzett velük az éhség vagy a robot. A fegyencekkel ugyanis szabályos rabszolgamunkát végeztek: követ fejtettek, vagy gátakat építettek a folyóparton.

– Nem tudtam, hogy nőket is küldenek oda – felelte Mary remegő hangon.

– Most már tudod – gúnyolódott az őz. – Úgyhogy én a helyedben kicsit kedvesebb lennék, már ha persze élve akarsz onnan kikerülni.

Mary nyelt egyet, és a férfi szemébe nézett. Tudta, hogy a foglárok és az örök szigorú büntetésre számíthatnak, ha valakit is hagynak megszökni, hiába volt a fogoly bármilyen „kedves” hozzájuk. Ez az ember valószínűleg azt gondolta, hogy Mary egy szerencsétlen falusi liba, és egy kis segítségért cserébe örömmel megtesz neki bármit, amit csak akar.

– De a bíró azt mondta, hogy transzport – játszotta el Mary a védtelen teremest, és még néhány könnyecppet is sikerült kipréselni a szeméből.

– Igen, úgy volt – felelte az őz, egy árnyalattal kedvesebben. – De a háború óta senkit nem küldhetnek át Amerikába. Próbálkoztak Afrikával, de az nem működik. Van ez az új hely, ez a Botany-öböl, vagy mi, de ez meg valahol a világ másik végén van.

Marynek ekkor eszébe jutott, hogy a matrózok a plymouthi csapszékben, ahol dolgozott, emlegettek valami Cook kapitány nevű embert, aki Angliának követelt egy nagyon távoli országot. Most azt kívánta, bárcsak rendesen odafigyelt volna, de akkor ez a hír körülbelül annyira érdekelte, mint az, hogy György király valóban megőrült-e, vagy hogy az előkelő hölgyek mit viseltek Londonban a báli szezonban.

– Gondolja, hogy oda visznek bennünket? – kérdezte.

Az őz vállat vont, és haragosan mérte végig a többi nőt, akik időközben Mary köré gyűltek kíváncsiskodni. – Szálljatok vissza a kocsira! – parancsolt rájuk kurtán. – Még nagy út áll előttünk sötétedésig.

Miután visszamásztak a szekérre, Mary több dolgot is elhatározott. Először is teljesen felesleges a jövőn tépelődnie, ezentúl megpróbál mindig a jelenre koncentrálni. Lehet, hogy a szekér nem túl kényelmes, de még mindig sokkal jobb kint zötykölődni a tavaszi napsütésben, mint kuporogni a bűzlő tömlőcében. Az első kínálkozó alkalommal pedig meg fog szökni.

Azt nem gondolta, hogy ez még Devonport előtt sikerülhet. Ha az örök a már ismerős rutint követik, akkor társaival egész úton egymáshoz lesznek láncolva.

Egyedül abban reménykedett, hogy a fegyenchajóra biztos, hogy kis csónakokon viszik át őket, és akkor talán a láncokat is leszedik. A csónakból viszont egyszerűen beugrik a vízbe, és kiúszik a partra. Még önmaga is elmosolyodott terve naivitásán, hiszen minden

valamirevaló ór nyilván számít az efféle kísérletekre, bár az is igaz volt, hogy nem sokan tudtak úszni, még sok matróz, például az apja sem. De azért tovább szövögette tervét a szökésről, hogyan sikálja majd le magáról a börtön minden mocskát, és hogy rejtőzik el a mocsárban, amit úgy ismert, mint a tenyerét, hiszen ott volt Fowey szomszédságában. Úgy érezte, mindenképpen meg kell próbálnia, és ha a csónakból valamiért nem sikerül kiugrania, akkor majd lemászik a hajóról az egyik éjszaka.

Ahogy azonban a délután árnyai megnyúltak, és hidegebb lett, Mary lelkesedése alábbhagyott. Még ha sikerülne is megszöknie, hova is mehetne? Cornwallba nem, mert ott egy szempillantás alatt újra elkapnák. Pénz nélkül, mocskos ruhában, lyukas cipőben pedig messzebb úgysem jutna.

Alkonyatra már minden porcikája annyira fájt és hasogatott, hogy csupán egyetlen kívánsága volt: bárcsak kinyújtózkodhatna kicsit. A láncok véresre marták a bokáját, és a legkisebb mozdulat, amit ő vagy a társnői tettek, elviselhetetlen fájdalommal járt. Korábban letépett egy darabot az alsószoknyájából, és bekötözte vele a lábát, az átázott, véres rongy azonban most inkább gyötörte a sebet. Szédült az éhségtől, a háta annyira sajgott, hogy úgy érezte, lábra sem tud állni, a levegő pedig annyira lehült, hogy vacogott a foga a hidegtől.

A szekér végül négy nap múlva érte el Devonportot, addigra azonban Mary és társai olyan rossz állapotba kerültek, hogy egyáltalán nem reagáltak, amikor megpillantották a fegyenchajót, ahogy a folyón horgonyzott. Az elmúlt két napban megállás nélkül zuhogott az eső, és mindannyian bőrig áztak. Többen közülük belázasodtak; sokan napok óta egy szemhunyaszt sem aludtak, annyira hideg volt a csűrökben és a pajtákban, ahol az éjszakákat töltötték.

Ma senkinek nem volt kedve beszélgetni a szekéren. Csak nyögés, tüsszögés, köhögés, szipogás és láncsörgés zaja hallatszott, amikor valaki megpróbált kényelmesebb helyzetet találni, még ha feleslegesen is. Able most már tényleg beteg volt, már nem tudott egyenesen ülni, és minden egyes, fuldokláshoz hasonló köhögésekor vért köpött.

– Íme, új otthonotok, a *Dunkirk*. – mondta az ór kaján vigyorral az arcán, és várta a hatást. – Nem egy szép darab, az mán biztos, de hát ti magatok sem vagytok valami szép kompánia.

Mary legalább annyira szenvedett, mint mások, de talán azért, mert ő volt a legfiatalabb, a legegészségesebb, külsőre legalábbis, vagy csak mert a szökésről szőtt tervei miatt nem süllyedt letargiába, mindenesetre ő volt az egyetlen, akire a hajó bármilyen hatást gyakorolt.

Messziről a *Dunkirk* hátborzongató képet nyújtott. Árbocait lefűrészelték, helyükön csak pusztá csonkok maradtak. Az egészet valami zöldes, párás kigőzölgés lengte körül, így olyan volt, mint egy kísértethajó, ami csak a megfelelő szelet várja, hogy eltéphesse köteleit. A látványnál csak egy volt borzalmasabb: az átható bűz, ami belőle áradt.

Mary már eleve annyira fázott, hogy fogai vacogtak a hidegtől, most azonban a rémületbe borzongott bele, üres gyomra görcsbe rándult, és hányinger kerülgette. Tudta, hogy most igazán a földi pokolba érkeztek, és a *Dunkirk* ezerszer rosszabb lesz, mint az exeteri börtön.

Akkor azt gondolta, hogy a tömlőcnél rosszabb már nem lehet, és jó jelnek vélte, hogy kikerült onnan, örült a friss levegőnek és a napsütésnek. Most azonban azt kívánta, bárcsak ott maradhatott volna. Előző nap éjjel, amikor minden porcikája sajgott, és éhesen, vizes ruhában didergett az istállóban, arra gondolt, bárcsak inkább rátennék azt a hurkot a nyakára, csak legyen vége már. Most azonban úgy tűnt, még több gyötrelmet vár rá.

– Ne vágja mán ilyen elkámpicsorodott képet, na! – mondta az ór, és hátradőlt az ülésén, hogy botjával taszítson egyet Maryn. Már többeket megvert, akik túl lassan

másztak le vagy fel a szekérre. – Kellett neked lopni, kisanyám! Látod, ez jár érte cserébe!

Néhány nappal ezelőtt Mary ezért a megjegyzésért biztos, hogy az arcába köp, sőt még meg is ütötte volna, mostanra viszont már túlságosan fásult volt a harchoz.

– Most azonnal kivisznek minket? – kérdezte inkább, hiszen okos lány volt, és tudta, jobban jár, ha nem vész össze ezzel az emberrel.

– Nem, túl késő van – felelte az ör, és a lovak közé csapott. – Ma még a raktárban alszotok.

Aznap éjjel azonban nem csak a két exeteri szekér utasai aludtak a raktárban. Alighogy bevonszolták magukat és leroskadtak a mocskos padlóra, a kapuk újra kinyíltak, és még legalább egy tucat embert löktek be hozzájuk.

A jövevények még Maryéknél is rosszabb állapotban voltak, mivel ők egészen Bristoltól utaztak. Ruháik teljesen lerongyolódtak, többen belázasodtak, és az egyik férfi lába üszkösödni kezdett, legalábbis a szagból erre lehetett következtetni.

Páran beszélgetésbe elegyedtek, barátok felől kérdezősködtek, akiket az exeteri várba, illetve a bristoli Bridewell börtönbe zártak, bár leginkább mindenki arra volt kíváncsi, hogy mennyi ideig tartják őket a fegyenchajón.

– Hallottam, hogy pár embernek sikerült megszöknie Gravesendből – szólalt meg az egyik marcona külsejű bristoli férfi. – Az örök tüzet nyitottak, egy-kettőt eltaláltak, de a többieknek sikerült. Azóta mindenkit láncon tartanak.

Bessie sírva fakadt Mary mellett. – Miért nem akasztottak fel inkább? – zokogta. – Nem bírom tovább.

Marynek is ez járt a fejében, de barátnője kétségbeesése láttán összeszedte magát. – Nem lesz semmi baj – jelentette ki határozottan, és megölelte az asszonyt. – Fázunk, vizes a ruhánk, és éhesek vagyunk. Most nem tudunk rendesen gondolkozni. De egy-két nap múlva mindent másképp fogunk látni, meglásd.

– Olyan bátor vagy – suttogta Bessie. – Kicsit sem félsz?

– Nem – vágta rá Mary gondolkozás nélkül. – Most, hogy nem akasztanak fel, egyáltalán nem.

Később, amikor a lány összébújva feküdt a többiekkel, hogy ne fázzanak annyira, rájött, hogy igazat mondott, tényleg nem fél. Dühítette, hogy az emberek ennyire kegyetlenek tudnak lenni, szégyellte, hogy tolvaj lett belőle, nyugtalanította, hogy vajon most mi vár rá, félni azonban nem félt. Sőt, ha jobban belegondolt, még soha életében nem félt semmitől. Hatéves korában egyedül tanult meg úszni úgy, hogy egyszerűen beleugrott a tengerbe. Miután rájött, hogyan maradjon a felszínen, a tenger nem tartogatott többé veszélyt számára. Ahogy semmi más sem. Az a típusú lány volt, aki mindig mindent egy lapra tett fel, és a kockázatos helyzeteket kimondottan élvezte. Amikor például megtudta, hogy Thomas valójában miből is él, akkor sem háborodott fel, hanem bátorak és vakmerőnek találta a férfit.

Majd az is eszébe jutott, hogy apja mindig azt mondta, hogy ő milyen okos, sokkal okosabb, mint Dolly vagy a vele egyidős barátai. Kíváncsi volt és gyors felfogású, amit pedig egyszer megtanult, azt nem felejtette el. Fülébe csengett, ahogy apja azzal büszkélkedik a szomszédoknak, hogy Fowey túl unalmas Marynek, és biztos, hogy egy nap sikeres és gazdag asszonyként tér haza.

Hogyan lesz majd képes az apja az emberek szemébe nézni, most, hogy a lánya lajstromba vett bűnöző lett, és büntetését bárki elolvashatja a *Western Flyer*-ben? Igaz, apja nem tudott olvasni, de sokan mások igen, akiknek mi sem szolgál majd nagyobb öröme, mint hogy továbbadjanak egy ilyen botrányos hírt.

Azt hitte, meghasad a szíve, amikor arra gondolt, hogy mindössze negyven mérföld választja el az otthonától. Látta maga előtt az anyját, ahogy a kemence előtt ül,

varrnivalóval kezében. Mary külsőre rá hasonlított, ugyanazt a sűrű, göndör haját örökölte, amit Grace szoros kontyban viselt, és ugyanazt a szürke szempárt. Amikor Mary kicsi volt, anyja lefekvés előtt mindig leengedte a haját, és az hatalmas, sötét zuhatagban omlott a vállára. Anyja olyankor egyszerű háziasszonyból valódi szépséggé változott, és lányai nem értették, hogy miért nem hordja kibontva a haját, hogy mások is megcsodálhassák.

– A hiúság halálos véték – felelte Grace szigorúan, majd elmosolyodott, mintha örülne annak, hogy van egy gyönyörű titka, amiről más nem tud, csak a családja. Érzéseit ugyanígy titkolta, és a lányok már egész kis korukban megtanulták, hogy azokat kizárólag anyjuk tetteiből kell kitalálniuk. Ha mérges volt, csapkodta az edényeket, és a tüzet határozott mozdulatokkal kotorta fel, ha pedig valami nyomasztotta, akkor nem szólt egy szót sem. A szeretetet nála mindössze egy-egy gyengéd arcsimítás jelezte, vagy egy szorítás a vállon. Most viszont, amikor Mary tudta, hogy anyját soha többé nem fogja viszontlátni, ezek az apró gesztusok felértékelődtek. Emlékezett, ahogy Grace szorosan átölelte, amikor azon a bizonyos reggelen elhagyta Foweyt. Ő azonban lerázta a karját, mert türelmetlen volt, és minél előbb indulni akart. Ez lesz anyja utolsó emlékképe róla. Kisebbik lánya, ahogy gondtalanul, viháncolva befordul a sarkon, hogy aztán soha többé ne lássa viszont.

Második fejezet

Másnap reggelre, amikor az elítélteket kiharcolták a raktárból, elállt az eső. Az ég azonban még mindig szürke volt, és erős szél fújt a folyó felől, így a foglyok összebújtak, hogy egymást melegítsék.

Reggelire nem kaptak mást, mint vizet és egy darabka száraz kenyeret. Mary közben napvilágnál is végigmérte a fegyenchajót, és meggyőződött róla, hogy most sem sokkal barátságosabb. Valami azt súgta, az ellátás ott sem lesz különb.

Mégis valamivel jobb hangulatban volt, mint előző nap. Vizes ruhája ellenére ki tudta aludni magát, és legalább nem kellett tovább zötykölődniük. A szökést azonban egy időre el kell halasztania. A láncokat valószínűleg már nem veszik le róluk, ráadásul a kikötőben hemzsegték a gyanakvó tengerészek, mindannyian muskétával felfegyverkezve.

A vízen a legkülönbélebb méretű csónakok és hajók siklottak: utasokat és ládákat szállítottak a mélyben horgonyzó tengerjárókra. Mary ma nem érezte a fegyenchajó bűzét, de hogy vajon azért-e, mert megváltozott a szélirány, vagy pedig csak képzelte azt a szagot, nem tudta pontosan. Mindenesetre jó volt belélegezni a sós levegőt, és ha meg tudott feledkezni rabtársairól és az éhségről, és sikerült csak a látványra, a hangokra és a szagokra összpontosítania, akár otthon is lehetett volna, a falujában.

Délben Mary még mindig a kikötőben várakozott összeláncolva négy társával. A férfiak néhány kisebb csoportját már kivitték a hajóra, és a parton maradtak figyelték, ahogy felmáznak a létrán, majd pedig eltűnnek a látómezőből. A nőket viszont ez az egész procedura egyáltalán nem érdekelte. Legtöbben a külsejükkel foglalkoztak, fésülködtek, befönték a hajukat, bekötözték a sebeket, ahol bokájukat feltörte a lánc, és azok, akik hoztak magukkal csomagot, másik ruha vagy alsónemű után kutattak.

Marynek csak egy fésűje volt, amit egy fogolytársától kapott Exeterben, így nála a piperészkedés abból állt, hogy megpróbált annyi tetvet kiszedni a hajából, amennyit csak tudott. Kaptak egy vödör vizet is, hogy megmoshassák kezüket, arcukat, Mary viszont legszívesebben levetette volna piszkos ruháit, és tetőtől talpig megmosakodott volna. Amióta letartóztatták, még nem fürdött, és tudta, hogy nem lehet valami kellemes szaga.

A többi nőt a mocskok és a bűz szemmel láthatóan nem izgatta, de ahogy azt Mary hamar megtapasztalta, egyébként is kevesen osztották anyja szigorú elvét, már ami a tisztaságot illeti. Amikor bizalmasan megsúgta Bessie-nek, hogy mindez mennyire zavarja, a másik nő megdöbbenve nézett rá. – Ugyan mán! Hát csak nem lehetünk ennyire vészesek! – tiltakozott. – Amott vannak, ni, azok a deli legények! Hát mán hogy bámulnak, majd' kiguvad a szemük.

Mary lopva odasandított, és látta, hogy egy csoport katona a többieket szinte észre sem veszi, őt viszont tényleg feltűnően bámulják. Arra gondolt, hogy a vörös zubbony, a jól szabott fehér bricsesz és a ragyogóra suvickolt fekete csizma még a legcsúnyább férfinak is tisztességtelen előnyt biztosít a civilekkel szemben. Mindenesetre eszébe sem jutott azzal áztatni magát, hogy azért nézik, mert olyan nagyon gyönyörű lenne.

A lány egész életét matrózok között töltötte, így tudta, hogy partra szálláskor az első dolguk nőt keresni. Általában utcalányoknál kötöttek ki, és biztos, hogy mindegyiküknek volt valami betegsége.

Igaz, ezek nem egyszerű matrózok voltak, hanem haditengerészek, katonák, így a helyzetük kicsit más volt. Ők fegyencekre fognak felügyelni, férfiakra és nőkre egyaránt, először itt, majd pedig a transzporthajón. Mary úgy vélte, hogy nagyon ritkán hagyhatják majd el a fedélzetet, ha egyáltalán elhagyhatják, így valószínűleg abban bíztak, hogy ezek között a züllött erkölcsű, hányatott sorsú nők között majd lesznek olyanok, akik a legnagyobb örömmel elégitik ki szexuális szükségleteiket. Egy fiatal, tiszta arcú,

egészséges vidéki lány épp ideális lenne számukra. Mary viszont elhatározta, hogy előbb veti magát láncával a vízbe a *Dunkirk* fedélzetéről, mint hogy erre vetemedjen.

Már majdnem esteledett, amikor Mary csoportját kivitték a hajóhoz. Csak azokat a vasakat szedték le róluk, amelyek egymáshoz rögzítették őket, bokájukon és derekukon azonban ott maradtak a béklyók. Ahogy közeledtek a nyálkás, algával és egyéb tengeri növényekkel borított zöldes hajóhoz, a bűz egyre erősödött, és végül már szinte fuldokoltak, annyira elviselhetetlenné vált.

Miután felküzdötték magukat a csúszós, nyirkos létrán a fedélzetre, sorba kellett állniuk, hogy megvizsgálják és megmérjék őket, és lajstromba vegyék bűneiket.

– Mary Broad – olvasta fel nevét egy fiatal tengerész, és egy törött árbocból átalakított mérőoszlop mellé állította. – Öt láb, négy hüvelyk – kiáltotta oda egy másik férfinak, aki nyilvántartásba vette. – Szürke szem, fekete haj, sebhely szabad szemmel nem látható. Büntett: útonállás. Ítélet: hét év kényszermunka.

Amint végeztek a csoportjukkal, mindannyian kaptak egy agyonhasznált, bűdös takarót, majd pedig kinyílt egy csapóajtó, és durván lelökdösték őket egy meredek lejárón. Bessie, aki megbotlott a láncában, és az utolsó métert zuhanva tette meg, felkiáltott fájdalmában. Egy szűk folyosón találták magukat, ami mintha az örök szállására vezetett volna, ám mielőtt körülnézhetek volna, már fel is nyílt egy másik csapóajtó.

Az ajtó alól jövő átható bűz olyan sokkolóan hatott rájuk, hogy mindannyian önkéntelenül is hátrálni kezdtek, és arcuk eltorzult az iszonyattól. Az elmúlt néhány hétben mindannyian megtapasztalták a kosz és a mocskok minden elképzelhető formáját, ez azonban túltett mindenben.

– Befelél! – üvöltötte az őr, miközben botjával ütötte őket. – Hamar megszokjátok. Mi is megszoktuk.

Mary ellenállt, az őr azonban rávágott a vállára, és betaszította a csapóajtón keresztül egy helyiségbe, ami valószínűleg a rakodótér lehetett akkor, amikor a hajó még vitorlásként szolgált. A lány először is hatalmas tömeg, kísértetiesen fehér arcot látott maga körül, majd amikor a szeme hozzászokott a félhomályhoz, észrevette a polcszerű, ágyként szolgáló alkotmányokat is, ahol négyesével aludtak a nők. Némi fény és levegő azért bejutott a nyílásokon át a hajó tenger felőli oldalán, illetve egy rácson keresztül a hajófenék túlsó oldalán, ami a férfiak és a nők szállását elválasztotta egymástól.

A gyilkos szag a földről áradt, amit az ürülékkel csordultig telt vödrök tartalma borított. Mary biztosra vette, hogy ezt a helyet sohasem takarítják, és százszámra élnek itt patkányok, bogarak, és tetvek is. A beesett, szürke arcokból, a csimbókokban lógó hajakból és a csonttá aszott testekből pedig arra következtetett, az étrend itt egyenlő a lassú éhhalállal. Ha járvány törne ki a hajón, biztos, hogy ezek között a feltételek között senki sem élné túl. Sőt aki életben marad a transzportig, már szerencsésnek mondhatja magát.

Néhány órával később Mary is éppolyan kilátástalannak látta a helyzetet, mint körülötte mindenki más. Mindenhol sírás és jajgatás hallatszott, ami időnként egy örült asszony eszelős sikoltozásaival keveredett. Az egyik nő egy újszülöttet szoptatott, és ahogy azt Mary megtudta, a gyereket itt szülte valaki más.

A gerendák olyan alacsonyan voltak, hogy nem tudtak felegyenesedni, így jobb híján ültek, vagy feküdtek az ágyakon. Amikor behozták a vacsorát: az üres grízlevest és a száraz kenyeret, a nők verekedni kezdtek, hogy ki ér oda hamarabb, s mire Marynek sikerült a fazékhoz férkőznie, már nem maradt benne semmi. A patkányok még világosban előbukkantak az ágyak és gerendák között, sőt még az emberekre is ráugrottak. A legborzasztóbb azonban az volt, hogy még csak nem is reménykedhettek abban, hogy bármi jobbra fordulhat. Kiderült, hogy a fedélzetre sosem mehetnek fel, a szállásukat

sosem takarítják, ruháikat nem moshatják, és a kübliket csak naponta egyszer ürítik ki.

Marynek végül mégis sikerült elaludnia, Bessie és egy alig tizennégy éves, Nancy nevű kislány közé ékelődve. Ágyukon a legszélső pozíciót egy Anne nevű, ötven körüli asszony foglalta el. Elalvás előtti utolsó gondolata még a szökés körül forgott. Társnői szerint innen lehetetlen volt megszökni, ám egyikük sem látszott különösebben okosnak. Mary azonban biztos volt abban, hogy valami lehetőségnek pedig kell lennie, és ő meg fogja találni.

A következő néhány napban Mary mást sem csinált, csak figyelt és hallgatott. Amíg legszívesebben teljes erejéből az ajtót verte volna sírva, üvöltve, hogy inkább akasszák fel, csak innen engedjék ki, mert ezt nem lehet ép ésszel kibírni, tudta, hogy uralkodnia kell magán. Ha csendben a háttérben marad, és onnan szemléli társnőit, illetve a belső szabályokat, tudta, hogy sok olyan dolgot tanulhat, aminek később majd hasznát veheti.

Sokan például annyira elmerültek saját nyomorúságukban, hogy szinte egész nap fel sem keltek, meg sem szólaltak, mintha abban bíztak volna, hogy a halál így gyorsabban megszabadítja őket. Mary eleinte szálnalmat érzett irántuk, ám ahogy lassan kezdte elfogadni a helyzetét, és megismert olyan nőket is, akikben még maradt szikra és remény, egyre inkább dühítették a vegetálok.

Majdnem mindenkit, akivel beszélgetett, sőt gyakran még el is nevetgélt, lopásért ítélték el. A tizennégy éves Nancy például, aki cselédként szolgált Bodmin-ban, vitt egy kis ételt a családjának a konyháról, Anne pedig elemelt egy ruhát a mosodából Truróban, ahol dolgozott. Valaki őrt állt egy zsebtolvajnak, egy másik meglovasított egy takarót, amit kitergettek száradni, egy harmadik asszony pedig elloptott pár darab ezüst kávéskanalat. Egyikük sem volt megrögzött bűnöző, csak néhány szerencsétlen nyomorult, akik megragadtak egy kínálkozó alkalmat.

Amikor Mary bevallotta, hogy őt útonállásért ítélték el, onnantól kezdve a többiek félelemmel vegyes tisztelettel néztek rá. Még Exeterben megtanulta, hogy a bűnözők nem egyenrangúak, és a hierarchia csúcsán a bandita állt. Igaz, a lány kicsit abszurdnak találta, hogy egy kalap és néhány csomag ellopása egy súlycsoportba essen egy postakocsi kifosztásával, ám végül is az utcán rabolt, és nem egy boltban vagy egy fogadóban.

Bár tudta, hogy a valóságban pontosan ugyanolyan, mint legtöbb társnője: egyszerű falusi lány, aki elkövetett egy hibát, arra is rájött, hogy a legokosabb, ha ezt megtartja magának. A státus itt alapvető fontossággal bírt nemcsak a túlélés, hanem az étel és az ital szempontjából is, és ő ki fogja használni helyzeti előnyét.

Az is szinte azonnal feltűnt Marynek, hogy nem mindenki volt mocskos és rongyokba öltözött. Négyen elég tisztességes ruhát viseltek, hajukat mintha nemrég mosták volna meg, nem voltak annyira soványak és elgyötörtek, és tekintetük élénkebben csillogott. Talán a külsejük miatt, vagy azért, mert sokan nem álltak szóba velük, Mary könnyen kitalálta, ezeket a nőket valaki biztos, hogy támogatja az örök vagy a tengerészek közül, és ők nyilván a testükkel fizetnek az ételért vagy a ruháért cserébe.

– Hogy nem sül le a bőr a képükről! – fintorgott az egyik öreg, köhögéséből ítélve tüdőbajos zsebes. – Mocskos lotyók!

Mary úgy gondolta, hogy nincs annál nagyobb bűn, mint ha egy nő eladja testét. Plymouthban többször látott utcalányokat, ahogy eldugott kis utcákon matrózokkal enyelegnek, és hallott a szörnyű betegségekről, amit terjesztettek. Ilyenkor mindig émelyegni kezdett az undortól.

Ahogy azonban teltek-múltak a napok a *Dunkirkön*, és a helyzet ahelyett, hogy javult volna, egyre elviselhetlenebb lett, kezdett máshogy viszonyulni a kérdéshez. Bár még mindig úgy gondolta, hogy ha eladja a testét, biztos, hogy a pokolra jut, viszont most hol volt, ha nem ott? Eltökélt szándéka volt, hogy bármi áron is, de túléli a büntetését, és ha

ártatlansága elvesztése menti meg a lassú éhhaláltól, ám legyen.

Nem csak az éhség vezérelte, és a vágy, hogy legalább néha kijuthasson a friss levegőre ebből a bűzlő odúból. Mary egyre inkább megszálottjává vált a szökésnek, ám ahhoz meg kellett szabadulnia a láncaitól. Bár semmi nem garantálta, hogy egy szerető majd leveszi róla a bilincseket, Mary bízott abban, hogy rá tudja beszélni. Sőt, ha a férfi beleszeret, talán még a szökésben is segíteni fog.

Egyelőre azonban elképzelni sem tudta, hogyan fogjon hozzá tervéhez. A fedélzetről csak azokat a visszataszító és durva embereket ismerte valamennyire, akik az alantas munkákat végezték a hajón, például kiürítették a vödöröket, vagy pedig lehozták az ételt.

A harmadik hét végére egyre inkább úrrá lett rajta a kétségbeesés. Véget ért az április, elmúlt a huszadik születésnapja, majd jött a május, és Marynek eszébe jutottak a régi, boldog falusi majálisok, amitől még jobban elszomorodott, már amennyiben ez lehetséges volt. Egész nap a nyitott ablakban állt, és a tengert bámulta, nézte, ahogy a napfény megcsillan a vízen, és olyan erővel vágyott arra, hogy beleugorjon, hogy már attól félt, megbomlik az elméje.

Mostanra már mind a negyven nevet megtanulta. Tudta, ki honnan jött, mit követett el, ahogy családjuk történetét is. Még mintha Catherine Fryer és Mary Haydon is máshogy viszonyult volna hozzá, talán mert látták, hogy Mary mennyivel erősebb és gyorsabb felfogású, mint bárki más, és inkább a győztes, semmint a vesztes oldalára akartak állni.

Mary még néhány férfival is elbeszélgetett a rácson keresztül. Mivel gyakran vitték őket a partra dolgozni, a lány megtudta tőlük, hogy kik az emberségesebb tisztek a hajón.

Mary érdeklődését leginkább egy bizonyos Watkin Tench nevű főhadnagy keltette fel. A hírek szerint a tiszt fiatal, intelligens férfiú volt, igazságos és mértékletes, aki maga is megtapasztalta a fogságot az amerikai háború alatt. Tench tökéletes választásnak tűnt Mary szempontjából, azt az apró akadályt leszámítva, hogy fogalma sem volt, hogyan férközzön a közelébe.

Mary mindent megtett, hogy összebarátkozzon a mások által lotyónak bélyegzett nőkkel. Viszonylag könnyen ment, mert hálásak voltak, hogy valaki egyáltalán hajlandó szóba állni velük. Mary hamar rájött, hogy ezek a nők nem is különböztek tőle olyan nagyon: a többieknél valamivel bátrabb, különlegesebb és alapvetően melegszívű teremtések voltak.

Noha gyakran adtak neki egy-egy falat ételt, egy új szalagot a hajába, vagy rongydarabokat havibaja idején, a szeretőjükről hallgattak, ahogy arról is, hogy egyáltalán hogyan tudtak velük megismerkedni. Mary sejtette, miért. Nem akarták kockáztatni, hogy egy fiatalabb, jobb állapotú valaki elvegye tőlük emberüket és a vele járó privilégiumokat.

Az is megfordult a fejében, hogy botrányt csinál, vagy összeverekszik valakivel, mert akkor biztos, hogy felvonszolják a fedélzetre. Ám akkor a korbácsot sem kerülheti el, és még ha találkozna is Tench-csel, nem valószínű, hogy ilyen körülmények között sikerül belopnia magát a szívébe.

Egyik este szokás szerint behozták a levest és a kenyeret, a legerősebbek pedig félrelökték a többieket, és odarohantak, hogy megszerezzék az étel oroszlánrészét. Az ételért kizárólag azért folyt a harc, mert mindenki rettegett az éhhaláltól, és nem azért, mintha a hajón olyan remekül főztek volna. A leves mindig hideg volt és híg, ha pedig úszott benne egy-két darab zöldség vagy néhány darab csimbókos hús, már ünnepnapnak számított. Marynek beletelt jó pár napjába, hogy úrrá legyen rosszérzésén, és ő is megküzdjön az adagjáért.

Azon az estén Mary előnyös pozícióban, épp az ajtó mellett állt, és Lucy Perkinssel, egy St. Austell-i lánnyal beszélgetett, amikor az örök behozták a vacsorát. Ahogy beállt a sorba, mögötte azonnal megindult a lökdösődés és a nyomakodás, így kénytelen volt hátrafordulni, hogy megnézze, mi folyik ott.

Mindaddig ő sem sokat törődött a betegekkel és a gyengékkel, akik ételosztáskor le sem tudtak mászni fekhelyükről, most viszont sokként hatott rá az esdeklő tekintetek látványa. Néhányan tálkáikat nyújtogatták az egészségesebbek felé, nyöszörgésüket azonban elnyomta a zaj és a kiabálás, így senki sem figyelt oda rájuk.

Mary mindig is gyűlölte az igazságtalanságot. Már kislány korában is utálta azokat a gyerekeket, akik kínozták a náluk kisebbeket. Mivel tudta, hogy az erősek, akik kiharcolják maguknak az ételt, gyakorlatilag halálra ítélik a gyengéket, előntötte a harag.

Megfordult, és kitárt karral a fazék elé állt. – Hadd vegyenek először a betegek! – kérte a körülötte állókat.

A többiek felhőrdültek, és a mohó, eltorzult arcokon meglepetés tükröződött. – Segítenünk kell a betegeknek! – emelte fel a hangját, hogy mindenki jól értse. – Lehet, hogy úgy bánnak velünk, mint az állatokkal, de mi emberek vagyunk, nők és nem barbárok.

Észrevette, hogy Bessie a sor végén áll, és odakiáltott neki: – Vedd el a tányérjukat, Bessie, és hozd ide, kérlek! Ha a betegek kaptak, mindenki meg fogja kapni a részét!

Mary hallotta a vészjósló morajt, és meg is ijedt tőle. De nem állt szándékában megfutamodni. Tudta, hogy az örök az ajtó mögül követik az eseményeket, és abban reménykedett, hogy ha az erősebb nők rátámadnak, közbe fognak lépni.

– Hát te meg mit képzelsz magadról? Ki vagy te? Egy istenverte nagysága? – üvöltötte Aggie Crew, az egyik legzüllöttebb és legkoszosabb nő.

Mary nem először került összetűzésbe Aggie-vel, akinek a lelke szerint már teljesen eltorzult. Rendszeresen lopott, és egyáltalán nem mosakodott, pedig minden reggel kaptak egy vödör tiszta vizet külön erre a célra. Ráadásul mindenkit kigúnyolt, akiben csak egy szikrányi méltóság is maradt. Piszkálta Maryt, mert kimosta a havivérzésekor használt rongyait, és hangosan röhögött rajta, amikor másokkal szövetkezve megpróbált vödröt, vizet és felmosórongyot szerezni, hogy felmoshassanak. Aggie aszott arcára most gonosz mosoly ült ki, és egyértelműen verekedni akart.

– Nem, nem hiszem. Csak nem akarok úgy viselkedni, mint egy állat – felelte Mary, és belenézett Aggie szemébe. – És ez nem jó, ahogy van! Mindenkinek egyformán jár az ételből, és gondom lesz rá, hogy ez így is legyen!

Bessie közben átréselte magát a többiek a betegek tányérjaival.

– Szedjél, Jane! – fordult Mary egy nagyon fiatal, terhes lányhoz, aki a levesestál jobb oldalán állt, kezében a merőkanállal. Mary sokat beszélgetett a lánnyal, akit azért ítétek száműzésre, mert ellopott egy gyertyát, ráadásul a lelkész, aki feljelentette, még meg is erőszakolta.

Jane elkezdte merni a levest, Mary pedig megkérte a hozzá legközelebb állókat, hogy vigyék oda a tányérokat a betegeknek. – Mindenki fog kapni! – nyugtatta közben a többieket.

Egy rövid ideig úgy tűnt, Mary megnyerte a csatát. A betegek megkapták az adagjukat, a többiek fegyelmezetten váraakoztak a sajátjukra, ahogy azonban Mary visszafordult, arccal a levesestál felé, valaki fejbe vágta egy csajkával. A lány megtántorodott, ráesett az előtte állóra, Aggie Crew pedig gyűlölettől eltorzult arccal arra buzdította a többieket, hogy üssék csak Maryt bátran, ahol érik.

Az ajtó felpattant, az örök berontottak, botjaikkal rávágtak egy-két hangadóra, majd felrángatták Maryt a földről, és minden további teketória nélkül magukkal vonszolták.

A lány biztos volt benne, hogy az örök pontosan követték az eseményeket a rácson keresztül, de azt is tudta, elképzelhetetlen, hogy neki adnának igazat. Még Dick Sulliontól tanulta Exeterben, hogy a börtönöket a kormány bérbe adja, hogy ily módon minél több közpénzt tudjanak megmenteni. A bérlők többnyire maguk is pénzsóvár, lelketlen emberek voltak, és a lehető legdurvább, legbrutálisabb embereket fogadták fel öröknek,

olyanokat, akik szemrebbenés nélkül csökkentették az állam által előírt fejadagokat. Cserében a tulajdonosok elnézték, hogy pénzt és egyéb értékeket fogadjanak el a fegyencektől, és hogy valóban úgy bánjanak velük, mint az állatokkal.

A két férfi, aki lefogta Maryt, ennek a fajtának legtipikusabb példányai voltak: visszataszító, csorba fogú, rókaképu emberek, sunyi, kifejezéstelen tekintettel.

– Miért pont én? – kérdezte a lány, amikor kissé felocsúdott első rémületéből. – Nem csináltam semmit.

– Verekedést szítottál! – ordította az egyikük. – Te bűdös ribanc!

– Vigyenek Tench főhadnagy úr elé! – felelte Mary vakmerően. – Neki mindent elmagyarázok.

A két férfi válasza sem méltatta, csak vonszolták végig a folyosón maguk után, majd át a feljárón, ki a fedélzetre. Mary bizonyos volt abban, hogy mindjárt kikötözik valahova és megkorbácsolják, de most, hogy annyi idő után végre friss, illatos tengeri levegőt szívhatott magába, ez egyáltalán nem érdekelte.

Felnézett az égboltra, amelyen aznap éjjel csillagok milliárdjai ragyogtak, a hold ezüst hidat rajzolt a víz sötét tükrére, Mary pedig mindezt úgy érezte, ez egy jel, elérkezett az alkalom, amire olyan régóta várt.

– Tench főhadnagyot akarom látni! – sikította teljes erőből. – Azonnal vigyenek hozzá!

Az egyik őr ekkor botjával rávágott és a földre rántotta. – Kussolsz, de rögtön? – suttogetta a fülébe egy sor trágárság kíséretében.

Ebben a percben Mary megértette, hogy mire készülnek. Nem azért rángatták fel a fedélzetre, hogy megkapja a verekedésért járó büntetést. Meg akarják erőszakolni, és miután kiélték magukat rajta, majd visszalökik a többiek közé, minden következmény nélkül.

Ám Maryben emberükre akadtak. Amíg arra már elszánta magát, hogy ételért, fürdővízért és jó esetben némi gyengédségért cserében áruba bocsássa testét, azt nem fogja hagyni, hogy két bagzó vadállat kedvét lelje benne. Mivel a két őr mindenáron azt akarta, hogy elhallgasson, a lány arra következtetett, hogy bizonyára nem mindenki helyesli a hajón, hogy a foglyokat megerőszakolják. Így továbbra is teljes erejéből sikoltózott, és amikor egyikük megpróbálta befogni a száját, Mary a kezébe harapott, ütötte, ahol érte, és még hangosabban üvöltött Tenchért.

– Mi folyik itt? – mennydörögte egy hang, és ahogy a két férfi elengedte, Mary tekintete előtt egy karcsú férfialak bontakozott ki az egyik kabin nyitott ajtajában.

– Mr. Tench? – kiáltotta Mary. – Felrángattak ide, pedig nem csináltam semmi rosszat. Könyörgök, uram, segítsen!

– Hagyja abba a kiabálást, és jöjjön ide! – mondta a férfi. – És maguk is! – nézett a két örré.

A kabin egyben lakó- és dolgozószoba is volt. Középen egy íróasztal állt: rajta két gyertya, összevissza dobált papírlapok, valamint egy nyitott napló meg egy tintatartó, úgyhogy valószínűleg írás közben zavarhatták meg.

Mary nem tudta megállapítani, hogy Watkin Tench állt-e előtte vagy sem. Ám az illető minden kétséget kizáróan tiszt volt, legalábbis aranysújtásos, jól szabott vörös zubbonya, makulátlan fehér bricsesze és úri modora ezt bizonyította. Vékony testalkatú, sötét, hullámos hajú, barna szemű férfi volt, korát Mary úgy huszonnégy-huszonötbe becsülte. Finom vonású, szabályos arcában nem volt semmi feltűnő, bőre tiszta és egészséges volt. Bár nyilvánvalóan nem örült annak, hogy ilyen késő este megzavarták, mégsem keltette mogorva ember benyomását.

– Neve? – kérdezte tömören.

– Mary Broad, uram – felelte Mary. – Én csak megpróbáltam megértetni a többiekkel, hogy a betegeknek is kell adnunk a levesből – tette hozzá gyorsan. – Voltak, akiknek ez

nem tetszett, egyikük megütött, erre ezek ketten kirángattak.

– Verekedést provokált – szólt közbe az egyik ör. – El kellett különítenünk.

– Maguk ketten várjanak meg kint! – utasította az öröket a fiatal tiszt.

A két férfi kiment, egyikük valamit motyogott a bajsza alatt.

– Miért kiabálta a nevemet? – fordult a tiszt a lányhoz.

Mary megkönnyebbülten fellélegzett, hogy megtalálta azt, akit keresett. – Azt mondták, hogy maga igazságos – felelte.

Tench bólintott, bár nem lehetett tudni, hogy azért, mert ez volt a helyzet, vagy egyszerűen csak elfogadta a választ, mindenesetre megkérte Maryt, hogy folytassa.

Most, hogy végre valaki kíváncsi volt a véleményére, Maryből csak úgy záporozott a panasz, az elmúlt hónapok minden felgyülemlett sérelmét a fiatalemberre zúdította. Elmondta, hogy csak a legerősebb nőknek jut étel, a leggyengébbek viszont éheznek, és képtelenség, hogy ilyen kevés ételt kapjanak.

– Minket transzportra ítétek – zihálta a szenvedélytől kipirosodott arccal. – Még fel sem szálltunk a hajóra, máris végezni akarnak velünk.

Tenchet már az is éppen eléggé meglepte, hogy valaki az imént a nevét kiáltozta, és ráadásul pont egy kétségkívül intelligens, fiatal nő. Leginkább azonban az hatotta meg, ahogy a lány kiállt a gyengék mellett.

Tench maga is volt fogoly: az amerikai háborúban esett fogságba, és nem felejtette el, mennyire félt attól, hogy nem bírja ki a szörnyű körülményeket. Amikor elfoglalta posztját a *Dunkirkön*, megdöbbenve tapasztalta, hogy honfitársai még nagyobb aljasságokra képesek. Hamarosan azonban be kellett látnia, hogy sem ő, sem pedig a haditengerészet egyetlen tisztje sem tehet semmit, hogy a foglyok kínzásának elejét vegye. A fegyenchajókat magáncégek működtették, őket csak a rend fenntartása végett rendelték oda, az irányításba azonban nem szólhattak bele.

Amikor szót emelt a kegyetlenkedések ellen, csak szigorú dorgálásban részesült, és mivel csak nemrég nevezték ki főhadnagynak, és egyetlen magasabb rangú tiszt sem állt mellette, előbb-utóbb beletörődött a helyzetbe, és lelkesedését közöny váltotta fel. Amikor a férfiak munkáját felügyelte a parton, mindig barátságosan bánt velük, ügyelt arra, hogy az örök ne lopjanak a fejadagból, és ha valakit elé hoztak, mindig igyekezett igazságos büntetést kiszabni. Azonban tudta, hogy valójában mindez édeskevés.

A lány cornwalli akcentusa azonban megmozgatott valamit a lelkében. Gyermekkorát Penzance-ban töltötte, és egy egész sor boldog emléket őrzött a helybeliekről. Hirtelen erős vágyat érzett, hogy még beszélgesse egy kicsit a lánnyal, mielőtt visszaküldi a hajó mélyébe. Eszébe jutott, hogy a botrány miatt Mary valószínűleg nem is vacsorázott, így szólt az öröknek, hogy hozzanak valamit a konyháról.

– Megkorbácsolnak? – kérdezte Mary, miután a férfi újra bezárta az ajtót. Nem hallotta a parancsot, és azt hitte, hogy Tench egy magasabb rangú tisztért küldetett.

– Nem – válaszolta a főhadnagy. – És elrendelem, hogy az örök ügyeljenek rá, hogy mindenkinek egyformán jusson étel.

– De ha már úgyis így belejött, uram, nem kaphatnánk esetleg nagyobb adagokat?

Tench a legszívesebben hangosan felnevetett volna. A lány erősen emlékeztette a cornwalli bányászokra, megannyi bátor, harcedzett és félelmet nem ismerő férfira. Most már emlékezett, hogy Mary, a jegyzőkönyv szerint, fizikailag is bántalmazta az asszonyt, akit kirabolt, ám tiszta, nyílt tekintete, szelíd modora és értelmes beszéde nem utalt agresszív természetre. Ahogy ártatlan arca is ellentétben állt pimasz kérésével. Egy nő, akivel jó lesz vigyázni. De azt meg kell hagyni, hogy nem hétköznapi teremtség.

Az ör behozott egy darab kenyeret, sajtot és szardíniát. Tench még egy széket húzott az asztalhoz, és ráparancsolt a lányra, hogy lásson neki.

Mary olyan régóta nem evett már ennyi finomságot, hogy sírva fakadt a látványtól.

Rávetette magát az ételre, egyik kezével pedig erősen megmarkolta a tányért, mintha attól félne, Tench esetleg elorozza tőle, még mielőtt befejezhetné.

A főhadnagy egy kis rumot is töltött, felhígította vízzel, és maga is ivott egy pohárral. Ahogy elnézte a tányér fölé görnyedő lányt, észrevette, hogy bár Mary hajában hemzsegnak a tetvek, a nyaka azonban tiszta volt, ez pedig a foglyoknál nem volt egy mindennapos látvány.

– Hívok valakit, aki majd visszaviszi – mondta Tench, amikor a lány végzett az evéssel.

Mary mindig könnyen szót értett a férfiakkal, arról viszont fogalma sem volt, hogyan kell flörtölni, és azt sem vette észre, ha egy férfinak megakadt rajta a szeme. Ahogy belenézett a tiszt szelíd, barna szemébe, érdeklődést fedezett fel benne, és tiszta szívéből azt kívánta, hogy bárcsak tiszta ruhában lenne, frissen mosott hajjal, akkor talán lenne némi esélye.

– Nem maradhatnék még egy kicsit? – bukott ki Maryból a kérdés.

Tench elmosolyodott, és zavartan pislogott.

– Nem, nem maradhat, Mary – felelte. – Dolgoznom kell. Miért akar maradni? Kapott ételt, és nem fogják megkorbácsolni.

– Mert... – kezdett hozzá Mary, de legnagyobb rémületére érezte, hogy könnybe lábad a szeme. Nem talált szavakat, amivel akár megközelítően is vissza tudta volna adni, hogy milyen sokat jelentett, hogy kiszabadulhatott abból a bűzlő odúból, és hogy annyi idő után végre jóllakhatott. Azt pedig természetesen nem mondhatta, hogy szeretné felajánlani a szüzességét, némi kedvezményért cserébe.

Tench azonban talán mégis megérezett mindebből valamit, mert a lány vállára tette a kezét. – Vissza kell mennie – mondta szelíden. – De majd máskor is beszélgetünk.

Watkin Tench kedvessége aznap éjszakára megvigasztalta Maryt. Ahogy Bessie és Nancy között feküdt, sikerült elfeledkeznie a nyöszörgésről, a köhögésről, a sírásról és a körülöttük kaparászó patkányok bűzéről is. Mindezek helyett a férfi meglepett tekintetéről, fényes hajáról és kedves, udvarias modoráról ábrándozott. Néhány röpké percre tisztának érezte magát, szabadnak és szépnek. Ez is a szökés egy formája volt, még hozzá kevésbé kockázatos.

Mary nem tudta, vajon Tench közbenjárásának köszönhetően, vagy sem, de néhány nappal később három nő: Bessie, Sarah Jones és Hannán Brown társaságában munkára vitték. Ráadásul az örök minden vacsoránál ott maradtak, és ügyeltek rá, hogy mindenki megkapja a részét, beteg és egészséges egyaránt. Marynek ez bőven elég volt.

A négy nőnek mosnia kellett, elsősorban ingeket. Nem volt könnyű feladat, mivel egy raktárból négy nehéz fateknőt kellett felcipelniük a fedélzetre, és láncokkal lábukon nem ment egyszerűen, majd pedig vizet kellett meríteniük a folyóból egy kötélre erősített vödör segítségével. De legalább kint lehettek a napsütésben, látták a partot, a zöld mezőket és az erdőket, és bár az örök minden mozdulatukat árgus szemmel figyelték, és időnként fenyegető pillantásokkal illették őket, milliószor jobb volt, mint fuldokolni a hajó mélyében.

– Ha befejeztük, szerinted mi is megmosakodhatunk? – súgta Mary Sarah-nak, ahogy a durva szappandarabokkal az ingeket dörgölték.

Sarah egyike volt azoknak a nőknek, akit a többiek ringyónak tartottak. Alacsony, csinos, vörösseszőke hajú asszony volt, huszonöt évesen már özvegy, két kisgyerek anyja. Férje, aki halász volt, a tengerbe veszett, amikor a hajója viharba került, Sarah pedig az anyjánál hagyta a gyerekeket St. Ives-ben, és elment Plymouthba, hogy munkát keressen. Története nagyon hasonlított Maryére: miután nem sikerült elhelyezkednie, lopni kezdett, és már nyolc hónapja volt a *Dunkirkön*.

– Próbáld meg, ha akarod – mondta Sarah, és felnevetett, mintha valami mulatságosat

mondott volna. – De remélem, nem akarsz levetkőzni.

– Dehogyan? – pirult el Mary. – Csak belemászom ruhástul a teknőbe, és azt is kimosom, ha már úgyis ott vagyok.

– Láncostul, mindenestül? – vonta fel Sarah a szemöldökét.

– Hát, ha egyszer már nem tudom levenni őket – válaszolta Mary könnyedén, és Bessie-re nézett. – És te? Mit szólnál egy jó kis fürdéshez?

Bessie vihogni kezdett, és nevetése átragadt mindegyikükre. Sarah szappant dörgölt a kezébe és buborékot fűjt, Hannah lefröcskölte Maryt, Mary pedig megtorlásként rácsapott egy vizes inggel. Még ha az örök észrevették is, mit csinálnak, nem avatkoztak közbe, és hirtelen az egésznek olyan hangulata támadt, mintha piknikezni mentek volna a vasárnapi iskolával. Vihogtak, cseverésztek, és énekeltek. Bessie még egy apró táncot is lejtett, időnként megcsörrentve a láncait.

Majd kiteregették a mosást, és a tiszta ruhák teljesen eltakarták őket az örök szeme elől. – Most csináld, ha akarod! – sürgette Sarah Maryt. – Még mielőtt kiontjuk a vizet.

Amíg Bessie és Hannah, akik féltek, hogy rajtakapják őket, irigykedve nézték Maryt, a lány belemászott a teknőbe, majd feljajdult, olyan hideg volt a víz. Mégis oly csodálatos érzés volt újra megfürödni, hogy teljesen felvillanyozódott, és hangosan nevetni kezdett.

– El sem tudjátok képzelni, milyen jó! – lihegte, és derékig beleguggolt a vízbe, onnan figyelte társnőit, vajon összeszedték-e már a bátorságukat. – Siessetek, nehogy elkapjanak!

Bessie és Hannah minden további habozás nélkül belemászott a saját teknőjébe, csak Sarah nem követte a példájukat, mondván, hogy ő majd őrt áll. A három nő buzgón súrolni kezdte a testét és a ruháját, mert tudták, hogy nincs sok idejük, és mosolyogva nézték, ahogy a víz feketévé válik körülöttük.

Mary beszappanozta a haját, majd többször is a víz alá bukott. Amikor utoljára előbukkant, és kinyitotta a szemét, legnagyobb rémületére két ór és egy tiszt nézett vissza rá. Egy gyors pillantással felmérte, hogy Bessie és Hannah már kimászott a teknőből, és zavartan éppen a ruhájukat csavarták, Sarah halottsápadt arccal, reszketve állt mellettük.

– Nem csináltunk semmi rosszat, uram – mondta Mary a tiszthez fordulva. Nagydarab, nagy orrú férfi volt, akit a fürdőző nők szemmel láthatóan igen megdöbbsentettek. – Csak elhasználtuk a maradék vizet, mielőtt a folyóba öntenénk. Már végeztünk a mosással.

Mary nem értette, a fürdés vajon miért számítana büntetendő cselekedetnek. De amikor csuromvíz barátnőire nézett, rossz érzése támadt. Ruháik szorosan a testükre tapadtak, és kiemelték mellük és csípőjük vonalát, az örök pedig majd' felfalták őket a tekintetükkel. Mary hirtelen megértette, hogy ennyi erővel akár meztelenek is lehetnének, és zavarba jött.

– Sajnálom, uram – mondta, és valahogy kikecmergett a teknőből. – Kérem, ne haragudjon ránk, sosem kapunk elég vizet, hogy megfürödhessünk.

– Miért van az, hogy a nők mindig, minden helyzetből megpróbálnak hasznot húzni? – kérdezte a tiszt.

Mary a társnőire pillantott, és érezte, hogy teljesen megbénította őket a félelem. A tiszt idősebb volt, mint Tench, talán harmincéves vagy valamivel több, a hangja magas és szigorú. Mary azonban nem látott rosszindulatot a szemében, csak értetlenséget.

– Mi mást tehetnénk, uram? – válaszolta Mary gyorsan. – Ha néha megfürödhethetnénk, feljöhetnénk a fedélzetre egy kis testmozgásra, és ha a hajófeneket időnként felsikálhatnánk, mindjárt nem lenne ekkora bűz. Előbb-utóbb még az állatok is kitörnének, ha ilyen helyre lennének bezárva.

Az egyik ór vigyorogni kezdett, a tiszt azonban egy pillantással elhallgattatta.

– Vigyék vissza azt a hármat! – parancsolta, és a három másik nőre mutatott. – Ezzel itt még van egy kis dolgom.

A többiek az örök átlökdöstek a száradó ruhák között, így Mary egyedül maradt a tisztel. Megpróbálta kicsavarni a szoknyáját, de teljesen feleslegesen, és kíváncsi volt, hogy mit akar tőle a tiszt.

– Neve? – kérdezte.

– Mary Broad, uram – felelte. – Megkérdezhetem én is, hogy önt hogy hívják, uram?

Marynek úgy tűnt, mintha a férfi arcán halvány mosoly suhant volna át, így lesimította a haját, és kihívóan felkacagott. Anyja és nővére gyakran mondogatták, hogy milyen szép a haja, ha vizes, mert ilyenkor csigákban hullott a vállára, és Mary őszintén remélte, hogy igaz, mert hűvös szél támadt, és ha ázottan, nedves ruhájában még vacogni is kezd, akkor kizárólag szánalmasnak tűnhet, semmi másnak.

– Graham hadnagy – felelte a férfi. – Úgy érzem, Mary, mintha nem látná tisztán, hogy mennyire súlyos a helyzete.

Mary ezt a nevet is sokszor hallotta már. Az a hír járta róla, hogy ha valaki feldühítette, akkor tudott veszélyes is lenni, legtöbbször azonban korrekt volt és tisztességes.

– Jaj, dehogynem, uram – felelte Mary pimaszul. – Nagyon is tisztán látom, hogy nem élem meg a transzportot. De hátha leszek olyan szerencsés, és ezentúl néha megfürödhetek. Sőt talán még több ételt is kaphatok.

Graham tetőtől talpig végigmérte, pillantása mintha még a lány ruhája alá is behatolt volna, ő pedig érezte, hogy mekkora hatást gyakorol a férfira.

Mary álmaiban Tench szerepelt, mint lehetséges megmentő, Graham hadnagy pedig rendkívül szerény kárpótlásnak tetszett helyette. Az arca zsíros volt és puffadt, és Mary gyanította, hogy gondosan fésült parókája alatt nem sok valódi haja lehetett. Abból viszont semmi kára nem származhatott, ha tartalékkolt még egy jelöltet arra az esetre, hogyha Tench ellenállna a csábításnak. Graham ráadásul nem volt teljes egészében visszataszító, mivel a fogai és a bőre rendben voltak. Amellett Mary nem igaz szerelmet akart, csak valahogy életben maradni addig, amíg meg nem szökik valahogy.

– Tekintsem ezt célzásnak? – kérdezte a férfi, és iszapszín szeme összeszűkült. Nem az a szempár volt, ami miatt Mary álmatlanul forgolódna, ahogy például Tench esetében.

– Dehogy célozgatok, uram, hogy is tehetném? – Vágta rá Mary, majd pukedlizett, és szemtelenül vigyorgott. – Csak elmondtam, szerintem hogy mennek itt a dolgok.

Graham ezzel befejezettnek tekintette a beszélgetést, és visszaparancsolta a lányt a hajófenékre, de miközben az ő durván taszigálta lefelé a lejáraton, Mary érezte, ahogy a férfi érdeklődve követi tekintetével.

Mindeközben odalent azok, akik még nem fásultak el teljesen, és még érdeklődtek mások iránt, éppen a délutáni fürdözést vitatták meg. Ahogy Maryt belökték az ajtón, mindenki elhallgatott, és izgatottan a lányra néztek.

– Mi történt veled? – kérdezte Bessie, és a kezét tördelte aggodalmában. – Annyira féltünk, hogy megbüntetnek, vagy esetleg...

Bessie nem fejezte be a mondatot, de Mary tudta, hogy arra gondol, esetleg megerőszakolták.

– Megmondtam neki, hogy több ételre van szükségünk, engedjenek fel néha a friss levegőre, és szeretnénk kitakarítani ezt az odút – felelte Mary kicsit kelletlenül, mert még mindig csuromvizes volt, nagyon fázott, és minél előbb szeretett volna Sarahval négyszemközt beszélni.

Erre azonban késő estig várnia kellett. Levette nedves ruháját, és egy kiálló szögre akasztotta száradni, majd a takarójába burkolódzva bebújt a helyére, ám ahányszor felnézett, Sarah folyton Hannah-val beszélgetett.

Már majdnem teljesen besötétedett, amikor Sarah végre a kübli felé indult. Addigra már a legtöbben lefeküdtek aludni. Mary felkelt, és odacsoszogott hozzá, vitte magával a pokrócát is.

– Ha befejezted, beszélhetünk? – suttogta. A homályban látta, hogy Sarah bólint. Beszélgetni legjobban a vödör környékén lehetett, mert elég messze volt a többiektől, csak az az egy baj volt, hogy nem lehetett sehova leülni. Így amikor Sarah befejezte, a két barátnő felkapaszkodott az egyik gerendára. – Na mi az, mi történt? – kérdezte Sarah.

– Ki a szeretőd? – tért Mary azonnal a lényegre, mert nem látta értelmét a túlzott finomkodásnak.

Sarah nem válaszolt azonnal, és annyira sötét volt, hogy Mary nem láthatta, haragszik-e a kérdés miatt.

– Tench vagy Graham? – folytatta Mary.

– Egyikük sem – suttogta Sarah. – De felejtsd el! Nem neked való.

– Miért nem? Csak az érdekel, hogy kivel lehet.

– Tench nem hajlandó rá – mondta végül Sarah, és óhajtott. – Mindenki próbálkozott nála. És Graham sem az a könnyű eset.

– De egyáltalán hogy kezdjem el? Mi az első lépés? – kérdezte Mary.

Inkább csak érezte, mint látta, hogy Sarah megborzong.

– Mindig nézz rá kedvesen, és tégy úgy, mintha nagyon örülnél, hogy látod. Ennyi általában elég, hogy valami örüggyel magukhoz rendeljenek. De ne várj túl sokat, mert csak csalódní fogsz.

– Az embered néha leveszi rólad a láncokat?

– Néha, de nem túl gyakran – felelte Sarah fásultan. – Most viszont menj vissza szépen a priccsedre, Mary! Nem akarok ezekről a dolgokról beszélni, nem jó.

Sarah hangja szomorúan csengett, és Mary ösztönösen tudta, hogy barátnője kizárólag végső elkeseredésében választotta ezt az utat, és esze ágában sem volt senkit arra buzdítani, hogy kövesse példáját.

– Mindent meg kell tennünk, hogy életben maradjunk! – mondta Mary; megfogta Sarah kezét, és megszorította. – Ennyi az egész, Sarah, és kész. Szerintem ebben semmi szégyellnivaló nincs.

– Dehogynincs! Majd amikor a többiek nem állnak szóba veled, máshogy fogod gondolni – válaszolta Sarah, és elcsuklott a hangja.

– Még mindig jobb, mint hogy éhen haljak – makacskodott Mary.

A következő héten Mary csak várt, egyre csak várt, és mindennap bízott abban, hogy újra munkára fogják szólítani. Beköszöntött a nyár, és a hajófenékben fullasztó volt a hőség. Az egyik éjjel meghalt egy Elizabeth Soames nevű asszony, és reggelig senki nem vette észre. Mary azonban azt találta az egészben a legmegrendítőbbnek, hogy igazából senki sem ismerte. Hónapokat töltött bezárva a hajón, egyetlen barátnője sem volt, és a nevéen kívül mást nem tudtak róla.

– Már akkor is itt volt, amikor én jöttem – próbálta Sarah megnyugtatni Maryt. – Beteg volt, és alig beszélt. És különben is öreg volt, úgyhogy ne izgasd magad.

Mary azonban nem nyugodott. Tudni akarta, mi történt Elizabeth testével, voltak-e vajon rokonai, és ha igen, valaki értesítette-e őket. Leginkább azonban továbbra is a szökés terve foglalkoztatta.

Vigaszt egyedül csak otthoni emlékeiben talált. Rájött, hogy ha elég erősen koncentrált, akkor meg tud feledkezni minden másról: a hőségről, az éhségről, a szagokról és a többiekről. Néha például azt képzelte el, hogy Boddennickben sétál a parton Dollyval és az anyjukkal a lostwithieli komp felé. A valóságban Mary ezt az utat mindössze kétszer tette meg, és másodszor is mindössze tizenkét éves lehetett, Dolly pedig tizennégy, de mind a kétszer meleg volt, sütött a nap, és most eszébe jutott, ahogy ott ült a hajóban, és kezét belelógatta a hideg, tiszta vízbe.

Az út legnagyobb része egy meredek, sűrű erdővel borított szakasz mellett vezetett, ahol a fák szinte a vízből nőttek ki, olyan szorosan álltak a parton; gyökereik beleértek a

vízbe, és olyanok voltak, mint a halászok elgémberedett ujjai. Igazi, mesébe illő utazás volt: szitakötők köröztek felettük, a sekély vízben gémek álldogáltak türelmesen, időnként pedig egy-egy őzike kukkantott ki a fák közül. Pelikánok és jégmadarak álltak lesben a fák gyökereinél, és várták, hogy arra ússzon egy-egy óvatlan hal, majd pedig lecsaplak, türkizkék tollúk diadalmasan villant meg a víztükrön, aztán csőrükben az ezüstösen csillogó zsákmánnyal újra a felszínre bukkantak.

Lostwithiel volt a legtávolabbi pont, ahova Mary Plymouth előtt eljutott. Talán nem is volt nagyobb, mint Fowey, számára azonban elképesztően izgalmas helynek tűnt, mert a Londonba és Bristolba tartó kocsik ott robogtak keresztül. Tágra nyílt szemmel nézte, ahogy az utasok leszállnak egy-egy rövid pihenőre, megcsodálta a nők gyönyörű ruháját és csinos kalapját, és azon gondolkozott, hogy ha ezek az emberek elég gazdagok és elég fontosak ahhoz, hogy ilyen messzire elutazzanak, vajon miért nem tűnnek boldogabbnak.

Második látogatásukkor apja mind a hármuknak adott két pennyt, hogy azt vegyenek rajta, amit csak akarnak. Amíg anyjuk új ruhának való anyagot válogatott, a két kislány körbejárt minden boltot, minden pultot a piacon, és alaposan megfontolták, hogy mire költsenek. Végül Dolly szalma virágokat vett az ünnepi főkötőjére, Mary egy papírsárkányt. Dolly akkor kicsúfolta, hogy milyen buta, mert olyan dologra pazarolja el a drága pénzt, amit otthon is meg tud csinálni, ráadásul ingyen, és különben is, a lányok nem játszanak sárkánnyal.

Maryt ez egyáltalán nem zavarta, sőt szerinte Dollynak ment el az esze, hogy képes ilyen giccses dologra költeni. Különben is, a házilag barkácsolt papírsárkányok túl nehezek voltak, nem lehetett őket jól reptetni, ez viszont piros volt és gyönyörű; sárga szalagok lógtak rajta, madzagját pedig beviaszozták, így nem törte fel a kezét.

Másnap, rögtön templom után, Mary felvitte a sárkányt a dombra a falu felett, hogy kipróbálja. Dolly is vele tartott, de csak azért, hogy mindenki láthassa, milyen szép lett a főkötője. Mint minden napsütötte, ám szeles napon, a domb most is tele volt sárkányt eregető kisfiúkkal, akik mind irigykedve nézték Mary szerzeményét, ahogy a levegőbe emelkedik, és elegánsan siklik, és ahogy mellette mindenki másé egyszerűen szánalmasnak tűnik.

Dolly azonnal felülbírálta korábbi álláspontját, hogy a sárkányeregetés nem lányoknak való, mivel több fiú is tetszett neki, ráadásul titkos szerelme, Albert Mowles is ott volt. Mary hibát követett el: megengedte a nővérének, hogy kipróbálja a sárkányt, pedig tudhatta volna, hogy igazából nem is érdekli, csak Albert előtt akar felvágni.

Hirtelen feltámadt a szél, és Mary elborzadva látta, hogy Dolly ahelyett, hogy szorosabban fogná a madzagot, hagyja, hogy az kicsússzon a kezéből, és a sárkány szédítő sebességgel repül a tengerpart felé.

Mindenki azonnal a nyomába eredt, néhányan még a saját sárkányukat is elengedték, csak hogy mentsék a szép előkelőt. Mary sosem felejtette el, ahogy teljes erejéből rohant, száguldott maga is, mint a szélvész, mert eltökélt szándéka volt, hogy legyőzi a fiúkat. Még most is a fülébe csengett, ahogy mindannyian kiáltoztak és hujjogattak, felvillanyozódva az izgalmas eseménytől.

A szél azonban váratlanul elállt, a sárkány abban a pillanatban ijesztő sebességgel zuhanni kezdett, és végül a fövény melletti sziklákra landolt. Dagály volt, és bár Mary tudta, hogy ünneplőben van, csak az érdekelte, hogy megmentse a sárkányát, így bátran gázolt keresztül hínáron, homokon és iszapban.

Ám a következő percben megbotlott egy sziklában, ami alig látszott ki a víz alól, és hasra esett. Albert érte el elsőnek a sárkányt, majd visszafordult, és felsegítette a kislányt.

– Gyorsabb vagy, mint a legtöbb fiú – mondta elismerően.

Most, ahogy Mary izzadtan feküdt a bűdös raktérben, arra gondolt, hogy az olyan

momentumokat sem kellene elfelejtenie, hogy mit kapott például otthon az anyjától, amikor megérkezett a sáros, csuromvizes ünneplő ruhában, hogy Dolly mennyire irigykedett rá, mert Albert megdicsérte, vagy hogy apja szerint azok a lányok, akik úgy viselkednek, mint a fiúk, előbb-utóbb csúnyán megjárják.

Maryt viszont ezek a dolgok akkor sem érdekeltek, ahogy most sem. Az egész történetből csak az számított, hogy a piros sárkány felrepült az égbe, a meleg nap az arcára sütött, a fű lágyan simogatta a talpát, hogy önfeledten és szabadon rohant, vagy hogy milyen szép is volt az a kis öböl, ahol régen rákot és kagylót szokott gyűjteni. Most csak ezekből az emlékekből tudott erőt meríteni, és olyannak látta magát, mint a sziklák közé zuhant, csapdába esett papírsárkányt, ami teljes erőből küzd a szabadságáért. Hiszen a vasárnapi iskolában is pontosan azt tanulta: ha az ember elég kitartóan imádkozik valamiért, az előbb-utóbb beteljesül.

Ugyanakkor nehéz volt elhinni, hogy a Jóisten meghallgatja az imáit. Tudta egyáltalán, vagy érdekelte egy kicsit is, hogy Mary mennyire retteg attól, hogy soha többé nem látja Foweyt? Túl nagy kérés az, hogy csak még egyetlenegyszer szeretne hazamenni, megállni a dombtetőn, és csak nézni, ahogy a lenyugvó nap megcsillan a háztetőkön? Vagy hogy még egyszer láthassa, ahogy a halászhajók befutnak a kikötőbe, tele remegő, ezüstpikkelyű hallal, és újra hallhassa, hogy vigadnak a férfiak a tavernában a kikötő mellett?

Összeszorult a szíve, amikor belegondolt, hogy a szülei már soha többé nem lehetnek büszkék rá, és soha nem fog Dolly esküvőjén táncolni. Mary tudta, hogy bár a családja aggódott nyughatatlan természete miatt, nagyon szerették. Hogy fogják kibírni, ha soha többé nem megy haza?

Amikor Mary már kezdte úgy érezni, hogy a kánikula sosem múlik el, ő pedig az idők végezetéig a raktérben fog senyvedni, újra munkára parancsolták. Ezúttal azonban csak őt és Sarah-t.

Mary úgy gondolta, hogy valószínűleg Sarah keze lehet a dologban, mivel a beszélgetésük óta két éjszakát is a szeretőjénél töltött, ám ha így volt is, barátnője egy szóval sem említette. Megint ingeket kellett mosniuk, és ahogy vizet merítettek, látták, hogy egy csoport férfi fegyencet vezetnek elő a hajófenékből.

Bár Mary gyakran beszélt férfiakkal a rácson keresztül, és a különböző hangokhoz már neveket is tudott társítani, még sosem látta őket. Ám ahogy a csapóajtón keresztül feltűnt egy hatalmas, szőke, kék szemű férfi, biztosan tudta, hogy az csak Will Bryant lehet, a legnépszerűbb fogoly a nők között.

Mary is kedvelte, mert Will is Cornwallból származott, és jól ismerte Foweyt. Már többször beszélgettek, de a lány kezdeti lelkesedése, hogy végre megoszthatja valakivel gyerekkora emlékeit, hamarosan alábbhagyott, mert kiderült, Willnek nem erőssége az igazmondás. Azzal hencegett például, hogy csempészésért ítélték el, amit pedig nem sokan mondhattak el magukról.

Mary ezt azért nem hitte el, mert Cornwallban gyakorlatilag mindenki, a legszegényebektől kezdve a dzsentrikig, valamilyen szinten részt vett a csempészetben, és az állam szemet hunyt felette. Will, aki évek óta halászatból élt, és saját hajója is volt, bizonyára úgy ismerte a tengert, mint a tenyerét, és pontosan tudta, hol és hogyan vigye ki az árut a partra, így Mary biztos volt abban, hogy a férfi mást is elkövetett; kizártnak tartotta, hogy valakit pusztán ennyiért elítéljenek. Willben ráadásul még az is zavarta, hogy a férfi meg volt arról győződve, hogy ő a legokosabb és a legdörzsöltebb elítélt a *Dunkirkön*.

Most viszont, hogy a maga hús-vér valóságában is látta, Marynek el kellett ismernie, hogy Will valóban jóképű. Még a nélkülözés és a fogság sem tudta elcsúfítani szikár,

férfias vonásait, és bő inge alatt is látszott, milyen izmos a teste. Világos, kusza haja ragyogott a napfényben, kék szeme élénken csillogott, és a bőre aranszínűre barnult a napon. Marynél néhány évvel lehetett idősebb legfeljebb, és még mindig erős volt és egészséges, bár már több mint egy évet töltött a fegyenchajón. Nyilvánvalóan leleményes ember lehetett, aki megtalálta a módját, hogy extra adag ételhez jusson.

– Hahó, ti meg kik vagytok? – kiáltotta oda a két nőnek, mintha nem láncra vert fegyencek lennének, hanem a piacon sétálgatnának.

– Sarah vagyok, ő meg Mary Broad – kiáltott vissza Sarah. – Direkt jólesik egy kis munka ebben a szép időben.

– Bizony ám! Ha az ember két ilyen szépséget láthat, egy kis kőfejtés meg se kottyán – felelte szemtelenül, és a többiek hangosan nevetni kezdtek. – Ha visszajöttem, és nincs más dolgotok, találkozunk a kocsmában, a vendégeim vagytok.

Ezen még Mary is elmosolyodott. Egy férfi, akinek még van ereje viccelődni, amikor a következő tíz órában követ fog fejteni a tűző napon, mindenképp csodálatot érdemel.

– Én meg majd fizetem a második kört, kislányok! – kiáltotta oda egy másik férfi is. Ír akcentusából Mary azonnal tudta, hogy ő csak James Martin lehet, a férfi, akit szellemes és vaskos humoráért mindenki szeretett. Ám amíg Will a maga teljes valóságában vonzóbb volt, mint ahogy Mary képzelte, James csalódást okozott. Beesett, aszott arca közepén hatalmas orr éktelenkedett, barna haja csapzottan lógott, a füle pedig elállt. Csapott válla előregörnyedt, és a fogai már elfeketedtek.

– Mindig azt gondoltam, hogy egy lótolvaj ennél azért szebb – jegyezte meg Mary, ahogy a férfiak lemásztak a létrán, és beszálltak a csónakba.

Sarah felnevetett. – Nagyobb a pofája, mint az elefánt valaga – mondta. – Így is épp elegen odavannak érte, nem kell, hogy szebb legyen.

– És ki volt a másik kettő Will-lel? – kérdezte Mary.

Egyikük egy Mary korú, szeplős, vörös hajú fiatalember volt, a másik egy alacsony, törékeny fiú, legfeljebb tizenhat éves, ideges, madárszerű vonásokkal. –A kisebbnek kedves volt a mosolya.

– Ők is nagyjából akkor jöttek, amikor én. A vöröset Samuel Birdnek hívják. Magának való típus, nem az a fajta, aki feldobja a lányok napját, ahogy Will vagy James – válaszolta Sarah fintorogva. – A kicsi pedig Jamie Cox. Nem beszél túl sokat, biztos nagyon félénk. Szerencséje van, hogy Will és James a pártfogásukba vették, különben rossz belegondolni, mit csinálna vele néhány vadállat.

Mary ezt nem egészen értette, de Sarah megrázta a fejét. – Ha nem tudod, akkor nem én foglak beavatni. De jobb is. Vannak dolgok, amikről nem kell beszélni.

Miután a foglyokat partra vitték, a fedélzet elcsendesült. A nap forrón süttött, égette a nők karját és fejét, a víz pedig szinte gőzölt, legalábbis úgy tűnt a párától. Némán súrolták a ruhákat, és szavak nélkül is tudták, hogy a másik is mennyire élvezzi a könnyű szellőt, a sirályok hangját és a hajó gyengéd ringatózását a vízen.

Később, amikor kiöblítették az első adag tiszta ruhát, mind a ketten megfürödtek, és nagyokat nevettek, ahogy segítettek egymásnak a hajmosásnál. A két ór, aki valamivel arrébb ült és pipázott, békén hagyta őket. Talán a forró nap őket is meglágyította.

Amire felhúzták a második adag tiszta vizet, a két nő ruhája meg is száradt, Mary azonban elborzadva látta, hogy az övé időközben mennyire kifakult és elvékonyodott: még egy-két mosás, és teljesen szétfoszlik.

– Mit fogunk csinálni, amikor már tényleg csak rongyaink maradnak? – kérdezte Sarah. Sokan közülük gyakorlatilag már félmeztelenül jártak, és ruhájuk utolsó maradványait maguk köré tekerve igyekeztek eltakarni testüket.

– Én az emberemtől kaptam ezt a ruhát – mondta Sarah, és lesütötte a szemét. – Követeld ki a ruhát és az ételt, Mary. Ne dobd oda magad a semmiért.

Mary alaposan végigmérte a barátnőjét. Egyszerű, kék pamutruhát viselt, ami ráadásul lötyögött karcsú alakján, ám így is messze neki volt a legjobb ruhája a hajón. Mary szinte biztos volt abban, hogy otthon, Penzance-ban koromfekete szemével, vöröses, aranyba hajló hajával Sarah igazi szépségnek számított.

– És nagyon szörnyű? – suttogta. – Én még sosem csináltam.

Sarah sóhajtott. – Arra gondoltam, hogy a férjemmel csodálatos volt – felelte, és megremegett a hangja. – Először fájt egy kicsit, de ő annyira gyengéd volt, és nagyon szerettem. Félek, hogy neked nem ilyen lesz. Itt, ha valaki nőt akar, az nem érzelmekre vágyik. Csak egy meleg testre, amit kényére-kedvére használhat.

– Mit csináljak, hogy ne legyen annyira borzalmas? – kérdezte feszülten Mary.

– Ne tiltakozz, bármit is akar, hanem próbálj úgy tenni, mint ha élveznéd. Azt viszont ne hidd, hogy bármit is érez majd irántad. Hiszen végül is csak fegyencek vagyunk.

Harmadik fejezet

Watkin Tench dél körül tért vissza a partról. Mary szíve nagyot dobbant, amikor meghallotta a hangját még lent a kis csónakban, ám továbbra is szorgalmasan síkálta a teknő oldalát, és várta, hogy a főhadnagy megjelenjen.

Ahogy Tench felkapaszkodott, Mary elmosolyodott. Fehér inget és bricseszt viselt, arcán izzadság-cseppek gyöngyöztek. Látszott rajta, hogy fáradt és melege van, ám ettől Mary ugyanolyan vonzónak találta.

A férfi odabiccentett a két nőnek. – Jó napot, Sarah, jó napot, Mary. Remélem, ma rendesen viselkednek.

Tench tehát hallott a múltkori incidensről, a szája sarkában bujkáló mosoly ezt bizonyította. Mary kíváncsi lett volna, hogy ahhoz mit szólna, ha tudná, ma is megismételték. Ruhájuk azonban már szinte teljesen megszáradt, és csak húzták az időt, hogy minél később kelljen visszamenniük a hajófenékbe.

– Hát akkor milyen rendesen viselkednénk, ha még enni is kapnánk – évődött Mary pimaszul. – Van valami esélyünk?

Mary látta, hogy Sarah elfordul, és tudta, hogy barátnője szerint túlságosan nyíltan felkínálkozott.

– De telhetetlen. Néhány óra a friss levegőn már nem is elég? – kérdezte Tench, és közelebb lépett hozzájuk. Nem tűnt igazán haragosnak, és Mary úgy érezte, ha most nem sikerül elcsábítania, örökre búcsút mondhat a lehetőségnek.

– Jaj, dehogynem, uram. Nagyon is hálásak vagyunk, hogy itt lehetünk, gyönyörködhetünk az erdőben és a fákban, a madarak énekében, és érezhetjük a napot az arcunkon – mondta, és igyekezett megállni nevetés nélkül, pedig érezte, milyen hamisnak hangzanak a szavai. – Soha többé egyetlen hanggal nem panaszkodnék, ha mindennap ilyen munkánk lehetne.

Tench újra elmosolyodott, barnára sült arcából elővillantak fehér fogai. – Meséljen magáról valamit, Mary! – kérte, majd hozzátette: – És maga is, Sarah.

Mary úgy érezte, a szerencse végre rámosolyog, mert Tench letelepedett az egyik lábára, és figyelmesen hallgatta őket. Egyetlen ór sem jött közelebb, nem szegezte rájuk a fegyverét, semmi sem utalt rá, hogy a tiszt két veszedelmes bűnözővel társalog. Olyanok voltak, mint három hétköznapi fiatal, akik munka után kicsit elbeszélgetnek.

Mary hagyta, hogy Sarah kezdje. Barátnője mesélt a férje haláláról és a gyerekeivel kapcsolatos félelmeiről. Nemcsak azért aggódott, mert talán többé nem látja viszont őket, hanem mert szülei már idősek, és ha valami történik velük, a gyerekek dologházba kerülnek.

Tenchet mindez őszintén érdekelte, nem csak úgy tett. Mary látta, hogy elkomorul a tekintete, mint akit felháborít, hogy Sarah családi körülményeit nem vették figyelembe az ítélet kiszabásánál.

Mary saját története nem volt hosszú. Mesélt a férfinak a családjáról Foweyban, és arról, hogyan indult el Plymouthba szerencsét próbálni.

– Bárcsak otthon maradtam volna! – mondta, és így is gondolta. Sarah ezalatt tapintatosan arrébb lépett, mintha ellenőrizné a száradó ruhákat. – Annyira fáj, ha belegondolok, hogy talán soha többé nem mehetek haza Cornwallba, és soha többé nem láthatom a családomat.

Arra számított, hogy Tench majd tiltakozni fog, hogy dehogynem, hét év az nem is olyan hosszú idő, a férfi arckifejezéséből azonban Mary arra következtetett, hogy a jövő nem sok jóval kecsegtet.

– A női foglyoknak sokkal nehezebb a helyzetük – mondta végül a főhadnagy. – A férfiak, ha letöltötték a büntetésüket, bármikor elszegődhetnek egy hazafelé tartó hajóra.

Teljesen felesleges lett volna ehhez bármit hozzátennie, Mary pontosan értette, mire céloz.

– Én vissza fogok jönni – felelte Mary eltökélten. – Meg fogom találni a módját. Azt tudja, uram, hogy pontosan hova visznek?

Tench vállat vont. – Felmerült a Botany-öböl neve Új-Dél-Walesben. Tudja, az az ország, amelyet Cook kapitány fedezett fel nemrég. Ám még senki más nem járt arra, úgyhogy nem lehet tudni, hogy ez vajon kivitelezhető ötlet-e vagy sem. Amióta kivívta a függetlenségét, Amerika szóba sem jöhet, Afrikát már próbálták, de ott nem sikerült.

– Ha itt maradunk a *Dunkirkön*, mindannyian meghalunk – mondta Mary szelíden.

Tench felsóhajtott. – Igen. Egyetérttek, hogy ez nem a legjobb megoldás, de mit tehet a kormány? A börtönök túlszűfoltak.

Mary nagy kísértést érzett, hogy felvilágosítsa a férfit, ha nem küldenének mindenkit évekre börtönbe csak azért, mert, mondjuk, ellop egy pitét, talán kisebb lenne a zsúfoltság. De nem akarta a férfit elüldözni.

– Meséljen magáról, uram – kérte inkább. – Úgy hallottam, hogy megjárta Amerikát, és harcolt a háborúban.

– Igen – felelte Tench, és arcán árnyék suhant át. – Hadifogoly is voltam. Talán ezért vagyok elnézőbb a foglyokkal, mint mások. Ráadásul Penzance-ban nőttem fel, így azt is tudom, milyen nehéz az élet Cornwallban.

Mary a fedélzeten ült a mosóteknő mellett, és áhítattal hallgatta Tench gyerekkori élményeit. Természetesen az ő világához teljesen más dolgok tartoztak: például egy nagy ház szolgálkkal, bentlakásos iskola Walesben, előkelő, vagyonos család. Ám a főhadnagy is ugyanúgy rajongott Cornwallért, és mélyen együtt érzett az ottaniak sorsával. Amellett Tench remek társaság volt, színesen és sziporkázva festette le életének különböző fejezeteit, például a flottát, Londont, vagy Amerikát.

– Mennem kell – mondta hirtelen, mint aki rájött, hogy túl sokat időzött Maryvel. – Öntsék ki a vizet, és mossanak fel. Hozok fel valami ennivalót.

– Reménytelen – mondta Sarah élesen, amint Tench elment. Beszélgetésük alatt egy szót sem szólt, csak időnként mosolygott és bólogatott. – Felejtsd el, Mary, sosem menne bele.

– Honnan tudod? – kérdezte megbántva, mert úgy érezte, barátnője gúnyt űz belőle.

– Ismerem a férfiakat – felelte Sarah tömören. – Tench az a fajta, aki jövőendő feleségének tartogatja magát. Ritka eset, de hidd el, van ilyen.

Mary azonban nem akart beletörődni, és éppen válaszolni készült, amikor Tench visszajött egy darab kenyérrel, sajttal és egy narancssal. Ezúttal sietve távozott, sőt őket is sürgette, hogy fejezzék most már be, és menjenek vissza a hajófenékbe.

– Ez egy kedves és jó ember, Mary – sóhajtott fel Sarah, ahogy nézte a karcsú, távolodó alakot. – Biztos, hogy fog segíteni is. De arra ne számíts, hogy beléd szeret, és arra sem, hogy ágyba visz. Ez a típus nem kezd fegyencekkel.

Mind a kenyér, mind a sajt már enyhén penészedésnek indult, de nem érdekelte őket, legalább szilárd étel volt. A narancstól azonban teljesen felvillanyozódtak, mert ez a gyümölcs még börtönön kívül is ritka kincsnek számított. Mohón falták, még a héját is, a legutolsó cseppet is lenyalogatták a szájuk széléről, és közben nagyokat nevettek.

Éppen az utolsó adag piszkos vizet öntötték a folyóba, amikor a fedélzeten Graham hadnagy jelent meg. Állig begombolt egyenruhát viselt, szemmel láthatóan izzadt, és ingerült volt.

– Még mindig itt vannak? – kérdezte barátságatlanul.

– Épp most akartuk leszedni a megszáradt ruhát, és összehajtogatni – mondta Mary.

A lány érezte, hogy arca és karja leégett a napon, és tudta, hogy bőre még napokig fájni fog. Itt fent azonban mégis szabadnak, sőt időnként még boldognak is érezte magát, és

semmi kedve nem volt visszamenni a sötét és bűdös hajófenékbe.

– Majd az embereim összehajtogatják – felelte a hadnagy, és dühös pillantást vetett Maryre. – Pontosan tudom, miben sántikálnak. Gondolom, éppen a ruhájukba akarnak csúsztatni egy-két inget.

– Téved, uram! – mondta Mary felháborodva. –Csak rendesen be akartuk fejezni a munkát.

A férfi az egyik csonka árbocnak támaszkodott, és gúnyosan elvigyorodott.

– Csak nem? Én inkább úgy mondanám, hogy egy új ruháért, ennivalóért és egy csepp rumért még a lelkét is eladná.

Mary Sarah-ra pillantott, és arcán a feszültségből arra következtetett, hogy barátnője már elterjesztette, hogy esetleg hajlandó lenne bizonyos szolgáltatásokra bizonyos juttatásokért cserében. Most, hogy ilyen hosszasan beszélgetett Tench-csel, Maryt már egyáltalán nem érdekelte Graham, a józan esze azonban azt súgta, hogy nem szabad teljesen leírnia őt sem.

– A lelkemet semmi esetre sem – felelte határozottan. – És még abban sem vagyok biztos, hogy a testemet eladom-e.

– Tudja, mi maga? Egy ócska lotyó! – válaszolta Graham jegesen. – Most pedig azonnal befejezik, és takarodnak vissza.

Graham szavai szíven ütötték Maryt, ám ahogy felemelték a teknőt, hogy a maradék vizet is kiöntsék belőle, észrevette, hogy a férfi a lábát bámulja. Ruhája alját ugyanis beletömökdötte a dereka körüli láncba, és elfeledkezett róla.

Ekkor visszanézett a férfira, és pimaszul kacsintott egyet. Biztos volt benne, hogy ő kapható a tervére, még akkor is, ha Tench nem.

A következő néhány hétben Mary rendszeresen dolgozott a fedélzeten. Néha csak Sarah-val, sokszor másokkal is. Az viszont feltűnő volt, hogy legyen szó bármilyen munkáról: mosásról, varrásról vagy zöld-ségpucolásról, ő mindig a kiválasztottak között volt.

Sajnos azt nem sikerült kiderítenie, vajon Tench vagy Graham írta-e fel a listára.

Gyakorlatilag naponta látta mind a kettőjüket, és bár Tench nem beszélgetett vele annyit, mint korábban, valami ennivalót mindig csúsztatott neki. Ezzel szemben Graham állandóan körülötte ólálkodott, és valami ürüggyel gyakran földre is vonta a többiektől.

Mary nem tudott eligazodni a férfin. Néha durván, szinte már kegyetlenül beszélt vele, máskor kifejezetten kedves és segítőkész volt, mint amikor például szilánk fúródott a lány talpába. Többen is megpróbálták kipiszkálni, de nem jártak sikerrel. Estére rá sem bírt állni, és amikor Graham észrevette, hogy sántikál, kihívta a sorból.

– Mi történt a lábával? – kérdezte, majd megkérte a lányt, emelje fel a talpát, aki, igaz, a láncok miatt némi nehézség árán, de így is tett.

– Elég mélyen van, hozok egy tűt és kiszedem – mondta Graham, és ugyanazzal a lendülettel visszaküldte a többieket a hajófenékbe, Maryre pedig ráparancsolt, hogy maradjon ott, ahol van.

– Üljön le – szólt rá Maryre nem túl kedvesen, amikor visszajött a tüvel és egy kis üveg alkohollal.

Mary leült az egyik ládára, Graham leguggolt elé, és a lány lábát a térdére fektette. Fájt, amikor talpába szúrta a tűt, ám végül sikerült kiszednie a szálkát, és bedörzsölte a helyét alkohollal. Mary felsikoltott, any-nyira csípett.

– Ez azért kell, hogy ne fertőződjön el – mondta a hadnagy egy fokkal barátságosabban. – Kösse be valamivel, és ha lehet, egy-két napig ne lépjen bele semmibe.

– Hát, az nem lesz könnyű a hajófenékben – replikázott Mary.

– Maga soha egyetlen percre nem nyughat? Nem unja még ezt a sok siránkozást? – kérdezte Graham, ám még mindig nem engedte el a lábát.

Abban a percben Mary biztosan érezte, hogy a férfi mennyire kívánja.

– Ha magának már ez is siránkozás, hallana csak akkor, ha valóban rázendítek – válaszolta, arcán széles mosollyal. – Mit szeretne, miről meséljek? A mocsokról, a bűzről, vagy arról, hogy nincs mit ennünk? – folytatta Mary, és felnevetett, hogy valamennyire enyhítse szavai súlyát. – De nem akarom elvenni az étvágyát a ma esti vacsorától. Nagyon köszönöm, hogy kiszedte a szálkát.

Graham nem válaszolt semmit, de keze továbbvándorolt a lábán, és már a láncok felett simogatta a lányt. – Maga sokkal tisztább, mint a többiek – suttogta. – Ez tetszik. Nem örülnék, ha a végén elfertőződne a sebe.

– Ez az egyik kulcs az életben maradáshoz – vágott vissza Mary. – És én túl fogom élni. Bármit megteszek érte. Bármit.

Graham ekkor elmosolyodott, amitől puffadt arca melegséggel telt meg, és egy röpké másodpercig majdnem jóképűnek tűnt. – Bármit? – ismételte meg, és összevonta a szemöldökét.

Mary képtelen volt a férfi szemébe nézni. Úgy érezte, Graham azt akarja, hogy szépen betűzze le neki, hogy igen, bármire kapható. Ám tudta, hogy ha a hadnagynak ahhoz lenne kedve, nyugodtan meg is erőszakolhatná, minden következmény nélkül. Az, hogy ezt valamiért mégsem tette, kissé meglágyította Mary szívét.

– Még sosem voltam férfival – mondta halkan. – Mindig meg akartam várni az esküvőm napját. Azt hiszem, arról végleg lemondhatok. Ám ha így megy tovább, akkor arról is, hogy meglássam egyáltalán az országot, ahova küldeni szándékoznak, mert addigra már rég éhen halok. Ha valaki ételt és egy új ruhát ajánlana, azt hiszem, cserében megtenném, amit kér, persze csak akkor, ha kedves lesz hozzám és nem fog bántani.

– És nem zavarná, hogy ez nem szerelem?

A kérdés meglepte Maryt. Sokkal érzékenyebbnek mutatta a férfit, mint ahogy eddig gondolta.

– Egy magamfajta nő nem várhat szerelmet – válaszolta. – Böven kiegyezem a jóindulattal.

A hadnagy ezután visszaparancsolta a többiek közé, de búcsúzóul még Mary kezébe nyomott egy darab vásznat, hogy bekötözhesse a lábát. – Tartsa tisztán! – Ez volt minden megjegyzése, ám a tekintete jóval többet elárult.

Mary egész éjjel álmatlanul forgolódott. Igazából Watkin Tenchet akarta, mert amit iránta érzett, az jóval több volt, mint pusztán hála. De sejtette, Sarah-nak igaza van abban, hogy Tench sosem tartana szeretőt, és csak olyan nővel kezdene, akit később feleségül vesz. Ha viszont Grahamet választja, Tench előbb-utóbb megtudja, és kiábrándul belőle.

A következő héten semmi másra nem tudott gondolni, egyfolytában azon vívódott, vajon mi a jobb: a biztos éhhalál vagy az elvesztett becsület? Haljon meg büszkén, emelt fővel, vagy minden rendelkezésére álló eszközzel harcoljon az életéért?

A hosszú forróságnak félelmetes vihar vetett véget. Az öreg hajó recsegett, ropogott, hánykolódott a vízen, az ablaktáblák ide-oda csapódtak, mintha az egész mindjárt ketté akarna törni. Az ablakokat be kellett zárni, és napokig úgy is maradtak, amíg zuhogott az eső. A hajófenékben az amúgy is fülledt levegő annyira besűrűsödött, hogy már lélegezni is alig lehetett. A nők a vaksötétben feküdtek a priccseken, és hallgatták a betegek nyöszörgését.

Legelőször a kis Rose halt meg, aki a hajón született, és azóta folyamatosan betegeskedett; őt követte mindjárt másnap az anyja, majd pedig a nő, akivel egy ágyban aludtak. A következő huszonnégy órában nyolc további asszony lázasodott be, és legalább egy tucat hányt és kapott hasmenést, közöttük Mary. Legtöbben annyira gyengék voltak, hogy még a vödörhöz is képtelenek voltak elvánszorogni, így csak feküdtek saját mocskukban.

Mary ekkor újfent meggyőződhetett arról, hogy milyen nagy a különbség az átlagfoglyok és az ágyasok között. Az utóbbiak közül senki nem lett beteg, sőt még ahhoz is volt erejük, hogy törölgessék a többiek izzadt homlokát, és kedves szavakkal próbálják vigasztalni őket. Még Mary is, aki pedig önmagát az erősek közé sorolta, most szinte mozdulni sem tudott. Ezek után viszont már nem sokat habozott. Tudta, mit kell tennie.

Végül az eső nagy nehezen alábbhagyott, a fedélzetre vezető ajtókat, ablakokat kinyitották, viszont borzalmas látvány tárult a szemük elé: a hajófenékben bokáig ért a vizelet, a hányás és az ürülék. A betegség továbbra is pusztított a foglyok között, és további két áldozatot követelt. A férfiak át-átkiabáltak a nőknek a rácson keresztül, de ők is ugyanannyira szenvedtek. Meghalt Able, akivel Mary Exeterben raboskodott együtt, valamint egy fiatal fiú, aki épphogy betöltötte a tizenötöt, és két másik, idősebb férfi is.

Egyik reggel Mary Will Bryanttel beszélgetett. Most ő sem volt olyan harsány és magabiztos, mint korábban.

– Ha börtönláz tört ki, mindannyian meghalunk – mondta komoran. – Valamit ki kell találnunk, mert muszáj kifertőtleníteni a hajófeneket. Még soha nem volt ennyi patkány, most tényleg nagy bajban vagyunk.

– Megpróbálok valamit csinálni – felelte Mary.

– Igen? És mégis mit? – kérdezte Will dühösen.

– Könyörögni azért megpróbálhatok – válaszolta Mary még eltökéltebben, mert a férfi nem vette komolyan a szavait.

– Megpróbálhatod, de semmi értelme – mondta Will. – Azt akarják, hogy minél előbb megdögöljünk, hogy aztán feltöltsék a hajót újabbakkal, hogy aztán azok is megdögöljenek. Így megy ez. Csak az számít, hogy olcsón megússzák.

– Szégyent hozol a cornwalliakra – kiabált rá Mary. – Hogy mondhatasz ilyeneket? Inkább hallgass, ha más nem jut eszedbe!

– Ha elintézed a fertőtlenítést, feleségül veszek – kiáltott vissza a férfi, és gúnyosan felnevetett.

– Csak vigyázz, nehogy szavadon fogjalak! Sarah erőtlenül elmosolyodott, amikor Mary elárulta, mi a szándéka.

– Az örök nem fogják idehívni sem Tenchet, sem Grahamet – válaszolta. – Egyszerűen nem vesznek majd rólad tudomást.

– Akkor is meg kell próbálnom – makacskodott Mary.

Az ajtón tényleg nem lett volna értelme dörömbölni, mivel arra még soha senki nem reagált. Így Mary várt, amíg az ör lejött, hogy két nővel kivitesse a küblit, és ahogy kinyitotta a rácsot, Mary máris ott termett.

– Beszélni akarok Tench főhadnaggal vagy Graham hadnaggal! – követelte.

– Kotródj! – förmedt rá az ör, és botjával arrébb lökte a lányt. – Tudod, kivel fogsz te beszélni!

– Tudom – felelte a lány, és megragadta a férfi karját. – Tench főhadnaggal vagy Graham hadnaggal. –Szóljon, hogy beszélni akarok velük, különben nem ússza meg szárazon.

– Micsoda? Még fenyegetődzöl is? – az ör keskeny szeme résnyire szűkült. – Szerinted odafenn bárkit is érdekel, hogy mit mond egy istenverte fogoly?

– Tegye, amit mondok! – emelte fel Mary a hangját. – Még egyszer megismétlem, adja át az üzenetemet, vagy magára vessen!

– Elkotródsz, de most már tényleg! – ismételte meg az ör, ez alkalommal azonban kevésbé határozottan. Megparancsolta a két nőnek, hogy hozzák a vödört, Mary útját azonban eltorlaszolta a botjával.

– Szóljon nekik! – üvöltötte Mary, ahogy a férfi becsapta, majd bezárta az ajtót. – Szóljon, különben nagyon megjárja!

Amikor a két nő visszahozta a vödröket, Mary megint megpróbálkozott, de ugyanazt a választ kapta. Az órák csigalassúsággal vánszorogtak, és még mindig nem jött senki. Mary órák óta a csapóajtónál állt, és sírt. Egyre többen lázasodtak be, és a lány attól félt, hogy ha nem történik semmi, egy héten belül mindannyian halottak lesznek.

– Mindent megpróbáltál – igyekezett vigasztalni Sarah. – Csak az van, amit Will mondott. Teljesen mindegy nekik, ha meghalunk.

– Lehet, hogy a legtöbbjükre ez igaz, de kizárt, hogy Tench és Graham is így gondolja – felelte Mary. – Képtelen vagyok elhinni.

Marynek fogalma sem volt, hogy milyen napszak, hány óra lehetett, mivel nem látta a napot, de érzése szerint késő délutánra járhatott, amikor egy ór jelent meg a rácsnál, és a nevén szólította.

– Lódulj felfelé! – rivallt rá.

Nem a délelőtti férfi volt, de a lány sejtette, hogy már értesült a történekről, mert egyszer sem mert rávágni a botjával. Ahogy Mary kiért a fedélzetre, mélyet lélegzett a friss levegőből, és szinte megszédült bele.

Graham hadnagy állt előtte. – Beszélni akart velem? – kérdezte, és Mary az elmúlt hónapok minden keservét és méltánytalanságát rázúdította.

– Ki kell sikálni a hajófeneket! – esedezett. – Különben mindannyian megbetegszünk.

A hadnagy mindezt közönyösen hallgatta, ami felbőszítette a lányt. – De ha mi megbetegszünk, akkor előbb-utóbb a legénység, az örök és a tiszték is megkapják – folytatta szenvedélyesen. – Az isten szerelmére könyörgök, csináljon valamit, különben mindannyiunk sorsa a maga lelkén fog száradni!

A férfi mélyen a lány szemébe nézett, mintha a lelkébe akarna hatolni, és azt kérdezte: – Ha megteszem, amit kér, mit kapok cserébe?

Mary nyelt egyet. Arra nem számított, hogy a férfi alkudozni kezd.

– Amit csak akar – felelte végül

– Nem szeretném rákényszeríteni semmi olyanra, amit nem akar – mondta a férfi, s kövér arcán az idegesség jelei tükröződtek.

– Én sem szeretném, ha kényszerből segítene a foglyoknak.

A férfi elfordította a fejét, és a tenger felé nézett, mintha azon vívódna, mit tegyen. A dilemmát elsősorban nem a fegyencek sorsa okozta – abban Willnek igaza volt, az nem érdekelte –, hanem hogy hozzon-e egy ilyen horderejű döntést, csak azért, mert megkívánt egy nőt.

Végeláthatatlannak tűnő percek után visszafordult a lány felé. – Parancsba adom, hogy fertőtlenítsék a hajóteret – mondta szigorúan. – Amikor viszont a többiek visszamennek, maga itt marad.

Sötét éjszaka volt, amire fertőtlenítették a nők szállását. Mindenkit felvittek a fedélzetre, ott osztották ki nekik az esti levest és a kenyeret, amíg az örök lementek, hogy elvégezzék a rájuk bízott feladatot. Néhány asszonynak, akik ideérkezésük óta nem hagyhatták el a hajófeneket, az élmény már-már túl sok volt. Rettegve kuporodtak le a földre, reszkettek a friss, esti szellőben, és kifejezéstelen tekintettel meredtek a semmibe, mert a fény elvakította őket.

Némelyikük olyan állapotban volt, hogy Mary nagyon megijedt. A hajófenék félhomályában nem látta át a helyzetet a maga teljes borzalmában. Mindannyian sápadtak voltak, csontjaikat meg lehetett egyesével számolni, elszürkült arcuk beesett, tekintetük fásult volt és kifejezéstelen, a mocsok pedig olyan mélyen beleivódott bőrükbe és a hajukba, hogy egyetlen fürdéssel töredékét sem lehetett volna eltávolítani. Lábukat üszkös sebek borították, ahol a lánc feltörte, testükön tetvek mászkáltak, a sovány karokat és lábakat harapásnyomok borították, amelyek csakis a patkányoktól származhattak. Marynek rá kellett jönnie, hogy a fertőtlenítés önmagában semmit sem ér, több és jobb

ételre is szükségük lenne. Kétkedett abban, hogy mindannyian megélik az indulás napját.

Az örök visszatértek a fedélzetre, és verejtékben úszó homlokukat törölgették. Az esti levegő erős ecetszaggal telt meg, Mary gyomra pedig görcsbe rándult a gondolattól, hogy most vajon mi vár rá.

Tudta, mit jelent az, hogy szeretkezés. Apró házuk otthon, Foweyban annyira kicsi volt, hogy a magánélet szóba sem jöhetett, így mindig hallotta szüleit a sötétben, Plymouthban is nemegyszer látott hasonló esetet, ezért maga az aktus egyáltalán nem riasztotta. Thomas sokszor és szenvedélyesen megcsókolta, és ha kicsit erőszakosabb, Mary akár jóval többet is megengedett volna neki. Az az egy különbség volt, hogy akkor maga is akarta, most pedig úgy érezte, nincs más választása.

Nemcsak attól félt, hogy odaadja magát egy férfinak, akit jóformán alig ismert, hanem attól is, amit Sarah mondott. Szerinte, bár a tiszták látszólag szemet hunytak afelett, ha egyikőjük szeretőt tart a foglyok között, ez azonban a nőt nem védte meg semmitől, később akár ugyanúgy megkorbácsolták, mint a többieket. Mary úgy sejtette, mostantól kezdve kitüntetett szerepe lesz, mint a nőnek, aki panaszkodni mert a hajófenék állapotáról.

Graham hadnagy pont abban a percben jelent meg, amikor az örök éppen a többieket terelték lefelé. Intett Marynek, hogy kövesse, majd eltűnt az egyik kabinban.

A férfi kulcsra zárta az ajtót Mary mögött. A szoba nagyon emlékeztetett Tenchére: tábori ág, íróasztal és néhány szék. Graham gyertyát gyújtott, és Mary csak ekkor vette észre, hogy a földön egy dézsa víz áll.

– Nekem? – kérdezte.

– Igen – válaszolta a férfi zavartan. – Mosakodjon meg alaposan, és a haját se hagyja ki. Nemsokára visszajövök.

– Ezeket leveszi? – kérdezte Mary, és a láncokra mutatott.

A férfi habozott, amiből Mary arra következtetett, hogy ilyet még soha nem csinált, majd elővett egy kulcsot a zsebéből, kiszabadította a lány mindkét bokáját, levette a láncot a derekáról, és minden további szó nélkül távozott.

Mary egy percig nem tudott hova lenni örömeiben, ide-oda ugrált, hajlongott, el sem hitte, hogy újra szabadon mozoghat, hogy nem hallja az utálatos csörgést, amivel már olyan hosszú ideje élt együtt. Pár perc múlva azonban összeszedte magát és az ajtóhoz rohant. Zárva volt, bár nem is számított másra, a két kajütblakon viszont nem fért volna keresztül, így egyszerűen csak lehámozta magáról a ruhát, és belemászott a dézsába.

Újabb váratlan öröm érte: a víz meleg volt, és Graham finom, illatos szappant adott, nem azt a durvát, amit mosáshoz használtak. A dézsa kicsi volt, csak guggolni lehetett benne, ám a fürdő mégis nagyon jólesett, különösen, hogy a gyűlölt láncok nem neheztek rá. Graham törülközőt is hagyott, és éppen szárítkozott, amikor észrevette a falon a tükröt. Belepillantott, a látványtól azonban rémülten hőkölt hátra. A babaarcú, kicsit pufók, pirospozsgás lány helyett egy aszott, guvadt szemű valaki nézett vissza rá. Teste is ijesztően lesóványodott, bordái kiálltak. Barnára sült arca és karja ráadásul ijesztő kontrasztot alkotott kísértetiesen fehér testével.

Frissen mosott haja azonban szép volt, sötét, csillogó hullámokban hullott alá a vállára. Teljes erejéből dörgölte, és alaposan kifésülte Graham fésűjével, hogy kiszedje belőle a tetveket, majd a fésűt is kimosta a fürdővízben, és visszatette oda, ahol találta.

Ahogy meghallotta Graham lépteit, gyorsan bebújt az ágyba, és betakaródzott.

Graham lassan jött be. Hozott magával egy tálcát is, amit letett az asztalra, amíg újból bezárta az ajtót. Mary annyira szorongott, hogy meg sem mert szólalni, de az étel illatának nem bírt ellenállni, és felült.

– Nekem hozta? – kiáltott fel, és alig tudta elhinni, hogy ekkora szerencséje lehet, mert a tányéron egy lepényt látott, aranybarnára sütvé, sűrű szósszal borítva, pont, ahogy az

anyja csinálta.

– Gondoltam, még biztos éhes lehet – mondta Graham kurtán, de nem nézett a lányra, és úgy tűnt, zavarban van.

– Ez nagyon kedves öntől, uram – felelte Mary.

– Itt nem kell uramnak szólítanod – felelte a férfi, és odaadta a tálcát a lánynak, majd leült az ágy szélére. – A keresztnévem Spencer, most pedig egyél, mielőtt még kihűl.

Marynek nem kellett kétszer mondani, készségesen vetette rá magát az ételre. A lepényben nyúlhús és zöldség volt, azóta nem evett ilyen finomat, hogy eljött Foweyből, és bár az étel sokkal jobban érdekelte, mint az ember, akitől kapta, mégis észre kellett vennie, hogy a hadnagy milyen ellágyulva nézi, mintha maga is élvezné Mary boldogságát.

Magát a hadnagyot meglepte, hogy milyen érzelmeket váltott ki belőle a lány. Arra számított, hogy furdalja majd a lelkiismeret, mert megcsalja a feleségét, vagy annyira mohó lesz és kéjvágyó, hogy arra sem hagy időt, hogy a lány megegye a vacsoráját, máris ráveti magát. Ehhez képest valami teljesen más történt, egyszerűen csak jóleső érzéssel töltötte el a lány gyermeki öröme. Mary nem vette észre, hogy miközben evett, a takaró lecsúszott róla, és előbukkant melle két kerek, tökéletes kis halma. Egy kis szósz rájuk cseppent, és Graham alig tudta megállni, hogy oda ne hajoljon és le ne nyalogassa.

A férfi húszévesen, tíz éve nősült, másodunokatestvéré, Aliciát vette feleségül. Együtt játszottak gyerekkorukban, tánc- és lovaglóléckéket vettek egy Portsmouth melletti városkában, és valahogy kezdettől fogva nyilvánvaló volt, hogy végül össze fognak házasodni. Alicia Graham szüleinek házába költözött, akik lányukként szerették. A fiatal feleség festegetett, varrt és zongorázott, kedves volt a vendégekhez, és soha semmiért nem panaszkodott, akkor sem, amikor a férfi sokáig távol volt. Először egy fiút, majd egy lányt szült, és utánuk sem vesztette el formás alakját.

Graham a házasságát mindig is nagyon sikeresnek tartotta. Harmóniában éltek, sosem veszekedtek, és tudta, hogy sokan irigylük csinos, tűzrőlpattant feleségéért. Nem értette, hogy olykor miért érzi mégis azt, hogy valami hiányzik az életéből.

Most azonban, ahogy elnézte Maryt, rádöbrent, hogy mi ennek az oka. Alicia olyan volt, mintha valaki egy gyümölcsbe harapna, ami finom is és egészséges is, ám mégsem annyira laktató, mint, mondjuk, egy húsos pite. Graham bármit tett vagy mondott, felesége pontosan ugyanazt gondolta. Mindig gyönyörű volt, és kedvesen fogadta, ha a férfi egy hosszabb távollét után hazatért, de hiányzott kapcsolatukból a valódi szenvedély.

Külsejét tekintve Mary meg sem közelítette Aliciát. Még ha ráadnák a legdrágább selyemruhát, és a haját elegáns frizurába rendeznék, akkor is az maradna, aki: egy egyszerű falusi lány.

Ennek ellenére volt benne valami nagyon vonzó, különösen így, tisztára sikáltan, a kibontott sötét hajával. Talán ez a dac, ez a makacs ellenszegülés, ami a feleségéből teljességgel hiányzott. Mary büszke volt, merész, akaratos és szókimondó. Graham úgy érezte, a lányban ritka kincsre bukkant, és ha a végén még a szívét is elnyerné, az igazi dicsőség lenne. Amellett saját vakmerősége is teljesen lázba hozta, tudta, hogy most a karrierjét teszi kockára a flottánál. Soha életében nem követett el ehhez fogható bátor és felelőtlen cselekedetet.

– Ez valami csodálatos volt – mondta Mary, és a férfi újfent meglepődött, hogy ez a szilaj lány ennyire hálás tud lenni. – És a fürdő is, nagyon köszönöm.

Mary úgy érezte, most már képes rá, meg tudja tenni. A fürdő felmelegítette, tiszta volt, a gyomra tele, és felkészült majdnem mindenre. Bízott benne, hogy a férfi nem lesz durva vele azok után, hogy ilyen finom vacsorát hozott neki.

– Kérsz egy kis rumot? – kérdezte Graham.

– Csak egy nagyon kicsit – felelte a lány. Nem szerette az ízét, de élvezte a kellemes

bódító hatást, amit az ital gyakorolt rá. Amellett Sarah is azt tanácsolta, bármivel is kínálják, mindenképp fogadja el, mert az ital segít abban, hogy minél kevesebbet érezzen.

Graham töltött egy pohárral, majd pedig vetközni kezdett. Ahogy elővillant a férfi fehér, szőrös lába, Marynek azonnal inába szállt a bátorsága, legszívesebben elrohant volna, így gyorsan magába döntötte az italt, hogy abból merítsen erőt. Félelme nőttön-nőtt, mert a férfi az inget is ledobta magáról, és előtűnt beesett mellkasa, valamint fehér, rezgő hájú, hurkás hasa.

Mary nem először látott félmeztelen férfit. Nagy melegben a halászok és a matrózok gyakran nekivetköztek, az ő testük azonban szikár volt és izmos, karjuk erőtől duzzadó. Mary azt hitte, minden férfinak ilyen a teste, és Graham hófehér, lottyadt húsa undorral töltötte el. Visszakozni már késő lett volna, így beljebb csúszott a takaró alatt, hogy a férfi is odaférjen mellé, és becsukta a szemét.

A férfi bemászott az ágyba, és máris rávetette magát Maryre. Hatalmas súlyával a lányt szinte belepasszírozta a matracba, keze vadul járt a testén fel és alá, és piócaként szívta Mary száját, akinek fogalma sem volt, hogy mi ilyenkor a teendő. Egyetlen tapasztalata ezen a téren Thomas volt, aki a hadnaggyal ellentétben gyengéd és érzéki csókokkal halmazta el, amiből sosem kapott eleget, hanem még többet és többet akart.

Graham szája ezalatt Mary ajkáról a mellére vándorolt, és olyan erővel harapdálta, hogy szinte fájt, miközben egyre jobban zihált és fújtatott, olyan volt, mint egy ló vágta után. A férfi hímtagja Mary hasához szorult, kemény volt és forró, de hál' istennek meglehetősen aprócskának tetszett. Néhány másodperc múlva Graham az arcát a lány nyakába fúrta, combját szétfeszítette, és beleküzdötte magát Mary testébe.

Fájni nem fájt, de azért kellemes sem volt, mintha valaki egy botot próbált volna meg belepréselni egy száraz tubusba, ami viszont túl szűk volt a művelethez. Az is zavarta, hogy a férfi a fenekét markolássza, és közben olyan hangokat hallatott, mint egy disznó.

Szerencsére nem tartott sokáig. Graham egyre hangosabban hörgött, teste felforrósodott, patakokban ömlött róla a veríték, aztán hirtelen egy nagyot horkantott, majd mozdulatlanra dermedt, és fejét visszajektette a lány vállára.

Egészen eddig a percig Mary semmi gyengédséget nem érzett a férfi iránt. Ám most, különösen azok után, amin az elmúlt hat-hét hónapban keresztülment, jó érzés volt, hogy valaki átölelte, és egy puha, meleg ágyban feküldhetett. Felemelte az egyik kezét, és simogatni kezdte a férfi nyakát és vállát, miközben azon töprengett, hogy kell-e ilyenkor mondani valamit.

De mit is mondhatna? Azt semmi esetre sem, hogy szerelmes, vagy hogy Graham milyen izgatóan hatott rá, mekkora örömet okozott neki. Azt sem kérdezhetette meg, hogy a férfinak vajon szándékában áll-e az egésztest megismételni, akár aznap, vagy bármelyik másik éjszaka. Megint csak saját helyzete jutott eszébe: egy nyomorult fegyenc hogyan tehetne fel ilyen kérdéseket egy tisztnek? Nemcsak jogai nem voltak, hanem úgy bántak vele, mintha érzései és szükségletei sem lennének; biztos sokakat meglepne, hogy egy magafajta nő gondolkozni is tud.

Graham kicsit lejjebb csúszott az ágyon, fejét a melle közé fúrta, és szorosan átölelte Maryt, majd szinte azonnal elaludt.

Mary egy ideig mozdulatlanul feküdt. A kajütblakon beáramló levegő tiszta volt és friss, és csak Graham halk szuszogása törte meg a csendet. Jó érzés volt tudni, hogy aznap éjjel álmában egyetlen patkány sem szaladgál majd rajta, és korgó gyomra sem ébreszti fel. Mégsem tudott elaludni, csak az járt a fejében, hogyan szökhetne meg.

Amikor bejött, Graham bezárta maga mögött az ajtót, és Mary úgy emlékezett, hogy a kulcsot a kabátja zsebébe tette. A kérdés csak az volt, hogy vajon ki tud-e mászni az ágyból, felöltözni és kinyitni az ajtót anélkül, hogy felébresztené a férfit, és persze örködnék-e ilyenkor is a fedélzeten.

Ez utóbbira máris választ kapott, amikor meghallotta a súlyos csizmák dobogását, ahogy elhaladtak az ajtó előtt. A következő néhány percben erősen koncentrált, és megpróbálta feltérképezni magában az őt útvonását. Amikor másodszor is elhaladt a kabin előtt, a lány számolni kezdett: kilencvenig jutott, az őt ezalatt járta végig a teljes kört, ám harmadszor valahol megállt, pihent kicsit, vagy talán elszívott egy pipát.

Mary belátta, túl sok bizonytalan tényezővel kell szembenézni ahhoz, hogy még aznap éjjel megszökjön. Nem tudta, milyen mélyen alszik Graham, nem volt benne biztos, hol a kulcs, és nem ellenőrizte, hol a legkönnyebb lemászni a hajóról. Ha csak simán vízbe ugrana, nagy ostobaságot követne el, a csobbanás egy másodperc alatt riasztaná az őrköt. Egyedül abban reménykedhetett, hogy Graham újra látni akarja, és lassan a bizalmába fogadja, ő pedig ezalatt szépen csendben kitanulmányozza a fedélzetet, és kidolgozza a tervét.

Mary azt álmodta, hogy otthon van Foweyban, és Dollyval alszik egy ágyban. Arra ébredt, hogy a hasát egy kéz simogatja, ám annak tulajdonosa Graham volt és nem a nővére. Mary úgy tett, mintha aludna, és abban reménykedett, hogy a férfi is nemsokára visszaalszik, de legnagyobb meglepetésére Graham felkelt, és gyertyát gyújtott.

Szerette volna kinyitni a szemét, és megnézni, hogy Graham mégis mit csinál, de attól félt, akkor a férfi azonnal visszaküldi a többiekhez, ő viszont ameddig lehetett, szerette volna kiélni a meleget és a kényelmet. Ekkor azt érezte, hogy a férfi visszahajtja a takarót, és a gyertya lángja egyre közelebből világít. Bár a jelenet kissé ijesztő volt, Mary valahogy megállta, hogy ne nyissa ki a szemét. Ekkor a férfi gyengéden simogatni kezdte, majd a lába közé csúsztatta a kezét.

Mary egyre nehezebben tudta tettetni az alvást, mivel Graham éppen testének azzal a részével foglalatzkodott, amivel még soha senki, és el nem tudta képzelni, a hadnagy vajon mit akarhat ott, miért nézegeti. Talán még sosem látott ilyet? Vagy ellenőrzi, vajon a lány egészséges-e?

Ahogy viszont Graham továbbra is a lába között tett-vett, Marynek különös, ám határozottan kellemes érzése támadt, olyasmi, mint Thomas csókjaikor, és önkéntelenül is szélesebbre tárta a lábát. A tétova tapogatódzás kicsit erősebb lett, és a férfi forró lehelete Mary hasát simogatta. A lány félig kinyitotta a szemét, és látta, hogy a gyertya nincs is a férfi kezében, ahogy feltételezte, hanem az ágy szélére tette, és másik kezével az alsóneműjében matat.

Mary összeszorította a szemét. Nem akarta, hogy a rezgő fehér has látványa elrontsa az élvezetet, amiben a férfi részesítette. Bár furcsállta és nem értette pontosan, hogy Graham mit csinál, és miért akkor, amikor azt hiszi, alszik, igazából fogalma sem volt arról, hogy a szeretők valójában mit is művelnek egymással, még az is meglehet, hogy ehhez hasonló dolgokat.

A férfi ujjá újra és újra belehatolt, Mary alig bírta ki, hogy mozdulatlanul fekvődjön, és hangosan fel ne kiáltson. Hallotta, ahogy a férfi egyre jobban zihál, érezte, hogy a kezét egyre gyorsabban mozgatja, és pont abban a pillanatban, amikor Mary éppen megszólalt volna, hogy ne hagyja abba, csinálja még, a férfi egy hatalmasat nyögött, majd elhallgatott.

Néhány másodperccel később visszamászott az ágyba, és szinte azonnal elaludt. Mary viszont továbbra is ébren fekvődt, összezavarodva az érzésektől, amit a hadnagy keltett benne, és próbálta megfejteni az iménti jelenetet. Nem tudta eldönteni, hogy Graham csak tapintatos volt, és nem akarta felébreszteni, vagy egész egyszerűen beteges és perverz.

Valahogy mégis sikerült elaludnia, mert a következő percben arra ébredt, hogy a férfi a vállát rázogatja. – Ébredj, Mary! – suttogta. – Vissza kell menned!

Még alig pirkadt, csak egy halvány rózsaszín fény pislákol a keleten, ahogy Mary elindult a fedélzeten, bokáján újra láncokkal. Graham előtte haladt, és ahogy elérték a

lejárót elzáró dupla rácsot, visszafordult a lányhoz.

– Erről ne beszélj senkinek! – mondta, és kövér arca idegesen rángatózott a feszültségtől. – Ha kérdezik, hol voltál, mondd meg, hogy megbüntettek, és a fogdában voltál a fedélzetten. Legközelebbre megpróbálok szerezni neked valami ruhát.

Ezzel a férfi kinyitotta az első rácsokat, majd a csapóajtót is, és minden további búcsúzkodás nélkül betuszkolta a lányt.

Ha bárki is látta, vagy hallotta, hogy visszajött, senki nem szólt semmit. Mary utat tört magának a priccshez, arrébb tolta Anne-t, és lefeküdt. Graham puha és meleg ágya után, a priccs különösen keménynek és hidegnek tűnt. Azt viszont észrevette, hogy a raktérben sokkal elviselhetőbb a szag, és ennek kifejezetten örült. Ám Graham utolsó szavaitól rossz érzése támadt, mert egyértelműen kiderült belőlük, hogy a férfinak fogalma sincs arról, hogy a többiek hogyan reagálnak ilyen helyzetben. Egyáltalán nem kérdeznek semmit, sőt többet nem is szólnak az illetőhöz.

Legnagyobb meglepetésére egyáltalán nem fogadta ellenséges hangulat, amikor később felébredt. Sőt státusa megszilárdult, mintha egyik pillanatról a másikra hősnő vált volna belőle. – Megkorbácsoltak? – érdeklődött Anne, amivel kérdések özönét indította el, mert szinte mindenki, a betegeket is beleértve, felült az ágyban, és megköszönték Marynek, hogy kiharcolta a takarítást. Csak Sarah húzta el a száját, amikor Mary elmesélte, hogyan töltötte az éjszakát a fedélzethez láncolva.

Most, hogy a hajófenék tisztább lett, mindenki felélénkült, így egész nap nem tudott Sarah-val akár egyetlen szót is váltani, mivel a többiek egyfolytában gratuláltak neki, kérdezték, és dicsérték bátorságáért, mert ilyen még sosem fordult elő a *Dunkirk* történetében. Reggel a férfiak részét is fertőtlenítették, így aznap kimondottan jó hangulat uralkodott a fegyencek között.

Will Bryant odahívta Maryt a rácshoz.

– Bátor lány vagy, azt meg kell hagyni! – kiabálta át. – Isten áldjon meg érte!

– Most akkor feleségül kell venned, megígérted? – szólt közbe James Martin, és Mary együtt nevetett a férfiakkal, trágár megjegyzéseiken legalább akkorákat, mint elismerő szavaikon.

– Sajnos el kell halasztanunk az esküvőt, Will Uryant! – kiabált vissza. – Nincs nálam a kelengyém!

Jólesett a sok dicséret, ám Maryt büntudat gyötörte. Legközelebb, ha Graham hívatja, nemcsak a többiek tiszteletét veszti el, de ráadásul meg is gyűlölik, mert becsapta őket.

Sötétedés után végre sikerült becsusszannia Sarah mellé a priccsre, és elmondani, mi történt.

– Grahammal voltam – suttogta. – Most mit csináljak?

– Csúnyán le fogják verni rajtad – súgta vissza Sarah. – Na, nem mintha ők sokat haboztak volna a helyedben. De mindegy, milyen volt?

– Nem volt olyan vészes – felelte Mary. Bármennyire is szerette volna megosztani tapasztalatait barátnőjével, nem tehette, mert nem akarta elárulni Grahamet. Hiszen a férfi végül is kedves volt hozzá.

Négy nappal később Graham hadnagy újra hívta Maryt. Ezúttal egyedül kellett kitakarítani a hajókonyhát, és amikor befejezte, Graham a kabinjába rendelte. Késő délutánra járt, és ahogy az ajtó bezárult mögöttük, Mary hallotta, hogy a férfiak visszatérnek a munkából.

Graham újra levette róla a láncokat, és vizet is hozatott, hogy a lány meg tudjon mosakodni. Most nem bajlódott a vetkőzéssel, a lány még meg sem törülközött, amikor gyorsan a magáévá tette, és ahogy végzett, előkapott valahonnan egy tiszta ruhát és alsóneműt, majd mindkettőt a lányhoz hajította.

– Nem maradhatsz itt – mondta. – Túl feltűnő lenne. – Vedd fel ezeket, és eredj.

– Kaphatok valamit enni? – kérdezte Mary, ahogy belebújt a bugyogóba. Meglehetősen viseltes darab volt, de puha és tiszta. Valószínűleg a szürke ruhát is sokan hordták már, de Mary gyönyörűnek találta, különösen, hogy régi ruhája már cafatokra szakadt.

– Azt hittem, lopsz magadnak valamit a konyhán – felelte a férfi, és gúnyosan elvigyorodott.

– Nem, mert nem ezt beszéltük meg! – felelte Mary villogó szemmel. Amíg a konyhát takarította, az egyik ör szinte egyfolytában rajta tartotta a szemét, és legnagyobb sajnálatára mindössze egy darab sajtot sikerült ruhájába csúsztatni. – Én megtartottam, amit ígértem.

Amint Mary belebújt új ruhájába, a férfi elfordult, és kinyitott egy bádogdobozt. – Rendben! – felelte, hátat fordítva a lánynak. – De nem mondhatod el senkinek. Ha bárki megtudja, megkorbácsoltatlak – mondta, majd egy hideg süteményt és egy almát vett elő a dobozból.

– Köszönöm, uram! – felelte Mary, és pimaszul biccentett egyet. – Nem fogok vele dicsekedni. Én sem vagyok büszke rá, hogy idáig sülyyedtem.

Ahogy a férfi lehajolt, és visszatette rá a láncokat, Mary érezte, hogy sikerült megbántania. Könnyen kiengesztelhette volna, de nem volt hozzá kedve. Túlságosan lekötötte a sütemény.

A hetek és hónapok, ha lassan is, de valahogy elteltek, a nyár lassan ősze fordult, végül elérkezett a tél, és számolni kellett a fagyhalál lehetőségével is. Mivel minden priccshez összesen egy takaró tartozott, éjszakánként a nők még szorosabban bújtak össze. Az idősebbek között nőtt a halálesetek száma, ám helyükre hamarosan újabb foglyok érkeztek, ám még mindig semmi hír nem volt az indulás időpontjáról.

Will Bryant már két évet lehúzott a *Dunkirkön*, és gyakran viccelődött Maryvel a rácson keresztül, hogy hétéves büntetése előbb jár le, mint hogy vitorlát bontanának.

Mary még mindig teljes erőből a szökésre koncentrált. A fedélzet legapróbb zugát is úgy ismerte, mint a tenyerét, tudta, ki örködött és mikor, illetve hogy melyik napszakban kevesebb az ör. Megfelelő alkalom azonban még mindig nem kínálkozott, hiába figyelt minden idegszálával. Csak akkor akarta megpróbálni, ha száz százalékig biztos lehet a dolgában, mert ha elkapják, akkor legalább száz korbácsütésre számíthat.

Így, hasonlóan Willhez, ő is megtanulta elviselni a börtönéletet, akárcsak azt, hogyan fordítsa erejét arra, hogy kibírja a szenvedést, és viszonylag egészségesen túlélje a büntetést. Mivel továbbra is jó fizikai állapotban maradt, rendszeresen dolgozott a fedélzeten, és időnként Grahamnál töltötte az éjszakát, sokan irigykedtek rá. Ám ha kellett, mindig kiállt a társai mellett, így a többiek továbbra is tisztelték. Ráadásul praktikus lány volt, rengeteg hasznos dolgot szerzett a fedélzetről – rongydarabokat a havibajhoz, szappant, és egy kevéske ételt is – amit mindig megosztott azokkal, akik a legjobban rászorultak.

Mary Haydon, Catherine Fryer Aggie-vel, mint legmocskosabb szájú szószólójukkal szövetkezve mindent elkövettek, hogy a többieket Mary ellen hangolják, de semmi mást nem tudtak kitalálni, mint hogy Mary túlságosan büszke, és fenn hordja az orrát. Maryt nem érdekelte, hogy ilyeneket mondanak róla, ő a büszkeséget mindig is a jó tulajdonságok közé sorolta. Sőt a második vádpontban is volt némi igazság, legalábbis annyiban, hogy Mary szinte kizárólag csak önmagára hallgatott, és igyekezett kimaradni a kisszerű intrikákból, amelyekből szép számmal akadt ennyi nő között. Ám még soha senki nem nevezte Szajnáknak, pedig pontosan az volt, legalábbis önmaga szerint, akkor is, ha csak Graham hadnaggyal csinálta.

Általában heti egy-két éjszakát Graham kabinjában töltött. Ilyenkor kapott ételt,

időnként tiszta ruhát, és még bizonyos fokú gyengédséget is. Ennek ellenére még mindig nem tudott kiigazodni a férfin.

Néha úgy tűnt, mintha szerelmes lenne belé, máskor pedig mintha egyenesen gyűlölné. Mary most már tudta, hogy Graham nő, két gyerek apja, és a feleségéről csak a legnagyobb áhítat hangján beszél. Valamiért mégis ragaszkodott Maryhez, és szinte kétségbeesetten követelte, hogy a lány mondja azt, szereti. Olykor Marynek is juttatott egy kis örömet, de szeretkezéseik a legtöbbször olyanok voltak, mint az első éjszakájuk: gyors, dühödt és mentes minden érzelemtől.

Mary leginkább sajnálta Grahamet. Úgy érezte, a férfi valójában nagyon összetett személyiség, akinek szemmel láthatóan nincsenek igazi barátai. Nem szerette a haditengerészetet, és gyakran mondogatta a lánynak, bárcsak valahogy otthagyná a szolgálatot. Igazából nagyon gyáva ember volt, aki napjait rettegésben töltötte, vajon mikor parancsolják veszedelmesebb vizekre. A tisztí ranggal járó hatalmat ellenben nagyon élvezte, és tudta, hogy a polgári életbe nem tudna visszailleszteni.

Mary gyanította, hogy bár a férfi szerint a házassága tökéletes volt, valószínűleg csak azért maradt fenn, mert feleségével igen hosszú időt töltöttek távol egymástól. Watkin Tench, akire Graham sosem mulasztott el valami rosszindulatú megjegyzést tenni, jóval boldogabb ember volt.

Mary másik problémája épp Tench volt, mert úgy érezte, beleszeretett. Amíg egyáltalán nem volt abban biztos, hogy akkor is észreveszi a férfit, ha más körülmények között találkoznak, itt és most a hadnagy rögtön, első beszélgetésükkor megbabonázta. Nem a külsejével, abban nem volt semmi említésre méltó, és nem azzal, hogy mindig juttatott a lánynak egy kis extra ételt, hanem mert Tenchet őszintén érdekelte mások sorsa, még ha az illető történetesen fegyenc volt is. Úgy adott parancsot, hogy abban ne legyen semmi bántó, megalázó, ráadásul remek humora is volt.

Ezenkívül Mary szerette kedves mosolyát, energikus mozdulatait, nagyvonalúságát, nyitottságát, és azt, hogy nem voltak előítéletei. Mary régen lemondott arról, hogy Tench valaha szeretőnek válassza, viszont számított rá mint barátra.

Azt is megtudta, hogy Tench és nem Graham intézte el, hogy a fedélzeten dolgozhasson. Mindig kedvesen beszélt vele, és együtt érzően hallgatta, amikor a lány panaszra ment hozzá. Bár többnyire nem tehetett semmit a fegyencek jobb körülményeiért, mivel a döntéseket nem ő, hanem felettesei hozták, amiben tudott, segített.

Tench tisztában volt Mary és Graham egyezségével, ám nem vetette meg érte a lányt. Intelligens és kalandvágyó, bátor fiatalember volt, aki már jóval többet látott a világból, mint bárki, akit Mary ismert. Szerette a rendet és a nyugalmat, de a bátorság sem hiányzott belőle, hüen és kötelességtudóan szolgálta királyát és hazáját. Mary meg volt róla győződve, hogy Tench sosem hazudott, és nem hagyta magát megvesztegetni, de megértette azokat, akik erre kényszerültek.

Szeretett olvasni, és azt is elmesélte Marynek, hogy minden eseményt rendkívül precízen rögzít naplójában, amit egy nap majd szeretne kiadni. Mary sokszor elgondolkozott azon, vajon a férfi róla is szokott-e írni, mert úgy érezte, Tench kedveli. Egyszer megemlítette, hogy naplójában az angol börtönrendszerrel is sokat foglalkozik, mert talán majd a jövő kutatói érdekesnek találhatják.

Karácsony előtt egy nappal Maryt mosásra vitték a fedélzetre. Kegyetlen hideg volt, és ez egyszer Mary kifejezetten örült volna, ha nem őt választják. A tomboló szél szinte lesodorta a két nőt a hajóról, ahogy ott álltak görnyedten a mosóteknő felett, könyékig a jeges vízben. Bessie néhány perc után elsírta magát, és Mary is csak azért bírta ki, mert reménykedett, hátha láthatja Tenchet.

Most korántsem mosták olyan alaposan a ruhákat, mint nyáron, és délre végeztek is a

munkával. A fedélzetet körben elborították a vizes ingek, hogy aztán egy szempillantás alatt odafagyjanak a kötelekhez.

Már indultak vissza a hajófenékbe, amikor egyszer csak megjelent Tench.

– Beszélnem kell Mary Broaddal – szólta oda az őrnek. – Magam kísérem vissza, ahogy végeztünk.

Mary meglepetésére és örömére Tench a saját kabinjába vezette a fedélzeten, és készített neki egy csésze teát is. Mary két keze közé fogta a bögrét, hogy megmelegítse elgémberedett ujjait.

– Áldja meg az isten – hálálkodott a lány. – Annyira fáztam, hogy már azt hittem, pár perc múlva megfagyok.

– Remélem, most kicsit felmelegszik, de nem csak ezért hívtam be – felelte Tench. – Valamit el kell mondanom. Kitűzték az indulás napját.

– Mikor és hova? – kérdezte Mary, aki abban reménykedett, hogy minél előbb indulnak, és valami melegebb vidékre.

– Új-Dél-Walesbe megyünk.

Mary egy percig csak némán, értetlenül bámulta a férfit. Igaz, egy korábbi beszélgetésük során Cook kapitánnyal kapcsolatban már említette neki ezt az országot, és ezt a Botany-öböl nevű helyet a világ másik felén. Ám Tench akkor még nem tartotta valószínűnek, hogy az lesz a *Dunkirk* utasainak végső állomása.

– Megyünk? – szólalt meg végül Mary. – Úgy érti, maga is jön? – Mary úgy érezte, ha Tench mellette lesz, akkor akár a pokolba is küldhetnek.

A férfi elmosolyodott. – Én is megyek. Ott is szükség lesz tisztekre, hogy minden rendben menjen. Sőt már nagyon várom. Fantasztikus, hogy olyan országba megyünk, ami eddig nem is létezett, és már nagyon kíváncsi vagyok rá. Angliának eddig még nem voltak arra érdekeltségei, és ha hihetünk a beszámolóknak, az új gyarmat nagyon fontos része lehet a brit birodalomnak.

Tench szenvedélyes szavai Marynek még a teánál is jobban estek. Álma a tizenegy hajóból álló dicsőséges flottáról, a fegyencekről, akik városokat építenek, földet művelnek, majd pedig, ha letöltötték büntetésüket, maguk is kapnak egy kis birtokot, valamennyire Maryt is fellelkesítette. Hiszen mindig is utazni akart, nem félt a hosszú hajóúttól, és ha tényleg ők lesznek Botany-öböl első lakosai, akkor egy ilyen gyors felfogású lánynak, mint ő, rengeteg lehetősége adódhat.

– Ígérje meg, hogy a többieknek nem szól – figyelmeztette a lányt. – Csak azért meséltem el, hogy kicsit felvidítsam. Figyeltem, ahogy ott dolgozik a hidegben, és belesajdult a szívem. Nagyon együtt éreztem magával.

Tench ezután elmesélte, hogy a Botany-öbölben olyan emberek élnek, akiknek fekete a bőrük, és a kormány szerint kiváló len és fa található arra, az éghajlat pedig jó, sokkal melegebb, mint Angliában. Azt is elmondta, hogy Cook kapitány több különös állatról és madárról is beszámolt, mint például egy nagy, szőrös teremtményről, ami a hátsó lábain ugrándozik, sőt még valami erszényszerűség is lógott a hasán, és egy óriási madárról, ami viszont nem tud repülni. Annak ellenére, hogy Maryt mindez valóban érdekelte, kizárólag Tench szavai, „belesajdult a szívem”, visszhangzottak fülében.

– Mikor indulunk? – Ez volt az egyetlen értelmes kérdés, ami eszébe jutott.

Tench felsóhajtott. – Azt a parancsot kaptuk, hogy a fegyenceket január hetedikén szállítsuk át a transzporthajókra, de nem hiszem, hogy azonnal indulunk. Phillip kapitány, a flotta parancsnoka, még nem teljesen elégedett sem a felszereléssel, sem az élelemmel, amit magunkkal viszünk.

– Mi ketten ugyanazzal a hajóval megyünk? – kérdezte Mary.

– Szeretné? – kérdezte Tench, és sötét szemével figyelmesen nézte a lányt.

– Igen – felelte Mary őszintén, mert úgy látta, nincs értelme szégyenlősködni.

– Azt hiszem, ezt elintézhetem – felelte a fiatalember, és elmosolyodott. – De ne szóljon róla senkinek, Graham hadnagynak pedig különösen ne.

– Ő is jön? – kérdezte Mary. Tench megrázta a fejét.

– Sajnálja?

– Nem. Azt hiszem, ő nem ez a típus. Nem kalandokra született.

Tench nyelt egyet, Mary pedig elgondolkozott azon, hogy ezt vajon Graham saját maga döntötte-e el.

– Nem, ő valóban nem egy felfedezőalkat, Mary. De maga és én talán olyan dolgokat látunk majd, amikről még csak nem is álmodtunk.

Negyedik fejezet

Az elítélteket január hetedikén reggel átszállították a *Charlotte-ra*, addig nem tájékoztatták őket az indulás időpontjáról.

Amióta Tench említette neki az utazást, Mary szinte magánkívül volt az izgalomtól, amit súlyosbított a tény, hogy a hírt nem oszthatta meg senkivel. Egyik percben nem is tudta, hova legyen örömében, hogy a *Dunkirkön* töltött napjai a végükhöz közelednek, a következőben viszont rettegett a hajóúttól, illetve hogy az új ország a világ túlsó végén még ennél is borzalmasabb lesz.

Am ahogy teltek-múltak a napok, és Mary még mindig nem hallott semmi hivatalosat, az is eszébe jutott, hogy a százados talán tévedett. Grahamet nem kérdezhetette meg, mert nem akarta kellemetlen helyzetbe hozni Tenchet.

Azt azonban meg kell hagyni, Graham hadnagy az utóbbi időben igen szélsőségesen viselkedett a lánnyal. Egyik percben gyengéd volt és kedves, a következőben kifejezetten gonosz és kegyetlen. Mary ebből arra következtetett, a hír igaz, hamarosan indulnak.

– Te is csak egy kurva vagy – támadt rá Maryre egyik éjszaka. – Azt hiszed, hogy különb vagy, mint a többiek, de nem. Nagyon tévedsz. Te is egy ugyanolyan, ócska, nyomorult kurva vagy.

Ezzel szemben egy másik alkalommal, amikor Mary öltözködni kezdett, és indult vissza a hajófenékbe, a férfi térdre vetette magát, és görcsösen a lányba kapaszkodott, arcát a ruhájába temette. – Ó, Mary? – lihegte. – Sokkal többet tehettem volna érted, de önző voltam, és csak kihasználtalak.

Karácsony éjjelén Graham csúnyán berúgott, és esküdözött, hogy mennyire szereti. Azon az éjszakán figyelmes volt és odaadó, végigcsókolta a lány bokáján a sebeket, és könnyes szemmel esedezett, hogy bocsássa meg azokat a percek, amikor bántotta és gonosz volt vele.

– Nincs mit megbocsátanom – felelte a lány. Graham dühromai valóban eltörpültek a sok jó mellett, amit a férfinak köszönhetett.

– Monddd, hogy szeretsz! – könyörgött a férfi. – Hadd higgyem azt, hogy nem csak az étel és a ruha miatt vagy velem.

– Persze hogy nem! – hazudott a lány, és sajnálta, hogy a férfi nem képes úgy kezelni a megállapodásukat, ahogy ő. – De Spencer, te házasember vagy. Nem szerethetsz engem tiszta szívedből. Úgyhogy kérlek, ne is kelts bennem hiú reményeket.

Mary nem volt szerelmes a férfiba, és abban sem volt biztos, hogy kedveli-e egyáltalán, azon az éjszakán azonban Graham megérintett valamit a szívében. Amikor másnap reggel visszament a hajófenékbe egy másik, kevésbé használt szürke ruhában, azon gondolkozott, hogy ha más körülmények között találkozna, történetük talán nem így alakul.

Január hatodikán éjjel Graham megint hívatta, és Mary azt hitte, a férfi el akar tőle búcsúzni. Graham azonban egy szót sem szólt: nem volt kedves, nem kért bocsánatot, és szerencsét sem kívánt az útra. Mindössze durván magáévá tette a lányt, majd ridegen visszaparancsolta a hajófenékbe. Ha Mary nem ismerte volna jobban Grahamet, akár azt is gondolhatta volna, a férfinak fogalma sincs róla, mi történik holnap vele.

Még alig pirkadt, amikor az örök megjelentek a vasrácsnál, és felolvasták azoknak a nevét, akiknek sorakozniuk kell a fedélzeten. Maryt egyáltalán nem lepte meg a váratlan parancs, egyedül azt nem értette, miért csak húsz nevet mondtak, köztük több öreget és beteget.

A nők, akiket az ólmos esőben a fedélzetre parancsoltak, nem örültek különösebben a lehetőségnek. Rosszat sejtve, dühöngve és értetlenkedve próbáltak beburkolódní ruhájuk maradványaiba, és egymáshoz bújtak, hogy legalább ne fázzanak annyira. Marynek sem volt más választása, el kellett titkolnia örömét, mert ha bárki megsejtette volna, hogy már

napok óta tudja, hova viszik őket, és mégsem szólt, a többiek csúnyán leverték volna rajta. Állt tehát vacogva a fedélzeten, és csak annak örült, hogy Sarah és Bessie is a kiválasztottak között van, ellenben régi ellenfele, Aggie nincs ott.

Azt azonban, hogy Mary Haydon és Catherine Fryer is a listán volt, Mary vegyes érzelmekkel fogadta. A két nő időnként kifejezetten barátságosan viselkedett vele, ám Mary mégis úgy érezte, hogy titokban ellene munkálkodnak. Negyven nő között Mary ki tudott térni az útjukból, de most, hogy számuk a felére csökkent, ez nem lesz ilyen egyszerű.

Harminc férfit is kiharcoltak, bár hatan közülük annyira gyengének és betegnek látszottak, hogy alig bírtak a lábukon megállni, nemhogy túléljenek egy hosszú hajút. Mary örömmel fedezte fel Will Bryantet és Jamie Coxot, és szomorúan látta, hogy James Martin és Samuel Bird nem mehet velük. Mary mind a négyüket kedvelte, és sokat beszélgetett velük a rácson keresztül. Will és James mindketten megnevettették, Jamie pedig olyan lett számára, mintha az öccse lenne. A fiút azért ítélték el, mert ellopott egy ötshillinges csipkegallért, és nagyon aggódott, hogy özvegy édesanyja hogyan boldogul nélküle. Jamie olyan szelíd és kedves volt, hogy Mary nagyon megkönnyebbült, amikor a nagy és erős Will pártfogásába vette. Abban bízott, hogy James és Samuel majd vigyáznak egymásra, ha barátaik elmentek.

A hírt, hogy azonnal a *Charlotte* nevű transzporthajóra szállítják őket, egy olyan ember olvasta fel, akit Mary még sosem látott. A férfi nem egyenruhát viselt, hanem vastag kabátot és háromszögletű, aranszegélyes kalapot, és láthatóan feszengett a helyzettől. Talán sejtette, hogy a hírt senki sem fogja kitörő örömmel fogadni. Így is történt: a fegyencek nagy része zúgolódni kezdett, mivel sokan közülük már büntetésük felét letöltötték, ráadásul sokan családos emberek voltak, és féltek, hogy soha többé nem látják viszont hozzátartozóikat.

A háborgó indulatokra nem reagált egyetlen tiszt sem, csak az örök húzódtak közelebb fenyegetően. Egyedül Mary merte felemelni a hangját.

– Uram, ruhákat is kapunk az útra? Sokan közülünk már rongyokban járnak, és attól félek, hogy halálra fagynak, még mielőtt melegebb vidékre érünk.

A férfi letolta szemüvegét, és végigmérte a lányt.

– Neve? – kérdezte.

– Mary Broad, uram – kiáltott vissza Mary. – És a nők közül többen máris betegek. Megvizsgálja valaki őket, mielőtt elindulunk?

– Mindenkit megnéznék – válaszolta a férfi, ám hangja bizonytalanul csengett, és a ruhákkal kapcsolatban nem mondott semmit.

Már besötétedett, mire a foglyokat kompra tették, és átszállították a Plymouthnál horgonyzó *Charlotte-ra*. Maryt nagyon meglepte, hogy ez a kisméretű, legfeljebb száz láb hosszú, háromárbcos vitorlás viszi majd őket a világ másik oldalára. Ám masszívnak tűnt, és mivel Mary szinte mozdulni sem tudott, annyira fázott, nem mélyedt el jobban a részletekben.

A hír, hogy néhány napon belül vitorlát bontanak, hamarosan valótlannak bizonyult. Kiderült, hogy a flotta többi hajója még nincs kész, és a matrózok fizetéséről sem tudnak megegyezni. A körülmények a *Charlotte-on* jóval kellemesebbek voltak, mint a *Dunkirkön*, legalábbis annyiban, hogy nagyobb adagokat kaptak, és nem csaptak hozzájuk további foglyokat, így jobban elérték. A férfiak nem voltak ilyen szerencsések, melléjük még Anglia más részeiből is hoztak foglyokat, így számuk hamarosan nyolcvannyolcra nőtt. Miután a *Charlotte* nyílt vízen horgonyzott, és a fedélköz ablakait a rossz idő miatt zárva tartották, a legtöbb nő szinte azonnal tengeribeteg lett, és néhány nap alatt a helyzet éppen olyan borzalmas lett, mint a *Dunkirkön*.

Teltek-múltak a hetek, ám az indulásról még mindig nem érkezett hír. Mivel továbbra is bilincsből voltak, és a nap legnagyobb részében sötétségben tartották őket, és a hajó ide-oda hánykolódott a hullámokon, a kezdeti bizakodást kétség váltotta fel. Többnyire egész nap a priccsükön feküdtek, és az alvásból kerestek menedéket. Akik meg képtelenek voltak erre, naphosszat csak egymásnak keseregtek.

Időnként Mary azt kívánta, bárcsak még mindig a *Dunkirkön* lehetne. Hiányoztak neki a beszélgetések Tench-csel és a férfi fegyencekkel, sőt még a Graham-mel töltött éjszakák is. A főhadnagy eltávozáson volt, és azon a néhány ritka alkalmon kívül, amikor a nőket felengedték a fedélzetre, senki sem foglalkozott velük.

Ráadásul ezek a rövid séták valóságos kínszenvedésnek bizonyultak Mary számára. Annak örült, hogy újra tiszta, sós tengeri levegőt lélegezhet, nyújtózkodhat és járkálhat, azt azonban, hogy a parton Cornwall látványa tárul elébe, alig bírta ki ép ésszel. Még annál is borzalmasabb volt, hogy utána vissza kellett mennie az áporodott szagú hajófenékebe, ahonnan sosem tudta, mikor jöhet ki újra.

Miközben vacogva feküdt a priccsén, olyan apróságok jutottak eszébe a családjával kapcsolatban, amelyeket régen egyáltalán nem is tartott fontosnak. Ahogy például Dollyval egymás haját fésülték, illetve tépték és cibálták esténként, és azon nevettek, hogy a fésű milyen furcsa hangokat ad ki. Vagy amikor apjuk fát vágott a tűzhöz, és bekiabált az ablakon, hogy miért nem inkább fiai születtek, mert azok legalább segíthetnének neki. Vagy ahogy anyjuk gyertyafényénél befűzi a cérnát, és erőlteti a szemét. Anyja sosem varrt és stoppolt rendes fényben, mert úgy érezte, ha fényes nappal valami olyan dolgot csinál, amit szeret, azzal bünt követ el.

Legtöbb gyerekkori emléke vidám volt és kedves, időnként viszont egy-egy keserűbb is eszébe jutott. Mint például amikor anyjuk mindkettőjüket megverte, mert meztelenül fürödtek a tengerben.

Aznap, amikor ez történt, Mary egyáltalán nem értette, hogy anyjuk miért volt annyira dühös, viselkedése teljesen érthetetlennek tűnt. Hiszen nagy volt a forróság, és egészen biztos, hogy ha Dollyval tönkretették volna a ruhájukat a sós vízben, akkor még jobban megharagszik.

Az ötlet természetesen nem Dollytól származott, aki nem tudott úszni, és csak kicsit tapicskolt volna a vízben. Az egészet Mary találta ki.

Még most is tisztán látta maga előtt a történeteket. Dolly körülbelül tizenhat éves lehetett, és aznap délután, mivel vasárnap volt, kimenőt kapott a házból, ahol szolgált, így a két lány lesétált a tengerpartra Menabillynél. Mind a ketten rózsaszínbe öltöztek, olyanok voltak, mint két habcsók. Nagybátyjuk, Peter Broad, aki tengerészkapitány volt és nagyon gazdag, legalábbis a családban ez a hír járta, egyik tengerentúli útjáról hozta ezt a különleges selymet, és anyjuk hetekig varrta a ruhákat.

Dollyval persze madarat lehetett volna fogatni. Imádta a rózsaszínt, és a ruha szabása is nagyon divatos volt: derékban húzott, felül kicsit buggyos. Mary nem rajongott ennyire a rózsaszínért, azért meg főleg nem, hogy egyformában járjon nővérével. A takaros Dolly mindig úgy nézett ki, mintha skatulyából húzták volna ki, és ha ugyanolyan ruhát vettek fel, a kontraszt még inkább meglátszott a két lány között. Bár mindkettőjüknek sötét, göndör haja volt, Dolly a karcsú derekával, kecses mozgásával és hatalmas kék szemével sokkal nőiesebb jelenség volt, és mindenkit elbűvölt szépségével.

Mire megérkeztek a partra, alaposan megizzadtak, és Dolly legnagyobb csalódására a környék üres volt, nem tudta senkinek bemutatni új ruháját.

– Nem kellett volna idejönnünk – mondta kényeskedve. – Most sétálhatunk vissza ebben a hőségben.

– Fürödjünk egyet. Akkor nem lesz olyan melegünk – javasolta Mary.

Dolly természetesen aggódott a ruhák miatt, ám Marynek viszonylag könnyen sikerült

rábeszélne, hogy menjenek át a part másik oldalára, az erdőn túlra, mert ott levehetik a ruháikat, és kicsit megmártózhatnak.

Ezután felgyorsultak az események. Elértek egy olyan helyre, ahol elvileg nem vehette észre őket senki, és Dolly nem látta értelmét, hogy magán tartsa a fehérneműt, hiszen Mary úgymint lefröcsköli. Az is lehet, hogy egyszer az életben olyan bátor akart lenni, mint a húga, így amikor Mary anyaszült meztelenre vetkőzött, és belevetette magát a vízbe, Dolly boldogan követte.

Soha annyit nem nevettek, mint akkor. Mary tartotta Dollyt a vízen, és próbálta úszni tanítani. Nem sikerült, így Dollyt a kezénél fogva húzta körbe-körbe. Belefeledkeztek a játékba, és nem törődtek azzal, hogy valaki esetleg megláthatja őket.

Később, amikor felöltöztek, hazáig nevetgéltek, mert Dolly vicces történeteket mesélt a többi cselédről, akikkel dolgozott.

Amikor hazaértek, anyjuk a kapuban állt, és már messziről látták, hogy nagyon dühös. Száját összeszorította, karját összefonta maga előtt.

– Ostoba libák! – ordított rájuk már messziről. – Tűnés befelé, majd adok én nektek.

Kiderült, hogy az egyik halász a csónakjából meglátta őket fürdőzés közben, és azonnal riasztotta anyjukat.

– Hogy nem sülsz le a képetek – ismételte az anyjuk újra és újra, ahogy betelerelte őket a házba, majd rájuk parancsolt, hogy vetkőzzenek le.

Bottal verte el a feneküket és a hátukat, olyan erővel, hogy Dollynak még a vére is kiserkedt. Majd Maryt vacsora nélkül ágyba küldte, és Dollyt visszazavarta dolgozni.

Akkor Mary azt gondolta, hogy az anyja gonosz és ünneprontó. Fel nem foghatta, mi a rossz abban, ha valaki meztelenül fürdik. Azért is az anyját hibáztatta, mert ezután Dolly soha többé nem akart elmenni vele sehova.

Mary felsóhajtott, ahogy eszébe jutott az a nap. Akkoriban még annyira naiv volt, hogy észre sem vette testének változásait, azt pedig végképp nem, hogy Dolly milyen csinos lánnyá serdült. El sem tudta képzelni, mennyire megijedhetett az anyjuk például attól, hogy, mondjuk, a két lányt észreveszi egy csapat matróz.

Most azonban már tudta, hogy a férfiak mi mindenre képesek. Minden, amitől anyja annak idején óvni próbálta, most bekövetkezett. Még a havibaj elmaradása is.

Anyja mindig csak halványan utalt rá, mi történik a férfiak és a nők között, ám figyelmeztette őket a „hancúrozás” lehetséges következményeire.

Mary próbálta meggyőzni magát, hogy nem lehet terhes, talán csak szorong az indulás miatt, azért késik. Márciusra viszont kénytelen volt szembenézni a lehetőséggel, hogy Graham gyerekét várja, így Sarah-hoz fordult.

– Hát igen – felelte a barátnője, és komolyan nézett Maryre. – Te szegény szerencsétlen. Én a helyedben biztos, hogy a tengerbe ugranék láncostul, mindenestül. Azt mondják, hogy a kötelet meg lehet úszni a gyerek miatt, de olyanról még sosem hallottam, hogy valaki a száműzetést is megússza miatta.

Mary ettől még jobban elkeseredett, mert abban bízott, hogy Sarah majd megnyugtatja.

– Hát, akkor már inkább itt szülöm meg, mint a *Dunkirkön* – jelentette ki elszántan.

Ott végignézte Lucy Perkins vajúdását, és azt a borzalmat azóta sem tudta elfelejteni. Lucyről nem vették le a láncokat, és mintegy húsz óra kínlódás után a gyerek halva született, majd néhány nap múlva Lucy is meghalt. Orvost nem hívtak, és segítséget csak a többiektől kapott, például Sarah-tól. – És különben is. Ugye segítesz majd?

– Persze – vágta rá Sarah, mert talán neki is eszébe jutott az a másik szülés. – Erős vagy és egészséges, minden rendben lesz.

Mary aznap éjjel le sem hunyta a szemét, annyira szorongott. Nem is a szülés miatt, hanem attól, hogy mit fog szólni Tench, ha megtudja. Most már biztos, hogy minden esélyét elvesztette.

Május eleje volt, közvetlenül Mary huszonegyedik születésnapja után, amikor végre azt a hírt kapták, hogy tizenharmadikán, vasárnap indulnak, és csatlakoznak a flotta többi tagjához. Összesen tizenegy hajó indul, négy közülük körülbelül hatszáz elítéltet és egy csapat katonát szállít, sokan közülük feleségeiket és gyerekeiket is hozzák, a többi hajónak pedig az első két évre elegendő élelmiszer és egyéb szükségleti cikkek a rakománya.

A hosszú várakozás alatt a legtöbb fegyenc írt a családjának, vagy másokat kértek meg erre. Még áprilisban, amikor egyszer Maryéket kiengedték egy kicsit levegőzni a fedélzetre, Tench felajánlotta, hogy szívesen ír a lány helyett, Mary azonban nem szeretne volna.

– Jobb, ha nem tudják, hova megyek – felelte, miközben szomorúan nézte Cornwallt a távolban. Az elmúlt néhány napban kitavaszkodott, a part kiszökölt, és Marynek nosztalgikus emlékei támadtak a bazsarózsák, a fészket rakó madarak, az újszülött bárányok után. Nem tudta felfogni, hogy elszakítják a földtől, amit ennyire szeret.

– Jobb, ha azt hiszik, hogy nem törődöm velük, mint hogy elképzeljenek vasra verve.

Tench a láncokra pillantott, és felsóhajtott. – Talán igaza van. De azt hiszem, hogy anyám jobban örülne annak, hogy élek és gondolkodom rá, még ha egy fegyenchajón lennék is.

Mary még jobban elszomorodott a férfi szavaitól. Nemsokára megnő a hasa, és Tench látni fogja, hogy gyereket vár. Nem volt benne biztos, vajon a férfi akkor is beszélget-e majd vele. Azzal valahogy csak megbirkózik, hogy soha többet nem látja a családját, azt viszont nem tudná elviselni, ha Tench megvetné.

Amikor a *Charlotte* felvonta a horgonyt és kisiklott a plymouthi szorosból, a legtöbb nő sírva intett örökre búcsút Angliának.

– Visszajövök – jelentette ki Mary eltökélten. – Esküszöm.

Mialatt sokan még többet zsörtölődtek például azért, mert tengeribetegek lettek, mert a szél túl hangosan csapkodta a vitorlát, mert rossz időben állandóan elestek, és tele voltak sérülésekkel, Maryt teljesen felvillanyozta az utazás. Számára a szél üvöltése muzsikászónak hangzott, és örömmel nézte, ahogy a hajóorr hasítja a tengert.

Gilbert kapitány, a királyi flotta tisztje, humánus ember volt, így elrendelte, hogy a fegyencek láncait vegyék le, és csak büntetésből tegyék vissza rossz magaviseletért, vagy akkor, ha a hajó kikötött. Az idő már Franciaország partjainál javulni kezdett, így az ablakokat újra kinyitották, és a hajófenék büze lassan elpárolgott.

Mary mindig is szeretett hajózáni, bár sosem ült halászbárkánál nagyobb csónakon, és abban is csak néhány órán át. Egy ekkora vitorlás azonban teljesen más volt: lehetett rajta sétálgatni, és a feltekert kötelek és ládák között még el is lehetett rejtőzni mások tekintete elől.

Hirtelen megértette, hogy apja miért várta mindig olyan izgatottan a következő útját. Semmi máshoz nem volt fogható az az érzés, amikor az ember lába alatt imbolygott a fedélzet, az pedig kifejezetten lenyűgöző volt, ahogy a fedélzeten mindenki, a legutolsó matróztól kezdve a kapitányig azon dolgozott, hogy tartani tudják az irányt és a sebességet. A *Charlotte* a flotta egyik leglassúbb hajója volt, és kemény munkába került, hogy ne maradjanak le túlságosan. Ám minden egyes alkalommal, amikor sikerült leelőzniük a *Scarborough-t* vagy a *Lady Penrynt*, arcuk büszkén ragyogott.

Mary legjobban a szabadságot élvezte. Miután a napot a fedélzeten tölthette, az éjszaka is kibíráhatóbb volt a hajófenékben, beékelődve Bessie és Sarah közé.

A fedélzeten nem érte el a többiek állandó siránkozása. Amikor a szél a haját borzolta, elfeledkezett a lenti mocsokról és bűzről, és félelmei a jövőt illetően köddé váltak. Olyan szabadnak érezte magát, mint a madarak, amelyek a távolból követték a hajót.

Igaz, a fedélzeten sem volt nagyobb csend, mint a hajófenékben, sőt: a tenger morajlott,

a matrózok ordítottak, a kötelek csikorogtak, a vitorlákat tépte-vágta a szél. Ám ezeket a zajokat Mary szívesen hallgatta, a felfröcskölő tengervíztől és a szélről pedig szinte megmámorosodott.

Örült, hogy a legtöbb nő ijesztőnek találta a tengert, és túl hidegnek a szelet, így nem maradtak sokáig a fedélzeten. Amikor egyedül állt, és belekapaszkodott a fedélzet korlátjába, azt képzelte, hogy ő most egy gazdag örökös, útban Spanyolország, vagy éppen Amerika felé. Igazából pont azt tette, amit mindig is akart: körbeutazza a világot.

A matrózok itt is pontosan olyanok voltak, mint otthon, Foweyban, erősek, szikarak, barátságos természetűek, és mindig vidáman vigyorogtak, ha meglátták a lányt. Ha mások nem hallották, titokban kivallatta őket az útról és a Botany-öbölről. Néhányan kifejezetten örömmel meséltek neki a kikötőkről, ahol korábban megfordultak, és elmagyarázták, hogy Rio felé tartanak az Atlanti-óceánon és nem lefelé, Afrika partjaihoz, mert ki akarják használni az erős egyenlítői szelek előnyeit. Mary elgondolkozott azon, vajon hányukat toborozták erőszakkal a haditengerészetbe, mert legtöbben közülük inkább a fegyencekkel szimpatizáltak és nem a tisztekkel, akik szinte egész úton nem csináltak semmit.

Sok tiszt magával hozta a családját is. A feleségek csak ritkán mertek kimerészkedni a fedélzetre, és Mary sajnálta őket, akkor is, ha mérhetetlen gögjükben soha rá nem mosolyogtak volna. Legalább annyira foglyok ők maguk is, mint a lány, ám amíg ő tudta, hogy a legtöbb fegyenc igazából mennyire ártalmatlan, ezek az asszonyok úgy képzelték, mindannyian veszedelmes bűnözők, akik csak a megfelelő alkalmat lesik, hogy elfoglalják a hajót, és mindenkit lemészároljanak.

Annak Mary kifejezetten örült, hogy Tenchet csak ritkán látta a fedélzeten, mert érezte, hogy az alakja lassan megváltozik, akkor is, ha ezt nem mindenki vette észre. Melle teltebb lett, a hasa megnőtt. Először kétségbeesett, mert valamiért úgy gondolta, hogy ez sosem történhet meg vele, de aztán kezdett beletörődni. Ami részben azzal magyarázható, hogy úgy nevelték, minden kisbaba Isten ajándéka, ezért tiszta szívvel, örömmel kell fogadni. Bár magától a szüléstől félt, ahogy attól is, vajon jó anya lesz-e belőle, az viszont furcsa melegséggel töltötte el, hogy lesz valakije, aki csak az övé, akit szerethet és gondozhat. Jó időben keresett egy védett helyet a fedélzeten, és elábrándozott a gyerekről. Remélte, hogy kisfiú lesz, olyan típus, mint Luké, az egyik tiszt fia.

Luké hétéves, izmos, sötét hajú, kék szemű kisfiú volt, aki az anyja háta mögött mindig kedvesen integetett Marynek. A lány szerette nézni, ahogy a kisfiú a matrózok körül tesz-vesz, gyerekkori önmagára ismert benne, mert őt is legalább ennyire vonzotta a hajózás. Ahogy a hajó Spanyolország felé haladt, és az idő melegebb lett, Luké gyakran a fedélzeten gyakorolta mamájával az írást és az olvasást. Mary akkor azt kívánta, bár ő is tudna valamit, amit majd átadhatna a gyerekének.

Nagy nehezen rászánta magát, és felkereste White doktort, a hajóorvost, mert aggódott a baba miatt. Apja mindig azt mondta, hogy kétféle hajóorvos van: a részeg és a mészáros. Mary viszont még sosem látta White doktort berúgva. Amikor indulás előtt megvizsgálta a lányt, barátságosan bánt vele, semmi nem utalt arra, hogy jóindulatú arca alatt egy mészáros rejtőzne.

Egyedül Sarah-val beszélt az állapotáról, és biztos volt benne, hogy senki más még csak nem is sejti, Tench különösen nem. Ám bármennyire ódzkodott tőle, Mary úgy érezte, nincs más választása, el kell mondania az orvosnak.

– Azt hiszem, gyereket várok – bökte ki végül, miután kért valamit a lábán levő sebre, ami nem akart gyógyulni.

White doktor összeráncolta dús, ősz szemöldökét, kérdezett pár dolgot, majd megkérte Maryt, hogy feküdjön le, mert meg akarja vizsgálni a hasát.

– Minden rendben lesz? – kérdezte Mary, miután az orvos hosszú percekig nem szólt semmit.

– Persze. A szülés a tengeren pont olyan, mint bárhol máshol – felelte a doktor kicsit élesen. – Azt mondanám, hogy szeptember elejére várható, amikor már sokkal melegebb és kellemesebb vizeken járunk majd. Maga erős és egészséges, Mary, nem lesz semmi baj.

Mary utána számolt, a baba valószínűleg karácsonykor fogant, azon az éjszakán, amikor Spencer Graham a legodaadóbban viselkedett vele.

– Ki az apa? – kérdezte az orvos, és szigorú, sötét szemével olyan meredten nézett Maryre, mintha olvasott volna a lány gondolataiban. – Meg kell mondania, Mary, mert az apa igenis felelősséggel tartozik. Ha egy másik fegyenc, akkor feleségül veszi, ha pedig tengerész vagy tiszt, akkor is rá lehet kényszeríteni, hogy nevet adjon a gyereknek.

Maryt meglepte, hogy a doktort érdekli, kitől lett terhes, az pedig még jobban, hogy a férfit rangtól és helyzettől függetlenül felelősségre is vonják. Mégsem akarta Grahamet leleplezni. Nélküle nem élte volna túl a *Dunkirköt*, ráadásul ott volt még a férfi felesége és a gyerekei, akiknek nem akart fájdalmat okozni egy esetleges botrányal.

– Ki volt az, Mary? – kérdezte White határozottabban.

– Nem tudom – felelte a lány, és dacosan karba fonta a kezét.

– Nem hiszem – felelte az orvos szigorúan. – Magáról nem tudom elhinni. Másokról esetleg, de magáról nem. Mondja meg, és én intézkedem.

– Nem tehetem – hajtogatta Mary makacsul. White megrázta a fejét.

– A lojalitása csodálatra méltó, Mary, de tévúton jár. Azt akarja, hogy a gyereke fattyú legyen?

– Nem mindegy? Ha az anyja ügyis fegyenc.

White ismét megrázta a fejét, majd azzal bocsátotta útjára a lányt, hogy fontolja meg, és ha meggondolta magát, jöjjön vissza.

Másnap vihar tört ki, és Marynek a hajófenékben kellett maradnia. Új keletű szabadsága után iszonyatos volt megint a sötétben kuporogni a többiekkel, különösen, hogy a legtöbben tengeribetegek voltak. A hajó ide-oda hánykolódott, oldalára fordult, a vödrök felborultak, a nyílásokon jeges víz zúdult be, és mindannyian csuromvizesek lettek. Mary semmi mást nem tudott tenni, mint hogy a fejére húzta a takarót, hogy ne érezze a szagokat, és imádkozott, hogy minél gyorsabban véget érjen a vihar.

Három hétbe telt, míg elérték Santa Cruzt, az első kikötőt, ahol a hajó megállt. Mary már elég jó barátságba került néhány matrózzal Devonshire-ből. Ők mesélték, hogy egy másik hajón a férfi fegyencek már jóval az indulás előtt ledöntötték a vasrácsot, ami elválasztotta őket a nőktől. A londoni nők pedig velejéig romlott, hétpróbás bűnözők voltak, állandóan verekedtek, és egy pohár rumért bárkinek eladták magukat.

Maryt megijesztették ezek a hírek, mert valamiért úgy képzelte, hogy a rabok a többi hajón pont olyanok, mint a *Charlotte-on*. Igaz, ők sem voltak ma született bárányok, és boldogan lelopták volna a pennyt is a halottak szeméről. De itt legalább tudta, hogy kire kell odafigyelnie, és abban egészen biztos volt, hogy Gilbert kapitány sosem engedné, hogy a hajóján a nőknek bármi bántódása essen.

Bár Gilbert jó szándékú ember volt, embereitől szigorú fegyelmet követelt. Ha nagy ritkán a férfiak és a nők valamiért egyszerre voltak a fedélzeten, a haditengerészek árgus szemmel vigyázták a rendet. Annak a lehetősége, hogy rendbontás esetén azonnal visszateszik rájuk a láncot vagy megkorbácsolják őket, mindenkit visszatartott a próbálkozástól.

Akárcsak a *Dunkirkön*, itt is születtek törvénytelen kapcsolatok, igaz, itt nem a tisztok, hanem a matrózok és a haditengerészek válogattak a foglyok között. Mary Haydon és Catherine Fryer bizonyult a két legsúlyosabb esetnek, bárkivel elmentek, aki csak akarta. Most sem Mary, sem Sarah nem választotta ezt az utat, és gyakran nevetgéltek azon, hogy sajnos ők hadnagynál nem adhatják alább. Itt már nem az életükért küzdöttek. Kaptak elég ennivalót, vizet, hogy megmosakodjanak, és miután a nappalt a fedélzeten, napsütésben

töltötték, még mindig jobb volt visszamenni a hajófenékbe, mint hogy valami részeg matróz meghágja és megalázza őket.

Mary egyedül Will Bryantet látta rendszeresen a fedélzeten, és olykor Jamie Cox is vele volt. A többi férfi csak rövidebb időre hagyhatta el a hajófeneket. Hogy azért-e, mert többen voltak, mint a tengerészek, vagy Gilbert kapitány úgy érezte, a nőknek és a gyerekeknek több levegőre van szükségük, Mary nem tudta pontosan. Will viszont különleges jogokkal rendelkezett. Meggyőzte a kapitányt, hogy ha halászhajó, mindenkinek több étel jutna, így a nap nagy részét a fedélzeten töltötte. Mary csodálta leleményességét, és arra gondolt, sok közös vonásuk van.

Amikor a hajó kikötött Santa Cruzban, hogy ivóvizet és élelmet vételezzon, a legénység partra szállhatott, a foglyokat azonban újra megbilincseltek, és a nyílásokat bezárták. Június volt, rekkenő hőség, és mindenki nehezen viselte, hogy a fedélzet szabadsága után újra a sötétben kelljen izzadniuk és fuldokolniuk. Mary számára különösen kibíráhatatlan volt, mert most, hogy nőtt a hasa, képtelen volt kényelmes helyzetet találni a kemény priccsen, és a friss levegő hiányától erősen szédült.

Miután azonban újra vitorlát bontottak és elindultak Rio felé, a láncokat levették róluk, és a nők újra felmehettek a fedélzetre. Egyik délután Mary a napsütésben bóbiskolt, amikor arra lett figyelmes, hogy Will Bryant hangosan szitkozódik, mert kiszakadt a hálója. Mary felkelt, hátrament a hajófarba, ahol a férfi berendezkedett, és felajánlotta, hogy majd ő megfoltozza.

Az utazás kifejezetten jót tett Willnek. A nagyobb fejadag miatt már nem volt olyan sovány, szeme kék volt, mint az égbolt a fejük felett, haját és szakállát szinte fehérre szívtá a nap, bőre aranybarnára sült. Arcán mindig pimasz vigyor ült, és az önbizalma is töretlen volt.

– Tudod, hogyan kell hálót foltozni? – kérdezte meglepetten.

– Naná! Ahogy minden lány Foweyban – nevetett.

Valószínűleg azért, mert Mary elmerült a munkában, és szorgalmasan javította a hálót, mindenesetre senki sem zavarta szét őket. Az egész délutánt együtt töltötték, és többnyire Cornwallról beszélgettek.

– Szépen kigömbölyödtél – váltott témát hirtelen Will. – Mikor jön a kicsike?

Maryt felkészületlenül érte a kérdés, nem is tudott rögtön válaszolni. Azt hitte, hogy White doktoron és Sarah-n kívül mások még csak nem is sejtik. Ám ha Will rájött, akkor talán már Tench is kitalálta.

– Szeptemberben – mormogta, és a haja tövéig elvörösödött. – Honnan tudod?

– Van szemem – nevetett Will. – Ezt nem lehet örökké titkolni. Különösen nem, ha a szél rád tapasztja a ruhát.

Mary zavarban volt. – Mindenki tudja? Will vállat vont. – Nem tudom. Miért? Félsz?

– Egy kicsit – ismerte be a lány. – Nem akarom, hogy megvessenek, és fogalmam sincs, mit kell egy babával csinálni.

– Te azzal csak ne foglalkozzál, hogy mások mit gondolnak – mondta Will, és elfintorodott. – Hidd el, több gyerek is útban lesz már, mire megérkezünk. A másik dolog meg úgyis megjön magától. Meg aztán a többiek is segítenek, úgyhogy te csak ne félj semmitől.

Maryt meghatotta, hogy a férfi ilyen érzékeny is tud lenni. Mindig azt hitte, hogy Will egy olyan igazi falu bikája. Hamarosan témát váltottak, és Will elmesélte, hogy az egyik fegyenc az *Alexanderről*, a flotta másik hajójáról, Santa Cruznál elbújt a fedélzeten, és amikor besötétedett, leereszkedett a tengerbe, majd elkötötte a mentőcsónakot.

– De a szegény, ostoba fajankó lebukott, amikor fel akart kéredzkedni egy holland hajóra – nevetett Will. – Én biztos, hogy elbújtam volna a parton, és megvártam volna, amíg a flotta továbbmegy.

– Amikor a *Dunkirkön* voltunk, semmi másra nem tudtam gondolni, csak a szökésre – vallotta be Mary. – Most azonban nincs értelme ezen gondolkozni, legalábbis nem az én állapotomban. De ahogy megszületik a gyerek, újra rajta leszek.

– Én először megvárom, hogy milyen lesz ez a Botany-öböl – felelte Will. – Ha tudok ott is halászni, építeni egy tisztességes házat, ahol lakhatok, és lesz hozzá egy kis veteményeskertem, akkor talán egész kibírható lesz.

– De nem tudjuk, kik vannak a többi hajón – mondta Mary. – Mi mindannyian Devonból és Cornwallból jöttünk. Igazából nem vagyunk rossz emberek. De azt hallottam, hogy a nők a *Friendshipen* nagyon kemények, legtöbbször Londonból valók, ahonnan csak a legelvetemültebbeket küldték. Vasba kellett őket verni, annyit verekedtek egymással. És ha egyszer kikötünk a Botany-öbölben, ki kell jönnünk valahogy velük is.

– Szerintem te kijössz bárkivel – mondta Will. – És én is. Ezzel nem lesz gond.

Néhány nappal később Mary Tenchbe ütközött. A férfi érdeklődött, hogy Mary élvez-e az utazást, és elmondta, hogy sajnós nem tud annyi időt tölteni a fedélzeten, amennyit szeretne, mivel kötelességei máshova szólítják.

– Jól van? – kérdezte, és figyelmesen nézte a lányt. – White doktor említette, hogy gyereket vár.

Mary kénytelen volt bólintani. Amíg bizonyos fokig megkönnyebbült, hogy nem kell tovább titkolóznia, attól azért félt, hogy Tench is faggatózni kezd, ahogy White tette.

– Én nem török pálcát senki felett – mondta szelíden, mintha kitalálta volna, mi jár Mary fejében. – Csak aggódom magáért. Még szerencse, hogy White doktor a hajóorvosunk. Jó kezekben lesz. Eszik eleget?

Mary ismét bólintott, ám képtelen volt bármit is mondani.

– Ha valamire szüksége van, keressen meg – mondta Tench, és megsimogatta a lány vállát. – Rióban megpróbálok valahonnan gyümölcsöt szerezni. Ezekon a hosszú utakon a skorbut a legnagyobb veszély. De mintha Gilbert kapitány az átlagnál jobban tudná, hogy mire van szükségünk.

Majd tovább sétált, és ahogy Mary figyelte karcsú hátát, gondosan hátrafésült sötét haját, makulátlanul fehér bricseszét, azt kívánta, bárcsak az ő gyereket várhatná.

Útban Rio felé több nagy vihart is kifogtak. A hajó ide-oda hánykódott a hatalmas hullámokon, a víz betört a hajófenékbe, és a nőket lesodorta priccseikről. Minden egyes mennydörgésnél biztosak voltak abban, hogy ez itt már tényleg a vég, és a recsegés-ropogás csak a félelmüket igazolta. Még Mary, aki korábban sosem szenvedett a tengeribetegségtől, most ő is áldozatul esett, az étel kijött belőle a legutolsó falatig, és annyira legyengült, hogy szinte mozdulni sem tudott.

Azonban ezt is túléltek, és utána egy hosszú, szélcsendes időszak következett, amikor a hajó szinte egy helyben állt. Az egyik nap Mary éppen a korlátnál állt a fedélzeten, és a flotta többi hajóját figyelte, valamint a tengert, hogy lát-e delfineket és teknősöket, amikor Tench mellé lépett, és azt ajánlotta, keressen magának férjet a foglyok között.

Bár az utóbbi időben nagyon keveset beszélgettek, amióta kiderült, hogy Mary gyereket vár, Tench minden alkalommal hozott neki valami apróságot. Néha egy darabka kemény sajtot, vagy kétszersültet és tojást a konyháról. A tudat, hogy a férfi aggódik az egészségéért, bőven elegendő volt Marynek. Nem akarta, hogy Tenchnek miatta esetleg kellemetlenségei legyenek a kapitánynál.

– Elgondolkozott már azon, hogy mi lesz, ha egyszer megérkezünk a Botany-öbölbe? – kezdte Tench, de nem a lányt nézte, hanem a tengert, ahol a flotta többi tagja ringatózott a tükörsima vízen. – Úgy értem, eszébe jutott, hogy a férfiak mennyivel többen lesznek, mint a nők?

A lány megrázta a fejét.

– Minden nőre pontosan három férfi jut majd – folytatta Tench, és a homlokát ráncolta, mint akit a kérdés igenis mélyen foglalkoztat. – Nem lesz könnyű kezelni a helyzetet.

Mary nagy nehezen kibogozta, hogy Tench pontosan mire is céloz.

– A katonák nem védenek meg?

– Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni – válaszolta Tench komolyan. – De még a világ legjobb szándékával, akaratával sem lehetünk ott mindig mindenütt.

Mary megborzongott. Willtől tudta, hogy a férfiak közül sokan semmitől sem rettennek vissza, ahogy sok nő sem. Eddig ezt elsősorban étel vagy egyéb szükségleti cikkek lopására vonatkoztatta, most azonban Tench rádöbbenett, hogy nem az lehet majd az egyetlen probléma.

– Fontolja meg a házasság gondolatát. Jól járna vele – mondta a férfi.

Egy röpke másodpercre Mary mindezt úgy értelmezte, hogy Tench éppen megkérte a kezét. Szeme könnybe lábadt, és a szíve majd' kiugrott a helyéből.

– A házasságot? – ismételte meg elhaló hangon.

– Valamelyik fegyencsel, természetesen – tette hozzá gyorsan Tench. – A gyerekek apa kell.

Mary érezte, hogy tetőtől talpig elvörösödik, és csak remélni merte, hogy a férfi nem érti, miért. – Alig ismerem őket – felelte méltatlankodva.

Tench hátrapillantott a válla felett, és ellenőrizte, figyel-e őket valaki. – Mennem kell – mondta. – De gondolkozzon el azon, amit mondtam.

A következő másodpercben pedig már ott sem volt, még mielőtt Mary bármit is válaszolhatott volna.

Mary valóban fontolóra vette Tench tanácsát. Minél többet gondolkozott rajta, annál ésszerűbbnek tűnt. Férfiak, akiket hosszú időre elzártak a nőktől, valószínűleg veszélyesek lesznek, ahogy talán egyes nők is.

Mary Tenchet akarta, úgy érezte, hogy őt örökre képes lenne szeretni, és soha senki más iránt nem fog így érezni. Viszont reálisan látta a helyzetet. Lehet, hogy a férfi kedveli, esetleg még romantikus érzéseket is táplálhat irányába, ahhoz viszont több időre lenne szüksége, hogy Tench annyira beleszeressen, hogy átlépje társadalmi helyzetének korlátait, és elvegyen egy fegyencet. Amellett három év múlva vissza kell térnie Angliába, neki pedig akkor még mindig marad négy év a büntetéséből.

Mary osztott-szorzott, és rájött, hogy egyetlen olyan fegyenc van, akit tisztelni és csodálni tudna, mégpedig Will Bryant. Erős volt és élelmes, tudott írni, olvasni, volt rendes szakmája, és mind a ketten egyformán rajongtak a hajóért és a tengerért. Ezenkívül Will jóképű volt, és született vezéregyéniség.

Minél többet gondolt Willre, annál biztosabb lett abban, hogy ő lesz az ideális férj. Valószínűleg Will számára nem ő lesz a legjobb fogás, ott van például rögtön, ugye, a gyerek, aki nem az övé, ráadásul Mary annyira csinos sem volt. De talán valahogy rá lehet bírni, hogy ő is lássa a házasság előnyös oldalait.

A következő nyolc hét alatt, útban Rio felé, Mary azon gondolkozott, hogyan vetesse el magát Will-lel feleségül. Állapota miatt White doktor engedélyezte, hogy jó időben az egész napot a fedélzeten töltsen, és nagyobb fejadagot kapjon, mint a többiek. Ez azt jelentette, hogy majdnem mindennap találkozott a férfival, megfoltozta a hálóját, kibelezte a halakat, gyakran adott neki a pluszételéből, és legyezgette hiúságát.

Mindennap újabb vonást fedezett fel benne. Folyamatos nagyképűsködése olykor fárasztó volt, mert Will valamiért azt gondolta, hogy mindent jobban tud, mint bárki más, ám erős volt, gyakorlatias, és a legkevésbé sem ostoba. Ráadásul még kedves és figyelmes is. Mindig érdeklődött, hogy van, hogy érzi magát, egyszer pedig azt is megkérdezte, hogy esetleg a kezét Mary hasára teheti-e, hogy érezze, rúg-e a baba, majd egészen

elérzékenyült, amikor így is történt. A nála gyengébbeket mindig megvédte, és alapvetően vidám természetű ember volt, ritkán panaszkodott bármi miatt is.

Amikor a hajó kikötött Rióban, a láncokat ismét visszatették a foglyokra, a nyílásokat lezárták, és a legénység partra szállt. A foglyok időnként azért felmehettek a fedélzetre, és ha volt pénzük, vehettek ezt-azt a barna bőrű emberektől, akik csónakjaikon a nagy hajókhoz eveztek a jó üzlet reményében.

A szerencsésebb fegyenceknek éltek rokonai Devonport közelében, akik hoztak ruhát, ételt, pénzt és egyéb ingóságokat, mielőtt a hajó elhagyta Angliát. Mások már bebörtönzésük óta dugdostak maguknál egy kis pénzt. Will is közéjük tartozott, aki a pénzét egy kis zacskóban őrizte az inge alatt. Vett belőle narancsot, és a felét odaadta Marynek, meg egy vég fehér vásznat, amit szintén neki adott. – Csinálj belőle babaruhát – mondta tőle szokatlanul félénken.

Amikor Tench visszatért a hajóra, kimerülten a napokig tartó ivászatától, ő is hozott ajándékot a lánynak: egy takarót a kisbabának.

– Képzeld, Will pedig vásznat vett nekem, hogy varrjak belőle babaruhát – mondta, miután megköszönte a férfinak a kedvességét, és letörölte a könnyeit. – Igazán szerencsés vagyok, hogy két ilyen jó barátom is van.

– Menjen hozzá Willhez – mondta Tench hirtelen, Mary legnagyobb megrökönyödésére.

– Menjek hozzá? – kiáltott fel, mintha ez a dolog meg sem fordult volna a fejében. – De miért venne el, amikor nálam sokkal szebb nők is vannak, akik ráadásul nem is terhesek?

– Mert okos, kellemes társaság, kitartó és céltudatos – felelte Tench, és barna szemében különösen fény csillogott. – Én például pont ilyen feleséget keresnék.

– És a szerelem? – kérdezte, és közben azt kívánta, bárcsak ő is úgy tudna flörtölni, ahogy más nők, akik azt búvölnek el, akit csak akarnak.

– Én abban hiszek, hogy ha két ember között teljes a harmónia, akkor a szerelem megjön magától – mondta őszintén. – Szerintem nagyon sok ember összetéveszti a testi vágyat a szerelemmel. Pedig a kettő teljesen más.

– És néha nem lehet ugyanaz?

– Nagy ritkán igen, ha valaki igazán szerencsés – mosolyodott el a férfi. – De legtöbbször sajnos választanunk kell, nem lehet mind a kettő. Vagy ami még ennél is rosszabb, mindkettőt egy olyan ember iránt érezzük, akivel egyszerűen lehetetlen, hogy beteljesedjen.

Mary úgy sejtette, Tench burkoltan kettőjükre céloz.

– De ha eléggé szeretik egymást, nem győzhetnek le minden akadályt? – kérdezte elszántan.

– Talán. – Tench vállat vont, és a kikötő felé nézett. – Ha új életet kezdenének egy olyan helyen, ahol nem számít, ki honnan jött.

Párbeszédük azonban itt váratlanul véget is ért, mert Gilbert kapitány lépett a fedélzetre. Tench tisztelgett, Mary pedig visszasurrant a hajó farába, hogy megnézzze Riót az öblön túl, és elmerengjen azon, vajon Tench ott akar-e vele új életet kezdeni.

De ha igen, akkor miért mondta, hogy gondolkozzon el Willről? A férfiak ilyen nem szoktak csinálni. Mary viszont már régen rájött, hogy Tench teljesen más volt, mint a többi férfi.

Szeptember negyedikén hajóztak ki Rio kikötőjéből, és három nappal később, az esti órákban Marynek megindultak a fájásai.

Eleinte ki lehetett bírni. Csendesesen feküdt Bessie mellett, és még egy kicsit el is bóbiskolt. Azonban hajnalra már komoly fájdalmai voltak, annyira, hogy nem tudott többet feküdni, hanem felállt és megkapaszkodott az egyik gerendában, hogy valahogy elviselje. White doktort valamikor délelőtt riasztották, ő azonban csak annyit mondott,

minden rendben van, az első gyerek mindig nehezebben jön, és megkért két nőt, történetesen Mary Haydont és Catherine Fryert, hogy gyűjtsenek egy kis szalmát Marynek, hogy legyen mire feküdnie.

A tengeren éppen vihar készült, és két hajdani barátnője a legkisebb együttérzést sem mutatta Mary iránt. A helyzetet még súlyosbította, hogy az erős szél miatt a fedélzeti nyílásokat bezárták, így a hajófenék sötét volt és fülledt.

– Ha hancúrozni nem átallottál – mondta gyűlölködve Mary Haydon –, akkor most ezt is szépen kibírod.

Mary tudta, hogy ez a két nő mindig is őt okolta sorsáért, hiába esküdöztek, hogy annak már vége, rég elfelejtették. Minden alkalommal, amikor Maryt egy másik nő megdicsérte, vagy megköszönte, amit érte tett, féltékenységük újult erővel támadt fel. Valószínűleg most, hogy ennyire szenvedett, a két nő arra számított, hogy végre elérkezett a napjuk, Mary majd kivetkőzik magából, és lejárhatja magát mások előtt.

Mary azonban úgy döntött, nem adja meg nekik ezt az örömet. Amikor a következő fájás jött, összeszorította a fogát, és némán tűrte.

A fájások egyre erősebbek lettek, míg végül a lánynak le kellett feküdnie és belekapaszkodnia a kötélbe, amit egy idősebb asszony bölcsen a gerendára csomózott. Sarah mellette ült, törölgette a homlokát, és a sós vízzel időnként megnedvesítette Mary kiszáradt ajkát.

– Már nem tart sokáig – bátorította a lányt. – És ha sikítani akarsz, sikíts bátran. Ne törődj azzal a két boszorkánnyal.

Mary úgy érezte, mindjárt belehal, annyira fáj, és a fájdalomhullámok közötti röpké szünetekben azon gondolkozott, mi bírja rá a nőket arra, hogy több gyereket is a világra hozzanak. Aztán, amikor úgy érezte, hogy többet már tényleg nem bír ki, egy egészen újfajta érzés kerítette hatalmába, mintha valami ki akarna szakadni belőle.

Másoktól, köztük a saját anyjától is tudta, hogy ez azt jelenti, a baba megkezdte küzdelmét, hogy kijöhessen. Lelkét mindaddig ismeretlen melegség járta át, és elhatározta, amilyen gyorsan csak lehet, kinyomja magából.

– Jön – suttogta Sarah-nak, és ahogy a következő fájdalomhullám rátört, összeszorította a fogát, felhúzta a lábát, és teljes erőből nyomni kezdett.

Sarah már órákkal azelőtt egy takarót akasztott a gerendára, hogy mások ne lássák a vajúdást, és Mary most valahonnan nagyon távolról azt érezte, hogy a többiek éppen vacsoráznak, legalábbis pörköltszag ülte meg a levegőt, és hallotta a csámcsogást. A hullámokon táncoló hajó pontosan visszhangozta azt, ami a bensejében játszódott, és örült a sötétségnek, mert tudta, hogy nem nyújthat valami kellemes látványt.

Sarah elküldött valakit az orvosért, de beletelt egy kis időbe, amíg White megérkezett, és akkor sem csinált semmit. Adott Sarah-nak néhány kurta instrukciót, meg egy lámpást, hogy jobban lásson.

– Ne menjen el! – sikította Mary utána.

– A többiek majd segítenek – mondta ridegen. – Én itt ki sem tudok egyenesedni.

– Mocsok – köpött egyet Sarah az orvos távolodó alakja felé. De lehajolt, és gyengéden letörölte Mary arcát. – Én itt vagyok – próbálta nyugtatgatni barátnőjét. – És tudom, hogy mit kell csinálni, cseppet se félj. Minden rendben lesz.

A fájdalom már elviselhetetlen volt, mintha az egész belseje lángolt volna, Sarah hideg vízzel mosta és hűtötte a combját. Mary összeszedte utolsó erejét és hatalmasat nyomott, érezte, hogy most már tényleg nincs sok, és Sarah felkiáltott, hogy már látja a fejét. A következő pillanatban pedig mintha egy nagy, síkos hal csusszant volna ki belőle. A fájdalom alábbhagyott, és Mary hangokat hallott a függöny mögül.

– Kislány, kislányod van! – kiabálta Sarah boldogan. – Még hozzá egy szép nagy kislány!

Bár alig lehetett látni valamit a lámpás fényénél, Mary mégis észrevette, hogy Sarah tart valamit a kezében, ami leginkább egy megnyúzott nyúlra emlékeztetett. Ebben a pillanatban a gyerek felsírt, szinte dühösen, sértődötten, mint akit mélységesen felháborít, hogy egy sötét, bűdös hajófenékben kellett világra jönnie.

– Megmarad – mondta Sarah megkönnyebbülten, és a babát Mary karjába tette. – Hogy fogod hívni?

Mary először nem is tudott válaszolni. Félelemmel vegyes csodálattal nézte a babát. A kislánynak rengeteg fekete haja volt, a pislákoló fényben lilás színűnek tűnt, és apró ökleivel a levegőt püfölte. Fel sem tudta fogni, hogy ez a mérges kis csomag belőle szakadt ki.

– Charlotte lesz a neve – mondta végül. – A hajó után.

Majd egy pillanatra felsejlett előtte Graham arca, ahogy gyengéden nézi azon az éjszakán, amikor a baba valószínűleg megfogant, és hozzátette: – Charlotte Spence.

– Spence? – kérdezte Sarah. – Az meg milyen név? Mary most nem tudott válaszolni a kérdésre.

– Kaphatok egy kis vizet? Teljesen kiszáradtam – mindössze ennyit tudott kinyögni.

Charles White késő éjjel tért vissza kabinjába, miután ellenőrizte, hogy Mary gyereke rendben megszületett-e. Töltött magának egy pohár whiskyt, majd leült, és elővette a naplóját.

„Szeptember nyolcadika”, kezdte. „Mary Broad. Egészséges kislánynak adott életet.”

Egy percre mozdulatlanul ült, de nem jutott eszébe más érdemleges, ami aznap történt. Egyfolytában Mary járt az eszében, ahogy a mocskos, bűzös hajófenékben fekszik, és ringatja gyermekét. Az elmúlt években rengeteg szülést lebonyolított a legkülönbözőbb helyeken: szép főúri házaktól kezdve vályogviskókig, és mindannyiszor megérintette az új élet misztériuma. Kicsit szégyellte magát amiatt, hogy magára hagyta Maryt, mivel kétségtelenül rendes lány volt, intelligenciájával és csendes, nyugodt viselkedésével messze kimagaslott társnői közül.

Ám tudta, hogy a baba nem sokáig fog élni. A csecsemőhalandóság a szárazföldön is igen magas volt, egy hajón azonban, ahol patkányoktól, tetvektől kezdve a poshadt vízen át a lappangó betegségekig rengeteg veszedelem leselkedik a legyengült áldozatokra, egy újszülöttnak nem sok esélye volt. Mostanáig meglepően kevés haláleset történt, és valószínűleg még a fegyenchajókról magukkal hozott kórokozóknak köszönhetően, de még hosszú volt az út a Botany-öböl felé.

Amikor pedig megérkeznek, minden sokkal nehezebb lesz. Házakat kell építeni, szántani, vetni. A bennszülöttek lehet, hogy ellenségesek lesznek, az időjárás kiszámíthatatlan. Nem kimondottan ideális környezet kisgyerekek számára.

Ugyanakkor abban is biztos volt, hogy Mary kiváló anya lesz. Ismét eltűnődött azon, hogy ki lehet a gyerek apja. Tench együtt volt a lánnyal a *Dunkirkön*, most pedig izgatottan várta a híreket, tudni akarta, hogy kislány vagy kisfiú, és hogy Mary jól van-e.

Ám mindennek ellenére sem tudta elképzelni Tenchről, hogy összeáll egy fegyencsel. Egyenes, becsületes fiatalember volt, született úriember, akit a testi örömeinél sokkal jobban érdekelt az, hogy tegyen valamit a világért. Ám az is egyértelmű volt, hogy szívében viselte Mary Broad sorsát, amiért White nem hibáztatta, hiszen még egy magafajta öreg tengeri medve is vonzónak találta a lányt.

White nagyot sóhajtott. Ez a nagyszabású ötlet, hogy számoljuk fel a börtönhajókat, és küldjünk minden nemkívánatos elemet a világ túlsó végére, igazából roppant kockázatos vállalkozás volt. Senki sem tudta, hogy milyen lesz az éghajlat, milyenek a bennszülöttek, illetve hogy a földet egyáltalán meg lehet-e művelni. Nemcsak a fegyencek életét veszélyeztette, hiszen ez alig-egy két embert érdekelt Angliában, hanem a felügyeletükkel

megbízott emberekét is.

Arthur Phillip kapitány, a flotta főparancsnoka, már többször kifejezte aggodalmát amiatt, hogy nincs elég élelem, szerszám, ruha, illetve ami van, az is nagyon gyenge minőségű, és a foglyok közül is csak kevesen értettek bármihez.

Charles szomorúan bámulta az üres oldalt a naplóban. Ha minden fegyenc olyan volna, mint Mary Broad és Will Bryant, értelmes, találékony emberek, akkor talán lenne esélyük a sikerre. Legtöbbjük azonban igazi elvetemült gazember volt, Anglia söpredéke, így, bár a terv még el sem kezdődött, máris hamvába holt.

Öt héttel később a hajó Fokváros kikötője felé tartott, Mary a korlátnál állt karjában Charlotte-tal, és gyönyörködött a látványban.

A nap éppen lemenőben volt, az ég rózsaszínű és mályva árnyalatot öltött, mind a tizenegy hajó szorosan együtt haladt, és a vitorlák dagadtak a szélben. A tenger türkizkék volt, és egy csapat delfin ugrált körülöttük, mintha az utasokat akarnák szórakoztatni. Már napok óta rendszeresen látták a delfineket és a bálnákat, ám Mary nem tudta megunni.

– És még csak nem is nézed – mondta szeretettel Charlotte-nak, aki mélyen aludt, bebugyolálva a takaróba, amit Tenchtől kapott.

A vajúdás borzalmait már szinte teljesen el is felejtette. Bőségesen volt teje, Charlotte szépen gyarapodott, és Mary minden figyelmét kislányának szentelte.

Sosem gondolta volna, hogy ennyire szeretni fogja a kisbabát. Nagyon ritkán adta ki a kezéből, mert attól félt, hogy a többiek majd merő kedvességből piszkos ujjait a baba szájába gyömöszölik, vagy ha felveszik, még a végén leejtik. Az egyik matróz barkácsolt a kislánynak egy bölcst, és napközben Mary abban ringatta, sőt még egy rongydarabot is felfüggesztett elé, hogy védje a naptól, ám éjszaka rettegett a patkányok miatt, így Charlotte-ot szinte mindig a karjában tartotta.

Gilbert kapitány azt mondta, hogy ha Fokvárosba érnek, a kislányt meg lehet keresztelni, mert a flotta lelkésze akkor száll fel az ő hajójukra. Maryt mélyen meghatotta ez a gesztus, mert arra számított, hogy egy fegyenc gyermekét emberszámba sem veszik.

– Holnap reggel talán már látni fogjuk az Asztalhegyet – szólalt meg váratlanul Tench. Mary nem látta, s a lépteit sem hallotta. – Azért kapta a nevét, mert úgy is néz ki, mint egy asztal – folytatta. – Lapos a teteje, és amikor ködbe borul, olyan, mintha letakarnák egy abrosszal, vagy legalábbis nekem ezt mondták. Még sosem voltam Fokvárosban.

– Most majd felfedezheti – mondta Mary vágyakozva. – A sok fenevadat, meg a sok minden mást.

Mary tudta, hogy Tenchet minden újdonság érdekli, és mindent pontosan feljegyez a naplójában. Mary még sosem találkozott senkivel, aki ennyire lelkesedett volna ismeretlen országok és furcsa dolgok iránt.

– Egyszer maga is kiszabadul, Mary – mondta Tench, és a hangja együtt érzően csengett.

– Ha már a telep a Botany-öbölben jól működik, és letelik a büntetése, egy ilyen nő, mint maga, rengeteg mindenhez kezdhet majd életében.

– De maga addigra már nem lesz ott – felelte Mary és igyekezett, hogy ne remegjen a hangja.

– Igen, én már valószínűleg nem – felelte Tench. –Maga viszont egy új közösség tagja lesz, férjhez megy, és talán a kis Charlotte-nak már lesz egy húga vagy öccse.

Tench lehajolt a kisbabához, és megpuszilta a fejét. – Válassza Will Bryantet, Mary. Illik magához.

Tench hosszú ideje nem beszélt Willről, utoljára talán Charlotte születése előtt említette, ám most, hogy újra szóba hozta, kiderült, hogy komolyan gondolja.

– Jó, tegyük fel, igaza van. De mégis hogy kezdjek hozzá?

Tench egy pillanatig elgondolkozott. – Én a maga helyében nyílt lapokkal játszanék.

Felsorolnám, hogy milyen előnyökkel járhat a házasság. Különösen, ha valakinek olyan felesége van, mint maga.

Mary elmosolyodott. – Otthon engem a lehető legrosszabb választásnak tartottak. Nem tudok főzni, varrni, semmi olyat, ami egy rendes nőtől elvárható.

– Nem hiszem, hogy a Botany-öbölben nagy szükség lenne házi tündérekre – felelte Tench fanyar mosollyal. – Ott csak a legszívósabbak és a legelszántabbak fognak boldogulni. Maga pontosan ilyen lány, Mary, szilárd és eltökélt. Will ezt pontosan tudja, és értékeli is. Szerintem nem is kell majd olyan nagyon győzködni.

– Maga mit szólna hozzá, ha egy nő megkérné, hogy vegye feleségül? – A lány mosolygott, mintha csak úgy, ártatlanul érdeklődne.

– Attól függ, ki az – nevetett Tench. – Kimondottan hízelegne, különösen, ha az illető gazdag és szép.

– Tehát egy szegény, egyszerű fegyencnek esélye sem lenne? – kérdezte Mary. Igyekezett viccesnek hangzani, ám maga is érezte, hogy a kérdése inkább felelősségrevonás.

Tench nem válaszolt, Mary pedig elszégyellte magát.

– Sajnálom, ha zavarba hoztam – mondta. Legnagyobb meglepetésére Tench felé fordult, és gyengéden megsimogatta az arcát. – Azt mondtam, hízelegne, ha egy gazdag és gyönyörű illető feleségül akarna jönni hozzám. De az is ugyanennyire megtisztelő lenne, ha egy olyan fegyenc tenné ugyanezt, akit kedvelek. Viszont mindkettőjüknek nemet mondanék – folytatta, és mélyen a lány szemébe nézett. – Nem azért, mert nem érdekelne, vagy pedig azt gondolnám, hogy nem méltó hozzám. Hanem mert nem vagyok nősülős típus, Mary. Túl sok ország van, amit még látni szeretnék, mielőtt lehorgonyoznék valaki mellett, hogy stílusosan fogalmazzak.

– Még a végén magányos öregemberként végzi – felelte Mary, és sikerült valahogy visszatartani a könnyeit.

– Elképzelhető, de legalább nem vár otthon egy magányos feleség, amíg én felfedezem a világot – válaszolta a férfi, és elmosolyodott. – Sem pedig apa nélkül felnövő gyerekek.

Charlotte-ot Fokvárosban keresztelték meg. Richárd Johnson tiszteletes vasárnap lépett a fedélzetre, és misét celebrált a hajó minden utasa előtt.

Mary volt az egyetlen fogoly aki nem viselt bilincset. Láncait a szertartás idejére eltávolították, ám utána azonnal visszatették rá. A körülményekhez képest igyekezett kicsinosítani magát, szépen megmosta a haját, és a szürke pamutruhát viselte, amit még Gra-hamtól kapott a *Dunkirkön*. Igaz, jobban örült volna, ha a ruha nem annyira gyűrött, de már hónapok óta a priccsében rejtegette, mert mindenkinek a durva, formátlan darócruhát kellett viselnie, amit a kincstár utalt ki a számukra.

Johnson tiszteletes prédikációját elsősorban a foglyokhoz intézte, és kifejtette, hogy a Botany-öböl az újrakezdés lehetősége számukra, mert hátat fordíthatnak a bűnnek és a gonoszságnak, ami miatt idekerültek. A férfiakat arra buzdította, hogy válasszanak maguknak feleséget, mivel csak a házasság szentségében teljesebben kiélethetik és találhatják meg az igazi boldogságot.

Mary érezte, hogy Will végig őt bámulja, miközben előrelépett Charlotte-tal a keresztelési szertartásra. Ahogy Johnson tiszteletes vizet hintett a csecsemő fejére, és a kislány torkaszakadtából bömbölni kezdett, Mary magában nemcsak azért fohászkodott, hogy tisztességesen felnevelhesse a kislányát, hanem azért is, hogy Will feleségül vegye.

Mary a következő héten nem tudott Will-lel beszélni, mert elromlott az idő, és nem mehettek fel a fedélzetre. Utána sem volt teljesen veszélytelen, hogy felbukdácsoljon a létrán, majd át a csapóajtón, karjában a gyerekekkel, ám Mary nem bírta tovább friss levegő nélkül.

Will is a hajó farában ült, és halászott. Amikor meghallotta a lépéseket maga mögött, megfordult és elvigyorodott. – Jó újra a szabadban, nem?

– Egy perccel sem bírtam volna ki többet – mondta Mary nevetve. – Mintha összetörtek volna egy tucat záptojást.

– Sok mindenben hasonlítunk – mondta Will, és a lányra nézett, vajon ő is így gondolja-e. – Hogy van a kislány?

– Jól – mondta Mary, és lenézett az alvó gyerekekre, akit a biztonság kedvéért egy kendővel magára kötözött. – Kíváncsi vagyok, vajon a többi hajón is születtek-e gyerekek.

– Több is – felelte Will. – így legalább Charlotte-nak majd lesz kivel játszania.

– És ha mindenki megházasodik, ahogy a tiszteletes javasolta, akkor még sokkal több lesz – tette hozzá Mary.

Will elnevette magát. – Sokan meg sem várják a ceremóniát, már az első évben tele leszünk gyerekekkel.

– De minden nőre három férfi jut – mondta Mary, és nem kerülgette tovább a kását. – Szerintem nagy kincs lesz a feleség.

Érezte, hogy elérkezett a pillanat, és a gyomra összerándult idegességében.

– Attól nem félek – mondta Will. – Értem nagy lesz a tolongás. Mindenki majd szépen kívárja a sorát.

Maryt kissé feldühítette Will önteltsége.

– Akkor jó lesz, ha alaposan megválogatod a jelentkezőket, mert ahogy én látom, nem olyan könnyű itt akár egyetlen valamirevaló nőt is találni.

– Veled bárki jól járna – szólalt meg Will váratlanul. – Okos vagy, nem egy szakadt lotyó, mint a legtöbben.

Mary vett egy mély lélegzetet, és végre kibökte a mondandóját:

– Te is jól járnál velem. Értek a hajókhoz és a halászathoz. Ugyanonnan jöttünk, és a tisztek mindkettőnket kedvelnek.

Will szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Vegyelek feleségül? Téged? – kérdezte lassan, szótagolva, mint aki nem egészen érti.

– Ennél sokkal rosszabbul is járhatsz – felelte Mary, és dühében elvörösödött. – Egészséges vagyok és erős. Ha akarok, tudok keményen dolgozni. Tudom, hogy itt van Charlotte, és lehet, hogy nem akarod más... – Hirtelen elhallgatott, kifogyott az érvekből, és szégyellte magát, hogy könyörögnie kell.

– Hát, ezt nem hittem volna – ocsúdott fel Will, és szélesen elmosolyodott. – Azt gondoltam, túl büszke vagy ahhoz, hogy bárkitől is szívességet kérj.

– Nem kérek szívességet – vágta rá gyorsan. – Kedvellek, és ez ésszerű megoldás lenne.

– Én ennél azért többet szeretnék – felelte Will. – Egy olyan feleséget, aki nemcsak kedvel, hanem egyenesen megőrül értem.

Mary kész volt bizonyos engedményeket tenni az ügy érdekében, viszont képtelen lett volna szenvedélyes szerelmet tettetni. Will önelégült vigyora teljesen megbénította.

– Már több mint egy éve jó barátok vagyunk – felelte végül rövid gondolkodás után. – Szeretnéd, ha a barátod hazudna neked?

– Természetesen nem – válaszolta Will, bár a fölényes mosoly még mindig nem hervadt le az arcáról. – De azért a feleségem csak örüljön meg értem.

– Talán idővel beléd szeretek – mondta Mary kétségbeesetten, és arca bíborszín árnyalatot öltött, mert biztos volt abban, hogy Will azonnal rohan vissza a többiekhez, és elújságolja, mi történt. – Arra még nem volt esélyünk, hogy megismerjük egymást, mármint úgy.

Ám nem folytathatta, mert az egyik tiszt rájuk kiáltott – nyilvánvalóan túl közel álltak egymáshoz. – Mennem kell – mondta Mary gyorsan. – Gondolkozz rajta.

A következő hetek lassan és nehezen teltek, erős viharok váltakoztak szélcsendes időszakokkal, és olyankor a hajó alig mozdult. Az ivóvízadagot csökkentették, az étel megromlott. Mary folyamatosan rettegett, hogy elapad a teje, és attól is nagyon félt, hogy mi vár rájuk, ha megérkeznek.

A legtöbb nő annyira együgyű volt, hogy azt hitték, a Botany-öbölben majd minden készen várja őket. Mary tudta, hogy sátrakban fognak lakni, és azt is, hogy az étel nagy része már elfogyott, ahogy az állatok is gyorsan pusztultak. Charlotte születése előtt fel sem merült benne, hogy esetleg hajótörést szenvedhetnek, most azonban minden viharban ettől rettegett. Egy ideje már feltérképezetlen vizeken hajóztak, a legénység egyetlen tagja sem járt még ott. A Botany-öbölről olyan keveset tudtak, hogy lakói akár kannibálok is lehettek, sőt vérszomjas fenevadak is élhettek arra, és partraszállás után azonnal darabokra tépik őket.

Will ráadásul azóta sem szólt egyetlen szót sem az ajánlatról. Mary pedig nem tudta, vajon azért, mert még mindig gondolkozik, vagy mert annyira nevetségesnek találta, hogy már el is felejtette.

Ötödik fejezet

1788

Mary éppen a fedélzetre tartott, karjában Charlotte-tal, amikor meghallotta a kiáltást: – Fööööld!

Szíve majd' kiugrott a helyéről, az utolsó pár lépcsőfokot futva tette meg, majd a korláthoz rohant, hogy csatlakozzon a legénységhez és a többi fegyvenchez.

Ő nem látott semmi mást, csak egy kicsit sötétebb vonalat a horizonton, ami könnyen lehetett volna felhő is, de tudta, hogy a matróz fent az árbockosárban aligha tévedett.

Január volt, pont egy év telt el azóta, hogy Maryt a *Dunkirkról a Charlotte-ra* szállították, ebből nyolc hónapot töltött a tengeren. Kislánya már öt hónapos volt. Az úton öt férfi fogoly halt meg, és az egyik tiszt felesége, a betegséget viszont még Angliából hozták magukkal, nem a hajón kapták el. Ezt a néhány esetet leszámítva a foglyok egészségesebbek voltak, mint amikor elindultak, a friss levegőnek és a nagyobb fejadagoknak köszönhetően. Ám kevesen úszták meg kisebb-nagyobb sérülések, mint például lábtörés vagy horzsolások nélkül, mivel rossz időben a fedélzet és a lépcső rendkívül veszélyessé vált.

Mindent összevetve, Mary élvezte az utazást. Amíg gyakran rettegett a nagy viharokban, és elkésérítette más foglyok acsarkodása, mindezt kiegyenlítette a boldogság, amit Charlotte jelentett. Minden borúlátó jóslat ellenére a kislány szépen fejlődött, és örök mosolyával és kedvességével mindenkit elbűvölt: a tisztektől kezdve a matrózokon át a legutolsó fegyencig. A kisbabának köszönhetően Mary optimistán látta a jövőt, de mivel már majdnem útjuk végéhez értek, várakozásteli izgalmába szorongás is vegyült.

Tench még valamikor Fokvárosnál azt mondta, hogy a flotta két részre bomlik, és a leggyorsabb hajók előremennek, hogy előkészítsék a tábor, de Mary tudta, hogy ez elmarad. A rossz idő és a kedvezőtlen szelek lelassították az első hajókat, és a többiek, beleértve a *Charlotte*-ot, felzárkóztak hozzájuk. Most már az egész flotta együtt haladt, és Maryt kissé aggasztotta, hogy ha megérkeznek, semmi nem várja őket, és amennyire tudták, a bennszülöttek akár ellenségesek is lehetnek.

Will Bryant és a kis Jamie Cox is a korlátnál állt, Mary pedig melléjük lépett. – Ez aztán a látvány, nem? – kérdezte Will, és lelkendezve a többi hajóra mutatott. – Félttem, hogy még a végén valamelyiket elveszítjük, de nem. Mindnek sikerült.

A kegyetlen viharok alatt mindannyiukban felsejlett a hajótörés lehetősége, Mary ráadásul Charlotte miatt kétszer annyira rettegett. Egy-egy szörnyű éjszaka után mindig megnyugtatónak találta, ha legalább az egyik hajót megpillantotta reggel a közelben. Mint kiderült, Will is hasonlóan gondolta.

– És attól nem félsz, hogy mi lesz, ha megérkezünk? – kérdezte.

A férfi vállat vont. – Kicsit. De csak azért, hogy nem lesz elég az étel addig, amíg önellátóak leszünk – ismerte be nagy nehezen.

– És te, Jamie? – kérdezte Mary.

A fiú félénken elmosolyodott. – Én csak a kannibáloktól.

– Fél fogukra sem leszel elég – nevetett Mary, és oldalba bökte a fiút. Jamie ugyan felszedett néhány kilót, de még mindig egy sovány kisfiúnak látszott.

– Hát te? Te mitől félsz? – kérdezte Will Maryt.

– A többi fegyencről, akiket nem ismerünk – felelte. – És hogy sikerül-e megvédenem Charlotte-t minden bajtól és veszélytől.

– Majd én vigyázok rátok – felelte Will, és hatalmas tenyerével megveregette Mary karját.

Mary elgondolkozott, hogy ez a válasz pontosan mit is jelenthet. Bár fokozatosan helyreállt közöttük a korábbi fesztelen viszony, egyikőjük sem említette többé a

házasságot, amit Mary egyértelmű elutasításnak tekintett: Will biztosan azért kerüli a témát, mert nem akarja még kínosabb helyzetbe hozni.

– Remélem, komolyan gondolod – mondta Mary mosolyogva. – De tudom, hogy rengeteg jelentkező közül kell majd választanod. Úgyhogy más férj után kell néznem.

Kedvezőtlen volt a széljárás, így csak három nap múlva kötöttek ki a Botany-öbölben. A hajó egyetlen utasa – sem a matrózok, sem a katonák, sem a tisztek, sem pedig a fegyencek – sem tört ki üdvivalgásban, amikor meglátták az új földrészt, amiért ekkora utat tettek meg. Most az egyszer mindannyian egyformán viselkedtek: néma csendben, dermedten álltak a fedélzeten.

A vörös, kiégett pusztaságban életnek nyoma sem volt. Zöld legelőkre számítottak, ehelyett néhány satnya, csenevész fa fogadta őket. A legfélelmetesebb azonban a koromfekete, meztelen bennszülöttek csoportja volt, akik lándzsáikkal fenyegetően hadonásztak a parton. Egyértelmű volt, hogy nem fogadják repesve a tizenegy hajónyi fehér ember érkezését.

A flotta nagy része már a *Charlotte* előtt partot ért, sőt néhány tiszt és katona már partra is szállt, hogy megfelelő helyet találjanak a táboruknak. A fegyencek azonban nem maradhattak a fedélzeten, hogy onnan kövessék a fejleményeket, hanem újra bezárták őket a hajófenékbe.

Mary csak hetekkel később tudta meg, mi történt a végtelennek tetsző idő alatt, amit társaival a fullasztó hőségben kellett töltenie. Az egyik anekdota szerint a bennszülöttek nem tudták, hogy milyen neműek a fehér tisztek, így a csoport egyik tagját megkérték, tolja le a nadrágját, hogy ellenőrizni tudják.

Úgy tűnt, hogy Arthur Phillip kapitánynak némi gyöngy és egyéb csecsebecse segítségével sikerült legyőznie a bennszülöttek bizalmatlanságát, ugyanakkor rémülten látta, hogy a Botany-öböl teljességgel alkalmatlan ezer ember és több tucat háziállat eltartására. A talaj terméketlen volt, ivóvizet nehezen találtak, így Phillip egy kis csapattal felkerekedett, és csónakkal bejárta a környéket, hátha találnak kellemesebb helyet a tengerparton valamivel feljebb, a többiek pedig hátrahagyták, hogy kezdjék el irtani a bozótot, ha esetleg mégis ott kell maradniuk.

Hamarosan eljutottak egy öbölhöz, amit bár Cook kapitány is megemlített a beszámolójában, nem részletezett különösebben. Késő délutánra járt, amikor partra eveztek a két óriási földnyelv között, és egy hatalmas, kiváló adottságokkal: többek közt gazdag növényzettel, több szélcsendes öböllel, friss vízzel rendelkező természetes kikötő tárult eléjük, Phillip még sehol a világon nem látott hozzá foghatót.

Felvillanyozódva a jó hírtől, valamivel tovább eveztek, amíg végül egy olyan helyre bukkantak, ahol a víz elég mély volt ahhoz, hogy a hajók kiköthessenek. A kikötőt Phillip Sydney-öbölnek nevezte el, Lord Sydney miniszterelnök után, akit haladéktalanul értesített a felfedezéséről. Itt még mintha a bennszülöttek is barátságosabbak lettek volna, így a kapitány eldöntötte, hogy Új-Dél-Wales első telepét a Sydney-öbölben fogják létrehozni.

Mary és a többi fegyenc azonban minderről semmit sem tudott. Miközben a hajófenékben izzadtak és fuldokoltak, az összes információjuk mindössze annyi volt, hogy egy sivár, pokoli vidéken kötöttek ki, ahol vérszomjas bennszülöttek élnek. Nem csoda, hogy sokan közülük azt gondolták, teljesen felesleges volt a hosszú hajóút, akár otthon is megölhették volna őket.

Mint ahogy később kiderült, január huszonhatodika volt, amikor arra lettek figyelmesek, hogy a vitorlákat és a horgonyt felvonják, ekkor kicsit lecsillapodtak a kedélyek.

A *Charlotte* késő este érte el Sydneyt, ám addigra teljesen besötétedett, és nem lehetett semmit látni. A fegyenceknek nem szóltak arról, hogy a *Sirius*, a flotta vezérhajója már jóval előbb megérkezett, a tisztek partra szálltak, felvonták az angol lobogót, és egy kis ceremónia keretében sortűzet adtak a király tiszteletére és a kolónia sikerére. Ám a más hajókról érkező örömteli kiáltások egyértelművé tették: utazásuk véget ért.

A hajófenék fülledt, áporodott sötétjében a foglyok nem osztozhattak az örömben és az izgalomban. Megkönnyebbültek, hogy nemsokára szilárd talaj lesz a talpuk alatt és sátrakban fognak aludni, ugyanakkor rettegtek, mert ez az új börtön, amit még meg is kellett építeniük, olyan messze volt az otthonuktól, hogy tudták, semmi esély rá, hogy valaha újra lássák Angliát vagy szeretteiket.

A reggel csendjét fejszék csattogása verte fel, és a nők a hajó oldalánál tülekedtek, hogy megnézzék, hol is vannak pontosan.

– Jobban néz ki, mint az a másik hely – jegyezte meg Bessie vidáman.

– Az biztos – helyeselt Mary. A hajnali napfény megcsillant a türkizkék tengeren, a partot fák és bokrok borították, és bár sehol sem láttak rétet vagy egyéb legelőnek alkalmas területet, mégsem volt olyan kietlen, mint a Botany-öböl.

A többi hajóról ezalatt csónakokat eresztettek le, és megkezdődött a férfiak partraszállása.

– Kíváncsi vagyok, hogy nekünk meddig kell még itt maradnunk – mondta Bessie vágyakozón.

– Remélem, nem sokáig – sóhajtott Mary. – Túl meleg van itt Charlotte-nak.

A nőknek még legalább egy hetet kellett várniuk, amíg elhagyhatták a hajót. Igaz, felmehettek a fedélzetre, onnan nézték végig, ahogy a férfiak felállították a sátrakat, fát vágtak, fűrészmalmot és két nagy raktárhelyiséget építettek az élelmiszernek, ám a partra nem mehettek ki.

Az izgalom napról napra nőtt, és Mary kicsit úgy érezte magát, mint otthon, majális előtt. Azok, akiknek sikerült tartalék ruhákat és egyéb ingóságokat magukkal csempészniük, most előszedték, hogy méltón léphessenek új otthonuk földjére, sőt a szalagokat, csipkedarabokat és bizsukat testvériesen megosztották azokkal is, akiknek nem volt egyáltalán semmijük, mint például Marynek. Minden nő alaposan megfürdött, haját is mosott, sőt lehetőségeikhez mérten még frizurát is készítettek maguknak. A szakadozott ruhákat, amennyire lehetett, feljavították, és akik tudtak varrni, buzgón segítettek a többieknek.

Hallották, hogy a *Lady Penryn* utasai is hasonlóan foglalják el magukat. Nevetésüket és vaskos megjegyzéseiket átfújta a szél a *Charlotte-ra*, és a köteleket száradó ruhák borították be a szivárvány minden árnyalatában.

Mary egyrészt éppen olyan izgatottan készült a nagy napra, mint társai, másrészt viszont félt. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a *Lady Penrynre*, és pontosan tudta, hogy azok a londoni nők sokkal belevalóbbak lesznek, mint ők, és kétségkívül sokkal vonzóbbak. A *Charlotte* fedélzetén Mary kitüntetett szerepet élvezett, sokan csodálták bátorságáért, hogy ki mert állni másokért, a fejlett igazságérzetéért, és azért az odaadásért, amellyel a kislányát gondozta. Will barátsága védelmet biztosított a számára, és Maryt a legtöbb tiszt és katona is tisztelte. Sőt még a feleségeik és gyerekeik bizalmát is sikerült elnyernie.

A parton viszont mindezt előlről kell majd felépítenie. Biztos volt benne, hogy Mary Haydon és Catherine Fryer újra kezdi az áskálódást, és megpróbálják befeketíteni az ismeretlen fegyencek előtt, és a tisztek a többi hajóról nem fogják megadni neki azt a bizalmat és szabadságot, amihez az úton hozzászokott. Egy lesz a több száz fogoly között, és senki sem fogja megvédeni őt és Charlotte-ot.

Február harmadikán, vasárnap Richárd Johnson tiszteletes misét tartott egy hatalmas fa árnyékában. A szertartáson csak férfiak vettek részt, a nők a fedélzeten szinte áhítattal nézték a hétszáz férfit, köztük fegyenceket, tiszteket, katonákat és matrózokat, akik imádkozni gyűltek össze. Will mindenkinél magasabb volt, világos haja pedig majdnem teljesen kifehéredett a napon. A kis Jamie Fox szinte gyerekek tetszett mellette.

Mary ekkor egy szénaboglyaszerű vörös hajra lett figyelmes, és legnagyobb meglepetésére Samuel Birdöt látta meg a tömegben. Alig akart hinni a szemének, különösen, amikor James Martint is felfedezte mellette. Pedig kétségtelenül az ír volt, görnyedt vállát és nagy orrát nem lehetett mással összetéveszteni.

Maryt a hír teljesen felvillanyozta, mintha elveszett családtagjait látta volna viszont. Nem tudott másra gondolni, mint hogy biztosan azért tették őket másik hajóra, nehogy Will vezetésével még a végén lázadást szítsanak.

Tench a tisztek között állt a fa másik oldalán, csákóját a könyöke alá gyűrte, és már maga a távolság, ami elválasztotta őket a fegyencektől, jelezte Marynek, hogy barátságuk valószínűleg az utazással együtt véget ért.

Három nappal később a nők is partra szálltak. Az elmúlt héten a várakozás feszültsége napról napra nőtt, és útban a part felé a csónakban Mary éppúgy szédült, izgult és vihogott, ahogy a többiek. Mintha kipirult arccal, csillogó szemmel legalábbis búcsúba indultak volna.

Marynek már attól is torkában dobogott a szíve, hogy újra szilárd földet érezhet talpa alatt, nem kell egész nap a küblit szagolnia, vagy patkányok közt

aludnia. De azt is tudta, hogy a többieket elsősorban az tüzelte így fel, hogy a parton férfiak várnak rájuk.

Ahogy viszont egyre közeledtek, és kiderült, hogy a férfiak nemcsak képletesen várnak rájuk, hanem valóban ott tolonganak a tengernél, Mary nagyon megijedt, és szorosabban ölelte magához Charlotte-ot. A többség tekintetében ugyanazt a kiéhezettséget látta, mint a matrózokéban, amikor hajójuk több hét távollét után befutott Fowey kikötőjébe. Most értette meg, hogy anyja olyankor miért parancsolta be őt és Dollyt a házba.

A matrózoknak ellenben megvolt a maguk nyers vonzereje, erősek voltak és egészségesek, és ügyeltek arra, hogy partraszálláskor mindig a legjobb formájukban legyenek. A fegyencek viszont a parton barbárok voltak és mocskosak, inkább tunkok egy csoport veszett kutyának, mint embereknek.

Néhány nő obszcén dolgokat kezdett kiabálni nekik, mutogatták a mellüket, és csókokat dobáltak feléjük. A *Lady Penryn* egyik csónakjában valaki még fel is állt, és felhúzta a ruháját.

Amikor a csónakok kikötöttek, a katonák valamivel arrébb taszigálták a férfiakat, ám Marynek úgy tűnt, hogy ők sem különbek a foglyoknál. Nevettek, kacsingattak, fogdosták a nőket, miközben úgy tettek, mintha segítenének nekik kiszállni, az viszont nyilvánvalóan eszükbe sem jutott, hogy azért vannak ott, hogy megvédjék őket. Mary átverekedte magát a tömegben, egyik karjában Charlotte apró bölcsője, másik védelmezőn a kislánya körül, és majdnem megsüketült a ciccegő, füttyögő trágár férfiaktól, akik állítólag elepedtek egyetlen csókjáért. Mintha egy vásári kavalkádba érkezett volna: ugyanaz a felcsigázott, sodródó tömeg, ám volt benne valami félelmetes is. Különösen,

hogy a tisztek csak álltak és néztek, nem avatkoztak közbe, azok után, hogy az út alatt a férfiakat és a nőket szigorúan szétválasztották.

Más csónakok is partot értek, egyre több nő volt a parton, a hangzavar még nagyobb lett, a tolakodás és a lökdösődés egyre erőszakosabb. Sok nő tébolyultan kínálta a testét, sokan a csónakból egyenesen az első szembejövő nyakába vetették magukat.

Mary egyetlen dolgot akart: kibújni a csizmájából, mezítláb végigfutni a homokon, hogy megnézze a különleges madarakat, amelyek a faágakról figyelték ezt a furcsa orgiát,

és sütkérezni újonnan visszakapott szabadságában. Ám tudta, hogy ez most lehetetlen, muszáj a többiekkel maradnia a saját és Charlotte biztonsága érdekében.

Hirtelen észrevette, hogy valamivel távolabb a parton más nők is állnak gyerekekkel, így odafutott hozzájuk.

– Isten irgalmazzon nekünk – zihálta. – Kezd nagyon ijesztővé válni.

Egy magas asszony egyszerű barna ruhában és kalapban, végigmérte Maryt, és azt mondta: – Már szoltunk, hogy legyenek olyan szívesek és vigyenek minket valami biztonságos helyre. Férjeinket viszont mindez teljesen hidegen hagyja.

Mary ekkor vette észre, hogy csupa katonafeleség áll előtte, ám mivel a *Charlotte-on* ők is emberségesen bántak vele, bízott benne, hogy most sem lesz másképp.

– Itt maradhatok? – kérdezte. – Nagyon aggódom a kislányom miatt.

Az asszony arckifejezése megkeményedett. – Menjen vissza a többiekhez, akikkel jött – felelte kurtán. – Oda tartozik.

Mary megalázottan elkullogott, hogy megkeresse ismerőseit. Úgy érezte, ez a jelenet sokat elárul arról, hogy mennek majd itt a dolgok.

Amikor a katonák figyelmeztető sortűzet lőttek a levegőbe, a hangulat valamelyest csillapodott, különösen amikor a nőket sátraikba vezették. De legtöbbjüket annyira felvillanyozták a felgerjedt férfiak, hogy Mary tudta, nem lesz könnyű őket sokáig megfékezni.

Marynek, Bessie-nek és Sarah-nak sikerült együtt maradniuk, viszont három ismeretlen nővel kellett osztozniuk a sátron. Hangadójuk, egy csíkos ruhás, magas, sovány nő, jeges kék szemmel, úgy mutatkozott be, hogy ő a Himlős Poll. Viharvert piros kalapját egy szőnyegtáska társaságában a sátorrúdra akasztotta, és haragosan nézett Maryre és barátnőire.

– Eszetekbe ne jusson kurkászni benne, mert levágom az orrotokat! – fenyegette meg a három megszeppent nőt, társnői pedig buzgón helyeseltek.

– A Newgate-ben meg is csinálta – mondta a kövérebb, csorba fogú nő kajánul. – Volt is nagy sikoltozás. Olyat még az életben nem hallottam.

– Nem vagyunk tolvajok – mondta Mary, bár elvileg pontosan azok voltak. Most már kifejezetten rettegett. Poll és a barátnői mintha egy teljesen más nyelvet beszéltek volna. Amennyire tudta, Newgate a leg-hírhedtebb londoni börtön volt, valószínűleg mind a hárman onnan érkeztek.

– Te meg vigyázz, nehogy az a kis dög a közelembe kerüljön – bökött Poll Charlotte felé. – Ugyanis nem nagyon csípem a visításukat.

Szerencsére a három londoni nem időzött túl sokat a sátorban, leterítették takaróikat, és már ott sem voltak.

Mary leült, hogy megetesse Charlotte-ot, barátnőin viszont látta, hogy ők sem akarnak ott gubbasztani

egész este. A hajóút alatt mindkét nő előnyére változott. Sarah teltebb lett, arca pirosposzsgás, haja csillogó, amíg Bessie, aki kövéren került a *Dunkirkre*, jó néhány kilót leadott, és egykori szürkés arcszíne most már egészséges, barackszín árnyalatot öltött.

– Épp csak körülnézünk – mondta Bessie, miközben feltűzte a haját. – Kiderítjük, mi lesz itt az étellel, és már jövőnk is.

Mary rettenetesen várta, hogy végre megérkezzenek, most azonban legszívesebben elsírta volna magát. A nagy forróságban az izzadság máris átítatta a ruháját, és vizet kellett találnia, mert nemcsak szomjas volt, hanem le kellett hűtenie Charlotte testét. Mindenhol csak fülsértő, durva beszédet hallott, amiből egy szót sem értett, mintha nem is angol lett volna. Arra tippelt, hogy biztos a Newgate sajátos zsargonját használják, amiről még Exeterben hallott, mert bizonyos szavak ismerősnek tűntek. Arra végképp nem számított, hogy mindennek a tetejében még egy új nyelvet is meg kell tanulnia.

A hajón pontosan tudta, hogy ki és mit vár tőle, és napjai egy kialakult rendszer szerint zajlottak. Most viszont hirtelen kétszázan lettek, és egyelőre nem ismerte a szabályokat. Ha a többiek is Himlős Pollhoz hasonlítanak, egész más eszközökre lesz szüksége az életben maradáshoz.

Könnyek peregtek az arcán, ahogy magához szorította Charlotte-ot, és eszébe jutottak a szavak, amelyeket olyan gyakran hallott húsvétkor a templomban: – Uram, miért hagytál el engem?

A sötétség teljesen váratlanul szállt le a szigetre, amin Mary nagyon meglepődött. Úgy tűnt, hogy itt nincs alkonyat, mint otthon, Angliában. A lárma, ami egész délután egyre erősödött, most már szinte tébolyult erővel harsogott.

Mary nagy nehezen összeszedte a bátorságát, és kimerészkedett a sátorból. A tömegben felfedezte James Martint és Samuel Birdöt, akik barátságosan integettek, hogy csatlakozzon hozzájuk, Mary viszont nem akart odamenni, mert több, marcona külsejű férfi is volt társaságukban. Igyekezett elvegyülni a tivornyázók között, de hamar rossz érzése lett, így inkább néhány idősebb nőhöz csatlakozott, akik pont úgy rettegtek, mint ő.

A katonák időnként ugyan megkísérelték szétválasztani a férfiakat és a nőket, ám nem nagy sikerrel, és ahogy besötétedett, feladtak minden további próbálkozást, és a párok egymás után tünedeztek el a bozótban.

Mary éppen lefektette Charlotte-ot, amikor egy hatalmas villámlás az egész öblöt megvilágította, a következő percben megdördült az ég, és Charlotte felzokogott félelmében. Ez azonban csak a vihar kezdete volt, egyre erősebben dörgött és villámlott, majd hirtelen szakadni kezdett az eső, olyan erővel, amelyet Mary még életében nem látott. Néhány percen belül a talaj iszaptengerré változott, és a víz úgy hömpölygött a sátrak között, mint egy kiáradt folyó.

Mary abban bízott, hogy a vihar majd valamennyire lecsillapítja a kedélyeket, hiszen a parton az összes tüzet kioltotta. Egy pillanatra kinézett a sátor nyílásán, ám legnagyobb borzalmára a vihar csak még inkább felkorbácsolta a szenvedélyeket. Minden egyes villámlás az orgia újabb és újabb jelenetét világította meg: nőket, ahogy letépi magukról a ruhát, férfiakat, ahogy rájuk rontanak, és még ott, a sárban magukévá teszik őket. Bármilyen visszataszító látvány volt is, de legalább mind a két fél akarta, mert máshol a férfiak őrvongó vadállatokként vetették magukat a kétségbeesetten menekülő nők után, és az egész tábor vérfagyasztó sikoltozástól visszhangzott. Nemcsak a fegyencek, hanem a katonák is kivetkőztek önmagukból, és Mary elborzadva látta, ahogy öreg, beteg, hajlott hátú öregasszonyokat, akiknek már nincs erejük elfutni, a földre löknek és megerőszakolnak.

Olyan volt az egész, mintha megelevenedett volna a festmény a pokolról, amit Mary a vasárnapi iskolában látott otthon, Foweyban. Most végignézte, ahogy az egyik nő kinkeservesen feltápáskodik a földről, ahol támadója hagyta, tetőtől talpig olyan sárosan, hogy az arca sem látszik, ám abban a pillanatban egy másik férfi ugrik rá, amíg a harmadik türelmetlenül vár a sorára.

Marynek fogalma sem volt, hogy mit csináljon. Ha kimegy a sátorból, valaki biztos, hogy megtámadja, ha magával viszi Charlotte-ot, a kislányt esetleg kilöki karjából, és halálra tapossák. Ám a sátor sem nyújtott védelmet. Ahogy ott tépelődött, egy újabb villám fényénél egyszer csak azt látta, hogy a sátrak között egy banda közeledik, szemlátomást újabb áldozatok után kutatva.

Mary kikapta Charlotte-ot a bölcsőből, a ponyva alá rejtette, majd bebújt mellé, és pánikszerűen megpróbálta eldönteni, merre induljon. Még a szárazföld belseje tűnt a legbiztonságosabbnak, ott esetleg megbújhat a bokrok védelme alatt, így egyik kezével Charlotte-ot, másikkal a szoknyáját nyalábolta fel, és teljes erejéből rohanni kezdett.

Átbukdácsolt a frissen vágott farönkökön, amelyek véresre sebeztek meztelen talpát, többször majdnem elesett a korhadt ágakban, ide-oda csúszkált a sárban, mindez azonban nem érdekelte, csak az, hogy a kislányát ki ne ejtse kezéből. Ám nem jutott messzire, amikor két férfi megállította.

– Nézd mán! – kiáltotta az egyikük. – Friss hús.

– Ne bántsatok! – esdekelt Mary zokogva.

Tudta, hogy nincs semmi esélye, bármerre is menekülne, egyikük biztos, hogy utolérné.
– Gyerekekkel vagytok!

– Neki nem lesz semmi baja – felelte az egyik. – Szépen tedd csak le ide, és legyél kicsit kedves hozzánk.

Mary sikoltozni kezdett, és még szorosabban ölelte magához Charlotte-ot. Az egyik férfi ekkor a vállánál fogva megragadta és a földre taszította.

Hanyatt fekve a földön, karjában a zokogó kislánnyal, Mary teljes erőből rúgott és harapott. Bár szinte semmit nem látott, érezte, ahogy sarka valami puhába fúródik, és mivel a férfi hatalmasat ordított, arra következtetett, hogy a gyomrát találta el.

– Takarodjatok, mocskos állatok! – ordította. – Rengeteg nő szívességből is megteszi nektek.

Most a másik férfi is támadásba lendült, lefogta a nő karját és vállát, a másik megragadta a bokáját, és szétfeszítette a lábát. Maryt megcsapta áporodott leheletük.

– Verjen meg az isten benneteket! – sikított, és még mindig teljes erejéből küzdött. – Segítség!!! Valaki!!! Könyörgök!

Az egyik férfi a lába közé térdelt, a másik továbbra is acélos szorításban tartotta felsőtestét, Charlotte torkaszakadtából üvöltött, ám Mary még így is meghallotta, hogy valaki a bokrokon át közeledik. Ha lehet, még jobban megrémült, attól félt, egy újabb férfi akar beszállni a dologba.

– Engedjétek el! – mennydörögte egy hang, amiben Mary legnagyobb döbbenetére Willt ismerte fel. Nem látott semmi mást, mint egy hatalmas, sötét árnyat, majd recsenést hallott, és a férfi, aki az imént meg akarta erőszakolni, élettelenül zuhant a földre.

Még valami roppant, és a két kéz máris elengedte a vállát. – Ő az enyém! Jegyezzétek meg! – ordította Will, miközben felnyalábolta és a karjába zárta Maryt.

– Naa, naa, semmi baj, semmi baj – mondta gyengéden, és egy kicsit hátrébb lépett, nehogy összenyomja Charlotte-ot. – Elmúlt. Vége van.

Will karon fogta Maryt, és a fák felé irányította. Miután a lány magához tért a sokkból, arra gondolt, Will biztos egy bottal vágta fejbe a két férfit, de nem fordult vissza, hogy ellenőrizze.

– Sikerült nekik? – kérdezte Will aggódva.

– Nem – zihálta Mary – Pont jókor jöttél. Mentek tovább, beljebb, a fák közé, amíg egy terebélyesebbhez nem értek, ami némi védelmet nyújthatott az eső ellen. Ott Will megállt, és leültette a lányt.

– Nincs semmi bajod? És a gyerekek? Leült Mary mellé, és magához ölelte.

– Nem hiszem – felelte Mary, és ringatta Charlotte-ot, hogy megnyugtassa.

Ám a következő pillanatban Maryből kirobbant a sírás, és hosszú percekig át zokogott, ahogy tárgyalása óta még soha. Mindaz a fájdalom és megaláztatás, amit az elmúlt két évben magába fojtott, most hirtelen elemi erővel tört a felszínre, arcát Will széles mellkasába fúrta, a férfi pedig gyengéden simogatta.

– Most már biztonságban vagy – suttogta Will. – Nem hagyom, hogy bárki akár egyetlen ujjal is hozzád érjen.

Valamivel később elállt az eső, éppolyan hirtelen, ahogy kezdődött, és a hold előbújt a felhők mögül. Will továbbra is karjában tartotta Maryt, aki közben a mellére vonta Charlotte-ot, hogy a kislány valamennyire megnyugodjon.

– Rögtön kerestelek, ahogy elszabadult a pokol – magyarázta Will. – Találkoztam Sarah-val és Bessie-vel, azt mondták, a sátorban maradtál, hogy lefektesd a kicsit. Oda kellett volna mennem.

– Már az első perctől kezdve rettegtem, ahogy partra szálltunk – ismerte be Mary. – Mindenki úgy megvadult.

– Mintha beléjük szállt volna az ördög – mondta Will, és hangja egyszerre tűnt szomorúnak és döbrentnek. – Még sosem láttam ehhez foghatót.

– Hogy találtál meg?

Will nem válaszolt azonnal, amiből Mary arra következtetett, hogy az ő lelkiismerete sem egészen tiszta.

– Láttam, ahogy egy banda elindul a sátrak között – felelte végül. – Arra gondoltam, hogy ha ott vagy, akkor kibújsz hátul, és elrohansz a fák felé. Aztán gyereksírást hallottam.

– Ez most már mindig így lesz? – suttogta Mary. Egész testében reszketett a sokktól, és nem tudott szabadulni a parton látott rettenetes jelenetektől.

– Nem hiszem – sóhajtott a férfi. – Holnap helyreáll a rend. A tisztek kézbe veszik az irányítást, pár embert megkorbácsolnak, másokat megláncolnak, és mindenki megnyugszik.

– Remélem, igazad van – felelte Mary. – De három londoni nővel tettek össze, és rettegek tőlük.

– Rettegsz? – cukkolta Will. – Te, aki semmitől nem féltél? A múltkor még annyira bátor voltál, hogy megkértél egy férfit, vegyen feleségül.

– Meg is bántam! – ismerte be Mary. – Nagyon szánalmas lehettem. Csak úgy tűnt, olyan sok közös tulajdonságunk van. Én őszintén kedvellek, és látod, az embernek egyszerűen szüksége van egy férfira, aki megvédi.

– Így van – felelte Will elgondolkozva. – Vagy egy rendes nőre, aki gondoskodik róla. Úgyhogy összeházasodunk.

– El akarsz venni? – Mary annyira meglepődött, hogy a könnyei abban a percben felszáradtak.

– Miért? Válasszam inkább valamelyik koszlott, londoni macát? – kérdezte Will, és felnevetett. – Igazad van, Mary, jó páros leszünk, te és én. Szükség lesz valakire, hogy halásson, mert rengeteg étel, amit hoztunk, megromlott. Szerintem ki tudok alkudni magunknak egy saját házat, még jó, hogy gyorsabb a felfogásom, mint a többieknek.

Mary pontosan értette, hogy Will ezzel nem azt mondta, hogy szerelmes belé, hanem csak azt, hogy Mary tiszta, és a házasságuk előnyös lehet mindkettőjük számára. Viszont miatta verte meg a két férfit, és amikor Mary sírt, Will mellette volt és megvigasztalta. Ez a hely maga lesz a megtestesült pokol, és Mary nem bízott abban, hogy egyedül is túl fogja élni. Nem várt romantikus szerelmet, bőven kiegyezett a biztonsággal.

Négy nappal a borzalom éjszakája után Johnson tiszteletes összeadta Willt és Maryt a nagy fa árnyékában, ahol első miséjét tartotta. Nem ők voltak az egyetlenek, más párok is összeházasodtak, talán hasonló indítatásból.

Marynek nem volt semmi csecsebecséje, amit magára ölthetett volna, csak a szokásos, régi, rongyos szürke ruhája, igaz, frissen mosva, és egy művirág a hajában, amit egy meglepően nagylelkű gesztussal Himlős Poll ajándékozott neki.

Mary valójában nem várt semmit sem a házasságtól, sem ettől az új országtól. Az elmúlt négy napban azt figyelte meg, hogy a fegyverek nagy része természeténél fogva lusta és ravasz. Bármit elloptak volna, teljesen hidegen hagyta őket a közös cél vagy a sorstól kapott második esély gondolata, és fejadagjukat a legtöbben máris itatra cserélték a katonákkal. A katonák semmiben sem különböztek tőlük, a tisztek között teljes fejtelenség

uralkodott, és nyilvánvaló volt, hogy azoknak, akik Angliában kiadták a parancsokat, halvány fogalmuk sem volt az itteni állapotokról.

A magukkal hozott élelem egy része valóban megromlott, a rizsben hemzsegték a kukacok, a sós marhahúst pedig nem lehetett megenni. A szerszámok gyenge minőségűek voltak, nem jutott minden nőnek ruha, és szinte egyetlen férfi sem értett semmihez.

Mary el nem tudta képzelni, hogyan fogják megművelni ezt a kopár vidéket, amikor a több száz férfiből összesen kettő konyított valamicskét a földműveléshez vagy az állattenyésztéshez. Hogyan lehet várost építeni ácsok és kőművesek nélkül? Mindeddig csak Arthur Phillip kapitány ideiglenes otthonát sikerült felhúzni, és egy raktárt, hogy elzárják a készleteket, valamint néhány sátrat, amit kineveztek kórháznak.

A magukkal hozott állatok gyorsan pusztultak, és a hosszú hajójút alatt legyengült emberek között máris járvány tört ki. Lehet, hogy Phillip kapitány büszke volt rá, hogy az út mindössze negyvennyolc áldozatot követelt, de vajon hányan éltek túl az első évet?

Az ominózus első éjszaka után egy nyolcvanéves asszony felakasztotta magát, a legtöbb nőt kék-zöld foltok borították, és tekintetük az üzött vadéra emlékeztetett. Lépten-nyomon kígyókba, pókokba, bogarakba ütköztek, és amennyire tudták, bármelyik közülük veszélyes lehetett. Ami a bennszülötteket illeti, a tisztek mindenképp jó viszonyba akartak kerülni velük, pedig még egy magafajta írni-olvasni nem tudó lány is pontosan érezte a keserű ellenállást, amivel ezt a hatalmas tömeg fehér embert fogadták, akik el akarják venni tőlük a földjüket. Mary kíváncsi volt rá, vajon mennyi idő kell ahhoz, hogy elkeseredésük haraggá váljon, és öldökölni kezdjenek.

Will állta a szavát. Nemcsak hogy feleségül vette, hanem máris elintézte, hogy őt állítsák a halászat élére, és felépíthesse saját házát.

Mary a férfit pillantott, ahogy ott állt mellette, és elmosolyodott. Annyira jóképűnek tűnt a tiszta ingében és nadrágjában, még sűrű szakállát is leborotválta, szőke haja pedig úgy ragyogott, mint egy friss kukoricacső. Tudta, hogy a legtöbb nő irigylit, mert kétségkívül Will a legvonzóbb és legtehetségesebb férfi a telepen. Valószínű, hogy a férfi nem lesz majd hű hozzá, és az is elképzelhető, hogy a folyamatos hengegés egy idő után fárasztó lesz, ám Mary őszintén kedvelte, és bízott benne. Ennél több nem kellett.

A szertartás véget ért, mindenki visszament a sátrába, Tench főhadnagy azonban még egy kicsit maradt, és nézte, ahogy Will és Mary elindul felfelé a parton.

Tench leginkább csalódott volt. Egészen másra számított. Szép reményekkel érkezett, ehhez képest minden teljesen máshogyan alakult, mondhatni, káoszba fulladt. Az ország adottságai korántsem voltak ideálisak, a készletek hiányosak, az elítéltek lusták. Nem lesz könnyű rábírní őket, hogy dolgozzanak. A legtöbb tiszt teljesen más felfogást vallott arról, hogyan kellene ezt a helyet megszervezni, az emberei visszataszítóan viselkedtek, és pontosan annyira lusták és romlottak voltak, mint a fegyencek.

Tench arra számított, hogy a szertartások után kicsit optimistábban látja majd a jövőt. Hiszen az esküvőnek végül is az volt a szerepe, hogy egy kis örömet fecskendezzen az új közösségbe, egyfajta reménysugarat a jövőre nézve. Az ifjú párok azonban egy cseppet sem villanyozták fel, sőt még jobban elkeserítették.

Édesanyja mindig sírt az esküvőkön. Hitt abban, hogy minél többet sír, annál boldogabb lesz a pár. Anyja nem bánatában sírt, hanem mert mindig meghatotta, ha két ember a nyilvánosság előtt vallotta meg szerelmét.

Tenchet éppen ez szomorította el a legjobban. Ma senki nem szerelemből házasodott. A nők védelmet akartak, a férfiak biztos hátteret.

Azt gondolta, örülni fog annak, ha Maryt Will védelme alatt tudhatja. Az viszont mostanáig nem jutott eszébe, hogy ez mit is jelent pontosan.

Hirtelen sarkon fordult, és elindult a raktárak felé. Talán ha sikerülne valami építő jellegű elfoglaltságot találnia, ki tudná verni a fejéből ezeket a nevetséges gondolatokat.

Mary csinos volt, és boldognak tűnt. Will pedig tisztességes férfi. Jól meglesznek egymással.

– Szép kis ház lesz ez, ha egyszer befejezem – mondta Will aznap este, ahogy leterítette pokrócaikat a mocsos földre, Charlotte bölcsője mellé.

Az új kunyhóban voltak, pontosabban a néhány cölöpből és ágakból összeeszkábált, és ajtóként szolgáló zsákból álló furcsa kis építményben. Tető még nem volt, így Mary a milliónyi csillaggal borított éjszakai égboltot látta maga felett. Hasuk kivételesen tele volt, mivel az esküvő tiszteletére dupla fejadagot kaptak, Willnek pedig valahonnan még rumot is sikerült szereznie az ünnepléshez.

Az első szárazföldön töltött éjszaka óta Phillip kapitány különböző rendszabályokat vezetett be. A férfiakat például kitiltotta a nők körletéből, és szigorúan ügyelt rá, hogy ezt be is tartsák. Napnyugtától kezdve kijárási tilalmat vezetett be, addigra mindenkinek vissza kellett érnie a saját részlegébe. Bár a rendszer nem működött, az afférok legalább titokban zajlottak, és mindkét fél beleegyezésével.

– Most legalább van elég friss levegő – mondta Will, és nevetett. – És végre ki tudok egyenesedni. Sokkal jobb, mint az a bűdös hajó, vagy egy sátorban hat másik férfival. Na, gyere szépen ide, és adj a férjednek egy csókot.

Marynek nem kellett kétszer mondani. Amióta Will bejelentette, hogy összeházasodnak, Mary nagyot lépett előre a fegyencek rangsorában, és ezért kimondottan hálás volt. Még Poll és a két samesza, a három legelvetemültebb, legromlottabb nő, akikkel Mary valaha találkozott, még ők is elismeréssel adóztak azért, hogy a telep legvonzóbb férfija épp őt választotta.

Végül is, nem volt minden annyira borzalmas. Legalább meleg volt, a homok a parton puha és fehér, a tenger kék és tiszta, a több száz gyönyörű madárról már nem is beszélve. Még a fák is valami csodálatos illatot árasztottak magukból, ami megtisztította az ember orrát. Az angol börtönökkel össze sem lehetett hasonlítani.

Sőt Marynek most már saját háza is volt, igaz, még hiányzott a teteje, és egyetlen bútor sem volt benne, sőt az első vihar valószínűleg romba döntené, de mégiscsak az övék volt. Willnek valahogy sikerült szereznie egy fazekat, egy vödört vízhordáshoz, és néhány más lényeges háztartási eszközt is a raktárból, tehát még csak nem is a nulláról vágtak neki a házasságnak.

Will aznap már számtalan alkalommal megcsókolta, és mindig nagyon gyengéden. Mary nem gondolta, hogy kívánni fogja a férfit, ám mégis így lett. Hosszú idő óta először Mary újra jól érezte magát a bőrében.

– Csak szét ne törjem a csontjaidat, amilyen apró vagy – mondta Will szeretettel, ahogy segített a lánynak levetköznie, és végigtapogatta a mellét, fenekét, mintha méricskélné. – Kicsit talán soványka, de sosem szerettem a kövér nőket.

Karjába vette a lányt, és végigfektette a pokrócon. Mary úgy képzelte, hogy Will letolja a nadrágját, gyorsan rámászik, döfköd bele egyet-kettőt, és már gördül is le róla. Legnagyobb meglepetésére azonban Will nem vetközött le, hanem őt kezdte simogatni. Egyszer meghallotta, amint a férfi azzal hanceg az egyik tengerésznek a *Charlotte-on*, hogy a volt szeretőit egyszerűen nem tudja levakarni magáról, mindig visszajárnak repetáért. Most már elhitte, hogy ez tényleg így van, ő is szinte szűkölt a gyönyörtől, és könyörgött, csak nehogy abbahagyja. A férfi érintése biztos volt és lassú, ujjai olyan különösen érzékeny területekre kalandoztak, amiről Mary mindaddig nem is tudta, hogy léteznek.

Ahogy Mary belefeledkezett a szeretkezésbe, egy csapásra eltűnt a kemény föld, a durva pokróc, a félig kész ház, és az elmúlt évek minden megpróbáltatása. Amikor kinyitotta a szemét, és meglátta a csillagokat a feje felett, olyan volt, mintha egy pihe-puha

ágyban feküdne a király lakosztályában, és a mintákban gyönyörködne a mennyezeten. Will elfeledtette vele, hogy nem szép, hogy tetvek vannak a hajában, életében először gyönyörűnek és kíváncsnak érezte magát, olyan nőnek, akibe bele lehet szeretni.

Sosem gondolta volna magáról, hogy ilyen buján is tud viselkedni, hogy többért és még többért fog könyörögni, vagy azért, hogy a férfi mutassa meg, ő hogyan szerezhetne neki örömet. Sőt voltak olyan pillanatok, amikor az is átsuhant az agyán, hogy igen, ezért a pillanatért megérte átszelni a világot egy börtönhajón. Nem akart semmi mást, csak azt, hogy ez az éjszaka örökké tartson.

– Na, kislány, örülsz, hogy hozzám jöttél? – suttogta Will később, ahogy betakargatta őket a takaróval, hogy távol tartsa a bogarakat.

– Én vagyok a világ legboldogabb nője – suttogta vissza, és arcán az öröm könnyei peregtek.

– Jól megleszünk, meglátod – mormogta a férfi. –Lesz egy szép kis kertünk, és zöldségeket ültetünk. Amíg halászni tudok, az ételre sosem lesz gondunk, és lesz egy csomó gyerekünk, hogy Charlotte tudjon kivel játszani.

– Visszamegyünk Angliába, ha lejárt az időnk? –kérdezte Mary.

– Persze, ha ezt akarod – felelte Will, és felnevetett. – Vagy pedig itt maradunk, mint szabad emberek, és veszünk magunknak földet. Bármilyen lehet.

Hatodik fejezet

1789

A tenger körülbelül Mary derekáig ért. Ahogy a többiek, ő is meredten nézte a csónakban egyensúlyozó Willt, és várta a jelet, mikor kell a hálót megfeszíteniük teljes erejükből.

Mary hasa görcsölt, ő maga szédült az éhségtől, de szinte észre sem vette. Már egy teljes évet letöltött Port Jacksonban, ahol a nélkülözés és a fájdalom a mindennapi élethez tartozott.

A *Dunkirk* óta igen lesoványodott, a nap és a szél kiszárította a bőrét, a tenyere pedig éppen olyan kérges lett, mint azoknak az asszonyoknak, akik otthon, Foweyban a halat belezték. De a külseje egyáltalán nem foglalkoztatta. Egyedül az volt a fontos, hogy Charlotte és ő valahogy életben maradjanak.

Will jelt adott, a többiek nekifeszültek, és teljes erőből húzni kezdték a hálót a part felé. Mary szíve nagyot dobbant örömeiben, amikor meglátta, hogy aznap mennyi halat sikerült fogniuk. Ritkán volt ekkora szerencsájük.

A kolónián éhínség pusztított. A porciókat újra és újra csökkentették, mert még mindig nem érkezett utánpótlás Angliából. A magukkal hozott élelmiszer nagy része megromlott, és a kezdeti remény, hogy egy éven belül önellátóak lesznek, hamar szertefoszlott. Talán ha igavonó állatokat és megfelelő eszközöket is hoznak magukkal, valamint olyan férfiakat, akik rendelkeznek némi tapasztalattal a földművelés terén, lett volna valamicske esélyük. Mindezzel azonban senki sem törődött. Az időjárás, valamint a takarmány teljes hiánya hamar megtizedelte az állatokat, a gabona elszáradt a földben, és a zöldségek sem burjánzottak túlságosan.

Érkezésük után rögtön nekiláttak a telep kiépítésének, először a tisztek és a katonák, majd a foglyok házeit húzták fel. Ám azon túl, hogy a fegyencek között nem voltak képzett ácsok, a munkálatokat skorbut és még legalább egy tucat betegség hátráltatta, így az építkezés rendkívül lassan haladt.

Ahogy a porciók csökkentek, úgy emelkedett a lopások száma. Akit elkaptak, azt könyörtelenül megkorbácsolták, ám száz ütés sem bizonyult elég elrettentőnek, így a büntetés mértékét Phillip kapitány először ötszázra, majd ezerre emelte. Amikor ez sem működött, kénytelen volt bevezetni az akasztást. Mary és Will épp az előző héten nézte végig, ahogy a mindössze tizenhét éves Thomas Barrettet felkötik az újonnan ácsolt bitófára, csak azért, mert vajat, szárított borsót és sózott disznóhúst lopott a raktárból. Mary meg sem tudta siratni a fiút, akit tizenegy éves korában csuktak le először szintén lopásért, mert arra gondolt, hogy Thomas számára a halál tényleg megváltás ahhoz az élethez képest, ami jussául jutott.

– Gyerünk, Mary, csipkedd magad! – üvöltötte Will a csónakból.

Mary felnevetett, mert bár látszólag Will éppen megdorgálta, hogy nem dolgozik elég keményen, valójában a kiáltás titkos nyelvükre lefordítva annyit jelentett, hogy „ma finomat vacsorázunk”.

– El nem tudom képzelni, vajon mi lehet ilyen vicces – jegyezte meg csípősen a mellette álló asszony, ahogy vontatták a hálót a part felé. – Én a helyedben inkább sírnék.

– És miért, ha szabad kérdeznem?

Mary egy fikarcnyit sem bízott Sadie Greenben. Tudta, hogy csak azért jött le segíteni, hogy lopjon magának egy-két halat. Egyike volt a londoni nőknek, mocskos szája, ravasz és lusta. Ráadásul tiszta szívéből irigyelte Maryt, akinek szemmel láthatóan jobban ment a sora, mint neki.

– Will nemsokára otthagy ám téged – mondta Sadie, és iszapszínű tekintetében gonosz fény csillant. – Mindenkinek azt meséli, hogy igazából ám nem is vagytok

összeházasodva.

– Hát, ha te mondd, akkor biztos így van – vágott vissza Mary, hangjában mély cinizmussal. Will neki is említette, hogy szerinte a házasságuk érvénytelen, más, mintha egy pap adta volna össze őket otthon, ám az nem esett jól, hogy Will ezt még terjeszti is, ráadásul olyan embereknek, mint Sadie. De ha Will magától nem érzi, hogy ez mennyire megalázó rá nézve, ő nem szól neki.

– De azért ne éld bele magad, Sadie, nehogy még a végén nagy legyen a meglepetés – felelte fojtott kuncogással.

Látta, ahogy a másik nő arca eltorzul a dühtől. Sadie-re csak a fegyencek legalja fanyalodott. Bár nem lehetett több huszonnégy évesnél, elszürkült arca a romlott húsról emlékeztetett, és hasonló szagot is árasztott. Kusza, szalmaszín haját sosem fésülte meg, a mosásról már nem is beszélve, és a piszok beleivódott a bőrébe. A telepen egyik nőt sem lehetett valódi szépségnek nevezni, ráadásul a nap és az éhezés nem vált senkinek javára. Sadie azonban eleve csúnyának született, és amúgy is hátrányos külsején az utcalányként töltött évek sokat rontottak.

– De nagyra van valaki magával, de nagyra! – sziszegte, és kivillantotta fogai elfeketedett csonkjait. –Mire vágsz úgy fel, te öntelt kóró? A fattyú kölyködre, aki nem is Willé?

Mary pár percet habozott. Nagy kedve lett volna egy jó nagyot lekeverni, de tudta, hogy Sadie pontosan ezt akarja, hogy aztán őt büntessék meg.

– Ne szórakozz velem, ha jót akarsz! – felelte Mary elcsigázottan. – Van elég bajunk verekedés nélkül is.

– Neked azért nem megy olyan rosszul, nagyságos asszony! – Sadie csípőre tette a kezét, és villámló szemmel nézett Maryre. – Szép kis kunyhóban pöffeszkedsz, Willé a legjobb munka a telepen, és fogadni mernék, hogy még extra adagokat is kap. Tench főhadnagy meg állandóan körülötted lebzsel. Biztos vagyok benne, hogy ő a fattyad apja.

A szóváltásnak egy tiszt vetett véget, aki azért jött, hogy ellenőrizze a fogást. Sadie egy utolsó, megsemmisítő pillantást vetett Maryre, rávigyorgott a katonára, majd pedig elengedte a hálót, és már ott sem volt.

Egy órával később Mary hazahozta Charlotte-ot a szomszédban lakó Anne Tomkintól, akit néha megkért, hogy némi ételért cserében vigyázzon a kislányra, amíg ő a parton segédkezett.

A kunyhó már sokkal jobban nézett ki. Will kiváltságos helyzetének köszönhetően kaptak rendes deszkát a fűrészmalomból, abból készült a tető és a fal, nem gallyakból kellett összetákolniuk, ahogy a többieknek. A bútorok viszont meglehetősen kezdetlegesek voltak: néhány farönköt összekötöztek, mint valami tutajt, és azon aludtak, az asztal egy korhadt farönk és egy deszka kombinációjából készült, ezenkívül volt még két régi ládájuk, amit székek használtak. A padló helyén még a pusztai föld tátongott, bár Will le akarta fedni deszkával, és nem volt más dekoráció, mint néhány szép tengeri kagyló a falon. A másik oldalon néhány főzőedény, tányér, bögre és egy bádoglavór lógott a mosakodáshoz. Azonban a kunyhó bármennyire egyszerűnek tűnt, mégis ez volt Mary egyetlen menedéke, ahol Charlotte-tal biztonságban érezhették magukat.

Másfél évesen Charlotte rózsás arcú, fekete göndör hajú, szép és kedves gyerek volt, boldog mosolya Marynek az egész világgal felért. Életének egyetlen értelmét a kislánya jelentette, minden percét, minden cselekedetét neki rendelte alá. Ugyanakkor ezek között a körülmények között a gyereknevelés maga volt a lassú kínhalál.

Amíg Charlotte karon ülő csecsemő volt és anyatejjel táplálkozott, viszonylag egyszerűbben ment, de miután a gyerek mászni, majd pedig szaladni kezdett, Marynek nem volt többé egy nyugodt perce. A kislányt fenyegető dolgokat két csoportra osztotta, és az olyan nyilvánvaló veszélyforrások mellett, mint bogarak, kígyók, tenger és tűz,

rengeteg rejtett kockázati tényezőre is fel kellett készülni. Ki tudja például, hogy mit rejtett a homok, ahol Charlotte játszott, amit bármikor kiáshatott és lenyelhetett. Más anyák sokkal szabadabban kezelték a gyerekeiket, hagyták, hogy ide-oda bóklásszon a telepen, és nem estek kétségbe, ha a gyerek leégett, elesett, vagy pedig megevett valamit, amitől aztán rosszul lett. Mary erre képtelen lett volna, csak végszükségben hagyta a kislányt másokra. Egy darab kötelet kötött a derekára, hogy akkor is szemmel tudja tartani, ha például kiszakadt a halászháló és meg kellett stoppolni. Még esténként is, amikor Charlotte-ot lefektette az ágyba, amin hárman osztoztak, Mary el nem mozdult volna mellőle, annak ellenére, hogy a többi anya nyugodtan magára hagyta alvó gyermekét, és átment barátnőjéhez.

Amíg várta, hogy Will hazaérjen a fejadagjukkal, és talán némi halat is tud hozni a fogásból, Mary vizet töltött a lavórba, levetköztette és megfürdette a kislányt. Igyekezett nem tudomást venni például arról, hogy a kislány ruháját már csak a szentlélek tartotta össze, úgy elrongyolódott, ám muszáj volt kimosni, mert jobb híján másnap is ezt kell ráadnia. Ahogy arra sem szívesen gondolt, hogy még ha akarná, akkor sem tudna senkit meglátogatni, hiszen nincs egyetlen barátnője sem a telepen. Ez a hely nem az ő világa volt.

Házassága kiváló döntésnek bizonyult. Will megvédte más férfiaktól, felépítette nekik ezt a kunyhót, és úgy megszerette Charlotte-ot, mintha a saját gyereke lett volna. Azt azonban még ő sem hitte volna, hogy Will ennyire jó halász, és ezért ilyen meghatározó személyiséggé válik a közösség életében. Azt pedig végképp nem, hogy pont ebből adódnak majd a nehézségek.

Amikor megérkeztek a kolóniára, a Londonból és más nagyvárosokból származó fegyencek gyanakodva szemlélték a halat, és nem voltak hajlandók a szájukba venni. Mary ezért nem is hibáztatta őket, hiszen valószínűleg még életükben nem láttak friss halat. Ám ahogy a fejadagokat jelentős mértékben csökkentették, és az éhezés valós veszélynek tűnt, a városiak hamarosan legyűrték ellenérzésüket. Will pedig valóságos hőssé nőtte ki magát, mint a férfi, aki nemcsak hogy megismertette őket valami finommal és táplálóval, hanem az ételt még nap mint nap eléjük is teszi.

Amíg azonban Will a csodálat és a hála meleg fényében sütkezett, addig Mary elvesztette egykori szilárd pozícióját, amit még a *Charlotte-on* harcolt ki magának. Mary Haydon és Catherine Fryer továbbra is fáradhatatlanul áskálódott ellene a más hajókkal érkezett nagyhangú asszonyok között, így hamarosan mindenki ellene fordult. Még Bessie és Sarah is, akikről azt gondolta, hogy vakon megbízhat bennük. A háta mögött mindenki Júdásnak csúfolta, pedig soha nem árulkodott, egyszerűen irigykedtek rá, nem is teljesen ok nélkül.

A többiek általában hatosával aludtak egy kunyhóban, míg az övék egy erős, vízálló építmény volt, kellő távolságra a tábor zajától és problémáitól. Eleinte ételből is több jutott nekik, mert Will minden fogásból megtarthatott néhány darabot. Marynek ráadásul nem kellett cselédkednie a tiszték házában, ahogy a többieknek. Ám a leginkább az szúrta mások szemét, hogy jó viszonyban volt a tisztekkel.

Tench gyakran meglátogatta, hogy megnézzé, hogyan boldogulnak Will-lel, esténként pedig szívesen besegített a halászásba. A pletyka szerint még Phillip kapitánynak is feltűnt, hogy milyen mintacsalád a Bryanték, szorgalmasak, józanok és tiszták.

Eleinte Mary nem volt ennyire elszigetelt, összebarátkozott például Jane Randall-lal, aki a *Lady Penryn*-en érkezett. Jane is a hajón szült, igaz, ő akkor, amikor Fokvárosnál horgonyoztak, de épp az adta barátságuk apropóját, hogy Charlotte és Henrietta majdnem egyidősek voltak. Jane is legalább annyira aggódott a kislányáért, mint Mary, és felváltva vigyáztak a gyerekekre, hogy segítsenek egymásnak. Jane kedves, vidám lány volt, aki ugyanazt vallotta, amit Mary: ha már idekerültek, próbálják meg helyzetükből kihozni a

lehető legjobbat.

Azután Phillip kapitány úgy döntött, hogy egy új telepet hoz létre a Norfolk-szigeten, Sydneytől mintegy ezer mérföld távolságra. Úgy tűnt, ott jobb a klíma, és a föld termékenyebb, így az ételhiányt enyhítendő, többeket, közöttük Jane-t is, átküldték oda. Marynek még mindig nagyon hiányzott, mert Jane sosem irigykedett, hanem kimondottan örült, hogy valamivel jobban megy barátnője sora.

Mary úgy gondolta, mások is éppen olyan jól elboldogulhatnának, ha használnák kicsit az eszközöket. Korábbi barátnőinek például többször elmagyarázta, miért kellene legalább úgy tenniük, mintha szorgalmasan dolgoznának. A tiszteket nagyon könnyen meg lehetett tévesztetni, hiszen csak akkor tolták oda az orrukat, ha baj történt, a többi katona pedig szinte kivétel nélkül mind félkegyelmű volt. Hasonlóképpen, ha valaki egy egész kicsit adott a külsejére, és nem csak az italon és a férfiakon járt az esze, máris megbecsülést és kedvezményeket vívott ki magának.

Mary minden jó szándéka ellenére régi barátnői egymás után zuhantak a teljes apátiába, illetve kerültek néhány erőszakosabb egyéniség befolyása alá, akik szerint a túlélés egyetlen útja a lopás, az ivás és a verekedés volt. Ezek az asszonyok senkit és semmit nem tiszteltek, bandájuk folyamatosan bővült, és esténként részeg orgiáikkal verték fel a sziget csendjét.

Mary értette, hogy Sarah miért választotta ezt az utat. Azon az első éjszakán őt is megerőszakolták, és teherbe esett. A baba holtan született, ami felszakította a két Angliában hagyott gyereke miatti sebeket is. Az ital volt az egyetlen dolog, ami életét valamivel elviselhetőbbé tette.

A legtöbb nő viselkedésére viszont nem volt mentség. Teljesen elzüllöttek, gyerekekkel nem törődtek, másokon élösködtek, terrorizálták a náluk gyengébbeket, és egy pohár rumért bárkivel elmentek.

Mary olyan volt számukra, mint a megtestesült lelkiismeret-furdalás. Acsarkodtak rá, mert mindennap megfürdött a tengerben, tisztán tartotta a kunyhóját, és a körülményekhez képest kiválóan nevelte kislányát. Legjobban viszont azért gyűlölték és irigyelték, mert az övé volt a telep legvonzóbb férfija.

Will minden szempontból kiragyogott. Magas volt, jóképű és izmos, mindehhez pedig kedves, harsány, vagabund természet is társult. Ráadásul értelmes volt és ügyes, talán az egyetlen ember a kolónián, akit Phillip kapitánytól kezdve a legelvetemültebb bűnözőig mindenki kedvelt és nagy becsben tartott.

Will azonban súlyos jellembeli fogyatékokkal küzdött, ezt azonban nem tudta senki, mert Mary titokban tartotta. Lehet, hogy tudott írni és olvasni, agyát azonban nemigen használta, és fantáziája sem volt. Ha önmagára lett volna utalva, rövid idő alatt ugyanolyanná válik, mint a többi férfi: mocskos, részeges alakká, aki egyfolytában a balszerencséjén kesereg.

Kettőjük közül Mary volt az okos és a tetters. Ő volt az, aki felismerte, hogy hal nélkül mindannyian rövid időn belül éhen halnának, és ő beszélte rá Willt, hogy használja ki a lehetőséget, hogy rajta kívül más nem ért a halászathoz. Will kizárólag Marynek köszönhetette, hogy kiemelkedett a többiek közül, saját kunyhót kapott, viszonylag szabadon használhatta a telep egyetlen csónakját, és hogy minden fogásból kapott némi extra adagot. Igaz, az előnyökből Mary is részesült, amit igyekezett meghálálni. Amennyire csak tudta, otthonossá tette a kunyhót, hogy a férfi szívesen menjen haza, és sokat dicsérte Willt, aki végtelenül hiú ember volt.

Bár csak akkor is hallgatott volna feleségére, amikor bevezették azt az új rendszabályt, hogy a jövőben minden halat be kell szolgáltatni. Mary azt akarta, hogy Will álljon a sarkára, ne csak eredeti jogait követelje vissza, hanem mondja el Mary ötletét is Phillip kapitánynak. Mary azt találta ki, hogy építsenek nagyobb csónakot, amivel mélyebbre

lehet evezni, ahol több a hal, így mindenkinek jutna belőle. Sőt a felesleges halból még komposztot is lehetne készíteni, ahogy ezt otthon, Foweyban tanulta.

Will azonban képtelen volt erre. Lehet, hogy a barátainak nagyképűen kifejtette Mary terveit, mintha a sajátjai lennének, azonban túlságosan féltette a népszerűséget ahhoz, hogy szembe merjen szállni a tisztekkel. Inkább ellopta azt a halat, amire szüksége volt.

Mary nagyot sóhajtott, ahogy Charlotte a melléért kapdosott a ruhája alatt. Már alig maradt teje, és minden alkalommal, amikor az adagokat tovább csökkentették, rettegett, hogy más gyerekekhez hasonlóan Charlotte is megbetegszik.

A halál leginkább a gyerekek és az öregek között pusztított. A kórháznak kinevezett épület zsúfolásig megtelt, és a temetés hétköznapi eseménynek számított.

Maryt a merengésből zaj és kiabálás rázta fel. A nyitott ajtón át látta, hogy odakint mindjárt teljesen besötétedik, és Willnek már rég haza kellett volna érnie. Felállt, karjába vette Charlotte-ot, és kilépett a kunyhóból.

A ricsaj valamivel messzebről jött, a központ felől, amerre a legtöbben laktak. Marynek úgy rémlett, mintha egy pillanatra Will szőke haját látta volna megvillanni a távolban, így bebugyolálta Charlotte-ot egy darab rongyba, és elindult, hogy megnézze, mi folyik ott pontosan.

Néhány lépés után Sarah-ba ütközött. Régi barátnője egykor csinos arca összezsugorodott, vörösesszőke haja koszosan, csimbókokban lógott, tekintete eltompult az italtól, és egy verekedés során elvesztette két elülső fogát. Toprongyos ruháján még mindig látszottak a vérfoltok a szüléstől, egyik oldalán még fel is hasadt, és látni engedte aszott combját.

– Elkapták a te kis Willedet! Lopott! – kiabálta. – Neki már annyi!

Mary szíve majd' kiugrott a helyéről. Természetesen maga is mohón vetette rá magát a pluszhalra, amit Will elemelt a közösből, sőt még egy titkos zsákot is készített neki, hogy oda rejtse a zsákmányt. Will ezt egy kampóra akasztotta a csónak alján, és később visszaosont érte.

Bombabiztos tervnek tűnt, Mary csak arra tudott gondolni, hogy Will valószínűleg többet lopott, mint amennyit neki bevallott, a maradékot pedig eladta vagy italra cserélte.

– Az én Willem nem tolvaj – vágta rá Mary élesen. Nem értette, hogy lenne ez már lopás, hiszen a hal ott van ingyen a tengerben, bárki kifoghatja, aki akarja.

– Szerintem meg Phillip kapitány ezt kicsit máshogy gondolja – felelte Sarah, és rosszindulatúan elmosolyodott. – Például úgy, hogy a szánkból loptátok ki az ételt.

Mary hűvösen végigmérte a másik asszonyt. – Will dolgozik, és gondoskodik rólunk. Nem másokon élősködik, mint a legtöbben – felelte. – És bárkit fél kézzel legyőz, nem érdemes vele ujjat húzni.

Fájt, hogy Sarah ellene fordult. Mary nem felejtette el, milyen közel voltak egymáshoz még a *Dunkirkön*, és hogy Charlotte is az ő segítségével jött világra. Mary nem az az ember volt, aki cserbenhagyja a barátait. Ha pluszételhez jutott, mindig félretett Sarah-nak is egy kicsit, miután megerőszakolták, ápolta és vigasztalta, és a halból is mindig adott neki. De azon a borzalmas első éjszakán valami örökre elpattant az asszonyban.

Mary folytatta útját a városba, de lépten-nyomon megállították. Néhányan – például James Martin, Jamie Cox és Samuel Bird –, Will legközelebbi barátai, segítséget ajánlottak, a legtöbben azonban csak mocskolódtak, és kárörvendő megjegyzéseket sziszegtek utána. Eleinte, ha valami hasonló eset történt, a fegyencek összetartottak és bátorították egymást. Az éhség és a nélkülözés azonban mindenkit megváltoztatott. A becsület és bajtársiasság ismeretlen fogalmakká váltak, és az emberek bárkit elárultak ételért vagy italért cserében. Annál nagyobb öröm pedig nem volt, mint ha valaki szerencsésebbnek áldozott le a csillaga.

Mary felszegte a fejét, és látszólag ügyet sem vetett a gúnyolódókra, gyomra azonban

remegett mind az éhség, mind a félelem miatt. A város, ami összesen a fegyencek nyomorúságos viskóiból, katonák és családjaik valamivel nagyobb házaiból és a raktárakból állt, máshol a falu elnevezést sem érdemelte volna ki. Maryt most mindez nem érdekelt, tekintete azonnal a bitófára esett. Még a fülébe csengett a figyelmeztetés: bárki, aki ételt lop, halállal lakol, senki nem remélhet kegyelmet.

Ebben a pillanatban Watkin Tench lépett ki az egyik raktárépületből. Mary meglepődött, mert azt hitte, a férfi Rose Hillben van, az új településen a szárazföld belsejében, ahol a talaj állítólag termékenyebb volt. Phillip Tenchet nevezte ki az új telep irányítására, ahol már megkezdtek az állami intézmények felépítését is.

– Mary – kiáltott fel a férfi, és napbarnított, keskeny arcán őszinte aggodalom tükröződött. – Gondolom, már hallotta, mi történt.

Még ő is, aki mindig annyira elegáns és energikus volt, fáradtnak tűnt. Csizmája már nem ragyogott úgy, mint régen, vörös zubbonya több helyen elszakadt, fehér térdnadrágja foltos volt. Az együttérzés azonban most is ott ragyogott sötét szemében.

Mary bólintott. – Igaz? – kérdezte.

– Rajtakapták – felelte a férfi, és megborzongott. – Nagyon sajnálom, de nem segíthetek. A kormányzó úr vele sem tehet kivételt.

– De nem akasztják fel, ugye? – Mary hirtelen nagyon gyengének érezte magát, és suttogni is alig tudott.

Tench egy pillanatra körülnézett, hogy van-e valaki a közelben, majd halkán azt felelte:

– Merem remélni, hogy nem. Nagy butaság lenne elveszteni egy olyan embert, aki legalább ért valamihez.

Tench első reakciója, miközben Rose Hillből lovagolt a város felé, a düh volt. Haragudott Willre, mert sokkal szerencsésebb volt, mint a többi fogoly. Szerette a munkáját, számos kedvezményt és egy tisztességes kunyhót is kapott, ráadásul Maryvel élhetett.

Tench a szíve mélyén pontosan tudta, hogy Will nemcsak magának és családjának vitt a halból, hanem sokat és rendszeresen lopott, majd rumra cserélte, és a főhadnagy ezt tartotta igazán felháborítónak. Will ezzel nemcsak a közösség összetartó erejét rombolta, hanem becsapta Maryt is, mert kizárt, hogy az asszony tudott volna férje üzelmeiről.

– Beszélhetnék Phillip kapitánnyal? – kérdezte Mary kétségbeesetten.

Tenchnek fogalma sem volt, hogy erre mit is mondhatna. Azt természetesen nem, hogy ki is Will valójában. – Phillip kapitány már valószínűleg meghozta a döntését – felelte rövid gondolkodás után. Majd, miután látta, hogy Mary mennyire retteg, valamivel szelídebben hozzátette: – De talán ha meglátja magát Charlotte-tal a karjában, elképzelhető, hogy megnyhül a szíve.

– Könyörgök, vigyen el hozzá – esdekelt Mary, és megragadta a férfi karját. – Will nem csinált semmit, csak gondoskodni akart a családjáról. A helyében bárki ezt tette volna.

Tench egy percig figyelmesen nézte a fiatal nőt. Annyiszor megbánta, hogy rábeszélte a házasságra. Azóta kiderült, hogy Will jellemtelen, könnyen befolyásolható, pökhendi alak. Marynek bizonyára nagyon fájhat, hogy Will olyanokat terjeszt, hogy törvényesen nem is házasok, és ahogy letelik a büntetése, az első hajóval máris indul vissza Angliába.

Tench szerette volna Maryt egyszer és mindenkorra kivenni a fejéből. Bízott benne, hogy majd Rose Hill-i megbízatása és a távolság segít. Most azonban, ahogy elnézte a nő könnyes arcát, tudta, hogy érzései mit sem változtak. – Igen, magáért bárki ezt tette volna – mondta, és gyengéden megszorította Mary kezét.

Phillip kapitány háza kicsit távolabb volt a várostól, a dombra épült. Két szintjével és verandájával messziről látszott rajta, hogy itt az új kolónia legfontosabb embere lakik. Nem mintha olyan hatalmas lett volna, ám a telep többi épületéhez képest masszívnak és

időtállónak tűnt.

A házak többsége agyagból és fából készült, mert bár kőben nem volt hiány, sőt téglát is tudtak volna égetni, meszet azonban nem találtak sehol.

Igaz, Maryt, ahogy sok más asszonyt is, leküldték a tengerhez kagylót gyűjteni, hogy abból próbáljanak meszet nyerni, de Mary biztos volt abban, hogy a több száz kosár, amit csak ő gyűjtött személyesen, épp csak Phillip házának alapjaihoz volt elegendő. Hosszú évek telnek majd el, amíg felépülhet az igazi város, amit a kapitány megálmodott, templommal, boltokkal, kikövezett utcákkal.

Ahogy Mary követte Tenchet fel a dombra, büszkén felszegte a fejét, és nem törődött sem a durva megjegyzésekkel, sem a kaján pillantásokkal. Amilyen öntelt volt, Will mindig azt állította, hogy őt soha senki nem árulná be, ám nagyot tévedett.

Marynek a verandán kellett várakoznia, amíg Tench bement a kapitányhoz. Charlotte szinte nyüszített az éhségtől, és Mary lágyan ringatta a karjában, miközben az alattuk elterülő várost fürkészte.

Időközben beesteledett, és a tábornövények fényénél a kolónia kivételesen szépnek látszott. Mary látta a nők sziluettjeit, ahogy a tűz körül tettek-vettek, a lángok megvilágították a fákat, és ragyogó, narancsos árnyalatba vonták a tengert.

Mary felsóhajtott. Bár Willhez hasonlóan ő is gyakran mondogatta, hogy amint lejár a büntetése, az első hajóval indul vissza Angliába, valójában megszerette ezt a furcsa, idegen földrészt. Attól irtózott, amit jelképezett: a helyet, ahova Anglia összes degenerált, lecsúszott és elvetemült emberét száműzték, ám rengeteg előnye is volt. Igaz, a forróság néha elviselhetetlen, viszont a meleg tengerben mindig meg lehetett mártózni. A fehér homokot és az azúrkék vizet egyenesen imádta. A tél megközelítőleg sem volt olyan kegyetlen, mint otthon, Angliában, és a fák bizzar formája ellenére szerette édes illatukat. Ráadásul rengeteg különleges madár élt a part közelében, olyan gyönyörűek, hogy hozzájuk foghatót még soha életében nem látott. Könnybe lábadt a szeme, valahányszor feltűnt a távolban egy szürke szárnyú, rózsaszín hasú raj. Aztán ott voltak még a kénsárga kakaduk, amelyek többnyire a fák tetején trónoltak, onnan kiabáltak le valamit, ami nem hangzott túl barátságosan. A madarak itt a szívében minden színében pompáztak, és tollazatuk olyan ragyogó volt, hogy Mary alig tudta elhinni, hogy igaziak. Viszont még mindig nem látta azt az állatot, amit Tench szerint kengurunak hívnak, és azt az óriási madarat sem, ami állítólag nem is tudott repülni. Ezek a különös teremtmények talán túl félénkek voltak ahhoz, hogy közel menjenek az emberhez, így majd neki kell beljebb merészkednie.

Ám akár jobban szerette, akár nem azt a szigetet, ahol világra jött, Mary mindenekelőtt realista volt. Az éhség Angliában is pontosan ugyanazt jelentette, mint itt, talán azzal a különbséggel, hogy még mindig jobb, ha az ember éhes, de melege van, mintha még ráadásul fázna is. Otthon, hacsak csoda nem történik, Mary legfőlőbb elszegődhetne cselédnek. Itt azonban kapott egy esélyt. Ha újra szabad ember lesz, igényelhet magának saját földet, és nagyon vonzotta a kihívás, hogy két kezével felépíthet valamit a semmiből.

Ha nem tudott aludni, gyakran ábrándozott arról, hogy lesz majd egy kis kertje, állatai, zöldséget és gyümölcsöt termeszt, esténként kiül a verandára Charlotte-tal és Will-lel, onnan nézegetik a birtokot. Will mindig kigúnyolta az álmait, mert ő egy halászfaluban képzelte el a jövőt, aminek a közepén áll egy kocsmá. De ahogy arra Mary gyakran rámutatott, azt akár itt is felépíthetné.

– Jöjjön be, Mary – hallotta Tench szelíd hangját a háta mögül. – De figyelmeztetnem kell, Phillip kapitány nagyon dühös és csalódott. Igen kevés az esély rá, hogy megváltoztassa döntését.

Mary tudta, hogy Tench minden tőle telhetőt megtenne értük. Megmaradt ugyanannak az önzetlen embernek, aki mindig is volt, nem torzította el a sivár környezet. Mary még

mindig ugyanúgy vonzódott a főhadnagyo-hoz, mint a *Dunkirkön*, házassága ezen mit sem változtatott. Az elmúlt évben végignézte, hogy számos tiszt, akik valaha mélyen megvetették azokat, akik fegyencnőkkel kezdtek, maguk is ágyas feleséget választottak, és biztos volt abban, hogy Tenchnek egyetlen szavába kerülne, és gondolkodás nélkül otthagyná érte Willt.

Viszont azt is sejtette, hogy Tench soha nem tenne ilyet. A főhadnagy törődött vele, fontos volt neki, erről minden alkalommal meggyőződhetett, amikor Tench megállt a konyhájuk előtt, vagy ha többen voltak, tekintetével mindig őt kereste, és ahogy Charlotte-hoz viszonyult. Már ez is sokat segített Marynek. Volt egy titka, egy álma, ami miatt a mindennapok kibírhatóbbak lettek, ami miatt még jobban odafigyelt a külsejére, még egy ok arra, hogy életben maradjon.

Most is ebből az érzésből merítette a bátorságot, hogy oda merjen állni Phillip kapitány elé, és ugyanaz a karakán vonás, ami miatt képes volt rezzentésen arccal végighallgatni saját halálos ítéletét, most újra feléledt benne, és határozott léptekkel bevonult a házba. Nem állt szándékában, hogy végignézzék férje kivégzését, legalábbis a közeljövőben nem.

Arthur Phillip kapitány az íróasztalánál ült, tollal kezében, amikor Mary belépett a szobába.

– Köszönöm, hogy fogadni méltóztat, uram – kezdte, és meghajtotta a fejét.

A városházán az a hír járta, hogy Phillip háza belülről igen választékos, tele finom bútorkkal és ezüsttálakkal. Mary legnagyobb meglepetésére a ház még akkor sem volt, mint a jegyzőé otthon, Foweyban. Berendezése mindössze az íróasztalból, egy székből és két karosszékből állt a kandalló előtt, és egy ezüstkeretes képtől eltekintve, ami egy hölgyet, minden bizonnyal a kapitány feleségét ábrázolta, semmi más dísz nem volt, még egy árva szőnyeg sem a csupasz padlón.

A kapitányt magát sem lehetett vonzó jelenségnek nevezni: ötvenes éveiben járó, vékony testalkatú, alacsony, kopasz férfi volt, nagy, barátságos szemmel, ám a flotta uniformisát kellő méltósággal viselte, legalábbis Mary szerint.

– Gondolom, azért jött, hogy a férje életéért könyörögjön – mondta ridegen.

– Nem – vágta rá Mary gondolkodás nélkül. – Azért jöttem, hogy a kolónia minden egyes tagjáért könyörögjek. – Mert ha felakasztatja Willt, akkor mindannyian meghalunk, a kapitány urat is beleértve.

Phillip szemmel láthatóan nem erre a válaszra számított, sötét szeme elkerekedett meglepetésében.

– A hal nélkül, amit Will fog, éhen halunk – folytatta Mary, miközben Charlotte-ot ringatta és simogatta, nehogy felsírjon. – Nincs még egy olyan ügyes halász a telepen, mint Will. Ha nem tiltotta volna meg neki, hogy egy-két halat hazahozhasson a családjának, mindez sosem történik meg.

– Ebben a helyzetben nem volt más választásom – válaszolta Phillip ingerülten, és nem értette, hogy egy fegyenc honnan veszi a bátorságot, hogy megkérdőjelezze döntéseit. – Nem csak egy-két halról van szó. A férje rengeteget megtartott magának, és élelemre, itatra cserélte, amit valaki más lopott el a raktárból. Nem tőlem vette el, nem a tisztektől, hanem az egész közösségtől, és ez nagyon súlyos véttség, különösen ilyen nehéz időkben.

– Ön nem ugyanezt tenné, ha a felesége és a gyereke életéről lenne szó? – kérdezte Mary, és egy pillantást vetett Mrs. Phillip portréjára.

– Nem, nem tenném ugyanezt – felelte a kapitány határozottan. – A porciók elosztása igazságos. Nekem sem jut több, mint bárki másnak.

Mary erről nem volt teljesen meggyőződve, de inkább nem mondott semmit.

– Kinek lesz az jó, ha Willt felakasztják? – kérdezte helyette. – Én egyedül maradok, de azok, akik lopnak a raktárból, azután is lopni fognak. Nekem egyedül kell majd gondoskodnom a kislányomról, és mindannyian éhesebbek és éhesebbek leszünk.

Phillip kapitány végigmérte Maryt, és meglepődve látta, hogy az asszony éppen olyan rongyos és nyúzott, mint a többiek, ám tiszta. Még meztelen lába is csak poros volt, nem évődött bele a mocskok, mint társnőinek.

Tench főhadnagy gyakran emlegette Mary Bryan-tet, akit intelligensnek és egyenes jellemnek tartott, és állítása szerint jó hatást gyakorolt a többiekre a *Charlotte-on*. Magatartására nem érkezett még panasz, sőt Phillip maga említette meg, hogy Bryanték mintául szolgálhatnak más párok számára.

– Most menjen szépen haza. – mondta. – A férje ügyében holnap döntünk. Ma éjjel őrizetben marad.

Mary elindult az ajtó felé, mielőtt azonban kilépett volna, megfordult, és mélyen a kapitány szemébe nézett. Phillip őszinte rettegést és kétségbeesést látott tekintetében, ahogy feltartotta a gyerekét.

– Kérem, uram! – esedezett. – Nézze meg ezt a kislányt! Könyörüljön meg rajta! Most szép és egészséges, de Will nélkül nem marad ilyen. Nagyon fogok vigyázni, hogy Will soha többé ne csináljon ilyet. Könyörgök, a jóisten szerelmére, és ezért a gyerekért, kímélje meg a férjem életét!

Mary ezután, mint egy macska, olyan nesztelenül lépett ki az éjszakába.

Phillip egy ideig mozdulatlanul ült, és az iménti jeleneten gondolkodott. Az asszonynak igaza volt. Bryant halálával az éhínség még valószínűbb veszéllyé válna.

– A sok istenverte idióta Angliában – morogta maga elé. – Hol van az utánpótlás, amit kértem? Mégis, mit képzelnek? Hogyan varázsoljam ezt a kolóniát önellátóvá, amikor még a legalapvetőbb eszközöket sem kapom meg, olyan embereket meg végképp nem, akik értenek is valamihez.

A kapitányt komoly kétségek gyötörték a vállalkozás minden területével kapcsolatban, beleértve a terméketlen talajt, a gyorsan fogyó készleteket, a fegyencek és a bennszülöttek viselkedését. Előre lehetett látni, hogy a fegyencek, hacsak nem akarnak éhen halni, előbb-utóbb segítenek magukon. Többnyire városokból jöttek, és jobban ismerték a kocsrát, mint az ekét.

Erkölcsei skrupulusaik nem voltak, nők tucatjai szültek vagy vártak gyereket, a férfiak ellenben a legkisebb lelkiismeret-furdalás nélkül cserélgették partnereiket. Többet járt a szájuk, mint a kezük, és inkább lopták a zöldséget, mint hogy termesszék. Phillip nem is várt tőlük mást, hiszen nem ok nélkül küldték ide őket, ám a bennszülöttekben nagyot csalódott.

A kapitány őszintén hitte, hogy ha kedvesen és barátságosan bánnak az őslakosokkal, akkor ők is ugyanígy viselkednek majd velük. Mint kiderült, a helyzet korántsem ilyen egyszerű: az elmúlt néhány hónapban több foglyot is, akik a táboron kívül dolgoztak, brutálisan meggyilkoltak. Phillip kezdetben valahogy úgy képzelte, hogy a jóságos bennszülöttek majd kézen fogják a fehéreket, és elvezetik őket a nagy folyókhoz, a termékeny földekhez, elmagyarázzák a tudnivalókat az állatokról és a növényekről, most azonban be kellett látnia, tévedett.

A kolónia első évfordulójára, az egykor optimista Phillip kapitányból gondterhelt ember vált. Létrehoztak egy települést a Sydney-öbölben, egy másikat a Norfolk-szigeten, sőt most már egy harmadikat Rose Hillen is, a fegyencek azonban még mindig nem voltak hajlandók jó útra térni, a katonák folyamatosan panaszkodtak, és a viszony a bennszülöttekkel egyre romlott. Hacsak nem kapnak sürgősen ételt és gyógyszert, a halálesetek száma még gyorsabban fog emelkedni. A kapitány éjszakánként már alig tudott aludni, és már ő sem látta a fényt az alagút végén.

Mary izgalmasában az öklét harapdálta, amikor Collins bíró fellépett a pulpitusra, az őrbódé előtt, hogy kihirdesse, mi lesz Will büntetése. Úgy történt, ahogy Mary gondolta:

valaki besúgta Willt, valószínűleg

Joseph Pagett, akivel együtt raboskodtak mind a *Dunkirkön*, mind a *Charlotte-on*. Pagett azóta irigykedett Willre, és Mary jól emlékezett a gyilkos pillantásra, amit Willre vetett aznap, amikor összeházasodtak.

Charles White, a *Charlotte* hajóorvosa szót emelt Will érdekében, Mary azonban még így is biztos volt abban, hogy kivégzik. Will láthatóan ugyanezt gondolta, mivel az arca falfehér volt, száját összeszorította, és minden erejével azon igyekezett, hogy ne remegjen.

– Will Bryantet büntetésül száz korbácsütésre ítéljük – hirdette ki Collins. – Valamint elvételük tőle a halászat irányításának joga, a csónak, és a ház, ahol feleségével és kisgyermekével lakozik.

Will futó pillantást vetett Maryre, látszott, hogy megkönnyebbült, ugyanakkor félt is, mit szól a lány a kunyhó elvesztéséhez.

Maryt ez most a legkevésbé sem érdekelt. Amíg fellelegzett, hogy Willt nem akasztják fel, és száz korbácsütés viszonylag enyhe büntetésnek számított, mások ennél jóval többet szoktak kapni, a korbácsolás ennek ellenére már látványnak is irtózatossá volt, érezte, ahogy gyomra összeugrik és hányingere lesz.

– Vezessék el a kínpadra – mondta Collins.

Az összes fegyencet, beleértve a gyerekeket is, félköríves alakzatba sorakoztatták, hogy nézzék végig Will megkorbácsolását. A kör másik felét a deres alkotta: egy háromszög alakú faemelvény, két végénél egy-egy katona állt, kezükben dobbal, előtte pedig az a katona, aki majd végrehajtja a büntetést. A katona ingujjra vetkőzött, és tenyerével máris törölgette az izzadságot a homlokáról, mert már megint észvesztő volt a hőség. Másik kezében egy kilencágú korbácsot tartott, aminek minden egyes ágát szurokba mártották, és csomóra kötötték.

A katonák megpergették a dobokat, és behozták Willt a kör közepére. Őrei levették róla az inget, két karját pedig a deres két sarkához kötözték. A következő percben síri csend támadt, egyetlen suttogás, egyetlen pissenés sem hallatszott, még a gyerekek is dermedten álltak. Mindenki teljes erejéből a borzalomra koncentrált, aminek másodperceken belül szemtanúi lesznek.

Will ítéletét újból felolvasták, és az egyik katona, aki a fogdából idekísérte, jelt adott az első ütésre.

Mary már legalább harminc vagy még annál is több korbácsolást nézett végig, nőket is, nemcsak férfiakét, és mindig elviselhetetlennek találta, akkor is, ha úgy gondolta, az áldozat rászolgált a büntetésre. Volt, akit ezer korbácsütésre ítéltek: ötszázat egyvégtében, a másik ötszázat pedig akkor, amikor begyógyult a háta valamennyire. Néhányan már jóval a fele előtt meghaltak, azok pedig, akik túléltek, életük végéig viselik a hegeket. A katona még fel sem emelte a korbácsot, Mary máris émelygett. Olyan gyakran simogatta, ölelte azt a széles, barna hátat, s Will gerincének minden egyes csigolyáját legalább annyira ismerte, mint a saját tenyerét.

Will az első ütésnél meg sem rezdült, sőt még rá is mosolygott Maryre, mintha azt akarná bizonyítani, hogy nem is fáj. Ám már az első ütés is jól látható nyomott hagyott a testén, így Maryt nem tévesztette meg ez a pökhendi gesztus.

A számolás lassú volt, fél perc telt el az egyes ütések között, és az első csepp vér a nyolcadik csapáskor serkedt ki. Will már nem mosolygott, teste fájdalmasan összerándult minden egyes ütéskor, és teljes erőbőli összeszorította a száját, hogy ne üvöltsön fel fájdalmában.

A korbács újra és újra lesújtott, Will hátából már spriccelt a vér, mint a víz a szitán keresztül, és legyek lepték el, amelyeket a friss vér vonzott oda. A huszonötödik korbácsütésnél Will már a deresre tapadt, szép arca eltorzult a gyötrelemtől. Mary

magához szorította Charlotte-ot, hogy a kislány semmit se lásson az eseményekből, ő pedig minden egyes dobütéskor lecsukta a szemét. De még így is hallotta a korbács süvítését és a katona csizmájának a dobogását a földön, amikor megfordult és az újabb ütéshez helyezkedett, amelynek ritmusa mind egyenletesebbé vált. Mary érezte Will vérének a szagát, és hallotta a legyek erősödő zümmögését.

A korbácsolás több mint egy óráig tartott, a tömeg nagy része kókadozott a forró napon, többen elájultak. Az ötvenedik csapás környékén Will elvesztette az eszméletét, az inak a hátán féhéren világítottak a darabokra szaggatott, cafatokra tépett bőre alól. Már csak a csuklójára kötött kötelek tartották, lábai pedig élettelenül ide-oda jártak, mint egy rongybabának.

Mary most már zokogott, gyűlölte a rendszert, amely ilyen kegyetlen büntetést rendelt el, és undorodott a katonáktól, akik bár korábban gyakran beszélgettek és viccelődtek Will-lel, most mégis kínzóivá váltak.

A dobszó és az ütések hirtelen abbamaradtak. Willt eloldozták, és a férfi a földre zuhant. Nadrágja és bakancsa vérben úszott, és abban a pillanatban hangyák lepték el.

Mary zokogva rohant hozzá, miközben üvöltött, hogy valaki azonnal hozzon rongyokat és sós vizet.

Will arcát eltorzította a kín, Mary mellé guggolt, miközben kislányát még mindig a karjában tartotta.

– Add ide Charlotte-ot! – szólalt meg egy ismerős hang.

Mary felnézett, és legnagyobb meglepetésére Sarah állt előtte egy vödör vízzel és rongydarabokkal. Piszkos arcán sírás nyomai látszottak, és úgy tűnt, az elmúlt óra kegyetlensége eszébe juttatta régi barátságukat.

– Az isten áldjon meg, Sarah – mondta Mary hálásan, ahogy átnyújtotta a kislányt. Először megmosta Will arcát, majd pedig újra Sarah-ra nézett. – El kell vinnem a napról, de nem tudom, hova, most, hogy elvették a házunkat.

– Majd az enyémbe visszük – mondta Sarah, és átölelte Maryt. – Kitartás. Hívok segítséget.

Ahogy Sarah távolodott Charlotte-tal a karjában, Mary előrehajolt, arcát szorosan Willéhez szorította. – Hallasz engem, Will? – suttogta.

A férfi nem válaszolt, szemhéja azonban megremegett, amit Mary úgy értelmezett, hogy igen. – Esküszöm neked, hogy kijutunk innen! – suttogta, és a gyűlölet, amit Phillip kapitány és a világ igazságtalansága iránt érzett, minden porcikáját átjárta. – Megtaláljuk a módját, meglátod. Nem engedem, hogy még egyszer ez megtörténjen.

Később, ahogy Mary Will mellett kuporgott a kis kunyhóban, és gyengéden mosdatta a hátát, újra eszébe jutott régi fogadalma a szökésről. Amióta megérkeztek, egyszer sem gondolt rá, most azonban nem is értette, hogyan bírta ki idáig is ezt a borzalmas helyet, sőt hogyan szerethette meg. De elég volt, betelt a pohár. Ki fog innen jutni, és viszi magával a családját is. Még hozzá az első adandó alkalommal.

Hetedik fejezet

– Gyerünk, Mary, mozdulj meg! – sürgette Sarah a sötétben. – Nem Will-lel hentelegsz az ágyban!

Mary félig elmosolyodott, és azt kívánta, bárcsak úgy lenne. Most ötödmagával és Charlotte-tal osztozott egy kunyhón, és bár alig fértek el, mégis hálás volt Sarah-nak és barátnőinek, amiért befogadták. Igaz, rosszabb pillanataiban azt gondolta, csak azért ilyen kedvesek hozzá, mert örülnek, hogy vége szakadt pünkösdi királyságának. Ám bízott abban, legalábbis ami Sarah-t illeti, hogy régi barátnőjét annyira megrendítették a Will-lel történetek, hogy újra olyan lett, mint régen: együtt érző és nagyvonalú.

Willt régi barátai, James, Samuel és Jamie vették magukhoz, és alig látták egymást. Will a korbácsolás óta a téglafejtőben dolgozott, és háta még mindig nem gyógyult be. Mary még inkább elkeseredett ettől az újabb kegyetlenségtől, és nem értette, hogy lehet valakit kemény fizikai munkára kényszeríteni közvetlenül azután, hogy a hátát cafatokra szaggatták. Mary rögtön másnap meglátogatta, és már a pusztá látványtól sírva fakadt. Will alig bírta vonszolni magát, ingéből facsarni lehetett a vért, arca eltorzult a fájdalomtól. Gondolta, megmártózik a tengerben, hátha a sós víz segít valamennyit, de karját szinte meg sem tudta mozdítani, és annyira sápadt volt, hogy Mary attól félt, újra elájul. Mivel a téglafejtőben folyamatosan hajlongania és emelgetnie kellett, sebei nehezen gyógyultak, piszok és por ment bele, és az egész háta elfertőződött, így Mary most már Willért is aggódhatott, mind testi, mind szellemi épsége veszélybe került.

Mary úgy érezte, mintha egy olyan sötét alagútba került volna, aminek a végén nem pislákol fény. Elválasztották a férjétől, és kitették az otthonából. A fejadagokat tovább csökkentették, egyre többen betegedtek meg, és a halál minden héten magasabb vámot szedett.

Eleinte, ha meghalt valaki, a telepen megállt a munka, és mindenki részt vett a temetésen. Ennek a szép szokásnak azonban hamar véget vetettek, különben egyáltalán nem haladtak volna semmivel. A halál mindennapos eseménnyé vált, ugyanolyan természetessé, mint a lopás vagy a baleset, csak annyiból volt érdekes, ki öröklí az elhunyt értékeit. Feltéve, ha ezeket még nem lopták el életében. A gyerekek halálát az anyán kívül mások még ennél is közönyösebben fogadták, legalább eggyel kevesebb szájat kellett etetniük.

Maryt mosásra osztották be, ami önmagában nem lett volna különösebben megerőltető munka, ám olyan nagyfokú éberséget igényelt, hogy Mary teljesen kimerült tőle. Az ingeknek nagy keletje volt, és ha őrizetlenül maradtak, biztos, hogy nem száradtak túl sokáig a kötélén. A büntetést viszont mindig a mosónő kapta, akkor is, ha az eltűnt inget nem találták meg holmija között.

Maryt egyedül a szökés gondolata éltette. Hajnaltól pirkadatig csak ez járt a fejében, ez terelte el a gondolatait az éhségről, a halálról, a nélkülözésről. Négy nő bevette magát a bozótba, de hamarosan elfogták őket, más szökevények bennszülöttek áldozatául estek, vagy az éhség és a szomjúság végzett velük, holttestüket gyakran csak jóval később találták meg. Sokan viszont szégyenszemre maguktól visszakullogtak, és inkább a korbácsot és a vasat választották.

Mary azt már megtanulta Tenchtől, aki már több felfedezőutat is tett a szárazföld belseje felé, hogy arra nem érdemes indulni, mert nincs ott semmi más, csak végeláthatatlan, kiégett föld és bozót. Néhány férfi nem sokkal azelőtt ellopozott egy csónakot, de mivel nem értettek hozzá, zátonyra futottak, és hamarosan elkapták őket.

Mary viszont jól ismerte a hajókat és a vitorlázást is. Tudta, hogy szükségük lesz egy szextánsra, rengeteg ételre, italra és egy megbízható térképre. Mindenekfelett azonban ki kell derítenie, hol van a legközelebbi civilizált ország, és kell egy jó erős csónak is, ami

kibírja az erős áramlatokat.

Mindezt szépen összefoglalta Willnek néhány nappal ezelőtt, ő azonban csak nevetett rajta. – Csónak, szextáns és térképek! A csillagokat az égről ne hozzam le, drága szerelmem? – kérdezte.

Mary azzal egyetértett, hogy az út nem lesz sétágalopp, azzal viszont nem, hogy csak azért, mert még senki nem merte megpróbálni, lehetetlen lenne. Azt is tudta, hogy Phillip kapitány és tisztjei próbáltak összebarátkozni a bennszülöttekkel, de nem jutottak semmire, neki azonban már ismerősei is voltak a helybeliek között.

Igaz, sikereit elsősorban Charlotte-nak tulajdonította. Amíg a bennszülöttek rettegtek az egyenruhás férfiaktól, addig nem féltek egy kisgyerektől, aki majdnem pontosan olyan pucér volt, mint sajátjaik. Egyszer Mary a tengerparton sétált, át egészen a következő öbölhöz, és tűzfát gyűjtött, amikor észrevette, hogy egy csoport bennszülött nő és gyerek figyel. Ekkor letelepedett a földre, ölébe vette Charlotte-ot és énekelni kezdett, egy idő után pedig legnagyobb öröme egy vékony gyerekhang is csatlakozott hozzájuk. Mary megfordult, és rámosolygott a kislányra, aki felbátorodott és közelebb merészkedett.

Mary három egymást követő nap megismételte a jelenetet, és a negyediken a kislány egész közel ment hozzájuk, és leült Mary mellé a földre, amíg anyja kicsit távolabbról figyelte. Nem telt bele sok idő, és más gyerekek is odasereglettek, így hamarosan mindannyian megtanultak egy-két szót Mary dalaiból.

Mary megmutatta a bennszülött asszonyoknak a szőlőindához hasonlatos növényt, amit ők édes teának neveztek, és azt használták gyógyírként minden bajra, mint a vajákos asszonyok. Úgy tűnt, hogy a tea csillapította az éhséget, megnyugtatta, ugyanakkor felfrissítette a szervezetet, sokak szerint távol tartotta a betegségeket, és ez volt a vérhas egyetlen ellenszere. A fegyencek már letarolták a tábor közelében található bokrokat, és Mary abban bízott, hogy a bennszülöttek megmutatják neki, hol talál még belőle. Így is történt, az asszonyok szélesebben nekiiramodtak, Marynek pedig futnia kellett, hogy lépést tudjon tartani velük. Sőt a végén még szedtek is neki egy nagy adaggal.

Általában a foglyok gyűlöltek a bennszülötteket. Egyrészt, mert ezek az emberek szabadok voltak, amíg nekik robotolniuk kellett, másrészt, mert úgy gondolták, az őslakók alacsonyabb rendű lények. A fegyencekre mindenki úgy tekintett, mint az emberiség legaljára, ám szerintük a bennszülöttek még náluk is alantasabbak voltak. Rendkívül igazságtalannak találták, hogy a tisztek ajándékokat adtak a vadembereknek és megkövetelték számukra a tiszteletet, amíg a foglyokkal kegyetlenül bántak, és nemhogy ajándékot nem kaptak, de még alapvető dolgokban is hiányt szenvedtek.

Mary sosem érzett így, de nem is tartotta a bennszülötteket valami gyönyörű embereknek. Sőt, szerinte halszagú a bőrük, lapos az orruk, és a vastag ajkuk felett állandósult takonycsepp miatt a gyerekek kivételével mindannyian olyan csúnyák voltak, mint a patás ördög. Ám volt annyira intelligens, hogy rájöjjön, számukra nyilván a fehér ember lehet igen visszataszító, aki ráadásul még a földjüket is el akarja venni. Maryt a bennszülöttek elsősorban Tench lelkesedése miatt kezdték el foglalkoztatni. Tench úgy gondolta, hogy csak akkor tudnak igazán beilleszkedni ebbe az új országba, ha sikerül jó kapcsolatba kerülni az őslakókkal. Ebben Mary nem értett egyet a főhadnaggyal. Ő azért akart a bizalmukba férkőzni, hogy segítsék a szökésben.

Tehát eltökélten folytatta a barátkozást. Nem is ment nehezen, elég volt, ha kedvesen rájuk mosolygott, vagy játszott kicsit a gyerekekkel. Megmondta nekik a nevét, cserében ők is elárulták a sajátjukat. Megtapogatták a haját és a bőrét, és nevettek a köztük levő különbségeken. Mary felvázolta a helybeli állatokat a homokba, és a nők megmondták, mi az. Majd rajzolt egy hajót, és egy nagyon hosszú, hullámos vonalat, hogy megmutassa nekik, milyen nagy utat tettek meg Angliából. Nagyon szerette volna azt is elmagyarázni, hogy az otthona mennyire különbözik ettől a vidéktől, de az már túl nehéz volt. Arra is

kíváncsi lett volna, hogy a bennszülöttek sejtik-e, kik ők és miért vannak ott, illetve hogy nyelvükben létezik-e egyáltalán az a szó, hogy „fogoly”.

Tench szerint, ameddig az angolok meg nem érkeztek, az őslakók nem ismerték sem a lopás, sem a magántulajdon fogalmát: kenuikat és egyéb eszközeiket szanaszét tárolták. Azért voltak velük ennyire ellenségesek, mert a fehér ember elvette tőlük személyes tárgyaikat, és ezért nem is lehet őket hibáztatni.

Mary nap mint nap meglátogatta a kis csoportot. A bennszülött asszonyok egészségesnek és jól tápláltnak tűntek, és bár Mary tudta, hogy főleg halat esznek, arra tippelt, hogy ezt valami mással is kiegészítik. El sem tudta képzelni, hogy mivel, hiszen állatot nem tartottak és földet sem műveltek, azonban nagy szüksége lett volna erre az információra a szökéshez.

Legnagyobb megdöbbenésére a nők hernyókat és bogarakat mutattak neki, amit korhadt fatörzsekből kapartak ki. Bár Mary üres gyomra felfordult a puszta gondolattól is, összeszedte a bátorságát és lenyelt egyet-kettőt, nem is volt annyira borzalmas, mint gondolta.

A szakadó eső miatt a következő héten nem hagyhatta el a telepet, és amikor végül visszamerészkedett a következő öböl, már nem talált ott senkit. Tudta, hogy ezek az emberek nem maradnak egy helyben, hanem ide-oda vándorolnak, ám azt is, hogy az öböl igen gazdag halban, és a helybeliek ezért nagyon kedvelik.

Baljós előérzete támadt, de nem fordult vissza, hanem továbbment, amíg egyszer csak erős zümmögésre és a feje felett köröző madárrajra lett figyelmes. Valamivel távolabb a bozótban egy holttest feküdt, amit szinte teljesen elborítottak a hangyák. Felkapta Charlotte-t, és amilyen gyorsan csak tudott, visszaroht a táborba.

A tábor kapujában kis híján fellökte Tenchet, aki valószínűleg az előző éjszaka érkezhetett vissza Rose Hillből. A férfi barátságosan rámosolygott. – De sietős! – jegyezte meg. – Csak nincs valami baj?

– Egy holtest fekszik a szomszéd öbölben – zihálta Mary.

– És, közeli rokon? – tréfálkozott Tench.

Ám Mary nem tudott nevetni, mert attól félt, hogy talán egyik újdonsült barátnője lehet az. – Szerintem bennszülött – mondta. – Nem mentem elég közel, nem láttam. De miért nem temették el?

– Valóban furcsa – felelte Tench elkomolyodva. – Akárki is az, remélem, természetes halállal halt meg, nem közölünk tette valaki. Így is van éppen elég bajunk. De megyek és megnézem – mondta, és miután Mary lelkére kötötte, hogy maradjon a tábor közelében, útnak indult.

A következő néhány napban Mary nem tudott Tenchcsel beszélni. Igaz, látta, ahogy rögtön másnap a főhadnagy és egy csapat katona csónakba száll, de az is lehet, hogy csak a két Csúcshez indultak, az öböl végébe.

Egyik délután éppen a raktárból jött visszafelé, Charlotte és a saját fejadagjával, amikor észrevette, hogy Tench Phillip kapitány háza felől közeledik. A főhadnagy gondterhelten és zaklatottnak látszott.

– Mi a baj? – kérdezte, ahogy a férfi közelebb ért hozzá. – Nem vitt ajándékot a kapitány úrnak?

Ez már régi vicc volt közöttük. Eleinte, ha Tench benézett hozzá és Willhez, mindig vitt nekik valami apróságot, tojást vagy némi zöldséget, kekszet a kislánynak, de amikor a helyzet súlyosabbra fordult, Tench zavartan mentegetődzött, hogy sajnos nem hozhat több ajándékot. Mary akkor azzal cukkolta, hogy ebben az esetben sajnos nem számíthat meleg fogadtatásra.

Most Tench épphogy elhúzta a száját, de nem mosolygott. – A kapitány nem örült a híreknek – mondta. – Az öböl tele van halott vagy haldokló bennszülöttel. Pont, mint az,

akit maga is látott.

Mary ösztönösen szorosabban ölelte magához Charlotte-ot.

Amikor látta, hogy a nő mennyire megrémül, a főhadnagy megszorította a vállát.

– Közülünk még nem betegedett meg senki. Valami olyan kórokozó lehet, ami csak a helybelieket támadja meg. De azért a biztonság kedvéért egy ideig most ne menjen arra! Phillip kapitány már kézbe vette az ügyet. Úgyhogy ne aggódjon!

Ám ennyi erővel akár a napot is megkérhette volna, hogy ne süssön. Mary pánikba esett, hogy a betegség eléri a tábort és megöli Charlotte-ot, ezért minden egyes porcikája azt súgta, fusson, meneküljön, teljesen mindegy, hogy hova, csak innen el.

Nemrég érkezett a hír egy újabb meghiúsult szökési kísérletről. A Norfolkon fogva tartott huszonkilenc fegyencből huszonhat kitalálta, hogy elcsalogatják a *Supply*, a flotta legkisebb hajójának legénységét a sziget egy távoli pontjára, ők pedig csendben elvitorláznak. Az ötlet kitűnő volt, csak azért nem sikerült, mert valaki besúgta őket. Ez egyrészt azt jelentette, hogy Mary terve abszolút kivitelezhető, ugyanakkor azt is, hogy most egy ideig a biztonsági intézkedéseket nyilván megszigorítják, és a büntetések keményebbek lesznek, mint valaha.

Így is történt, pár nap múlva hat katonát felakasztottak, mert loptak a raktárból, nem egyszer, hanem hónapokon át, mert valahogy szereztek egy kulcsot a zárhoz. Amíg az egyikük őrzt állt, a többiek fosztogattak.

A legtöbb fegyenc örült, hogy Phillip kapitány a saját embereivel sem bánik különkül, mint velük, Mary szerint azonban Phillip pánikba esett, mert tudta, hogy a készletek nem tartanak ki addig, míg az utánpótlás végre megérkezik.

Mint mindig, ha kivégzésre vagy korbácsolásra került sor, most is az egész telep felsorakozott. Ám Mary még soha nem érezte magát ennyire nyomorultnak, mint most, amikor nézte, hogyan teszik rá a kötelet a hat férfi nyakára, hallgatta, ahogy kihúzzák alóluk az emelvényt, ők pedig ott maradnak a levegőben himbálózva.

Száma a kolónia már nem jelentett semmi mást, mint elaljasult öröket, nőket, akiket harminc korbácsütésre ítélnak verekedésért, és lassú, tömeges éhhalált. Úgy érezte, mintha bezárták volna a pokolba hétszáz elmeháborodott társaságában.

Áprilisban a dolgok kicsit jobbra fordultak, mivel az éhínség miatt Phillip kapitánynak nem volt más választása, mint hogy visszaengedje Willt halászni, természetesen a megfelelő őrizet alatt. Mary keserű elégtételt érzett: igaza volt, nem boldogulnak Will rutinja és ügyessége nélkül. Igaz, férje minden mozdulatát árgus szemek lestek, de a döntés legyezgette Will hiúságát, és még a kunyhójukat is visszakapták.

Bármi okozta a járványt, ami a bennszülött népeesség felét elpusztította az öbölben, az új településre nem terjedt át. Mindössze egyetlen fehér halt meg, a *Supply* egyik tengerésze. White doktor himlőre gyanakodott, de hogy hol kaphatta el, rejtély maradt. Ha még Angliából hozták volna magukkal, nem lappanghatott volna ennyi ideig.

Május elején megérkezett a *Sirius* Fokvárosból, ami egy kicsit jobb kedvre derítette a telep lakóit. A hajó főleg lisztet hozott, kiadósabb ételeket nem, valamint a régóta várt postát azoknak, akik elég szerencsések voltak, és hozzátartozóik tudtak írni-olvasni, és a kapitány elmondta, hogy más hajók is útban vannak a kolónia felé.

A kikötőben horgonyzó vitorlás látványa azonban rossz hatást gyakorolt Willre. Mary többször is azon kapta, hogy csak ül a parton, és bámulja a *Sirius*t. Amikor szóba hozta, a férfi ráripakodott, és munka után már nem sietett haza, ahogy ezt valamikor tette.

Egyik nap, kora délután Mary éppen a tiszta ruhát vitte vissza a tisztéknek, Charlotte-ot pedig a parton hagyta a többi gyerekkel, amikor Will részeg handa-bandázására lett figyelmes. A hang James Martin kunyhója felől jött, és Mary legszívesebben berontott volna, hogy azonnal mondják meg, honnan van az ital, mert ha Will újra lopni kezdett, ahhoz neki is van némi köze.

Az asszony vegyes érzelmekkel viszonyult James-hez, az ír lótolvajhoz. Mivel a *Dunkirk* óta mindig ott volt mellette, már szinte családtagnak számított, ahogy Samuel Bird is. James rendkívül szórakoztató, sokszínű egyéniség volt, intelligens és ékesszóló, és azon kevés foglyok közé tartozott, akik tudtak írni-olvasni. Ám sokat ivott, és nagy nőcsábász hírében állt.

Mary szerint James az a fajta ember volt, aki másokat könnyen bajba sodort, ő viszont csavaros észjárásának köszönhetően mindig kibújt a felelősségre vonás alól. James Martin csakis és kizárólag önmagával törődött, a lojalitás nem volt az erőssége, és kimondottan rossz hatással volt Willre.

Bár Mary nem szokott mások után szaglászni, most aggódott Willért. Ha a férfi ivott, hajlamos volt hepciáskodni, és gyakran keveredett verekezésbe. Mary körülnézett, ám nem látott a környéken senki mást, így hátralopódzott a kunyhó mögé. Ha valaki rajtakapja, majd úgy tesz, mintha éppen a dolgát végezte volna a bozótban.

James éppen azt mesélte, hogy egy ismerősének teljesen elment az esze, mert képes és a bennszülött nők után járkal.

– Szerintem meg még mindig biztonságosabb, mint az itteni koszlott ribancok – felelte Will, és nagyot nevetett. – Ezért választottam Maryt, mert tudtam, hogy ő legalább tiszta.

A kunyhó mögött meglapuló felesége ezt nem találta valami hízelgőnek.

– Mary jó asszony – vette James védelmébe az asszonyt. – Szerencsés ember vagy, Will, és nem csak ebben.

– Majd ha sikerül kijutnom erről az istenverte helyről – tiltakozott Will. – Ahogy lejár az időm, az első hajóval már itt sem vagyok.

– Nem várod meg Maryt? – kérdezte James rosszállóan, amiből Mary arra következtetett, hogy akkor mégsem együtt rúgtak be. Valószínűleg Will már részegen érkezett.

– De nem ám, az anyja szentségit! – höbörgött Will. – Egy, melyik hajó venne fel egy családost embert? Kettő, Mary csak kolonc a nyakamon.

Mary úgy érezte, mintha valaki gyomron rúgta volna. Igaz, Will előszeretettel fejtegette, hogy a házasságuk szerinte törvénytelen, de ezt még sosem mondta, hogy Mary kolonc lenne a nyakán. Az asszony megfordult, rohanni kezdett, és minden erejével arra koncentrált, nehogy elbőgje magát.

Will nem jött vissza, mielőtt este elment halászni, így Mary feltett egy kis rizst, és most kivételesen a kukacok sem érdekelték, amik a víz színén lebegtek.

Más étel nem volt otthon, mert már a hét elején megették csipetnyi sózott disznóhúsadagjukat. Marynek nem volt étvágya, kizárólag Charlotte kedvéért főzött. Szinte belebetegedett a tudatba, hogy Will el akarja hagyni.

Charlotte a tűz mellett kuporgott, mint mindig, amikor az anyja főzött, és sötét szemét a fazékra szegezte, amitől Mary csak még jobban elkeseredett. Egy kis tányér rizs korántsem volt elég a fejlődő szervezetnek, és a kislányon már most látszottak az elégtelen táplálkozás nyilvánvaló jelei: felpuffadt has, beesett arc, fénytelen haj, tompa tekintet. Olyan volt, mint a szegény családok gyerekei otthon, Cornwallban.

Ha Will tényleg elhagyja, és visszamegy Angliába, akkor a szökést örökre elfelejtheti. Lehet, hogy a tervet remekül ki tudja eszelni, megszerezheti az összes szükséges eszközt, és az evezéssel meg a vitorlával is jó elboldogul, navigálni viszont csak Will tud. Nem volt még egy ember az egész táborban, aki átvehette volna a helyét.

A gondolat, hogy egyedül maradhat, megijesztette Maryt. El fogja veszíteni a kunyhót, a többiek kigúnyolják, a férfiak erőszakoskodni fognak, és képtelen lesz megvédeni Charlotte-ot a szennytől és a mocsoktól. Legjobb esetben beállhat ágyas feleségnek valamelyik tiszthez, hogy biztonságban legyen, de ez is csak addig tarthatna, amíg a katonát vissza nem rendelik Angliába.

Vacsora alatt Mary érzelmei két végpont között ingadoztak a bánattól a dühig, ám amire Charlotte megette a rizst, és álmosan anyjához bújt, megszületett a terve. Ahogy valamikor hideg fejjel eldöntötte, hogy felajánlja magát az egyik tisztnek, most se mond le ilyen könnyen céljáról.

Már majdnem hajnalodott, amikor Will visszatért a kunyhóba. Egész éjjel esett az eső, a levegő lehűlt, fáradt volt, szédült az éhségtől, és bár egész éjjel kint voltak a tengeren, minden erőfeszítésük ellenére csak pár nyamvadt halat sikerült fogniuk. Nem először történt ez vele, már legalább ezerszer átélte a kudarcot, nem csak itt, hanem otthon, Cornwallban is, ma azonban az esetet súlyosbította a felügyeletével megbízott két katona viselkedése.

– Szukafattyak – mormogta, és egy nagyot köpött a homokba. Mivel tartott egy újabb korbácsolástól, kénytelen volt zokszó nélkül túrni a sértéseiket. De hogy merészeltek olyanokat állítani, hogy azért nincs elég hal, mert nem is olyan jó halász, mint ahogy mondja, és hogy részeg volt, amikor beszállt a csónakba. Igen, megivott néhány pohárával, na de az semmiben sem befolyásolta ítélőképességét. Egész egyszerűen nem volt hal az öbölben. Ha kihajóznak az öböl csúcsáig, ahogy javasolta, biztos, hogy több ezret foghattak volna.

A kunyhóban viszont legnagyobb meglepetésére lobogott a tűz, Mary pedig a közelében tett-vett.

– Mi történt? Charlotte beteg? – kérdezte, ahogy közelebb ért.

– Nem, alszik – válaszolta Mary. – Arra gondoltam, biztosan fájni fogsz és éhes leszel, úgyhogy csináltam egy kis reggelit.

Will felvidult. Arra számított, hogy Mary duzzogni fog, mert este el sem búcsúzott tőle. Ha pedig megtudta, hogy étel helyett rumot vett magának, valószínűleg egész éjjel dúlt-fúlt volna.

– Reggelit? – kérdezte Will hitetlenkedve.

Mary az átázott ingre mutatott. – Vedd le, és akaszd fel száradni – mondta, és arca ellágyult az együttérzéstől. – Bugyoláld be magad a takaróba, hogy megmelegedj. Pirítottam egy kis kenyeret, mást nem tudtam szerezni.

Néhány perccel később, ahogy egy sámlin ült a kunyhó ajtajában, egyik kezében egy csésze édes teával és egy nagy karéj pirított kenyérrel a másikban, Will sokkal jobban érezte magát. A nap első sugarai már látszottak az égen, és az öböl gyönyörű volt: a kék tenger felett pára lebegett. Legjobban a hajnalt szerette: a madarak már csicseregtek, de még nem lehetett látni, milyen visszataszító is a tábor valójában. Igaz, tél volt, ám az idő olyan, mint tavasszal otthon, Angliában. Ahogy elnézte a ködbe burkolódzott *Sinust*, mögötte pedig az öböl zöldes-szürkés túlsó partját, olyan volt, mintha a falmouthi kikötőben üldögélne, és St. Mawest látná a távolban.

Annyira hiányzott neki Cornwall: a szűk, kanyargós, macskaköves utcák, a szorosan egymás mellett álló házak, a szikrázó napsütés nyáron, a kocsma melege télen. Eszébe jutott a sok veszély, ami a csempészettel járt, és elmosolyodott. Olyan volt az egész, mint egy játék, amiben csak a bátrak és az erősek vehettek részt, akiknek volt elég vér a pucájukban. Láttá maga előtt, ahogy az evezők nekifeszülnek a több méter magas hullámoknak, és a sziklákon a fények jelzik, ha baj van és jön a finánc. De megérte kockáztatni, mert a győztes több pohár jóféle francia pálinkát dönthetett le a torkán, halászok, bányászok, parasztok éppúgy, ahogy a falusi bíró is, aki szintén tudott az egészről.

Otthon a lányok is szépek voltak: bögyös, pirospozsgás, félénk mosolyú teremtések. Amikor először megpillantotta Maryt a *Dunkirkön*, ő is ilyennek látszott. Most azonban aszott volt, mint egy kóró, arca beesett, és csak ritkán mosolygott. Ám most is felkelt hajnalban, tüzet rakott és reggelit csinált. Tisztán tartotta magát, és nem mászkált más

férfiak után.

– Egy pennyért elmondod? – rázta fel Mary a gondolataiból, amikor férje mögé lépett, és gyengéden átölelte.

– Neked ingyen is! – csuklott egyet Will. – Cornwallról gondolkoztam, a csempészetről és a kocsmákról.

– És arra kíváncsi vagy, hogy én mire gondolok? – kérdezte Mary, és megpuszilta Will nyakát.

– Ki vele! Hadd halljam – felelte Will.

– Arra, hogy bújjunk be az ágyba – évődött Mary. – Én pedig megmelegítelek, úgy, ahogy kell.

Will elmosolyodott, és ez a mosoly most szívéből jött. Már a korbácsolás előtt sem szeretkeztek sokat, az éhségnek és a kimerültségnek köszönhetően. Azóta viszont még egyszer sem csinálták, nehezen gyógyuló háta, a kemény fizikai munka és a tovább csökkentett adagok minden szenvedélyt kiöltek belőle.

– Ez remek ötlet, kislány – mondta. Karjába zárta a feleségét, és megcsókolta. – Már el is felejtettem, milyen érzés, olyan régen volt.

Mary elmosolyodott, és mosolygott akkor is, amikor órákkal később a tengerparton mosta a tiszték ruháját. Már ő sem emlékezett, hogy Will milyen rendkívüli dolgokat tud vele művelni. Ezért érdemes volt korán kelni, és most az éhség sem tűnt olyan elviselhetetlennek.

Szeptember elején Mary biztos volt abban, hogy újra terhes. A hír teljesen felvillanyozta, nemcsak azért, mert sikerült a terve, és Will mellette marad, hanem azért is, mert a férfi őszintén örült annak, hogy apa lesz. Azonban mint a kolónián mindig, a jó hírt azonnal tragédia árnyékolta be: most például az egyik katona megerőszakolt egy nyolcéves kislányt, Mary pedig aggódni kezdett Charlotte jövőjéért. Idáig főleg a jelennel foglalkozott, mivel etesse, hogyan tartsa életben kislányát. De amikor a katonát nem akasztották fel, csak átküldték a Norfolk-szigetre, Mary felháborodásában zokogni kezdett.

– Ne vedd úgy a szívedre – mondta Will, és megpróbálta vigasztalni. – Mindjárt elmegy innen. Soha többé nem kell látnod.

– De ott is vannak gyerekek – emlékeztette férjét. – Például Henrietta, Jane kislánya. Milyen világ az, ahol valakit megkorbácsolnak csak azért, mert csúnyán szól vissza, de ha valaki megkínozz egy gyereket, az nem számít?

– Nem tudom – felelte Will, és megrázta a fejét. – Azt sem tudom, hogy miért küldenek velem öröket, hogy csak ott üljenek és nézzék, ahogy halászom. Különben simán kihajózhatnék az öbölből, és sokkal nagyobb lenne a kapás.

– Újabb ok, hogy ne maradjunk itt – jelentette ki Mary szenvedélyesen.

– Hogy szökhethénk meg pont most, amikor jön a gyerek? – kérdezte Will, és gyengéden megsimogatta Mary hasát.

– Épp miatta! – tiltakozott Mary. – Azt akarod, hogy a fiadnak ilyen élete legyen?

Novemberben az egész kolóniát lázba hozta a hír, hogy Bradley őrnagy és Keltie kapitány a Sírusról elfogott két bennszülöttet Phillip kapitány utasítása alapján.

Az egyik foglyot Bennelongnak, a másikat Colbeenek hívták, és az is kiderült, hogy nincs se feleségük, se gyerekük. Bradley őrnagy, a tiszt, aki elfogatásukat irányította, egy árva bennszülött fiú segítségével, akit White doktor vett magához, elmagyarázta a két férfinak, hogy nem esik bántódásuk.

Mary elképedve figyelte az eljárást. Mindig azt gondolta, hogy erőszakkal elrabolni és

fogságban tartani valakit, csak bajhoz vezethet. Abban is biztos volt, hogy a két bennszülött csak még jobban megijed, amikor majd megmosdatják, megborotválják, felöltöztetik és végül vasra verik őket, nehogy megszökjenek.

Néhány nappal később elterjedt a hír, hogy valahogy sikerült letépni magukról a bilincseket. Colbee megszökött, Bennelongot azonban elfogták. A legtöbb fegyenc ezt roppant mulatságosnak találta, mert Bennelongra nem úgy tekintettek, mint egy érző, emberi lényre, hanem mint egy vadállatra, aminek ketrecben a helye. Mary irtózott ettől a felfogástól, számára volt valami megható, valami gyermekien ártatlan a magas, izmos fekete férfin. Pontosan el tudta képzelni, milyen értetlenül állhat a furcsa, különös világ előtt, amibe belerángatták. Az ő népe nem ismert korlátokat. Nem volt állandó otthonuk, olykor meghúzták magukat egy barlangban vagy egy fűzfa kalyibában. Törzseikben nem voltak királyok, hercegek, osztályok, így hogy érthette volna meg a fehér ember egyenlőtlen társadalmát, vagy a vagyon, hatalom és a tulajdon iránti vágyát?

Mary úgy látta, hogy Bennelong helyzete nagyon hasonlít az övére, így akár szövetségesek is lehetnek. Arra gondolt, hogy ha megmutatja a férfinak, milyen előnyökkel járhat a fogsága, Bennelong cserében segíthetne a szökésben.

A hetek lassan vánszorogtak, és Mary napról napra elveszettebbnek érezte magát. Itt a terhes asszornynak nem járt extra fejadag, ahogy a *Charlotte-on*, és annyira éhes volt, hogy kénytelen volt lárvákra és bogarakra fanyalodni, ahogy azt a bennszülöttektől látta. Decemberben és januárban olyan perzselő forróság köszöntött be, hogy Mary hajnalonként arra ébredt, mindjárt lángra kap a kunyhó teteje, és a hőség napnyugtáig egy cseppet sem enyhült.

Egyedül az adott neki egy kis reményt, hogy Bennelonggal sikerült összebarátkoznia. Kézze, lábával és a gyerekektől tanult néhány szó segítségével sikerült megértetnie vele, hogy ha együttműködik Phillip kapitánnyal, akkor le fogják szedni a bilincseket, és fontos szerepet játszhat a fehérek életében. Úgy tűnt, Bennelong érti, mire gondol Mary, és legközelebb széles vigyorral arcán megmutatta az üveg rumot, amit a katonáktól kapott. Úgy tűnt, szívesen marad a táborban, feltéve, ha többet is kap majd belőle.

Mary tudta, hogy még korai lenne a szökésről beszélni. Először is a gyerek miatt most tényleg nem alkalmas az időpont, másrészt elképzelhetetlen, hogy ilyen inséges időkben titkos készleteket tudjon felhalmozni, és különben sem lett volna miből. Mind a *Sirius*, mind a *Supply* elhajózott a Norfolk-szigetre, és magukkal vittek kilencvenhat férfit, huszonöt nőt és huszonöt gyereket, hogy itt kevesebb embert kelljen etetni. A *Sirius* ezt követően Kínába indul, hogy legalább az utolsó utáni percben megpróbáljon ennivalót szerezni.

Amikor Angliában vitorlát bontottak, két évre elegendő élelmet hoztak magukkal, ami már letelt. Bár a farm Rose Hillben jó minőségű gabonát termesztett, készleteik már csak néhány hónapra voltak elegendők, és az adagokat újra csökkenteni kellett. Mindenki, Phillip kapitánytól kezdve a legutolsó bűnözőig, mindennap azért imádkozott, hogy érkezzen már meg a hajó az utánpótlással. Az emberek nap mint nap elgyalogoltak a kikötőig az öböl végén, ahonnan elláthattak a zászlórúdig a Déli Csúcson. Ha levonták a zászlót, azt jelentette, hajó közeleg, de újra és újra csalódottan tértek vissza.

Az éhhalál valós veszéllyé vált. Sydney leginkább egy kísértetvárosra emlékeztetett. Sokan meghaltak, másokat átszállítottak a Norfolk-szigetre, azokba pedig, akik még életben maradtak, már csak hálni járt a lélek. Most már mindenkinek jutott saját kunyhó, amin az emberek kezdetben sokadmagukkal osztoztak. Mivel a fejadagokat újra csökkentették, már senki nem tudta az egész napot végigdolgozni, így Phillip kapitány bevezette a félnapos munkarendet, utána, akinek még maradt ereje, művelhette saját kertjét. Végül Will is megkapta az engedélyt, hogy egyedül halászhasson, mivel már arra sem jutott elegendő ember.

Mary első fájásai március harmincadikán, a kora esti órákban jelentkeztek. Először nem is gondolta, hogy ez már a gyerek, azt hitte, az éhség miatt görcsöl a hasa. Will halászott, és annyira zuhogott az eső, hogy a föld vörös, csúszós sártengerré változott. Mary ágyba tette Charlotte-ot, és maga is lefeküdt, ám a fájdalmak folytatódtak, nem nagyon erősen, épp csak annyira, hogy ne tudjon elaludni.

Egész éjjel ébren feküdt, bámulta a sötétséget, és hallgatta a tetőn az eső dobolását. Addigra már tudta, hogy mindjárt megindul a szülés, de annyira gyenge volt, hogy képtelen volt kibotorkálni az esőbe és segítséget hívni.

Eletében először azt kívánta, bárcsak meghalna.

Kimerítette a küzdelem, amit a mindennapokban a túlélésért folytatott, és úgy érezte, képtelen további terhekkel megbirkózni. Most még Charlotte apró nyöszörgéseivel sem törődött. Azt gondolta, hogy ha nem csinál semmit, és nem vesz tudomást a gyerekről, aki éppen azért küzd, hogy a világra jöjjön, akkor az egész abbamarad magától, és vele együtt az ő élete is.

Ahogy azonban becsukta a szemét és várta, hogy minden eltűnjön körülötte, hirtelen anyja arca jelent meg előtte. Mary mindent megtett azért, hogy elfelejtse a szüleit és a nővérét. Már régóta nem próbálta felidézni arcukat, hangjukat, és nem gondolkozott azon, vajon szokták-e még őt emlegetni. Erőnek erejével rábírta magát, hogy ne gondoljon Cornwallra, és ne hasonlítgassa össze a kolóniával.

Most azonban mégis látta maga előtt anyja arcát, olyan tisztán, mintha fényes nappal állna előtte. Szürke szeme megrovón nézett rá, mint mindig, ha Mary rossz fát tett a tűzre, száját enyhén összeszorította, mintha neheztelne valamiért, és vászon főkötője alól kikandikált néhány kósza szürke hajszál. Anyja mindig erős volt, sosem hagyta el magát, akkor sem, ha apjuk hajója nem ért vissza, amikor várták. Grace Broadnak valahogy mindig sikerült ételt tenni az asztalra és életben tartani a tüzet a kemencében.

Most mintha azt üzenne volna a lányának, hogy nem adhatja fel, harcolnia kell az életéért a gyerekei kedvéért.

Nagy nehézségek árán kimászott az ágyból, a sötétben felkapott egy darab zsákot, hogy valamennyire védje magát az esőtől, és kibotorkált.

A legközelebbi kunyhó mintegy tizenöt méterre volt, de a görcsök túl erősek voltak ahhoz, hogy felálljon. Négykézláb, elviselhetetlen fájdalom közepette

Mary nekiindult a sártengernek, hogy segítséget keressen.

A nap első sugarai beragyogtak a kunyhó nyitott ajtaján, amikor a kisbaba kibújt anyja hasából, egyenesen Anne Tomkin bizonytalan, remegő kezébe.

– Fiú! – kiáltotta Anne, inkább megkönnyebbülten, mint örömmel, közelebb vitte az újszülöttet az ajtóhoz, hogy megvizsgálja. – Egészséges!

Anne hangját ebben a percben mohó, dühös sírás szakította félbe. Mary fektéből irányította Anne-t, hogyan csavarja be a csecsemőt egy rongydarabba, és mit csináljon a köldökszínórral. Anne-nek magának nem voltak gyerekei, és a férje, aki elment, hogy tapasztaltabb segítséget keressen, még nem érkezett vissza.

Ahogy azonban Mary a karjába vette a gyermeket, megfeledkezett a fájdalomról, az éhségről, még vér és sár borította testéről is. Az Úr megadta neki a fiút, akit akart, megóvta életét, és ez nem jelenthetett mást, mint hogy a jövőben minden jobbra fordul.

– Emmanuelnek fogom hívni – suttogetta maga elé.

Nyolcadik fejezet

– Gyönyörű – mondta Will áhítattal, ahogy karjába vette kisfiát. Az éjszakát a tengeren töltötte, most ért csak vissza, és bár csuromvizes volt, fázott és teljesen kimerült, repesett az örömtől, amiért Mary fiúval ajándékozta meg. – És ráadásul még szerencsét is hozott. Nézd csak, milyen szép nagy halat vacsorázunk ma.

Mary rémült pillantására Will egy grimasszal válaszolt: – Nyugi. Becsületes úton szereztem. A baba miatt kaptam. De érzem, hogy most már minden jóra fordul.

Mary visszadőlt a földre, és elmosolyodott. Will mindig őszintén szerette Charlotte-ot, most azonban szinte elolvadt a boldogságtól, hogy saját gyerekében gyönyörködhetett.

– Tetszik az Emmanuel név? – kérdezte Mary.

– Nagyon jó név – felelte, és büszkén nézte családját. – Reményteli és bizakodó. Gondom lesz rá, hogy le is tudja majd írni.

Mary számára ez volt élete egyik legboldogabb napja. Az eső elállt, kisütött a nap, és Will levitte a tengerhez, hogy megmosakodhasson. A múltban is rengeteg szép percet töltöttek együtt, de Will talán még soha nem volt hozzá ennyire gyengéd és figyelmes. Eszkábált neki egy kényelmes fekhelyet a kunyhó mellett az egyik gumifa árnyékában, megkereste a kisbabának Charlotte régi bölcsőjét, megsütötte a halat, és valahonnan szerzett hozzá pár szem krumplit is, majd evés után elvitte magával Charlotte-ot White doktorhoz, hogy megmondják neki, megszületett a gyerek.

Ám Mary nem tudott elaludni, pedig kivételesen még jól is lakott, hanem Willen járt az esze. Férje nem volt szentimentális ember, ám tettei önmagukért beszéltek. Terhessége alatt Marynek időnként büntudata támadt, amiért ilyen ravaszul csapdába csalta a férfit, ám most, hogy látta Will boldogságát, tudta, hogy jó döntést hozott. Most már igazi család voltak, és bármit tartogasson is számukra az élet, most már mindig együtt fognak megbirkózni vele.

Tench valamivel később, délután látogatta meg.

– Tudom, kisfiú – mondta, és lenézett Maryre, aki éppen Emmanuelt dajkálta a fa alatt. – Örülök, hogy minden rendben ment, és mindketten épek, egészségesek.

– Hát látott már ennél gyönyörűbb gyereket? – kérdezte Will, miközben Charlotte-ot a térdén lovagoltatta. – Én még életemben nem láttam ilyen édeset. Egyszerűen meg kell zabálni.

Tench felnevetett, és lehajolt, hogy megsimogassa a csecsemő fejét.

– Kiköpött apja. Ugyanaz a szőke haj, ugyanaz a masszív alkat. Vigyázzon rá nagyon, Will!

– És rám is – szólalt meg Charlotte sértődötten. Mindannyian felnevettek, mert a kislánynak elég volt egy fél nap, hogy rájöjjön: kiváltságos helyzete veszélybe került.

– Mindig vigyázni fogok rád! – felelte Will, azzal felkapta a kislányt, és feldobta a levegőbe. – Te vagy az én kis hercegnőm.

– Ne törődjön a pletykával! – szólalt meg Tench, miután Will elment, hogy megünnepelje barátaival fia születését. – Mármint hogy Will el akarja hagyni. Higgye el, sosem fogja megtenni. Nincs hozzá bátorsága.

Maryt egyáltalán nem lepte meg, hogy a hír már Tenchhez is eljutott, hiszen a telepen semmi nem maradhatott titokban. Inkább arra lett volna kíváncsi, vajon Tench mit szólna ahhoz, hogy ő meg épp azért szülte a gyereket, hogy ez ne történhessen meg.

– Nem érdekel, hogy mások mit mondanak – felelte határozottan, mert aznap annyira boldognak érezte magát, hogy tényleg semmi más nem számított.

– Ha Will büntetése lejár, kaphat saját földet – folytatta Tench.

– Mihez kezdenénk vele? – kérdezte Mary mosolyogva. – Nem vagyunk farmerek, nem értünk a földműveléshez. Will csak akkor boldog, ha halászhat.

– Akkor pedig építhet magának egy halászhajót, és beindíthatja a saját üzletét. Lehet, hogy a Bryant és társa lesz Sydney első halkereskedése!

– Lehet – válaszolta Mary tömören.

Őszintén szeretett volna osztozni Tench álmában a városról, ami egy nap a kunyhók helyén fog állni. Tench tényleg hitt abban, hogy ha túl lesznek a kezdeti nehézségeken, akkor majd tömegesen érkeznek az országba a szabad telepesek, akik földet művelnek és kereskednek, úgy, ahogy az Amerikában történt.

– És az is lehet, hogy holnap megjön a hajó, és kapunk állatokat, ekét, vetőmagot, gyümölcsfákat, mindenkinek elegendő ételt, gyógyszert és ruhaanyagot – tette hozzá Mary, hangjában nem kevés szarkazmussal.

– Nemsokára itt lesz – felelte Tench most is, ahogy mindig, bár talán kevesebb meggyőződéssel. – Nem tudom elhinni, hogy Anglia hagyna minket éhen pusztulni.

Emmanuelt néhány nappal később, április negyedikén keresztelték meg a nagy fa alatt, ahol Mary és Will egybekelt. Ahogy hasonló eseményekkor, most is jelen volt a kolónia minden lakója.

Az esküvőjén Mary úgy gondolta, hogy öltözéke nem méltó az alkalomhoz, ám a szürke ruha már rég cafatokra foszlott a használatból, és partedli készült belőle Charlotte-nak. Azóta a kincstári egyenruhát viselte, egy durva vászonból készült, formátlan zsákszerűséget, de már az is igen nyűtt volt. Az egyik kedves asszony, valamelyik katona felesége, Marynek ajándékozott egy piros szalagot és egy darabka flanelt, hogy varrjon belőle pólót a kisbabának, de ennyi erővel egy szőnyegbe is bugyolálhatták volna.

Mary végignézett az egybegyűlteken, és látta, hogy az utóbbi időszak a társait is mennyire meggyötörte. Amikor megérkeztek, még mindannyian jó fizikai állapotban voltak, tele izgalommal, reménnyel, várakozással, még akkor is, ha éppen parázs vitába bonyolódtak valami miatt. Tekintetük élénken csillogott, hangjuk erős volt, és bár néha veszekedtek vagy panaszkodtak, az ehhez hasonló ünnepélyes alkalmakkor sokat vihogtak, lökdösődtek, mint a rakoncátlan gyerekek. Mary valamikor azt gondolta, sosem tud majd ennyi nevet megjegyezni.

Ez azonban sajnos már nem jelentett gondot. Sokan meghaltak, másokat pedig nemrég átszállítottak Norfolk-szigetre, így alig százötvenen maradtak. Egyedül a gyerekek száma növekedett, de ők is szomorú látványt nyújtottak: sápadt, sovány arcocskájukból hatalmas, szomorú szempár ragyogott ki, karjuk és lábuk olyan volt, mint valami apró, vékony bot, és legtöbbjük éhesen szopta az ujját.

Most már senkinek sem csillogott optimistán a tekintete, még a tisztéknek sem. Senki sem lökdösődött, senki sem vihogott, Mary mindenhol csak fásult, aszott, a naptól és a helytelen táplálkozástól idő előtt megöregedett arcokat látott. Nevetés is csak ritkán verte fel a telep nyomasztó csendjét, mert akiknek még mindig sikerült valahonnan alkoholt szerezniük, már azok is csak felejtetni, nem dajdajozni akartak. Az erős napon a ruhák is kifakultak, és a valaha színes, jobb állapotú darabokból is már csak szürke foszlányok maradtak.

Mary úgy gondolta, mindannyian olyanokká váltak, mint ez a barbár vidék. Életük ugyanolyan sivár és kopár volt, mint a tüskés bozót a zöldes bogyóival, és ugyanolyan hiábavaló, mint a harc, amit az agyagos, terméketlen talaj ellen folytattak.

Mary szívesen hibáztatta volna mindezért a tisztéket, ám ők is ugyanolyan nyüzögtek és elesigázottak voltak. Ami a katonákat illeti, őket és családjukat Mary még jobban szánta, hiszen nekik sem jutott több étel, mint a foglyoknak, egyenruhájuk lerongyolódott, és a halál közöttük is ugyanolyan iramban pusztított.

Másnap kora reggel Watkin Tench elgyalogolt egész Dawes Pointig, hogy ellenőrizze a

zászlót a Déli Csúcson. Egész éjjel nem aludt, mert Emmanuel Bryant keresztelője alaposan felzaklatta. Amíg jó volt látni, hogy Will és Mary mennyire örülnek kisfiúk születésének, és legalább történt valami felemelő is ebben a máskülönben vigasztalan időszakban, a főhadnagy attól félt, ha a gyerekekkel történik valami, Mary egészen biztos, hogy összeroppan.

Tench azt kívánta, bárcsak ne viselné ennyire szíven az asszony sorsát. Több ezerszer elismételte magának, hogy csak emberbaráti szeretetből törődik Maryvel, az igazság azonban az volt, hogy egyre erősebb érzelmekkel viseltetett iránta. Akárhányszor találkoztak, szíve máris hevesebben vert. Amikor látta, hogy Marynek milyen nagy szüksége lenne ételre és tisztességes ruhára, tehetetlen düh öntötte el, amiért képtelen segíteni, annak ellenére, hogy Mary sosem kért szívességet, és igyekezett könnyedén venni a nehézségeket. Sőt sikerült kihoznia a maximumot abból a kevésből, ami jutott neki.

Tench titokban abban reménykedett, hogy Willre a korbácsolás ugyanolyan hatást gyakorol, mint másokra: teljesen elzúllik, Mary pedig elfordul tőle. Ehelyett épp az ellenkezője történt, a pár még jobban összekovácsolódott, ahogy ezt a kis Emmanuel is bizonyítja.

Ő viszont továbbra is nevetséges álmokat szövögetett arról, hogy szolgálati ideje letelte után magával viszi Maryt, vesznek egy kis házat valahol vidéken, családjának és barátainak pedig azt fogja mondani, hogy Mary egy tengerészgyalogos özvegye. Látta maga előtt, ahogy a normális ételtől Mary újra kivirul, és minden éjszaka a karjai közt pihen a puha, paplanos ágyban. Ennél a pontnál fantáziája még merészebb fordulatot vett, és elképzelte, ahogy szenvedélyesen az asszony ajkát és mellét csókolja, amit nemegyszer látott, amikor Mary Charlotte-t szoptatta.

Tenchet a félárbocra eresztett zászló látványa zökkentette ki gondolataiból, ami azt jelentette, nemsokára hajó érkezik a kikötőbe.

Az izgalomtól szinte magánkívül a kilátóhoz rohant, ahol egy csillagászati teleszkópot állítottak fel, és sebesen a zászlórúdra irányította. Legnagyobb csalódására mindössze egyetlen ember tett-vett körülötte, így tudta, hogy a hajó nem Angliából érkezik, mert akkor jóval nagyobb lenne a készültség. Bizonyára csak a *Sirius* érkezik vissza a Norfolk-szigetről, hogy rövid pihenőt tartson, mielőtt folytatja útját Kínába.

Az utat vissza a táborig futva tette meg, majd megkereste Phillip kapitányt, és jelentette neki a látottakat. Amikor a kormányzó azt felelte, hogy kivez és fogadja a hajót, Tench könyörgött, hogy hadd kísérje el, mert legalább történik valami, és addig sem kell Maryre gondolnia.

Körülbelül félúton lehettek a határtól, amikor észrevették a *Supply* mentőcsónakját, benne az izgatottan gesztikuláló Ball kapitányt, és Tenchnek baljós érzése támadt.

– Uram! – fordult Phillip kapitányhoz. – Készüljön fel a rossz hírre.

Will lélekszakadva rohant végig a parton. Mary éppen mosott, de férje zihálására rémülten kapta fel a fejét. – Mi történt? – kiáltott fel, és minden racionális eshetőség ellenére abban reménykedett, hogy megérkezett a hajó a készletekkel.

– A *Sirius* elsüllyedt!

Beletelt néhány percbe, amíg Will visszanyerte lélegzetét, és el tudta mesélni, mit hallott a kikötőben. A *Sirius* éppen leengedte volna az élelmiszerekkel megrakott mentőcsónakokat a Norfolk-szigeten, amikor zátonyra futott. Hunter kapitány megpróbálta megakadályozni a katasztrófát, és leeresztette a horgonyt, de már késő volt. A *Sirius* teljesen összeroncsolódott, a tenger bezúdul a hajófenékbe, és bár a legénység lefűrészelte az árbocokat, hogy könnyítsenek a hajón, hátha így kisodródik a partra, gyakorlatilag semmi esélyük sem volt.

– Kiadták a parancsot, hogy vigyék partra az embereket – lihegte Will. – Sötétedésig dolgoztak, de már semmit sem lehetett látni, aztán másnap reggel folytatták.

Maryt teljesen kiborította a hír. A *Sirius* elvesztése végzetes csapást jelentett a kolóniának. Hogyan fognak így élelmiszert hozni Kínából?

– Mindenki jól van? – kérdezte. Több barátnője és a gyerekeik is a fedélzeten voltak.

Will bólintott. – Hála istennek, hogy legalább nem halt meg senki – mondta, majd elvigyorodott. – Pár fegyencet visszaküldtek a hajóra, hogy próbálják meg levinni az állatokat. Találtak egy kis grogot, így tábortüzet gyújtottak, és rendeztek egy jó kis murit.

– Jaj, Will – sóhajtott Mary. – Ez egyáltalán nem vicces.

– Muszáj néha nevetnünk, különben megőrülünk – válaszolta Will méltatlankodva. – És még egy vicces dolog történt. Az egyik fegyenc kizuhant a mentőcsónakból, és véletlenül magával rántotta Clark őrnagyot is. A fegyenc nem tudott úszni, ezért Clarknak kellett kimentenie és kiúszni vele a partra. Aztán az őrnagy jól elverte egy bottal, mert majdnem megfulladt miatta.

Ezen már Mary is nevetett, és arra gondolt, hát, igen, Ralph Clark már csak ilyen. Mary sosem kedvelte az őrnagyot, mindig is gonosz, képmutató embernek tartotta, aki eleinte az összes fogolynőt leribancozta, ellenben a tiszteket halálra untatta ódáival a csodálatos asszonykájáról, aki odahaza várja. Ezek után pedig volt képe ágyas feleséget fogadni, és a kislányt, aki ebből a kapcsolatból született, Betsynek nevezni el imádott felesége után. Most azért küldték Norfolkra, hogy ott rendet csináljon, de ha ez nem ment simán, Mary annak csak örülni tudott.

– De mi lesz most velünk? Mit fogunk enni? – kérdezte Willt. – A *Sirius* volt az egyetlen esélyünk.

Will a homlokát ráncolta.

– Phillip este hatra magához rendelte a tiszteket.

Mary Tenchtől úgy tudta, hogy a kapitány senkiben sem bízik. Mindenkiel kimért és távolságtartó volt, így bizonyára komoly oka lehet, ha összehívta embereit.

– Az az egy biztos, hogy nem lesz könnyebb – sóhajtott Mary lemondóan. – De próbáljuk meg a jó oldalát nézni, Will. Ha hamarosan nem jön meg a hajó Angliából, Phillip egyedül rád számíthat, meg arra, hogy mennyi halat fogsz. Szerintem itt az idő, hogy megint részt kapj a fogásból. Ha te nem vagy, mindannyian itt gebeďünk meg.

Phillip kapitány valóban nyugtalan ember benyomását keltette, ahogy este hatkor tisztjei elé lépett. Hosszú ideje csak abban reménykedett, hogy megérkezik a hajó Angliából, és egy csapásra megoldódnak a kolónia problémái. Most azonban szembe kellett nézni a valósággal: vagy további drasztikus intézkedéseket hoz, vagy pedig végignézi, ahogy lassan mindenkit elemészt az éhínség.

– Muszáj lesz tovább csökkenteni az adagokat – kezdte, és hangja enyhén megremegett, mert tudta, hogy napi két és fél font liszt, két font avas disznóhús, fél font száraz borsó és egy font ehetetlen rizs – mindez elosztva hét ember között – kevés az életben maradáshoz. – Ha nem akarunk éhen halni, több halra és húsrá lesz szükségűnk, hogy szűkös készleteinket ki tudjuk egészíteni. Arra kérem önöket, hogy mindenki szolgáltassa be a csónakját, hogy átalakítsuk halászhajóvá, valamint küldjük ki az embereket vadászni.

A tisztek megrökönyödve néztek egymásra, és tudták, a kapitány azt várja tőlük, hogy helyeseljenek. Tench kivételével mindannyian úgy gondolták, az ilyen vállalkozások felügyelete nagyon kockázatos, és nem szívesen közösködtek a fegyencekkel.

– Azt javasolja, uram, hogy adjunk fegyvert a foglyok kezébe? – kérdezte az egyik idősebb tiszt, és pirosposzgás, kövérkés arcára kiűlt a rémület.

– Pontosan – felelte Phillip elcsigázottan. – Néhányan közülük igen jó céllövők. Hiszek

abban, hogy ha bizalmat szavazunk nekik, mindent el fognak követni a közjó érdekében.

Majd a kapitány rátért arra, hogy nincs más választása, mint hogy a *Supplyt* Batáviába, Holland Kelet-Indiába küldje, ahol Ball kapitány bérel egy másik hajót, és majd azzal hozzák el az új készleteket. A fedélzeten lesz Fülöp király is, a Norfolk-sziget előző kormányzója, aki hazaviszi Angliába a postát, és Phillip kapitány jelentését a kolónia állapotáról.

A tiszteket ez a hír talán még inkább felzaklatta, mivel a *Supply* egy kis hajó volt, mindössze százhetven tonna, így nagy veszélybe kerülhet az ismeretlen vizeken. Ráadásul ez az egyetlen hajó a gyarmaton, ha valami baja esik, nem tudnak több utánpótlást szállítani a Norfolk-szigetre sem.

Mielőtt azonban a tisztek hangot adhattak volna felháborodásuknak, a kapitány egy szigorú pillantással elhallgattatta őket.

– Nincs más választásunk – mondta tompán. – Egyébként sincs semmink, amit jelenleg át kellene szállítanunk Norfolkra. Katasztrófális tévedés lenne, ha hagynánk, hogy egy hajó a kikötőben várakozzon olyan segélyre, ami talán sosem jön meg. Arra kérem önöket, támogassák a döntésemet.

Miután a *Supply* áprilisban elhagyta a kikötőt, a táborban félelem lett úrrá. A tisztek a kis hajó sorsáért reszkettek, és agresszívabbakká váltak, a katonák féltek a bennszülöttek támadásától, mert már fogytán volt a puskaapor, a fegyencek pedig egyszerűen mindentől rettegetek.

Mielőtt a *Supply* elindult, az a hír kapott szárnyra, hogy magával viszi az összes tiszteket és katonát, a fegyenceket viszont itt hagyják, boldoguljanak, ahogy bírnak. Persze ettől mindenki nagyon megijedt, mert tudták, úgy aztán végképp nem húznák sokáig.

Bár a legjobb lövők mentek el vadászni, összesen három nyamvadt kis kengurut sikerült elejteniük. Ugyanígy nem vált be a terv a pluszhajókkal sem. Bár mindenki elszántan dolgozott, csak rövid ideig sikerült több halat fogniuk. A tisztek visszavették csónakjaikat, és végső kétségbeesésében Phillip kapitány saját, egyárbocos kutterét bocsátotta Will rendelkezésére.

Mary nem az a típusú nő volt, aki egy ilyen lehetőséget kiaknázatlanul hagyna.

– Eljött a perc! – győzködte Willt egy éjszaka, amikor egymás mellett feküdtek. – Ezzel a hajóval meg tudnánk szökni.

– Ne butáskodj! – felelte Will fásultan. Éhes volt és fáradt, a végkimerüléshez közeli állapotban, mert már egy ideje gyakorlatilag ő etette a telep összes lakóját, így nem volt kedve felesége vad ötleteivel foglalkozni.

– Nem úgy értem, hogy most – folytatta Mary, aki közben felült a priccsén, megpuszilta, majd élénk gesztusok közepette ecsetelte a tervét. – Nem tudjuk megcsinálni berendezések, térképek és elég étel nélkül. Viszont most kell elnyerned a kormányzó bizalmát. Minden alkalommal vidd ki a hajót messzebb és messzebb, aztán gyere vissza. Már most is kedvel, de ha azt teszed, amit mondok, a tenyeredből fog enni.

– Nem látom, mi ennek az értelme – válaszolta Will ingerülten. – Jó, tegyük fel, Phillip teljesen megbízik bennem, és már nem is figyeltet. És akkor mi van? Fogalmam sincs, hova menjünk, merre induljunk.

– Tench valamelyik nap Holland Kelet-Indiáról mesélt. Van ez a fontos kikötő, valami Kupang – mondta Mary. – Tench szerint nagyjából szemben van velünk, csak pont a másik oldalon.

Will gúnyosan felnevetett. – Nagyjából szemben, csak a másik oldalon! – háborgott. – Az meg merre van? Azt véletlenül nem mondta, hogy hány tengeri mérföld? És egyáltalán, volt már ott valaki? Ne beszélj már ilyen ostobaságokat, kislány!

Mary visszaroskadt az ágyba, dühösen, mert Will kigúnyolta. – Még nem tudom, de

nemsokára kiderítem – felelte keserű eltökéltséggel hangjában. – El kell mennünk innen, Will. Ha itt maradunk, a gyerekek meghalnak.

– Nem, Mary! – mondta Will, és megrázta a fejét. – Nem halnak meg. Nemsokára megjön az étel, meglátod.

– Lehet, hogy így lesz – felelte Mary, és egyik ujjával végigsimította a mély hegeket Will hátán. – Lehet, hogy a gyerekek elég szerencsések lesznek, és kibírják az összes járványt, nem marja meg őket a kígyó, és nem erőszakolja meg őket senki. De remélem, egyikünk sem éli meg azt a napot, amikor végig kell majd néznünk, hogy Emmanuelt deresre vonják és megkorbácsolják.

Mary érezte, ahogy Will teste megfeszül az ujjai alatt. Tudta, hogy a férfit még mindig rémálmok kínozzák a korbácsolás miatt.

– Megölöm, aki csak egy ujjal is hozzáér!

– Nem lesz hozzá erőd – felelte Mary szelíden. –Belevénülünk a sok küzdelembe, még mielőtt lejár az időnk. Ezért nem várhatunk, addig kell mennünk, amíg még meg tudjuk védeni a gyerekeinket.

Will nagyot sóhajtott.

– Még meggondolom – válaszolta.

– De addig is tedd azt, amit mondok, és nyerd el a kormányzó bizalmát! – mondta Mary. – Ha az megvan, már félig megnyertük a csatát.

Miután Will elaludt, Mary még sokáig ébren feküdt, és kettőjükön gondolkozott. Amíg ő folyamatosan figyelt és tanult, addig Will csukott szemmel, süketen járt-kelt, csak ezért hihette, hogy a raktárakban még több hónapra elegendő élelmiszer van. Mary viszont tudta, hogy a múltkor, amikor a tisztek Phillip kapitánynál vacsoráztak, mindenki vitte magával a saját kenyéradagját, és a menü nem sokban különbözött az ő vacsorájuktól. Egyik este például kutyahúst ettek!

Nemrég egy idős fegyenc összeesett és meghalt, miközben az adagját vette át a raktárban, és amikor White doktor megvizsgálta a holttestet, észrevette, hogy a gyomra teljesen üres. Mary is kizárólag a halnak, illetve a lárváknak és gumóknak köszönhette, amit a bennszülöttek mutattak neki, hogy még viszonylag jó állapotban volt, és tudta szoptatni kisfiát.

Miután az étel és a rum elfogyott, végül Bennelong is megszökött a táborból. A kerteket, beleértve magáét a kormányzóét is, rendszeresen megdézsmálták, annak ellenére, hogy ha a bűnöst elkapták, kegyetlenül megkorbácsolták. Ráadásul nemcsak fegyencek loptak, hanem elkaptak egyszer egy matrózt is a *Supply*ről, valamint az egyik katonát. Will így saját szegényes készletüknek titkos raktárt ásott a kunyhójuk alá, úgy, ahogy azt még csempész korában otthon, Cornwallban csinálta: a gödröt fával letakarta, és egy hamis padló vezetett le hozzá.

Marynek csak azért sikerült megőriznie erejét, és gondoskodnia a családjáról, mert nem hagyta, hogy úrrá legyen rajta a teljes kétségbeesés, ahogy sokan másokon. Willben is azzal tartotta a lelket, hogy idő kérdése, és csak megjönnek azok a hajók. Addig viszont legyen kedves és segítőkész a tisztekkel, mert ha egyszer megbíznak bennük, akkor már gyerekjáték lesz megszerezni a dolgokat, melyekre szükségük van.

A napok lassan vánszorogtak, és az éhség kínja napról napra súlyosabbá vált. Az időjárás is nagyon hidegre fordult, a szél kísértetiesen fújta maga előtt a gumifák papírvékony, száraz leveleit, és minden munka félbeszakadt, mert már senkinek nem volt elég ereje, hogy elvégezze azokat.

A fegyencek csak ide-oda lézengtek, és minden beesett arc pontosan illusztrálta, milyen is a valódi éhínség. Éjszakánként Mary gyakran hallgatta, ahogy a kisgyerekek már nem is

sírnak, hanem szinte fájdalmasan nyüszítenek, annyira éhesek. Életében ilyen borzalmas hangot nem hallott még soha.

Úgy tűnt, Will megfogadta Mary tanácsát, mert egyre nagyobb népszerűségnek örvendett a tisztek és a többi katona között, hála a halászatban tanúsított szorgalmának. Ezért jutalmul minden fogásból kapott részesedést, és maga választhatta meg segítőit. Gyakran vitte ki James Martint, Jamie Coxot és Sam Birdöt, leghűbb barátait, és bár legtöbbször egy-két katona is elkísérte őket, néha egyedül mehettek. Will gyakran hajózott ki a két Csúcson túlra, néha pedig több kilométert is megtett a nyílt tengeren. Még néhány arra halászó bennszülöttel is sikerült összebarátkozniuk, akik elvezették őket olyan helyekre, ahol hemzsegték a halak.

Amikor Will végighajózott a kikötőn, időnként Bennelongot is látta, sőt még el is beszélgettek kicsit. Mary biztos volt abban, hogy ha sikerülne egy kis alkoholt szerezniük, Bennelongot könnyedén rá lehetne venni, hogy segítsen nekik a szökésben.

Amikor azonban már tényleg úgy nézett ki, hogy minden remény elveszett, sehonnan nem érkezik segítség, június harmadikán délután a zászlót levonták a Déli Csúcson. Ahogy felhangzott a kiáltás, hogy hajó a láthatáron, hatalmas zűrzavar támadt. Mindenki abbahagyta, amit éppen csinált, kirohant a kunyhóból, és az emberek ölelgették egymást, kiabáltak és nagyokat kurjongattak örömeikben.

Tench, White doktor és Phillip kapitány csónakba szállt, és elindultak a kikötő felé. Mind a hárman legalább annyira izgatottak és elérzékenyültek voltak, mint a telep többi lakója, és még az erős szél és a zuhogó eső sem tartotta őket vissza. Ahogy közeledtek a két Csúcshoz, és meglátták, hogy egy nagy hajó érkezik angol színekben, Phillip átszállt az egyik halászhajóra, és visszatért a telepre, Tench és White pedig folytatták útjukat, abban a reményben, hogy végre jó híreket kapnak otthonról.

– Nézze meg a bűvös szót a taton! – mondta White. – London. Már kezdtek kétségeim lenni, hogy vajon látom-e valaha ezt a feliratot.

A hajó a *Lady Julianna* volt, és az erős viharok miatt Spring-öbölben, az Északi Csúcs közelében kellett horgonyt vetnie, ám Tench és White kieveztek hozzá, és üdvözlétet kiabáltak a hajó tisztjeinek.

– El sem tudják képzelni, hogy mennyire örülünk maguknak – kiáltotta Tench. – Már komolyan attól tartottunk, hogy soha nem kapjuk meg az élelmiszert, amire pedig nagyon nagy szükségünk van. Meg tudná mondani, hogy mi a rakományuk, hogy elvihessük a jó hírt a telepre?

– Kétszázhuszonöt fegyenc, uram, mind nő, és mind szajha – érkezett a válasz az egyik tiszt szájából.

Tench felnevetett, azt hitte, a tiszt viccel vele. Azonban hamarosan az arcára fagyott a nevetés, amikor egy csapat kócos, zilált külsejű nő jelent meg a fedélzeten, és malacságokat kezdtek kiabálni felé.

– Élelmet hoztak? – kiabálta White, aki látta, hogy elképedt barátja képtelen folytatni a párbeszédet. – És gyógyszert, amit kértünk?

– Hetvenöt hordó lisztet hoztunk – kiáltott vissza a hajó kapitánya. – Semmi mást. A *Guardian* hozta volna az utánpótlást, de jéghegynek ütközött, és elsüllyedt.

Amire leszállt az éj, minden egyes fegyencen kétségbeesés lett úrrá.

Phillip kapitány sugárzó arccal tért vissza a kikötőbe, és megerősítette, hogy igen, pontosan úgy van, ahogy a halászok jelentették, egy nagy angol hajó horgonyoz az öbölben.

A fegyencek így arra számítottak, hogy a főhadnagy és a doktor majd még biztatóbb híreket hoznak. Sokan közülük mohón felfalták maradék ételüket is a legutolsó morzsaig,

abban reménykedve, hogy a következő nap úgyis heti adagjuk többszörösét kapják meg.

Tench és White azonban némán, komor arccal érkeztek vissza, és anélkül, hogy egy szót is szóltak volna bárkihez, egyenesen a kormányzó házába siettek. Amikor valaki, aki velük volt a hajón, beszámolt arról, hogy a hajó kétszáz nőt hozott, élelmiszert azonban nem, senki sem akarta elhinni. Néhányan nevettek, ők is azt hitték, hogy ez valami vicc. Ahogy azonban egyre több tiszt indult sietve a kormányzó háza felé, ahonnan nem hallatszott örömujjongás, lassan belátták, hogy a hír valószínűleg igaz.

A férfiak túlságosan elgyötörtek voltak ahhoz, hogy felvillanyozza őket a szépsámú új asszony érkezése. Az egyetlen reakciójuk a félelem volt, hogy porciójukat még drasztikusabban fogják csökkenteni. A legtöbb nő viszont a hír hallatán pánikba esett. Nem elég, hogy még az adagjukat is meg kell osztani vadidegenekkel, de az új nők valószínűleg elveszik majd tőlük a férjüket, és ez még borzalmasabb volt.

A fegyenctelepen az életet csak az tette valamennyire elviselhetővé, ha az embernek volt valakije, még ha törvényesen nem voltak is összeházasodva. Legtöbb esetben az ilyen kapcsolatok nagy kompromisszumok árán születtek, különösen a nők részéről, otthon csak kevesen választottak volna olyan társat, amilyet itt. A választék azonban szűkös volt, a csúnya lányok örültek, hogy valakinek egyáltalán kellettek, a csinosabb lányok nagyobb biztonságban érezték magukat egy védelmezővel, ha pedig a frigyből gyerekek is születtek, az legalább adott némi értelmet az életüknek.

Maryt a hír még a többiekénél is jobban felzaklatta. Tudta, hogy Will nem a szépsége és nem is az esze miatt van vele már két éve, hanem csak azért, mert nem volt túl nagy a választék, és a csinosabb lányok mindannyian súlyos jellembeli fogyatékkal rendelkeznek.

Férfiak viszont már alig maradtak a telepen. Sokan meghaltak, sokat pedig átszállítottak a Norfolk-szigetre. Most már alig hetvenen voltak, és közülük is legtöbben fizikai roncsok. Kétszáz új nő közül, akik az elmúlt hónapokat egy hajón töltötték összezárván, biztos, hogy legalább a fele ki fogja vetni a hálóját Will-re.

Kilencedik fejezet

A telep minden egyes női lakója levonult a tengerhez, hogy onnan nézze végig a *Julianna* utasainak partraszállását. Az időjárást leszámítva, mintha saját első napjuk pergett volna le újra a szemük előtt: ugyanaz az izgatott, várakozással teli viháncolás, ugyanazok a vaskos, mocskos szájú megjegyzések. Amíg azonban ők február elején érkeztek, ami ebben a feje tetejére állt országban nyarat és szikrázó napsütést jelentett, valamint olyan elviselhetetlen hőséget, hogy sokan azonnal a tengerbe vetődtek, hátha ott enyhülést találnak, addig az újoncokat tél várta: szürke égbolt, viharos szél, felkorbácsolt tenger és nagy hideg.

Az új asszonyokat barátságos fogadtatás és testvéri együttérzés illette volna meg, hiszen egy hosszú, kegyetlen hajóút után éppen most készültek belépni a pokol kapuján. Ám pusztá megjelenésük, ami még így, a távolból is igen feltűnő volt, elegendő volt ahhoz, hogy a régiiek máris gyűlölködjének, és a közös ellenségkép összekovácsolja őket. A *Julianna* utasai tarka ruhát viseltek, sokan kalapot is, virággal, tollal felcicomázva, még mindannyian teltek voltak és egészségesek, és inkább egy vándorszíntársulat benyomását keltették, semmint fegyencekét.

Mary magához szorította Emmanuelt. Még most is jól emlékezett, hogy mit érzett akkor, amikor annak idején először pillantotta meg a flotta más hajóin érkezett foglyokat, és mennyire megrémült attól, hogy mások mennyivel elszántabbnak, ravaszabbnak és könyörtelenebbnek tűntek, mint ő. Bár az idő és a megpróbáltatások mostanra már eltöröltek a túlélők között minden különbséget, Mary attól félt, hogy az újak majd mindent megváltoztatnak.

– Milyen sok hölgy! – szólalt meg Charlotte, és őszinte örömmel mosolygott fel anyjára. – Szép hölgy!

Kislánya ártatlan megjegyzésétől Mary elszégyellte magát. Hiszen az újak valójában semmiben nem különböztek tőle. Mindannyian ismerték a láncokat és a börtön borzalmait, és mindannyiukat elszakították a családjuktól. Nem akarta, hogy Charlotte a keserűség és a gyűlölet légkörében nőjön fel, ezért Mary úgy döntött, elhessegeti magától a félelmet és a féltékenységet, és barátságosan fogadja a partra szállókat.

– Azt gondoltam, meggyűlik majd a bajunk egy-két verekedővel – jegyezte meg White doktor Tenchnek másnap este vacsora közben. – Azonban hála Mary Bryantnek, az újak szépen beilleszkednek.

A két férfi, a köztük levő húsz év korkülönbség ellenére már a *Charlotte-on* összebarátkozott. Érdeklődésük és családi hátterük is hasonlított egymásra, és bár a doktort jobban érdekelte a telep lakóinak általános egészségi állapota, Tenchet pedig az, hogy a vállalkozást sikerre vigye, mindkettőjüket ugyanúgy lenyűgözte ez az új, ismeretlen ország. Több rövidebb kalandtúrára is elmerészkedtek már a környéken, és egyformán érdekelték őket a kontinens őslakosai. Legfőképp pedig, mindketten együttérzéssel viseltettek a fegyencek iránt, és ez kevés tisztról volt elmondható.

Gyertyafénynél White doktor étkezője – a fehérre meszelt falak, a hófehér abrosz, az egyszerű porcelán étkészlet, a zsúfolt könyvespolcok és a néhány féltve őrzött tájkép a falon – beillett volna akármelyik vidéki orvos házába. Fényes nappal azonban megmutatkozott, hogy a ház valójában milyen kezdetleges tákolmány. Bár a vesszőből készült falakat vakolat fedte, már több helyen kikandikált alóla a gyakori esőzés okozta megannyi lyuk és repedés, a szőnyegek alatt pedig a padló göröngyös volt és korhadt. A ház azonban minden hiányossága ellenére a doktornak és vacsoravendégeinek a civilizáció szimbólumát jelentette.

Bár Charles White gyakran megbánta, hogy belevágott ebbe a kalandba, rossz érzését

szinte kizárólag az orvosi műszerek és a gyógyszerek hiánya, nem pedig az egyéb nehézségek okozták. Felesége több mint tíz éve meghalt, így megszokta, hogy egyedül éljen. A házat két fegyenc: Anne és Maria tartotta rendben, és a főzést is ők intézték. A doktor ezenkívül magához vett és fiaként nevelt egy bennszülött kisfiút, Nun-burrit, és talált néhány őszinte jó barátot is a katonák között. Ma este különösen vidám hangulatban volt: sikerült szert tennie egy üveg brandyre, és a hadnagy-gyal első osztályú tengeri sügért vacsoráztak, White saját kertjében termett répával és krumplival körítve. Az, hogy a zöldségeket nem lopták el, valóságos csodának számított, de talán mert a doktor nemcsak emberségesen bánt Anne-nel és Mariával, hanem még némi pluszételt is juttatott nekik, kiérdemelte hűségüket.

– Mary igazán derék asszony – helyeselt Tench. –Meg merem kockáztatni, hogy mindezt azért tette, mert eszébe jutott, hogy eleinte ő is milyen nehezen szokta meg ezt a helyet. Bárcsak mindenki hozzá hasonló praktikus, nagylelkű teremtés lenne.

Tenchet nemcsak meglepte, de meg is hatotta, ahogy Mary a kunyhók szétosztásában segédkezett, akárcsak az, hogy mennyire szívén viselte az új nők szívélyes fogadtatását. Ha a többiek is így viselkedtek volna, minden sokkal egyszerűbben ment volna, sajnos azonban máris több lopást is jelentettek: számos ruha és egyéb holmi tűnt el alig huszonnégy óra leforgása alatt.

– Azért szép számmal akadnak bajkeverők az újak között is – sóhajtott White, és eszébe jutott a két verekedő asszony, akiket szét kellett választania, és a sok ocsmányság, amit aztán sikítva a fejéhez vágtak. A jelentés szerint a hajón sem nyughattak, hanem testüket élelemért és egyéb juttatásokért cserében árulták a matrózoknak. Sokan közülük gyereket vártak, de legalább egészségesek voltak, leszámítva persze a szifilisz.

Tench elmosolyodott. A doktort valamiért legjobban a vérbaj és az egyéb nemi betegségek nyugtalanították, amelyek itt természetesen nem mentek ritkaságszámba. A hadnagy azonban nem osztotta a sötét víziót, hogy emiatt akár az egész földrész jövője veszélybe kerülhet.

– De végre híreket is kaptunk! – váltott témát Tench vidáman. – Engem például a franciaországi forradalom teljesen megdöbbsentett. Amikor Párizsban jártam, be kell vallanom, kifejezetten taszított az arisztokrácia szertelensége. És ahhoz mit szól, hogy György király kigyógyult az örültségből? Tud valami közelebbit arról, hogy vajon mi okozhatta a betegsége?

– Nagyon keveset. Én csak egy öreg, vidéki orvos vagyok – vont vállat White. – De annak őszintén örülök, hogy III. György újra egészséges. Legalább annyira, mint annak, hogy a *Julianna* minimum két évre elegendő élelmiszert is hozott a foglyoknak.

Tench elmosolyodott. Valóban ez volt a legjobb hír, óriási megkönnyebbülés mindenki számára. Kár, hogy nem derült ki azonnal, mert akkor kisebb ellenségeskedés fogadta volna az újoncokat. Most viszont abban reménykedtek, hogy hamarosan megérkezik Fal-mouthból a *Justinian* is, és vele a hatalmas rakomány élelmiszer és egyéb, a telep működéséhez nélkülözhetetlen eszköz, és legalább addig nem küldenek tömegesen újabb fegyenceket.

A hadnagy azonban személy szerint az otthonról kapott leveleknek örült a legjobban, mert a *Julianna* végre postát is hozott. Úgy vélte, eddig kifejezetten dicséretre méltóan viselt minden megpróbáltatást és nélkülözést, egyedül a családja és a barátai hiányát bírta nehezen. Sőt, ha igazán őszinte akart lenni magához, az elmúlt két évben időnként már azon is elgondolkodott, hogy mi lesz akkor, hogyha esetleg sohasem látja őket viszont.

– Ígyunk a fényre a nagyon sötét alagút végén? –javasolta.

White töltött. – A fényre, ami elűzi a sötétséget? –mondta, és csuklott egyet. – Bár most, hogy három másik hajó is úton van, és rajtuk ezer új fegyenc, nem kevés fényre lesz szükségünk, hogy minden sötétséget eloszlasson.

Mary és Will egymás mellett állt a kikötőben, és elborzadva nézték a *Neptune-t* és a *Scarborough-t*, az öböl túlsó felén horgonyzó két hajót. Figyelték, ahogy a legénység vízre bocsátja a csónakokat, amelyek majd partra szállítják a foglyokat. Azonban a gyomorforgató bűz, ami lassan betöltötte az egész öblöt, elegendő figyelmeztetésül szolgált ahhoz, hogy tudják, hamarosan embert próbáló látvány tárul majd eléjük.

Előző nap a *Surprise* foglyai szálltak partra, a kikötőből azonban majdnem mindenkit egyenesen a kórházba kellett vinni, ami mind testileg, mind lelkileg megrendítő feladatnak bizonyult Mary ék számára. Az újak közül sokan annyira legyengültek, hogy már szinte járni sem tudtak, miután a több hónapos hajóút alatt a hajófeneket soha el nem hagyhatták, és az út nagy részét sötétben, saját hányásukban és ürülékükben töltötték. A mai nap ráadásul még kegyetlenebbnek ígérkezett.

A *Justinian* június huszadikán érkezett meg, a telep minden lakójának legnagyobb öröme, mivel nemcsak élelmiszert hozott bőségesen, hanem a régóta várt szerszámokat és eszközöket, valamint néhány háziállatot is. Valamivel később indult Angliából, mint a *Surprise*, a *Neptune* és a *Scarborough*, ám a három transzporthajó, fedélzetükön újabb ezer fegyencsel, megelőzte őket, és az utat mindössze öt hónap alatt tette meg. Így mindenki ismét teljes fejadagot kapott, és teljes munkaidőben dolgozott. A *Justinian* hamarosan indult is tovább, és ennivalót vitt a Norfolk-szigetre is.

Huszonharmadikán ismét hajó érkezését jelezte a zászló, de beletelt két napba, amíg a *Surprise* végül befutott a kikötőbe, rajta kétszáztizennyolc férfi elítélt, valamint a frissen alakult Új-Dél-Wales Társaság megbízottai.

Útközben negyven-ketten haltak meg, és legalább százan megbetegedtek. Azonban nemcsak ez a hír sokkolta a kedélyeket, hanem Johnson tiszteletes beszámolója is, aki a fedélzetre lépve azt tapasztalta, hogy a foglyok majdnem anyaszült meztelenül fekszenek a hajófenékben, és olyan rossz állapotban vannak, hogy már mozdulni sem tudnak, nemhogy magukat ellátni.

Mary, Will és még sokan mások, önként jelentkeztek, hogy segítenek a szerencsétleneknek, de a látvány és a bűz, ami fogadta őket, annyira elviselhetetlen volt, hogy a legtöbben meggondolták magukat, és inkább elmenekültek. Kevés nő állta meg zokogás nélkül, amikor kiderült, hogy a foglyok jóformán egész úton éheztek, és egyszer sem mehettek fel a fedélzetre. Legtöbbjük valószínűleg sosem fog felépülni.

Alighogy nagy nehezen sikerült a beteget megfürdetni, megetetni és lefektetni, máris befutott a másik két hajó is. Johnson tiszteletes szokásához híven a fedélzeten köszöntötte a *Scarborough* tisztjeit, ám maga a kapitány tanácsolta, ha lehet, ne nézzen le a hajófenékbe. A hajón terjengő átható bűz elég meggyőzőnek bizonyult, hogy a tiszteletes ne erősködjön tovább, a *Neptune-ra* pedig már fel sem szállt.

A kórház elé azonnal további sátrakat állítottak fel, és ételt, vizet, ruhaneműt, gyógyszereket helyeztek készenlétbe. Előző éjjel Mary ugyan megpróbált valamennyit aludni, de képtelen volt a szag miatt, amit a lehorgonyzott hajók felől sodort a szél. Ehhez foghatót még soha, sehol sem érzett, százszor kegyetlenebb volt még a *Dunkirk* bűzénél is. Bár a szíve majd' megszakadt, amikor belegondolt, hogy a sok nyomorultnak mennyi borzalmat és megaláztatást kellett elszenvednie, úgy érezte, képtelen rá, hogy a következő nap is odamenjen és segítsen.

Hajnalra azonban összeszedte az erejét, elsősorban az eszeveszett haragnak köszönhetően, amit azok iránt érzett, akiknek a haszon fontosabb volt, mint az emberi élet. Kihallgatta két tiszt beszélgetését, és megtudta, hogy a kormány magánbefektetőknek adta ki a fegyencek transzportját. Az állam fejenként tizenhét fonttal, hét shillinggel és hat pennyvel járult hozzá a költségekhez, és minél több ételt spóroltak meg a foglyokon, annál

több maradt a hajótulajdonos zsebében. Sőt ha a fegyencek még meg is haltak a tengeren, az üzlet még jövedelmezőbbé vált.

A tiszt szerint ezek a vállalkozók még a rabszolga-kereskedőknél is rosszabbak voltak, mert azoknak legalább érdekükben állt, hogy a rabszolgák erősek és egészségesek maradjanak, hiszen minél jobb a kondíciójuk, annál többért lehet őket eladni. A fegyencek sorsa és állapota azonban nem érdekelt senkit.

– Azt mondják, hogy Trail kapitány a *Neptune-ről* összeláncolva tartotta őket – suttogta Will elborzadva. – Ha valaki meghalt, a többiek hallgattak, hogy a halott fejadagját is megkaphassák. Képzeld el, mennyire éhes lehetsz, ha inkább kibírod egy oszladozó hulla mellett.

Mary nem felelt. Személyes tapasztalatból tudta, hogy ő is bármit megtenne, még a lehető legvisszataszítóbb, legborzasztóbb dolgot is azért, hogy életben maradjon. Most, hogy már két gyereke volt, talán még annál is többet.

Ekkor leengedték a csónakokat, és megkezdődött a partraszállás. A fegyencek a szárazföldről figyelték, ahogy az első jövevények lassan, óvatosan leereszkednek a kötélhágcsón. Még onnan, a távolból is egyértelmű volt, hogy ez a viszonylag egyszerű művelet is mekkora erőfeszítést igényelt tőlük. Hamarosan kiderült, hogy ők voltak a szerencsések. A többieket a legénység szó szerint úgy hajította le a fedélzetről, mint egy zsák krumplit, mert már járni sem tudtak, nemhogy lemászni a csónakba.

Ahogy a csónakok látótávolságba kerültek, a parton várakozók közül sokan rémülten kiáltottak fel, mert mintha nem is emberek, hanem kísértetek közeledtek volna. A csontos, halálfejszerű arcokon izgalomnak és várakozásnak nyoma sem volt, és csak dülöngéltek ide-oda, mint akikben már alig pislákol az élet. Valóban, egyikük pont ez alatt a néhány méter alatt lehelte ki lelkét, ketten pedig közvetlenül azután, hogy kiszálltak a csónakból.

– Látom, és egyszerűen nem hiszem el! – mondta Will reszkető hangon, és az arca eltorzult a borzalomtól. – Az Isten óvjon az ilyen emberektől, akik hagyták, hogy ez megtörténhessen!

– Ezek nem emberek! Vadállatok! – kiáltotta Mary, és úgy érezte, képes lenne a puszta két kezével megfojtani a felelősöket.

Haragjából erőt merített, és már nem érdekelte sem a szag, sem pedig az, hogy esetleg maga is megfertőződhet. A foglyok majdnem teljesen meztelenek voltak, testüket ürülék, tályog és a sebeikben tekergőző kukacok borították. Mary lehajolt, hogy megittassa egyiküket, a férfi azonban zavarba jött attól, hogy egy idegen nő meztelenül látja, és utolsó erejével megpróbálta magát betakargatni.

– Ugyan! Tudod, hány ilyet láttam már? – mondta Mary szelíden, és meghatotta, hogy valakiben még ebben az állapotban is maradt némi méltóság. – Most már ne félj! Biztonságban vagy! Kapsz ételt, italt, mosdóvizet, de neked is akarnod kell, hogy meggyógyulj. Nehogy nekem most, itt add fel!

– Hogy hívnak? – kérdezte a férfi. Kisebesedett, kiszáradt ajkával csak nagy fájdalmak árán tudott megszólalni.

– Mary – felelte az asszony, és egy vizes ronggyal megtörölte a férfi arcát. – Mary Bryant. És téged?

– Sam Broome – suttogta zihálva. – Áldjon meg az isten, Mary!

Ahogy teltek az órák, a látvány egyre borzalmasabb lett. A vérhasban szenvedők állapota annyira súlyosbodott, hogy a beléjük diktált étel és ital szó szerint keresztülfolyt rajtuk. White doktor mindannyiuknál skorbutot állapított meg, azokat, akiknek éppen nem volt más dolga, elküldte „savas bogyt” gyűjteni a bozótosba, mert tapasztalata szerint ez volt az egyetlen gyógyír, ami valamennyire használt.

Kiderült, hogy közel háromszázan még jóval Port Jackson előtt veszítették életüket, és a

halottak száma azóta is rohamosan nőtt. Azokat, akik már Sydney partjainál haltak meg, egyszerűen bedobták a tengerbe. A túlélők közül négyszáznyolcvanán súlyos állapotban voltak, és legtöbbjüknél remény sem látszott a gyógyulásra. Egy nő, akinek a kisbabája a tengeren született, azt mesélte Marynek, hogy a láncokat még szülés közben sem vették le róla. A történetet aznap még sokan megerősítették.

Este Phillip kapitány William Hillt, a *Julianna* kapitányát fogadta dolgozósobájában, és szinte őrjöngött a borzalmak miatt, amelyeket aznap látott.

– Beszéltem a *Neptune* és a *Scarborough* kapitányaival – kezdte William Hill. – És azt gondolom, fel kellene őket akasztani!

Bár William Hillt szigorú férfinak tartották, mindig ügyelt arra, hogy a hajóján a foglyok emberhez méltó bánásmódban részesüljenek. Igaz, akadtak közöttük öregek és már a felszálláskor is gyengék, betegek, így több haláleset is előfordult, a legtöbben viszont valószínűleg soha olyan sokat és olyan jókat nem ettek, mint a *Juliannán*. Hill véleménye szerint jóval humánusabb lett volna, hogyha az angliai bíróságok vérpadra küldik a bűnözőket, semmint prédául vetik oda őket olyan aljas gonosztevőknek, mint Trail kapitány a *Neptune*-ről, akik aztán hasznot húztak lassú, fájdalmas halálukból.

– Azt értem, hogy a *Scarborough*-n okkal féltek attól, hogy a foglyok lázadásra készülnek, és el akarják foglalni a hajót – mondta Phillip, és apró arca bíborszínűre gyúlt a haragtól. – Ebben az esetben indokolt lett volna a hangadókat megbilincselni. De a *Neptune*-on történtek egész egyszerűen minden képzeletet felülmúlnak. Annak a rozzant teknőnek el sem lett volna szabad indulnia, folyamatosan ömlött bele a víz. A foglyok az út nagy részét derékig vízben töltötték, soha nem mehettek fel a fedélzetre mozogni és levegőzni, a hajófeneket pedig sosem fertőtlenítették.

– Amint visszaérek Angliába, tudatom az illetékesekkel! – háborgott William Hill, és öklével az asztalra csapott. – Véleményem szerint ezek az emberek gyilkosok, és jóval elvetemültebbek, mint a maga fegyencei itt, a kolónián!

Arthur Phillip az ablakhoz lépett. Alatta a telep elcsendesült, csak a tábortüzek világítottak, mint jelzőfények a sötétben. A kapitány a kórházban, illetve a sebtében felállított sátrakban fekvő betegekre gondolt, és azon töprengett, reggelre vajon hány újabb halálesetre kell számítania.

Phillip közel volt a teljes végkimerülés állapotához. Azért vállalta el, hogy kinevezzék először a flotta kapitányává, majd pedig a kolónia kormányzójává,

mert őszintén hitt abban, hogy a fegyenctelepet sikerre viheti. Remélte, hogy a fegyencekből sikerül olyan embereket nevelni, akik meglátják, mekkora esélyt kaptak a sorstól az újrakezdésre, és nem hagyják veszni a lehetőséget. Legnagyobb sajnálatára azonban be kellett látnia, hogy kudarcot vallott. Tudta, hogy büntetésük lejárta után csak nagyon kevesen választják majd az ingyen földet, ami pedig alanyi jogon mindenkinek járna. Legtöbben túlságosan lusták voltak, és semmit nem értettek a gazdálkodáshoz. A második flotta túlélői pedig a kezdetektől fogva gyűlölik majd a kolóniát, és ezért senki nem is hibáztathatja őket.

A kapitány a végtelent fürkészte. Ma kapta a hírt, hogy elindult a harmadik flotta is, a fedélzeten újabb ezer elítélttel. Nemsokára több, megbízható emberének is lejár a szolgálata. Úgy érezte, minden tőle telhetőt elkövetett, igyekezett emberségesen kormányozni, ám ahogy a legjobb kertésztől, úgy tőle sem lehet elvárni, hogy valami maradandót alkosson alapvető eszközök, jó vetőmag és termékeny talaj nélkül.

– Zaklatottnak tűnik, Arthur – szólalt meg Hill kapitány a háta mögött. – Pedig a mai nap eseményei nem önt minősítik.

Phillip Hillhez fordult, és kihúzta magát.

– Azt gondolom, mindannyiunkat minősítenek – mondta fásultan. – Azok, akik csak némán állnak, és nézik, ahogy a bűnösök büntetlenül megússzák, éppen annyira felelősek

maguk is.

– Nagyon szótlan vagy, Mary, ma este – mondta Will. Karácsony napja volt, és a férfi arra gondolt, hogy Mary biztosan megint Cornwallról álmodozik, és elképzei, ahogy családja a tűzhely mellett ül, jóllakottan az ünnepi libasülttől. Az utóbbi időben gyakran kapta rajta, ahogy Charlotte-nak éppen Foweyről és az ott élő rokonairól mesél. Ahogy telt az idő, Mary mintha nem kevesebbet, hanem egyre többet gondolt volna rájuk.

– Túl meleg van, nincs erőm beszélgetni – felelte Mary, de mosolygott, és kicsit felemelkedett a sámliról, amin kuporgott, hogy gyengéden megcirógathassa a férfi combját. – Csoda, hogy a gyerekek egyáltalán el tudtak aludni.

Már hetek óta ijesztő hőség tombolt, és az állatok, beleértve a szárnyasokat is, csak a víz mellett vagy az árnyékban hűsöltek, ha ugyan sikerült ilyet találniuk. Will szerencsésnek mondhatta magát, mert egész nap kint lehetett a tengeren, és ott legalább mindig fűjt valamennyire a szél.

– Azt hittem, Cornwallon jár megint az eszed.

– Inkább azon, hogy hogyan jussunk haza – pontosított Mary, és felnevetett. – Azt hiszem, kitaláltam, hogyan szerezzük meg a dolgokat az útra.

Will dühösen elfintorodott. Mary egyszerűen képtelen volt kivenni a fejéből ezt a nyomorult szökést. Még ha éppen nem beszélt is róla, akkor is csak azon morfondírozott. A föld nem hordott még egy ilyen önfejlő asszonyt a hátán.

Feleségével ellentétben Will nem érezte rosszul magát a telepen, épp ellenkezőleg, bár ezt soha nem ismerte volna be senkinek, legkevésbé Marynek. Amíg éheztek, boldogan ment volna ő is bárhova, azonban mióta megérkezett a második flotta, a körülmények sokat javultak.

Ráadásul sem a tisztek, sem a fegyencek nem felejtették el, hogy Maryvel mennyi mindent tettek a betegekért, akik a mai napig hálásak voltak a sok segítségért és kedvességért, amit tőlük kaptak. Igaz, hálájukat nem tudták semmi mással viszonzni, mint hogy csodálták erejét és kitartottak mellette, Willnek azonban nem is kellett több. Böven beérte azzal, hogy végre fontos és elismert személyiségnek érezhette magát.

Ezenkívül szabadon járhatott-kelhetett, és azt csinálhatta, amit a legjobban szeretett. Phillip kapitány egyárbocos hajóját gyakorlatilag a sajátjaként kezelte, halért cserében pedig bármit megkaphatott, amit csak akart. Már szép, nagy összegű készpénzt is sikerült összegyűjtenie, mert a második flotta legénysége nem bírta tovább a sózott disznóhúst, és boldogan fizettek a változatosabb étrendért. Leginkább azonban saját pozícióját élvezte: a férfiak felnéztek rá, a nők pedig róla álmodoztak. Egyszóval mindene megvolt.

– Szóval honnan szerzed meg? – kérdezte unottan.

– Smith kapitánytól.

Will annyira meglepődött a válaszon, hogy kis híján lezuhant a székről. Detmer Smith, a holland, mindössze néhány napja érkezett Port Jacksonba. Egy kétárbocos vitorlás, a *Waaksamheyd* tulajdonosa volt, amit Ball, a *Supply* kapitánya vett bérbe tőle még Batáviában. Smith december tizenhetedikén kötött ki, és élelmet hozott a kolónia számára, miután egy borzalmas utazás során maláj legénységének tizenhat tagja meghalt váltólázban.

Smithnek az élelmiszert illetően támadt egy kis nézeteltérése Phillip kapitánnyal, és úgy tűnt, a kolónia egyetlen tisztje sem zárta különösebben a szívébe a hollandot, legalábbis nem úgy, mint Will. Smithből hiányzott az angol kapitányok rideg távolságtartása, velük ellentétben nyitott és barátságos férfi volt.

– Te megőrültél? – kérdezte Will.

– Nem, csak elgondolkoztam – felelte Mary. – Detmer kedvel bennünket. Én pedig mindent el fogok követni, hogy még jobban megkedveljen. Aztán pedig rábeszélem, hogy

legyen olyan jó, és adjon már nekünk néhány térképet és egy szextánst.

– Sosem fog belemenni – fanyalgott Will.

– Miért nem? – csattant fel Mary. – Az összes tiszt utálja, magányos, és távol van a hazájától. Nem is angol, mi baja lenne abból, ha segít néhány angol fogolynak a szökésben?

Mary ötleteitől Will általában azonnal elzárkózott, már csak elvből is, nehogy az asszony viselje a nadrágot. Lelke mélyén azonban tudta, hogy kettőjük közül Mary az okosabb. Egyszer például megkérte, hogy tanítsa meg írni, olvasni, ő azonban azt felelte, nem tudja, legalábbis könyvek nélkül nem. Mary sosem hozta szóba újra a témát, Will pedig érezte, hogy azért nem, mert ismerte. Tudta, hogy Will csak azért nem teszi, mert nem akar egy olyan asszonyt, aki tud írni és olvasni. Ugyanis egy olyan asszony csak árnyékot vetne rá.

Mary ráadásul nemcsak rajta, hanem a legtöbb emberen is keresztüllátott. Figyelt és hallgatott, és megjegyzett olyan dolgokat, amit ő soha észre nem vett volna. Lehet, hogy még a végén Detmer Smithtel kapcsolatban is igaza lesz.

Aznap éjjel, amikor szeretkeztek, Will mindent beleadott, hogy feleségének örömet szerezzen, hátha Mary legalább egy kicsit meg tud feledkezni a szökésről. Az ő büntetése márciusban lejár, és bár gyakran mondogatta, hogy az első hajóval indul haza, valójában egészen más tervei voltak.

Will kizárólag akkor gondolt vissza szeretettel Cornwallra, amikor berúgott. Olyankor könnyes szemmel elmélázott a kellemes éghajlaton, a vadregényes mocsárvidéken, az erdőn, azon, hogy mekkorákat nevettek a kocsmában, és a halászok milyen nagyon összetartottak.

Józanul azonban pontosan tudta, hogy a helyzet azért nem volt ennyire idilli. Ha valakinek nem volt saját hajója, másoknak kellett dolgoznia, például hálót vontatni egész éjszaka, kint a jeges fagyban, fillérékért. Ráadásul otthon is sokszor éhezett, és nincs az a hely, ahol egy fázó, korgó gyomrú ember jól érezné magát.

Sydneyben legalább meleg volt, még télen is. Igaz, rossz időben itt is gyakran fázott, és a ruhája átázott a tengeren, de mégsem volt az a csontig hatoló hideg, ami az embert teljesen megbénította.

Ezenkívül az a hír járta, hogy akiknek letelt a büntetésük, ingyen juthatnak földhöz. Földet nem akart, nem értett hozzá, ám szabad emberként is folytathatná ugyanazt, amit addig. Ha a halat a jövőben pénzért adná a kolóniának, hamarosan gazdag ember lenne belőle. Építhetne egy szép házat Marynek és a gyerekeknek, idővel pedig Emmanuel is beléphetne az üzletbe.

– Jó volt? – suttogta Will. Egész teste izzadságban úszott, és annyira felforrósodott, hogy szinte fájt, ha Mary nem kevésbé felhevült bőre hozzért a mellkasához.

– Csodálatos! – mormolta Mary, és belefúrta fejét a férfi hasába. – De annyira meleg van. Menjünk le a tengerhez és ugorjunk bele! – kiáltotta, és meg sem várva, hogy a férfi beleegyezzen, kibújt az öleléséből, megfogta Will kezét, és kiráncigálta az ágyból. Majd pedig vihogva kiszaladt a kunyhóból, és lerohant a vízpartra.

Will elmosolyodott. Talán a legjobban a spontaneitását szerette a feleségében. Ha Mary valamit a fejébe vett, azt azonnal meg is csinálta, nem elmélkedett napokig felette. Valószínűleg épp ezért került bajba annak idején is, Will azonban ezt semmiképp nem változtatta volna meg benne.

Ráadásul odaadó szerető volt, amit, amilyen ártatlannak és félénknek tetszett, nem is nézett volna ki belőle. Sosem zárkózott el a szerelmeskedés elől, sőt olykor a legkisebb csókra vagy egy ártalmatlan ölelésre is meglepő szenvedéllyel reagált. Gyengédségével, érzéki érintéseivel, kedvességével pedig gyakran még az éhségről is el tudta terelni férje figyelmét.

A holdfény megvilágította kislányos alakját, ahogy belevetette magát a vízbe, kecsesen, mint egy delfin. A telepen élő nők közül csak nagyon kevesen tudtak úszni, és a férfiak sem sokan, legtöbbször csak megszeppent arccal derékig besétáltak a tengerbe, mintha attól féltek volna, hogy magával ragadja őket. Will Mary vakmerőségét legalább annyira izgatónak találta, mint más asszonyoknál a kerek mellet vagy a bársonyos bőrt.

Mary integetett, hívta, hogy jöjjön ő is, és Will készségesen rohant le a partra. Beúsztak egy kicsit a mélybe, majd Mary hanyatt dobta magát, kinyújtotta a karját és lebegett, haja pedig, mint valami sűrű, tengeri növény, szétterült körülötte.

– Még sosem csináltuk a tengerben – mondta, és lágyan felnevetett.

– Csak nehogy a végén még belefulladjunk – dörögte Will, de miközben a vizet taposta, engedelmesen karjába vette a feleségét, és belecsókolt a mellébe.

– Aki elsőnek ér a partra, az lesz felül! – kiáltotta Mary, aki kitépte magát Will karjából, és teljes erejéből úszni kezdett.

Ez egyszer Will nem bánta, hogy Mary megelőzi, szerette nézni az arcát, ahogy önfeledten átadta magát az élvezetnek.

– Hát, nem hiszem, hogy a szerszámom készen állna – mondta, ahogy Mary mellé hasalt a néhány centis vízben. Arra gondolt, hogy a feleségét talán még sosem látta ennyire vonzónak, mint aznap este a holdfényben, ahogy nedves fűrtjei megcsillantak meztelen vállán. Will feltérdelt a vízben, és töpörödött hímtagjára mutatott, mintegy illusztráció gyanánt előző állításához.

– Ugyan már, jó uram! Csak ez a gond? Hát ezen könnyen segíthetünk – felelte Mary, arcán egy kuncsaftva váró utcalány mosolyával. – Megengedi, kérem? Szolgálhatunk egy kis bemutatóval?

Will imádta, amikor Mary úgy tett, mintha ő is a *Juliannával* érkezett volna. Ilyenkor aztán valóban erősnek és ellenállhatatlannak érezte magát. Amikor felesége a hímtagja felé nyúlt, azt hitte, majd simogatni kezdi, de legnagyobb megdöbbenésére és főleg örömére, Mary lehajolt és a szájába vette. Férfiassága azonnal ágaskodni kezdett.

Willnek már mesélték, hogy egyes örömlányok hajlandók efféle dolgokra is, persze nagyon sok pénzért, neki azonban még soha senki nem tette meg. Ahogy Mary puha, meleg ajka bezárult körötte, levegőért kapkodott, mert még soha ehhez fogható édes élvezetben nem volt része. A következő pillanatban viszont attól rettegett, hogy Mary mindjárt abbahagyja, de szerencsére nem így történt. Felesége ehelyett egyik kezével a fenekébe kapaszkodott, a másikkal pedig az egyik herét kezdte simogatni, miközben szájával fel és alá mozgott rajta. Will pedig alig tudott a térdén egyensúlyozni, és az elé táruló, sosem látott izgatós látványtól kis híján többször hanyatt esett.

Ez volt a legfantasztikusabb dolog, ami életében történt vele. Eltűnt körülötte a fegyenctelep, és már nem büszkeségétől és méltóságától megfosztott emberként tengette napjait, hanem egy holdfényes, trópusi szigeten élt, mint jómódú úriember. Látta magát zsabós selyemingben, bársonybricseszen, ezüstcsatos cipőben, Maryt pedig mint hú szolgát és egzotikus szépséget, aki nem visel semmi mást, mint virágfüzért a nyakában.

– Ez nagyon jó – nyögte, megragadta Mary fejét, és még jobban magához szorította.

– Mennyire? – kérdezte Mary, egy pillanatra abbahagyva tevékenységét, és pajzán vigyorral nézett a férfira.

– A legjobb! A legeslegjobb! – zihálta Will. – Ne hagyd abba!

– De az árban még nem egyeztünk meg, jó uram!

– Bármennyit kérhetsz. Megadom – nyögte Will, és a hangja elcsuklott a vágytól.

– A szökés. A szökés az ára – suttozta Mary. – Megadod azt is?

Abban a percben Mary nem tudott volna olyat kérni, amit Will ne teljesített volna boldogan.

– Igen! – hörögte. – Csak csináld még!

Mary elégedetten mosolygott magában, miközben folytatta. Szó szerint markában tartotta a férfit. Igaz, Will szeretett vagányabbnak és bátrabbnak mutatkozni, mint amilyen valójában volt, de ígéreteit mindig megtartotta, ahogy ezt Mary pontosan tudta. Hálásan gondolt Sadie-re a *Juliannáról*, hogy megtanította a titkos fegyverre, amivel a legmakacsabb ellenállást is meg lehet törni. Ráadásul, bár Mary arra számított, hogy majd rosszul lesz és undorítónak találja, nem így történt, sőt kifejezetten élvezte.

Tizedik fejezet

Ahogy Will elrejtette a zsák rizst a kunyhó alá a titkos raktárba, arra gondolt, bizonyára szerelmes. Különben mi másért egyezett volna bele Mary örültségébe, amikor egy hónap múlva egyébként is szabad ember lesz belőle.

Miután helyére tolta a meglazított deszkát, egy pillanatra leült a földre. Bármennyire is aggódott a terv miatt, muszáj volt elmosolyodnia. Akár fogolyként, akár szabad emberként, mindenképp édes bosszú lesz a sok igazságtalanságért és megaláztatásért, ahogy majd a kapitány hajóján csendben elvitorláznak a kikötőből, a fedélzeten Maryvel, a gyerekekkel és legjobb barátaival.

Holland Kelet-India nem is hangzott rosszul: trópusi paradicsom, ahol az ember élhet, mint a király. Természetesen óriási volt a távolság, az út nagy része feltérképezetlen, és Cook kapitány kivételével még soha senki sem vette Új-Dél-Walesből arra az irányt. A veszély viszont még inkább növelte a szökés vonzerejét, és Will úgy érezte, a végén még legendás hősként vonul be a történelembe.

Február közepe volt, és tudta, hogy legkésőbb március végéig, még az esős évszak beállta előtt el kell indulniuk. Addig még rengeteg tennivalójuk maradt, többek közt meg kellett szerezniük Smith kapitány segítségét.

Mary most pont hozzá indult, visszavitte a tiszta ruhát, és Will biztos volt benne, hogy a felesége éppen flörtöl, kedveskedik, egyszóval minden tőle telhetőt elkövet, hogy a férfit maguk mellé állítsa. Will ebben nem látott semmi rosszat, csinálja nyugodtan, csak az nem tetszett neki, hogy Mary ki akarja sajátítani az irányítást.

Fejébe vette például, hogy a barátainak nem szólhat egészen a legutolsó percig. Csak a jóisten a megmondhatója annak, vajon miért, mert ő a maga részéről azért szívesen megbeszélte volna a tervet férfiakkal is. Mary attól félt, hogyha berúgnak, esetleg elfecsegek valakinek, például az itt maradó barátnőiknek, akik sértődöttségükben még lebuktatják őket. Így Will jobb híján magában fortyogott, gyűjtögetette az ételt, puhította Detmert és Bennelongot.

Ez utóbbit gyakran látta Will halászás közben. A bennszülött ismét meztelenül járt, és büszkén mutogatta az új sebhelyeket, amelyeket harc közben szerzett. Nem felejtette el a fogságban tanult néhány angol szót, így jelekkel kiegészítve elég jól megértettek egymást Will-lel.

Tavaly novemberben Bennelong visszatért a telepre, ugyanabban az öltözékben, amit eredetileg Phillip kapitánytól kapott. Ebből mindenki arra következtetett, hogy a férfi hajlandó együttműködni, feltéve, ha senki sem próbálja láncra verni, így a kapitány adott neki egy kunyhót és fejadagot a raktárból.

Ám Will véleménye szerint Bennelonggal a kapitány rossz lóra tett. A férfit kizárólag a verekedés és a nők érdekelték, a fehérektől nem akart semmi mást, csak rumot, amivel az újonnan érkezettek ismertették meg. Igazi arca máris megmutatkozott, amikor egyik este berúgott, és tombolni kezdett a kormányzó házában, és ha Phillip azt gondolta, hogy a viskóért cserében Bennelong majd a tenyeréből eszik, nagyot tévedett.

Will őszintén kedvelte Bennelongot gyermeki lelkesedéséért, együgyű mosolyáért és a naivitásért, amivel a fehér embert szemlélte. Ha elkísérte halászni, Will mindig tanult tőle valami újdonságot a helybeliek nyelvével vagy szokásaival kapcsolatban.

Bennelong törzsében, ha egy férfi megkívánt egy nőt, akkor jól elverte egy nagy husággal, és már vitte is magával. A hűség ismeretlen fogalom volt számukra, bár Bennelong rajongott Maryért. Arca felragyogott, amikor csak meglátta, mindig igyekezett a kedvében járni, és Will biztos volt abban, hogy ha Bennelong rajtakapná egy másik nővel, jól elagyabugyalná.

Marynek igaza volt abban, hogy a bennszülöttek bizonyára kiváló hajósok lehetnek.

Ócska kenuikkal ügyesen, hozzáértően és valami elképesztő sebességgel manővereztek. Újdonsült barátja ezenfelül megmutatta, hol lehet ivóvizet találni, és melyik növényt lehet megenni. Will tudta, hogy Bennelongra számíthat: a férfi boldogan kiúszik éjszaka a kutterhez és a partra vontatja, hogy a kis csapat be tudjon szállni. Bennelong nem volt hűséges egyik tiszthez sem, hozzá és Maryhez azonban igen.

Detmer Smith már nehezebb eset. Igaz, sok mindenben hasonlítottak egymásra. Mindketten magas, izmos, kék szemű férfiak voltak, akik általában könnyen szereztek barátokat, ám most, igaz, különböző okok miatt, sokat veszítettek népszerűségükből.

Amióta a telepen visszaállt a rend az ételmezésben, régi cimborái mintha elfelejtették volna, hogy mi mindent köszönhetnek Willnek. Ami pedig az újonnan érkezetteket illeti, sokan irigyelték a szabadságát, hogy oda megy és akkor, ahova csak akar, és gyakran gúnyolták azzal, hogy ő a tisztek csókosa.

Smitht ellenben azért közösitették ki, mert át akarta vágni Phillip kapitányt. Eleve hiányos rakománnyal érkezett, így a tisztek már az első perctől kezdve nem bíztak benne. Majd Phillip bérbe akarta venni a hajóját, mert néhány emberét haladéktalanul vissza kellett küldenie Angliába, ám Smith irreális összeget kért cserébe. Ennek eredményeképp már szinte senki nem állt szóba vele, és a rafinált Mary máris kivette hálóját a hollandra.

Először csak néhány futó mosoly, egy kis etyepetye, majd az ajánlat, hogy szívesen mos rá, végül a közös vacsora Will-lel hármasan a kunyhójukban. Will nem bánta, mert a holland kellemes társaság volt, és mindig hozott magával egy üveg rumot. Annak azonban nem örült, hogy Mary a háta mögött is találkozzat vele a parton, sőt még a hajójára is kimegy, mert az emberek máris pletykálni kezdtek.

Valaki pont aznap kérdezett rá, hogy Mary meg mit kellett magát ennyire. Will féltékeny típus volt, és nem vette jó néven, hogy a felesége kettesben legyen egy másik férfival. Ám azt is tudta, hogy inkább Mary az, aki meggyőzheti a hollandot, így inkább nem firtatta felesége módszereit.

Will felkelt a földről, kilépett a ház elé, ahol megkapó kép fogadta: Mary éppen hazafelé tartott, fekete fürtjei az arcába hullottak, karjában a szőke, pufók Emmanuelt cipelte, Charlotte, anyja apró mása mellettük szökdécselt, és meztelen talpával a homokot rugdalta.

A *Lady Julianna* ruhaanyagot is hozott magával Angliából, és Mary valahogy kikunyerált egy vég vásznat Tenchtől, így most mind a hárman egyforma kék csíkos ruhában pompáztak. Will tudta, hogy otthon, különösen anyja szigorú mércéje szerint, öltözkük igen kezdetleges fércmunkának számítana, de miután az elmúlt két évben nőket kizárólag rongyokban látott, azt gondolta, felesége nagyon is csinos.

– De sokáig tartott – morogta oda Marynek.

– Beszéltünk – felelte Mary, és jelentőségteljesen Charlotte-ra nézett, mert nem akarta, hogy a kislány meghallja, amit mondani akar.

Mary vizet melegített a tűzön, készített egy kanna édes teát, majd megetette Emmanuelt. Ahogy Charlotte hallótávolságon kívül került, intett Willnek, hogy jöjjön közelebb.

– Megkértem Smitht, hogy segítsen – suttopta.

– Elmondtad neki a tervet? – kérdezte Will, és nem értette, hogy Mary miért nélküle intézkedett.

– Eljött a perc – felelte Mary, és vállat vont. – Megint összeveszett Phillippel, és tudtam, hogy most vagy soha.

– És mit mondott? – Willt kiverte a veríték, amikor átsuhant az agyán, mi lesz, ha Detmer beárulja őket.

Mary hallgatott. Az igazság az volt, hogy Smith először nagyot nevetett az ötleten. Azt mondta, nem érti, hogy Will miért kockáztatná saját és családja életét, amikor itt mindene

megvan. Mary ekkor védtelen, aggódó asszonnyá vedlett át, és könnyes szemmel elmagyarázta, hogy Willnek nemsokára lejár a büntetése, és bármikor elhagyhatja. Arra is célzott, hogy természetesen nem kívánja ingyen a segítséget.

A férfi arckifejezése beleivódott Mary elméjébe. Szája cinikus, egyenes vonallá szűkült, de a szeme nevetett. Egy összetekert kötélcsomón ült a hajója orrában, Mary pedig a korlátnál állt, félig háttal a férfinak, mert valamiért képtelen volt a szemébe nézni. Smith tiszta, fehér inget viselt, barna térdnadrágot, ami úgy simult a bőrére, mint valami második bőr, és hosszú, világos haját összekuszálta a szél.

Smith magasságra és testalkatra emlékeztetett Willre, színeik is hasonlóak voltak, bár valószínűleg jó tíz évvel idősebb lehetett, mint a férje, és megjelenésében volt valami hanyag elegancia, ami Willből mindig is hiányozni fog. Bőre barnára sült a tengeren, haja selymes, fogai még mindig egész jó állapotban, fehérek és egyenletesek. Az angolt erős holland akcentussal beszélte, ami még inkább növelte vonzerejét, és szinte minden mondatának erotikus felhangot kölcsönzött, legalábbis Mary számára.

– Na, gyerünk, mondd már! – sürgette Will. – Charlotte mindjárt visszajön, és nem beszélhetünk előtte.

Háromévesen a kislány rengeteget beszélt, és bármit hallott, azt elismételte.

– Azt mondta, segít nekünk – felelte Mary.

Igaz, Smith valóban ezt mondta, bár azt is hozzátette, „és ez mennyit ér neked?”, de Mary ebbe most nem akart belemenni.

– De miért segít? – Will szeme gyanakvóan összeszűkült.

Mary megvonta a vállát. – Mert szimpatikusak vagyunk neki. Mert bosszút akar állni Phillip kapitányon. Mert meggyőztem. Válassz. Melyiket akard?

– Elmondtad neki, hogy mire van szükségünk? Mary közelebb hajolt Emmanuelhez, hogy Will ne lássa, mennyire elvörösödik. Mary ugyanolyan gátlástalanul viselkedett a kapitánnyal, ahogy annak idején Grahammel a *Dunkirkön*. Ám a helyzetet sokkal inkább súlyosbította, hogy most maga is kívánta a férfit, és ha nem lett volna vele a két gyerek, valószínűleg nem sokat tévővázik.

– Persze. Kapunk tőle szextánst és iránytűt – felelte. – Meg még néhány régi puskát, löszert és egy vízhordót. A pénzt majd intézd el vele.

– És mi van a térképpel?

– Azt is keres. De mindent meg akar veled is beszélni.

– Szóval akkor némi szerepem azért nekem is lesz? – jegyezte meg Will szarkasztikusan.

Mary szíve szerint adott volna Willnek egy jó nagy pofont, hogy ne játssza folyton a nagyfiút. Ha ő ölbe tett kézzel ülne, és várná, hogy majd Will egyedül megszervezi mindent, férje lepcsés szája már rég lebuktatta volna őket. Smith, aki viszonylag rövid ideje ismerte Willt, még ő is rákérdezett, hogy vajon tud-e titkot tartani. De nem mutathatta ki, mennyire dühös. Férje nélkül nem tudta volna keresztülvinni tervét.

– Te leszel a főszereplő – mondta Mary, és megcírógatta a férfi arcát. – Te vagy a navigátor. Smith azt mondja, hogy senki más, csak egy olyan ügyes hajós, mint te, tudja elkormányozni a hajót a korallak között.

Willnek szemmel láthatóan jólesett a bók. – Ma elhozom az egyik kerítőhálót – mondta. – Nem fogják keresni.

Mary körülnézett, hogy merre van Charlotte, és örömmel látta, hogy a kislány valamivel távolabb buzgón sársüteményeket dagaszt, majd így folytatta:

– El kell döntenünk, hogy kiket vigyünk magunkkal.

– James Martint, Jamie Coxot és Samuel Birdöt természetesen – vágta rá Will gondolkodás nélkül. – Ők a barátaim, az egészet együtt csináltuk végig már a *Dunkirk* óta.

Mary bólintott. Számított erre a három névre. Samuel Birdnek nem örült különösebben,

mert a férfit mindig nyomasztó társaságnak találta, de lehet, hogy tévedett. Igazából sosem próbált összebarátkozni vele, mert irtózott a vörös hajától és fakó szemöldökétől.

– Rendben, de emlékszel, a múltkor William Moretonról is beszéltünk, mert tud kormányozni.

Will elfintorodott. – Őt nem szeretem.

Mary sem kedvelte különösebben a magas, bikanyakú férfit. Willhez hasonló beképzelt, öntelt alak volt, eltelve saját maga fontosságától. Viszont tudott navigálni, erős volt, és biztos, hogy nem jár el a szája.

– Kell még egy kormányos – jelentette ki Mary határozottan. – Egyedül nem tudod megcsinálni.

– Rendben, akkor jöjjön ő is és esetleg Wilf Owens, meg Pat Reilley.

– Wilf Owens egy idióta – vetette el Mary az ötletet. – Pat Reilley meg elmondja mindenkinek.

Will megsértődött. Wilf és Pat gyakran halásztak vele, és remek ivócimborák voltak.

– Miért, szerinted akkor kiket vigyünk? – támadt rá Maryre.

– Sam Broome-ot, Nathaniel Lillyt és Bili Allent – válaszolta.

– Ez rengeteg! – kiáltott fel Will elborzadva. – Ráadásul még csak nem is a barátaink. Mindannyian második flottások. Alig ismerjük őket.

– Nem mehetünk kevesebben, mert lehet, hogy eveznünk is kell – makacskodott Mary. – Elég nagy az a hajó. Mindannyian értenek hozzá. Kit érdekel, hogy nem ismerjük őket régóta? Megbízhatóak és ügyesek, ez a lényeg.

Will nem bánta Natet és Bilit. Nat egy Jamie korú, fiatal gyerek volt, aki áhítattal csüggött szavain. Szőke hajával, nagy szemével olyan volt, mint egy kerub, és Will szerette, hogyha ott lebzelt körülötte.

Bilit „vasembernek” csúfolták. Egyetlen hang nélkül tűrte, amikor megkorbácsolták, mert lopott a raktárból, és a végén rezzenéstelen arccal felállt és elsétált. A legtöbbjükkel ellentétben ő igazi, nagypályás bűnöző volt, súlyos testi sértésért és rablásért elítélve. A józan ész azt diktálta, hogy vigyék őt is, hátha konfliktusba keverednek a bennszülöttekkel.

– Igen, Bili és Nat jöhetnek – bólintott. – De Sam Broome minek? – kérdezte, és gyanakvóan nézte Maryt. Szerinte Sam furcsa, zárkózott figura volt, nem szeretett inni, ráadásul sovány volt, mint egy gebe.

Mary azonban az első perctől kezdve, amikor a férfi félholtan feküdt a parton, rokonszenvet érzett iránta. Rendszeresen látogatta a betegeknek felállított sátorban, és összebarátkoztak. Szerette úriemberhez méltó viselkedését, tartózkodó természetét, és roppant hízelgőnek találta, hogy a férfi kétségkívül rajongott érte.

A sovány, kesehajú Samet még jóindulattal sem lehetett jóképűnek nevezni, ám karakteres arcából, savószínű szeméből elszántság tükröződött. Ráadásul gyakorlatias volt, kiváló ács, és lehetett rá számítani. Marynek leginkább biztonsági tartalékként volt szüksége rá, arra az esetre, ha Will elhagyná.

Szerette volna, ha nincsenek fenntartásai Will-lel kapcsolatban. Sok szempontból ő volt a lehető legjobb férj. Marynek viszont minden eshetőségre fel kellett készülnie. Ha eljutnak egy biztonságos kikötőig – márpedig eltökélt szándéka volt, hogy igenis eljutnak –, nem volt rá garancia, hogy a siker nem száll majd Will fejébe. Szerette az italt, de kötekedővé vált tőle, és gyakran került bajba miatta. Marynek erre az esetre is fel kellett készülnie, nem tehetett kockára a saját és két gyereke életét a bizonytalanért. Tudta, hogy ha Will-lel valami történne, Sam Broome-ra mindig számíthat.

– Samre szükségünk lehet – jelentette ki határozottan. – Ha emlékszel, rendes szakmája is van: ács. Nyugodt, jó természetű ember, mindenkivel jól kijön.

Will szívott egyet a fogán, mintegy jelezve, hogy nem ért egyet, de nem szólt semmit.

A következő napokban Will mindegyik kiválasztottat meghívta magukhoz, egyesével, a kunyhóba, és elmondta nekik a tervet, de azt nem, hogy kik vannak még benne. Kivétel nélkül mindannyian ujjongtak örömükben, hálálkodtak, hogy őket is beveszik a tervbe, és megígérték, hogy próbálnak hozni ezt-azt a készletbe. Amíg Will elmondta, hogy nagyjából miről is van szó, Mary egyszer sem avatkozott közbe, csak akkor lépett elő, amikor már éppen indulni készültek.

– Esküdj meg, hogy senkinek sem szólsz egy szót sem! – követelte határozottan. – Sem a legjobb barátodnak, sem a feleségednek, sem senkinek. Ha megteszed, és miattad lebukunk, megöllek, megértetted?

Bili Allen és William Moreton úgy vélték, Willnek elment az esze, hogy egy nőt és két kisgyereket is magával akar vinni egy ilyen veszélyesnek ígérkező útra. Bár általában szótak, ha nem tetszett nekik valaki, Mary előtt most mind a ketten hallgattak. Ám hallván, micsoda hévvel beszél, és mivel látták tekintetében a jeges elszántságot, hamar kitalálták, hogy Mary nem csendestársként vesz részt a kalandban. Bár az asszony egyetlen hanggal sem utalt rá, mindenki tudta, hogy a szökés az ő ötlete, és amit mondott, azt teljesen komolyan gondolta.

A titkos raktár a kunyhó alatt február végére szinte teljesen megtelt étellel. A telep különböző pontjain pedig két régi puskát, töltényeket, horgonyt, különféle szerszámokat, edényeket, vízhordót rejtettek el, valamint gyantát, amivel majd megfoltozzák a hajót, ha netán kilyukadna. Úgy tervezték, amikor a *Waaksam-heyd* elhajózik Angliába, ők is rögtön indulnak, hiszen akkor nem tudják üldözőbe venni őket, mert nem lesz mivel.

Bennelong készségesen beleegyezett abba, hogy azon a bizonyos éjszakán kiússzon a kutterhez és kivontassa a partra. Most már nem maradt más hátra, mint elhozni az iránytűt és a szextánst Smithtől, és kifizetni érte az árat, amit Will kialkudott.

Will könnyen megszerezte a pénzt. Az elmúlt két évben sikerült valamennyit megspórolnia, mert itt aztán tényleg nem volt mire költeni. A többi a halért kapta cserében, ahogy a rejtékhelyen lapuló sózott disznóhúst, rizst és lisztet is. A katonák boldogan vásároltak tőle, hiszen Willhez hasonlóan ők sem tudtak mihez kezdeni a pénzzel. A halat aztán többnyire itálra cserélték, és a tisztek, akiktől kapták, nem nagyon kérdezősködtek.

Detmer ragaszkodott hozzá, hogy a cserét Maryvel bonyolítsa le, szerinte úgy kisebb a kockázat. Az, hogy a pénzt a tiszta ruha közé, a szextánst és az iránytűt a szennyes közé rejtse, talán valóban is nem rossz ötlet, Willnek mégis voltak fenntartásai. Arra gondolt, hogy veszi ez ki magát a többiek előtt, elvégre ő tartotta kézben az ügyet, nem a felesége. Attól félt, mi lesz, ha a többiek rájönnek, hogy az egészet Mary találta ki.

Will akkor is ezen tépelődött, amikor egyik délután halászni indult. Előző estére szeretett volna mindenkit összehívni, hogy pontosítsák a részleteket, ám Mary hallani sem akart róla. Kijelentette, hogy ennyi ember biztosan szemet szúrna valakinek, még a végén megerősítenék az őrséget, így a jövőben is csak legföljebb három- vagy négyfős csoportokban találkozhatnak. Mindennek a tetejében James Martin, Will legközelebbi barátja Mary pártjára állt, és ez Willnek nagyon rosszulesett.

Will már a kutteren volt, hat másik férfival, akiket aznap mellé rendeltek, és éppen indulni akartak, amikor Bennelong tűnt fel a parton a nővérel és három gyerekkel, köztük Charlotte-tal. Amikor Bennelong integetni kezdett, hogy jönnének ők is, Will első gondolata az volt, hogy nem. Nem szerette, ha túl sokan sertepertélnek a fedélzeten, és egyébként is harapós kedvében volt. De Charlotte legalább szokna a hajót, és ha nemet mond, talán Bennelong annyira megsértődne, hogy a végén még a szökésben sem segítene. Így Will nem tehetett mást, kénytelen-kelletlen beleegyezett.

Kellemes nap volt, sokkal hűvösebb, mint az utóbbi időben, és ahogy kiértek a nyílt tengerre, Will rosszkedve egy csapásra elmúlt. A következő percben Bennelong észrevett

egy csoport madarat, amelyek az öböl nyugati oldalánál köröztek, és izgatottan mutogatni kezdett. Will megértette, azt próbálja jelezni, hogy egy nagy halraj úszhat a közelben.

Igaza is lett, mert alig bírták kihúzni a hálót, annyi hal hemzsegett benne. Az utóbbi néhány hétben ez volt a legjobb fogás.

Will elismerően megveregette Bennelong hátát, és megdicsérte, milyen derék egy fickó.

– Derék fickó – ismételte Bennelong arcán széles vigyorral, ami látni engedte szabályos fehér fogsorát. – Neked van rum derék fickónak?

– Én is iszom veled – nevetett Will, és kézzel-lábbal próbálta elmagyarázni, hogy később majd ünnepelnek. Ekkora fogásból neki is sok jut, és egyébként is, már olyan régen rúgott be, éppen itt volt az ideje.

Már útban voltak visszafelé a lehető legjobb hangulatban, nevetgéltek és áldották a sorsot a nagy szerencsájuk miatt, amikor hirtelen egy erős szélhökés kis híján fellökte Willt. A kutter felgyorsult, teljes sebességgel száguldott a sziklák felé, és Will egy pillanatra elvesztette felette az irányítást. A hajó megbillent, a fedélzetet víz árasztotta el. Ha nincsenek olyan sokan, bizonyára könnyen úrrá lett volna a helyzeten, de a két fegyenc, mindkettő tapasztalatlan, ahelyett hogy segített volna, pánikba esett, így a hajó végül felborult, és mindenki a tengerbe zuhant.

Will azonnal Charlotte után kapott, ám John, a legénység egyik tagja, már a karjában tartotta. A kislány zokogott a soktól, de más baja szemmel láthatóan nem történt. Bennelong nővére odavetett a testvérének egy valószínűleg nem túl kedves megjegyzést, majd hátán a gyerekeivel elúszott a part irányába.

– Fogom Charlotte-ot – kiáltotta John. – Te törődj a többiekkel!

Bennelong ott maradt, amíg Willnek és az öt másik férfinak, akik közül csak ketten tudtak úszni, sikerült megkapaszkodnia a hajó oldalában, majd otthagyta őket, hogy segítséget szerezzen. Will köhögő, prűszkölő társai mellett maradt, és teljes erejéből káromkodott. Tudta, hogy Phillip kapitány dühöngeni fog, mert elvesztette az egész fogást, és megrongálta a hajót, ám ami még ennél is rosszabb, lehet, hogy a szökést is el kell halasztaniuk.

Bennelong ezalatt partot ért, riasztotta a barátait, akik kenuikkal máris indultak. Néhányan a legénység tagjait mentették ki, mások az evezőket és az egyéb felszereléseket gyűjtötték össze, egy harmadik csoport pedig kötelet hozott, amit Will a hajótesthez rögzített, hogy ki tudják vontatni a partra.

Estefelé, amikor Will hazaért Charlotte-tal, látta, hogy Mary már értesült a történetekről. Arra számított, hogy dühös lesz, kiabálni fog, és felkészült rá, hogy ő sem marad adósa. Ehhez képest Mary szinte csak Charlotte-tal foglalkozott, ami Willt még jobban felbőszítette.

Kivette a kislányt a férfi kezéből, és egy pokrócba bugyolálta. – Na, na, nincs semmi baj – mondta, amikor Charlotte újra sírni kezdett. – Mindjárt jobban leszel, ha már nem fázol annyira. De most már tényleg meg kell tanítanom téged úszni, rendben van?

– Ez az. Nagyszerű. Vigasztald csak, dédelgesd – fröcsögött Will. – Velem ne is törődj! Lehet, hogy ezért most megint megkorbácsolnak. A szökést viszont elfelejtheted.

Will tudta, hogy a viselkedése teljesen ésszerűtlen. De úgy érezte, beleőrül a gondolatba, hogy pont a cél előtt foszlik semmivé minden reményük.

Will ruhája hamar megszáradt a szélben, ám a hideg mégis a csontjáig hatolt. Abban is biztos volt, hogy az irigyei most aztán örülnek balszerencséjének.

– Ne legyél már ilyen ostoba! – korholta Mary, és megvető pillantást vetett a férfitra. – Miért korbácsolnának meg? Baleset volt.

Felesége éles szavait Will úgy értelmezte, Marynek teljesen mindegy, hogy vele mi

lesz. A harag és a neheztelés, amit már hetek óta magába fojtott, egyszerre fellángolt, és akkora pofont kevert le Marynek, hogy az ölében ülő Charlotte-tal mind a ketten a földre zuhantak.

– Te számító rohadt kurva! – üvöltötte. – Téged önmagadon kívül senki más nem érdekel.

Charlotte zokogott, ám Mary abban a pillanatban felpattant a földről, és felkapta a kislányt. Eszébe sem jutott elmenekülni, hanem villámló tekintettel mérte végig Willt.

– Ezt a pofont most betudom a megrázkódtatásnak – mondta megvetően. – De ha ez még egyszer az életben előfordul, ne is álmodj arról, hogy másodszor is ilyen megértő leszek.

Will még sosem emelt kezét nőre, és már az ütés pillanatában is nagyon szégyellte magát. Ám mivel Mary nem sírt, és nem úgy viselkedett, ahogy egy rendes asszonyhoz illik, nem kért bocsánatot. Ehelyett sarkon fordult és kicsörtetett a kunyhóból.

Amikor jóval később hazatért, annyira részeg volt, hogy bezuhant az ajtón és elterült a földön. Mary a sötétben feküdt, nem aludt, de nem kelt fel, hogy segítsen a férfinak. Gyanította, hogy Will nem azért jött haza, mert annyira akart, hanem mert a lába valahogy ösztönösen idehozta. Kíváncsi volt, honnan szerezte az italt, és a hatása alatt vajon milyen titkokat árult el hallgatóságának.

Mary képtelen volt elaludni, annyira rosszul érezte magát. Willnek eszébe sem jutott, hogy mit érezhetett, amikor meghallotta, hogy felfordult a hajó, és menynyire megijedt, hogy Charlotte megfulladt. A következő órában ráadásul semmi hírt nem kaptak, és azok után, amin akkor keresztülment, kit érdekelt, hogy mi lesz a szökéssel.

Ám amint kiderült, hogy Charlotte-nak nem esett bántódása, még tisztábban látta, milyen borzalmas is ez a hely. Mialatt a parton várakozott, volt ideje körülnézni. Ott állt előtte a kolónia a maga teljes valóságában: egy nyomortelep, amit emberi mivoltuktól megfosztott férfiak építettek fel véres verejtékükkel. Bármerre nézett, szépségnek nyomát sem látta. Minden visszataszító volt a kezdetleges épületektől és a derestől a sivár, máris túlszűfolt temetőn át a fegyencekig, akik mindannyian itt fognak elpusztulni. Az egész jellegzetes bűz járta át, ürülék és rothadó étel szaga, a reménytelenség és a megalázottság légköre.

Ezen a helyen nem lehet gyerekeket nevelni. Hogy tudná felvenni a harcot a mocsok, az aljasság, a szégyen és a teljes kilátástalanság ellen? Hogy taníthatná meg a gyerekeket arra, hogy lopni bűn, amikor itt a lopás a túlélés egyetlen módja? Hogy mondja nekik azt, hogy ne paráználkodj, amikor a legtöbben csak abból merítenek egy kis vigaszt? Majdnem minden gyerek fattyú volt, és a legtöbb anya nem tudta pontosan, ki is az apa. Pár év múlva ezek a gyerekek akaraton kívül akár vérfertőzést is elkövethetnek.

A hely Mary minden érzékét sértette. Undorodott a részeg handabandázástól, a vandalizmustól, a lustaságtól, a betegségektől és a butaságtól. Fülét nap mint nap a legmocskosabb szavak és az emberi nyomorúság legkegyetlenebb hangjai ostromolták. A szagoktól hányinger kerülgette. Itt még a tapintás, az érzékelés legintimebb módja is eltorzult. A fa göcsörtös volt és tele szálkával, ami lágy, zöld fünek tűnt, igazából hegyes volt, mint a tű; bőre, ahogy Willé is, száraz volt és durva, viszketett a bogárcsípéstől, és gyakran támadtak rajta kelések.

Annyira hiányzott neki a sok apró dolog, amely a mindennapi élet része volt otthon, Foweyban. A frissen sült kenyér illata, a levendula, a rózsza és a szegfű illata a kertekben. Egy bögre hideg tej, a tiszta fehérnemű, ami még nyirkos és jó szagú, mert kint száradt a levegőn. A szappan illata fürdés után, a tollal bélelt puha matrac, vagy a függönyök, ahogy meglebbenek a szélben.

Kizárólag a gyerekei emlékeztették arra az életre, amit maga mögött hagyott. Az ő bőrük még mindig selymes volt, hangjuk lágy és dallamos, leheletük friss, mint a

forrásvíz. Egyedül rongyos ruhájuk miatt különböztek a jobb sorsra született gyerekektől. Ahogy azonban nem remélhette, hogy örökre kisgyerekek maradnak, abban sem bízhatott, hogy sikerül megvédenie őket a romlástól. Hamarosan látnak majd korbácsolást, üzekedést a bozótban, részegeskedést, és azt fogják gondolni, ez a természetes. Anélkül, hogy valami szépet, valami emberit látnának maguk körül, honnan fogják valaha megtanulni a különbséget a jó és a rossz között?

Charlotte és Emmanuel nem követett el semmit, ám attól, hogy az anyjuk fegyenc volt, ők maguk is azzá váltak. Hacsak nem menti ki őket innen, a bélyeget majd az ő gyerekeik és a gyerekeik gyerekei is viselni fogják majd. Nem engedheti, hogy ez megtörténjen.

Másnap reggel Mary felkeltette a gyerekeket, megszojtatta Emmantuelt, és Charlotte-nak pirított egy kis kenyeret, de Willt nem ébresztette fel. Férje még mindig ugyanott feküdt a földön, ahova előző este zuhant, és a kunyhó rumszagtól bűzlött.

Mialatt sorra járta a tisztí házakat a szennyesért, hallotta, ahogy megszólal a munka kezdetét jelző dobszó. Bár elgondolkozott azon, hogy ez a jövőben vajon Willt is érinti-e, most, hogy nincs a kutter, nem állt szándékában visszamenni érte.

Hátán éppen egy nagy zsák szennyest cipelt, csípőjén Emmanuellel egyensúlyozott, Charlotte pedig előtte bukácsolt, amikor Tench a nevét kiáltotta. Hetek óta nem látta a főhadnagyot, még messziről sem, mert a férfit munkája Rose Hillhez kötötte. White doktor házából jött, és Mary úgy gondolta, az egész éjszakát ott tölthette.

– Hogy van Charlotte? – kérdezte Tench, ahogy közelebb ért. – Hallottam, tegnap ő is ott volt a hajón.

– Már el is felejtette – mondta Mary. – Én azonban megjártam a poklot, amíg kiderült, hogy nincs semmi baja.

– És Will? Vele mi van?

– Éppen most alussza ki – felelte, és Tenchre bízta, hogy találja ki, vajon a baleset okozta megrázkódtatásra gondol, vagy pedig az itálra. – Vagy legalábbis aludta, amikor eljöttem.

– Már ma elkezdik a javítást – mondta Tench, és a part irányába nézett. – Willnek is ott lenne a helye.

– Javítást? – Mary szíve nagyot dobbant.

Tench elmosolyodott, és megsimogatta Emmanuel arcocskáját. – Persze. Phillip kapitány újra használni szeretné, amilyen hamar csak lehet.

– Haragszik Willre? – kérdezte Mary.

– Miért haragudna? – ráncolta Tench a homlokát. – Hunter kapitány látta az egészet, és jelentette. Bárkivel megtörténhetett volna, sőt magával Hunterrel meg is történt a Sinuson a Norfolk-szigetnél. A kormányzót igen meghatotta, ahogy Bennelong és a barátai segítettek a mentésben.

– Will azt hiszi, hogy megkorbácsolják – mondta Mary fojtott mosollyal.

– Akkor megyek és megkeresem – válaszolta Tench. – Semmi oka a félelemre, úgyhogy jó lesz, ha beleveti magát a munkába.

Mary egy darabon elkísérte Tenchet, és megvitatták, hogy Bennelong egyszer régebben is segített, amikor Phillip kapitányt megsebesítette egy bennszülött dárdája.

– Abban reménykedem, hogy nemsokára őszinte barátság alakul ki köztünk és az őslakosok között – mondta Tench.

Mary általában osztotta a férfi nézeteit, ma azonban, kissé elbizonytalanodva saját félelmeitől és kétségeitől, csak arra tudott gondolni, hogy Tench naiv, sőt egyenesen nevetséges.

– Pedig nem így lesz – mondta. – Szerintem közel az idő, amikor a kormány ki fogja irtani az összes bennszülöttet, mert nem illenek bele az elképzeléseibe.

Tench megrökönyödve hallgatta. – Ugyan már, Mary, miket beszél!

– Pedig pontosan ezt csinálják mindenkivel, akinek más az értékrendje, mint nekik – válaszolta Mary dacosan. – A gazdagok és hatalmasok így gázolnak át a kevésbé szerencséseken. Tényleg azt hiszi, hogy ha majd letöltöttük a büntetésünket, a múltunkat szépen elfelejtik? Szerintem itt az ország mindig is két részből fog állni. A foglyok, a bennszülöttek és a volt foglyok a társadalom alján, maguk pedig a tetején.

– Nem tudom, kiket ért azon, hogy „maguk” – válaszolta Tench megbántódva. – Minden ember egyenlőnek születik. Egyéni döntések során múlik, hogy valaki kiemelkedik vagy elbukik.

– Csak kicsit könnyebb kiemelkedni úgy, ha valaki művelt, iskolázott, és áll mögötte egy gazdag család, aki terelgeti az útján – csattant fel Mary. – Mi, fegyencek a maguk szemében semmiben sem különbözünk a rabszolgáktól. Minél többünket küldenek ide, annál vonzóbb lesz ez az ország a gazdagok számára. Biztos vagyok benne, hogy nemsokára tömegestül jönnek Angliából, vonzza őket ez a rengeteg gazdátlan föld, és akkor ki fog rajta dolgozni, ki fogja megművelni? – Mary szünetet tartott, és abban bízott, hogy a férfi őszintén válaszol. Ám Tench nem felelt, csak szomorúan, értetlenül nézett rá.

– Hát persze hogy mi, fegyencek – jelentette ki Mary. – Ki más! És ne is próbáljon meg tiltakozni, mert maga is pontosan tudja, hogy ez fog történni. Igen, vannak biztos olyanok is, akiket tényleg felháborít, hogy a feketéket ingyen dolgoztatják Amerikában. De az kit érdekel, hogy mi történik egy csoport elítélt bűnözővel?

Tench teljesen összezavarodott. Mary még sosem beszélt vele ennyire keserűen.

– Azt gondoltam, maga itt boldog Will-lel és a gyerekeivel – válaszolta bizonytalanul.

Ahogy kimondta, abban a pillanatban tudta, hogy ugyanúgy gondolkozik, mint a többi tiszt: a fegyenceknek nincsenek mélyebb érzései.

– Boldog! – nevetett fel Mary gúnyosan. – Hogy lehetnék boldog, amikor Charlotte sír, annyira éhes? Amikor minden percben attól rettegek, milyen élet vár majd a gyerekeimre? Ők nem követtek el az égvilágon semmit, és mégis életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték őket is.

– Annyira, de annyira sajnálom! – Tench hangja megremegett, szeme könnybe lábadt. – Azt kívánom...

– A kívánságok nem válnak valóra – szakította félbe Mary. – Az imákat pedig senki nem hallgatja meg, legalábbis az olyanokét, mint én, nem. Senki másra nem számíthatok, csak magamra.

Mary ezek után lement a tengerhez kimosni a tisztok szennyesét, Tench viszont még egy ideig ott maradt, és az asszony szavain töprengett. Tehetetlennek érezte magát, és feleslegesnek, mert a szíve mélyén tudta, hogy Marynek teljesen igaza van. Amikor majd a *Scarborough*, a *Surprise* és a *Neptune* visszatér Angliába, kit érdekel majd, hogy hány fogoly halt meg útban a büntetőtelep felé, vagy hányan pusztultak már el a kolónián? Gyanította, hogy senkit. Ugyanakkor több ezren várják izgatottan a híreket a természeti adottságokról, és hogy mennyiért lehet itt földhöz jutni. Lesznek, akiknek kedvét szegi a sok nehézség, de a spekulánsok majd beleszámítják az ingyenmunkát is, ugyanúgy, ahogy ezt Amerikában is tették, és belevágnak a nagy lutribá.

Tench nézte, ahogy Mary leülteti Emmanuelt Charlotte mellé a földre, majd pedig letérdel, és nekilát a mosásnak. Erről eszébe jutott első találkozásuk a *Dunkirkön*, és hogy a lányt mennyire felháborította a hajófenék mocskos állapota.

Mary tényleg lenyűgöző teremtes volt. Mindig minden helyzetből megpróbálta kihozni a lehető legjobbat. Sok, hozzá hasonlóan fiatal és okos nő egyszerűen feladta. Barátnője, Sarah ma már egy részeges lotyó volt, ahogy a *Charlotte* legtöbb életben levő utasa. Heten már meghaltak, és szerinte elsősorban nem a körülmények miatt, hanem feladták a reményt, hogy a dolgok valamelyest is javulhatnak.

Mindannyiukat őszintén sajnálta, de azt, hogy a nemrég még bátor és optimista Mary is így gondolkozzon, egyszerűen elviselhetetlennek tartotta.

A főhadnagy nem értette, miért képtelen összeszedni a bátorságát, és megmondani neki, mit érez iránta. Miért képtelen félresöpörni magasröptű terveit a jövőről, és rábírní, hogy hagyja ott Willt, és menjen vele? Más tisztek, mint például Ralph Clark, ágyasokat tartottak, miközben Clark felesége, akit saját bevallása szerint nagyon szeretett, otthon várt rá. Nem is lenne olyan nehéz. Will büntetése majdnem lejárt, boldogan indulna innen az első hajóval, és vissza sem nézne.

Bármennyire akarta is Tench Maryt, képtelen volt lépni. Túlságosan kötötték a konvenciók: sosem tudná elvenni egy másik férfitől a feleségét és gyerekeit. Nem foszthatja meg az asszonyt a házasság biztonságától. Ráadásul a saját családja és a barátai is ízekre szednék otthon, ha kiderülne Mary múltja.

Amellett csak áztatja magát, ha azt hiszi, Mary is ugyanúgy érez, ahogy ő. Soha nem tett utalást rá, hogy több lenne köztük pusztá barátságnál.

Nézte, ahogy az asszony karcsú alakja a víz fölé hajol, és teste minden egyes porcikájából áradt az erő és az elszántság. Meg fogja találni a kivezető utat. Tench biztosan tudta, hogy Marynek nem az a végzete, hogy mások rabszolgája legyen.

Tizenegyedik fejezet

1791

– Elhoztad a pénzt? – kérdezte Detmer Smith erős holland akcentusával.

Mary bólintott, és átnyújtott egy batyut, benne a tiszta ruhával. – Az egyik zsebkendőbe kötöttük – suttogta, és megpaskolta a zsák szennyest, amit a férfi cipelt. – Itt vannak?

Március 26. volt, Smith két nap múlva indul vissza Angliába Hunter kapitánnyal és legénységével az elsüllyedt *Sinusról*.

A délelőtt közepén a kikötő zsúfolt volt és zajos. Detmer matrózai ivóvízzel teli hordókat görgettek fel a rámpán a hajóra, a rakparton katonák járőröztek, az új raktárépületen fegyverek dolgoztak, akik irdatlan hangerővel kalapáltak és fűrészelték, néhány asszony pedig, akik a tiszti házaknál takarítottak, éppen hazafelé tartottak a munkából, és nagy hangon vitatták meg a nap eseményeit. A kikötő ezenkívül tele volt gyerekekkel, félmeztelen utcakölykökkel, akik a berakodásra váró ládák között fogócskáztak, sőt a vakmerőbbek még fel is másztak rájuk. Időnként valaki rájuk rivallt és leparancsolta őket, akkor villámgyorsan eltűntek, akár a patkányok a csatornában, néhány perc múlva azonban ismét ott lábatlankodtak.

A kuttert helyrepofozták, pont ahogy azt Tench jósolta. Sőt a baleset valóságos jótéteménynek bizonyult, mert a hajó így sokkal jobb állapotba került, mint előzőleg volt.

– Igen, minden, amit kértél. A szextáns és az iránytű. Sosem csapnálak be, Mary – felelte Detmer, és bár elmosolyodott, látszott, hogy bántotta a feltételezés. – Iszol még velem egyet búcsúzóul a hajómon?

– Nem tehetem – válaszolta Mary, és óvatosan körülnézett. Pontosan tudta, hogy Detmer hajóját árgus szemmel figyelik annak köszönhetően, hogy néhányan nemrég megpróbáltak elrejtőzni a *Scarborough* fedélzetén, amikor az elhagyta Sydneyt. A hajó még jóformán ki sem futott az öbölből, máris felfedezték a szökevényeket, akiket azonnal partra tettek. Azóta azonban a katonaság jóval alaposabb. A távolban néhány tiszt éppen most indult el a kormányzó házából, és Mary tudta, jobb lesz, ha minél előbb eltűnik a kikötőből, hogy még a gyanú árnyéka se vetülhessen rá.

– Bárcsak többet tehetnék érted! – sóhajtotta Smith. – Ha nem itt találkozunk, hanem bárhol máshol a világon, tudom, hogy ez az egész máshogy alakul!

Mary elpirult, és lesütötte a szemét. Sosem tudta, hova tegye a hollandot és udvarlásnak is beillő megjegyzéseit. Voltak napok, amikor elhitte, hogy Detmer valóban mély érzéseket táplál iránta, különben miért vállalna ekkora kockázatot. Máskor viszont úgy érezte, ő sem más, mint egy bábu Smith játszmájában, amit Phillip kapitány ellen folytatott.

– Nézz rám, Mary! – szólalt meg a férfi. Hangja lágy volt és szenvedélyes.

Mary belenézett a holland kék szemébe, és egész teste beleborzongott, annyira kívánta a férfit. Smith ma még vonzóbb volt, mint egyébként: világos haját lenyírta, megborotválkozott, hófehér inge pedig makulátlanul ragyogott. Még hosszú szárú csizmáját is kisuvikszolta, Mary pedig eljátszott a gondolattal, hogy mindezt talán érte tette.

Ugyanakkor maga is megdöbbszent azon, hogy már megint sikerült beleszeretnie egy olyan férfiba, aki ennyivel felette áll. Az elmúlt két hónapban egyfolytában Smithről álmodozott, éppúgy, ahogy Tenchről is a kezdetektől fogva. Amíg azonban ez utóbbi mindig különleges helyet tölt majd be szívében, és ösztönösen tudta, hogy a férfi is ugyanígy érez iránta, a hollanddal ez az egész örület nem volt más, mint pusztán fizikai vonzalom.

Mary még soha senkivel nem találkozott, aki ennyire szabad lett volna, mint Smith. Azon sem lepődött volna meg, ha kiderül, ereiben vér helyett sós víz folyik, és tudta, a

férfi akkor igazán boldog, ha a tengeren az elemekkel küzdhet. A holland ugyanolyan mély, ugyanolyan titokzatos volt, mint az óceán, és valószínűleg éppen olyan veszedelmes is.

– Így már sokkal jobb – törte meg a csendet Smith, és elmosolyodott. – Indulás előtt már nem lesz időm, hogy találkozzunk. A tiszta ruhát majd add oda az egyik matrónának.

Mary bólintott, mert úgy érezte, képtelen megszólalni. Bármilyen legyen is az ok, amiért a férfi segít nekik, vele kifogástalanul és a legnagyobb tisztelettel viselkedett. Nem zsarolta, nem erőszakoskodott, hanem mindig úgy bánt vele, mint egy előkelő hölgygel, nem pedig egy fegyenczel. Örökké a lekötelezettje marad.

– Nagyon féltetek téged és a gyerekeket is – folytatta Smith halkán, szinte suttogva. – Remélem, Isten megsegít, és sikerülni fog.

– Ha az akaraterő bármennyit is számít, meg fogjuk csinálni – felelte Mary, majd habozott egy kicsit. Annyira szerette volna elmondani a férfinak, hogy milyen hálás neki és mi mindent érez iránta, ám attól félt, hogy ha belekezd, biztosan elbőgi magát, az meg nem vezet semmire. – Az isten áldjon meg, Detmer. – sikerült végül valahogy kinyögnie.

– Téged is – felelte a férfi gyöngéden. – Nem felejtetek el, és figyelni fogom a híreket. Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz majd veletek.

Kicsérélték a csomagokat, és Smith keze néhány másodpercre megpihent Maryén.

– Mennem kell – mondta végül a nő, és hátrébb húzódott. – Holnapra kész a mosás. Hozom.

Március 28-án, délután két órakor, Mary és Will a parton álltak, és némán nézték, ahogy a *Waaksamheyd* vitorlát bont, és lassan kihajózik az öbölből. Körülötte madarak keringtek, és hallatszott, ahogy a szél tépi, rángatja a vitorlákat.

A telep többi lakója kicsit messzebb, a kikötőből nézte az indulást, majdnem mindenki ott tolongott. Nevettek, integettek, kurjongattak a távolodó hajónak, és Mary még Phillip kapitányt is felfedezte a tömegben. Furcsamód életében ekkor érzett először némi rokonszenvet a kormányzó iránt.

Bizonyára most azt kívánja, hogy bárcsak ő is a fedélzeten lehetne, útban Anglia felé, ahogy Hunter kapitány, gondolta a nő. Hunter a barátja volt, és sok mindenben mentek együtt keresztül. Sok szempontból Phillip is ugyanolyan fogoly volt, mint bármelyikük, csak őt a becsület és a kötelességtudat láncolta ide, ehhez a sivár, reménytelen vidékhez. Most, hogy a szökés küszöbén álltak, Mary egyszerre megértette, hogy a kapitány valójában jó ember. Mindig emberséges volt és igazságos, sikerült megőriznie a méltóságát, pedig a körülmények legtöbbször ellene játszottak. Mary most, mintegy búcsúzóul, tiszta szívéből sok szerencsét kívánt a kapitánynak.

– Már csak hét óra, és úton leszünk – szólalt meg Will, és a hangja egy egész kicsit megremegett.

Mary érezte, hogy férje éppen azon morfondírozik, mi lesz, ha elkapják őket. Az sem kizárt, hogy akkor tényleg akasztófára kerülnek, vagy ha nem, akkor is biztos, hogy megkorbácsolják, és láncra verik mindannyiukat. Annak ellenére, hogy a tervük kiváló volt, ők pedig rendkívül óvatosak és körültekintőek, bárki kihallgathatta és beárulhatta őket.

Mary Will tenyerébe csúsztatta a kezét, és megszorította. Ő is félt, bár nem önmaga, hanem a gyerekek miatt, mert pontosan tudta, hogy az életüket teszi kockára. Mégis úgy érezte, nincs más választása. Ha itt maradnak, mi a garancia arra, hogy nem pusztítja el őket is a következő éhínség vagy járvány, ahogy már annyi más kisgyereket? A szökéssel legalább kapnak egy esélyt. Ha pedig az a sorsuk, hogy vízbe füljanak, legalább mindannyian együtt vesznek oda. Gyorsan, tisztán, kevés szenvedéssel.

– A kutter kiváló állapotban van – jegyezte meg Will, mintha önmagát akarná megnyugtatni. – És az időjárás is nekünk kedvez.

Mary felnézett az égre. Felhős volt, és hacsak hirtelen nem derül ki, nem látják majd a holdat éjszaka. Lágy szellő fújt, de ez teljesen mindegy volt, hiszen úgyszólván az áramlat sodorja majd ki őket az öbölből, mivel az evezők túl nagy zajt csapnának, a vitorlák pedig túl feltűnőek lennének.

– Meg fogjuk csinálni! – jelentette ki Mary határozottan. – Egész biztos vagyok benne!

Este hatra besötétedett, és a következő néhány órában a szökevények egymás után érkeztek, majd némán távoztak Maryék kunyhójából kezükben egy-egy zsák holmival, amit később majd a partra visznek, a megbeszélt találkozóhelyre.

A két kisgyerek ezalatt mélyen aludt. Mary Emmanuel miatt nem aggódott, ha felébred, akkor majd a karjába veszi, Charlotte-tal azonban más volt a helyzet. A kislány egész nap nyűgös volt, nyafogott és hisztériás rohamokat kapott. Nyilvánvalóan érezte, hogy valami készül körülötte, és ha az ágya helyett egy csónakban ébred, lehet, hogy sírógörcsöt kap.

Amikor az utolsó zsák is kikerült a padló alatti titkos raktárból, Mary pedig egyedül maradt az alvó gyerekekkel, reszketni kezdett félelmében. Tudta, hogy Sam Broome hamarosan visszajön érte. Sam viszi majd Emmantuelt, ő pedig Charlotte-t, Will mindeközben pedig a parton várja Bennelongot, aki a hajót hozza.

Ahogy Mary letérdelt az ágy mellé, hogy elmondjon egy utolsó imát biztonságukért, figyelme elkalandozott, és eszébe jutott, hogy az elmúlt három évben ez a kis kunyhó mi mindent is jelentett a számára.

A kunyhó volt a menedéke, az egyetlen hely a szigeten, ahol valamennyire békét és biztonságot talált. Életének legboldogabb perceit is itt élte át: itt szerelmeskedett Will-lel, itt született Emmanuel, és itt követte nyomon Charlotte növekedésének megannyi állomását, első lépéseit, első szavait. Most pedig mindezt odahagyja az ismeretlenért.

– Mary!

Mary rémülten fordult a bejárat felé. Az ajtóban Sam állt.

– Ne haragudj! – suttogta a férfi.

Mary először megijedt, hogy valami baj van, aztán rájött, hogy a barátja csak azt hiszi, imádkozás közben zavarta meg.

– Semmi baj – suttogta, és felegyenesedett. – Bennelonggal mi van?

Sam belépett a kunyhóba, és az alvó gyerekekre pillantott. A pislákoló gyertya fényénél a férfi aszott arcában volt valami halálfejszerű. Sam korántsem az a jóképű, magabiztos férfi, mint Will, ám az a gyengeség, ahogy Charlotte-t és Emmantuelt nézte, meghatotta Maryt.

– Will látta, ahogy a hajó felé úszik – felelte. – Nem tudom, túl sötét van, de Will azt üzeni, hogy gyertek most már.

Mary felemelte Emmantuelt, gondosan betakargatta, majd átnyújtotta Samnek. Felvett az ágyról egy vállra akasztható kendőt, amit maga eszkábált össze némi maradék vászonból, belebugyolálta az alvó kisbabát, majd az egészet Samre erősítette.

– Így szabadon marad a kezed – tette hozzá magyarázatként, nehogy a férfi megsértődjön azon, hogy úgy bánt vele, mint egy szoptatós dadával.

Sam megpróbált mosolyogni, de nem ment egykönnyen. – Félek – suttogta. – Te nem?

Mary megrázta a fejét. Gyomra görcsben állt, teste jeges verejtékben úszott, és nem értette, hogyan is találhatott ki ekkora örültséget. De ezt egyáltalán nem állt szándékában beismerni.

– Megcsináljuk, Sam! Megcsináljuk! – jelentette ki inkább konokul, semmint meggyőződve arról, hogy ez valóban így is lesz, majd pedig visszafordult Charlotte-ért.

Ahogy karjába vette, Charlotte motyogott valamit álmában, feje azonban anyja vállára bukott, és nem ébredt fel. Sam felemelte a takarót, a kislány köré gyömöszölte, amennyire tudta, majd Maryre mosolygott:

– Kész?

- Egy perc – felelte Mary, majd lehajolt, és a kis asztal alól előhúzott egy vászontáskát.
- Ez meg mi? – suttogta Sam, mert hallotta, ahogy valami megzizzen a táskában.
- Édestea-levelek – felelte Mary, és elmosolyodott.
- Csak nem hagyhatom itt az egyetlen dolgot, amit szerettünk ezen a helyen, nem?

Némán kilopakodtak a kunyhóból, és időnként megálltak, hogy ellenőrizték, van-e valaki a közelben. Fenn a táborban néhány tábortűz fénye pislákol, hallani azonban csak az éjszaka megszokott zajait hallották: a rakparton katonák járőröztek, az egyik kunyhóban valaki horkolt, mások köhögtek vagy harákkoltak, a hullámok pedig a partot verdesték. Charlotte mocorogni kezdett anyja karjaiban, Mary azonban szorosabbra fogta a takarót körülötte, hogy ne érje a hideg levegő, és megszorozta lépteit, nehogy lemaradjon Samtól.

Ahogy Mary szeme hozzászokott a sötétséghez, látta, ahogy a kutter a part felé közeledik, előtte pedig Bennelong úszik, szinte beleolvadva a koromfekete éjszakába, csak hófehér fogai villantak meg néha.

Mary tudta, hogy ha bárki is felfedezte tervüket, annak néhány percen belül ki kell derülnie. Füle belesajdult az erőlködésbe, olyan feszülten figyelte, nem hall-e lábdobogást, izmai pattanásig feszültek, és minden másodpercben puskaropogásra számított. Amikor Will hirtelen előlépett egy bokor mögül, azt hitte, összeesik rémületében. Az egész annyira hátborzongató volt: a sötét part, a nyolc mozdulatlanul álló férfi, mint nyolc fekete szobor, körülöttük pedig a csomagok, mint megannyi nagyobbacska kő. Senki sem szólt egy szót sem, mindenki némán figyelte a közeledő hajót.

Will belegázolt a vízbe, aztán majdnem olyan nesztelenül, mint Bennelong, beúszott, hogy segítsen közelebb vontatni a kuttert. A hajó megállt, tőlük mindössze néhány méter távolságra, aztán James Martin is a vízbe gázolt, felmászott a fedélzetre, majd jelt adott a többieknek, hogy hozhatják a csomagokat.

Mary idegei ekkorra már pattanásig feszültek, és minden apró zajt hatalmas robajnak vélt. Gyengéden ringatta kislányát, nehogy véletlenül felébredjen, és nem értette, hogy a többiek mit pizmognak annyit a pakolással.

– Megfogom, add ide – súgta William Moreton Marynek, és kinyújtotta a karját. – Te menj és szállj be.

Eljött a perc, amitől Mary leginkább rettegett. Biztos volt abban, hogy amint elengedi, Charlotte azonnal felébred, de azt is tudta, hogy máskülönben képtelen lesz bemászni a hajóba. William azonban gyengéden karjába vette a kislányt, mintha saját gyerekéről lenne szó, majd bólintott Marynek, hogy induljon.

Mary felfogta a szoknyáját, némán belegázolt a vízbe, és ahogy a fedélzeten volt, máris nyúlt a kislány felé, hogy William Moreton is felszállhasson, őket pedig Sam Broome követte Emmanuellel karjában.

Bennelong vigyorgott, foga és szeme néha megvillant a sötétben, és tartotta a hajót erősen, amíg a többiek is sorjában felmásztak, kezükben az olajos ruhába bugyolált fegyverekkel. Will a kormány mellé ült, két oldalára Nat Lilly és Jamie Cox, utoljára pedig Bili Allén. Bennelong ekkor egy nagyot taszított rajtuk, és elindultak.

Bennelong egy darabon mellettük úszott, tolta maga előtt a hajót, amit végül egy áramlat elkapott és lassan kifelé sodort az öbölből. Ekkor bennszülött barátjuk elengedte a kuttert, búcsút intett nekik, majd pedig eltűnt a sötétségben, némán, akár egy hal.

Mary mindeközben dermedten szorította magához a gyerekeket, és annyira reszketett a félelemtől, hogy szinte levegőt sem mert már venni.

Ezután az idő csigalassúsággal haladt előre, hosszú, végtelennek tetsző órákon keresztül siklottak a vízen, míg végre felderengett előttük a két Csúcs, mint két egyforma fekete ikerhegy, bár a valóságban legfeljebb három óra telhetett el. Mindenki néma csendben lapított a hajóban, rettegve, hogy ha az őrszem meglátja vagy meghallja őket,

azonnal riadót fúj vagy lövéseket ad le.

Majd egyszer csak a sodrás erősebb lett, az áramlat felkapta a súlyosan megterhelt hajót, és szinte átröpítette a két Csúcs közötti szoroson, Will pedig teljes erőből küzdött a kormányval, nehogy elveszítse az uralmat a hajó felett. Charlotte közben felébredt, és álmélkodva nézett körül.

– Vitorlát fel! – suttogta Will. – Sikerült! Megcsináltuk!

A vitorla kibomlott, a szél belekapott, és hirtelen száguldani kezdtek, még a hold is előbukkant egy vastag felhő mögül, mintha csatlakozni akarna hozzájuk az ünneplésben. James Martin, mindannyiuk közül a legnagyobb hangú, harsányan felnevetett, és hamarosan a többiek is csatlakoztak hozzá.

– Szabadok vagyunk! – ismételte Will remegő hangon, mint aki el sem akarja hinni.

– Szabadok vagyunk, az úristenit!

Mary képtelen volt bármit is mondani, csak némán mosolygott maga elé. Egy pillanatra visszanézett, de nem látott semmit, csak a két komor, fekete sziklát és a szorost, amin keresztüljöttek.

Egy csepp szomorúságot sem érzett, hogy soha többé nem látja a Sydney-öblöt, nem volt az a melankolikus természet. Most már csak a jövő, csak az számított, semmi más. Hirtelen azonban bevillant agyába egy kép: Tenchet látta maga előtt, amint a házában alszik, és ettől összeszorult a szíve.

Sosem látta, és most már nem is fogja látni, ahogy a férfi alszik, borotválkozik, mosakodik, öltözik, vetkőzik. Számára Tench most már mindig piros zubbonyban, fehér bricseszenben és hosszú szárú, fényes csizmában rója majd a rakpartot. Viszont soha nem fogja elfelejteni szelíd, barna szemét, keze tapintását, amikor nagy néha az övéhez ért, és a sok apró, kedves gesztust, amit az évek során tőle kapott.

Ha valamit, akkor azt az egyet őszintén sajnálta, hogy nem búcsúzott el a főhadnagytól, és egyszer sem mondta meg neki, hogy mennyire szereti. De teljesen felesleges volt ezeken a dolgokon morfondírozni, Tench sosem segített volna a szökésben. Mary még egy utolsó pillantást vetett hátra, és búcsúzóul néma üzenetet küldött Tenchnek a széllel, mert tudta, hogy ők ketten soha többé nem találkoznak. Azután visszafordult, és boldogan, teli torokból beleordított a szabadságba.

Amíg fogalma sem volt arról, hogyan jutnak majd el egészen Kupangig, már az is éppen elég volt, hogy a terv idáig működött, és kijutottak a kikötőből. Végignézett a többiekre, a nyolc diadalmas arcon, és tudta, hogy a maga módján győzelmet aratott. Lehet, hogy sosem tanul meg írni és olvasni, ahogy navigálni sem, legalábbis úgy nem, ahogy Will tud, és talán soha, egyik férfi sem fogja elismerni, hogy a szökést valójában ő tervelte ki. Ő azonban tudta az igazságot, és bármi történjen is, csak akkor nyugszik meg, ha családjával végre biztonságban és szabadságban élnek. Ajkát Charlotte homlokára szorította, mert pontosan tudta, az elkövetkező hetekben minden erejét a gyerekeire kell fordítania.

– Na, mit szólsz, te asszony, milyen zseniális tervet eszeltem ki? – rivallt rá Will.

A másodperc törtrészéig Mary erős vágyat érzett, hogy ráolvassa Willre, hogy ez azért nem egészen az ő terve. Am ahogy az apja gyakran mondogatta, a csatát stratégiával, és nem erővel kell megnyerni.

– Egyszerűen fantasztikus! – mondta végül, és kedvesen a férfit mosolygott. – Olyan okos és bátor vagy!

Tizenkettedik fejezet

Mindössze két napot töltöttek a tengeren, és Mary máris úgy érezte magát, mint amikor a *Dunkirkre* vitték a szekéren. Ahogy akkor, most is hatalmas lelkesedéssel vágott neki az útnak, ám hamarosan minden porcikája sajgott a sok egy helyben üléstől. Éjszakánként csontjáig hatolt a hideg, napközben a szél és a nap szárította az arcát. Ellenben útna Devonport felé nem volt vele két gyerek, akiket a nap huszonnégy órájában felügyelni, szórakoztatni és fegyelmezni kellett. Amíg legalább Emmanuel egy helyben maradt, többnyire anyja ölében, Charlotte-ot nehezen lehetett féken tartani.

Amikor a gyerekek elaludtak, Mary is megpróbálkozott az alvással, de minden rezdülésre felriadt, mert attól félt, mi van, ha a kormányos is elbóbiskolt, és ők éppen teljes erőből a sziklák felé sodródnak.

De bármilyen kényelmetlen volt is a hajó, soha, egyetlen percre sem kíváncszott vissza Sydneybe. Kellemes idő volt, egyenletes északi, északkeleti szél dagasztotta a vitorlát, még mindenki lelkes volt és jókedvű, így vég nélkül elemezték, hogy vajon ki és hogyan fogadta szökésük hírért a telepen.

– Phillip kapitány biztos, hogy eszi a kefért rendesen – vigyorgott James Martin.

– Remélem, Sarah nem haragudott rám nagyon, amikor megtalálta a levelet – mondta Jamie Cox árnyalatnyi szomorúsággal hangjában.

– Nagyon jól tetted, hogy kibírtad, és nem árultad el neki! – vigasztalta Mary a fiút. Tudta, hogy Jamie nagyon megszerette Sarah Youngot, és bizonyára nehéz lehetett egyetlen szó nélkül, örökre elhagynia barátnőjét.

Bár Mary azt gondolta, hogy az elmúlt években mind a nyolc férfit alaposan kiismerte, hamarosan kiderült, még bőven van mit tanulnia. James Martinnak, a csúf írnék például remek humora volt, és mindig akadt a tarsolyában egy szórakoztató történet, ugyanakkor élen járt az ivásban, a nőzésben és a verekezésben is. Most azonban kiderült, hogy kitűnően bánik a gyerekekkel, és gyakran foglalkozott Charlotte-tal és Emmanuellel, hogy Mary pihenhessen kicsit.

A vörös hajú, szeplős Samuel Bird mindig is mogorva, magának való embernek tűnt Mary számára, és sosem értette, vajon Will mit láthat benne. Ám most, hogy újra szabad emberek lettek, ő is éppen annyit nevetett, mint mások, és bár továbbra sem volt az a kimondott szószátyár típus, odafigyelt a többiekre, és ha kérdezték, válaszolt.

Mary legkevésbé Bili Allent és Nat Lillyt ismerte, akik egymásnak teljes ellentétei voltak. Bili zömök volt, izmos és kopasz, orrát mintha valaki ököllel verte volna laposra, a telepen úgy is csúfolták, hogy a „vasember”. Ellenben az angyalarcú, kék szemű, szőke Nat nem volt egy falu bikája típus, sőt Mary meglehetősen nőiesnek találta. Ezzel szemben akármelyik csoporttal küldték ki munkára, mindenhova beilleszkedett, mindenki megkedvelte, és egyébként is ő volt Will egyik leghűségesebb követője.

Nat és Bili mindketten jobb állapotban érkeztek Sydneybe, mint a második flotta több foglya, és sosem tudta kideríteni, vajon miért. Nat esetében talán jobb is volt, ha nem firtatta, ám pont ezért, erős túlélési ösztönük miatt akarta, hogy ők is velük jöjjenek.

Ám most meglepődve látta, hogy mind a ketten mennyire közösségi emberek. Már a legelső reggel eszákáltak valami sátorféleséget, hogy védje a gyerekeket a naptól, és magukra vállalták az étel igazságos elosztását.

William Moreton kétségtelenül az intelligensebb foglyok közé tartozott, ám külseje roppant visszataszító volt: nagy fejű, magas homlokú, düledt szemű férfi, keskeny szájjal. Sajnos jó tulajdonságai hosszabb ismeretség után sem kerültek a felszínre, szeretett vitatkozni, másokat provokálni, és Mary attól félt, hogy rövidesen összeszólalkozik valakivel.

Még Jamie Cox és Sam Broome is, a két csendes, visszahúzódo fiatalember, akik

mindeddig úgy tűnt, nem bánják, ha mások irányítják őket, most kimutatták a foguk fehérjét. Jamie vette a bátorságot és rászólt Willre, hogy most már legyen szíves, hagyja abba az örökös dicsekvést, Sam Broome pedig megkérte James Martint, hogy válogassa meg a szavait Mary és Charlotte előtt. Mary biztos volt abban, hogy a következő néhány hétben ennél meglepőbb dolgok is napvilágra kerülnek.

Időnként mindenki elábrándozott azon, hogy mihez kezdenek majd, ha egyszer hazajutnak Angliába. Szülővárosukba nem akartak visszatérni, tudták, hogy ott valószínűleg újra letartóztatnák őket, Londonban azonban feltűnés nélkül elvegyülhetnek, és új névvel új életet kezdhetnek.

Egyedül Mary nem mert előre tervezni, félt, hogy túlzott önhittségével csak magára haragítja a sorsot. Azt is tudta, hogy mivel pénzük egyáltalán nem volt, ruháik lerongyolódtak, óriási adag szerencsére lesz szükségük, hogy ne váljanak újra bűnözőkké.

Olykor azért lazított szigorú önfegyelmén, és néhány percre ő is elábrándozott. Elképzelte, ahogy otthon, Foweyban leszáll a hajóról, és a kikötő macskaköves utcáján kézen fogja a gyerekeket, s elindul a házuk felé. Megállnak a nyitott ajtóban, anyja háttal nekik, éppen egy fazék fölé hajol a tűzhelynél. Aztán megfordul, meglátja őket, és sírva egymás nyakába borulnak. Természetesen semmi értelme nem volt az ilyen hiábavaló jeleneteken merengeni, de valamelyest enyhítette Mary hátában a metsző fájdalmat, és felmelegítette sajgó csontjait.

A harmadik napon az időjárás megváltozott, eleredt az eső, feltámadt a szél, és ez némi aggodalmat keltett Willben, hiszen a hajó túlterhelt volt. – Ki kell kötnünk valahol, amíg a vihar el nem vonul – jelentette ki.

Valamivel később William Moreton a hajó orrában felkiáltott, hogy megtalálta az ideális táborhelyet.

Mindenki arrafelé fordult, amerre mutatott, és egy kisebb, kavicsos öböl tárult a szemük elé. Will közelebb irányította a hajót, hogy ellenőrizze, vannak-e sziklák a víz színe alatt, és mivel nem voltak, egyetértett Williammel.

– Reméljük, kocsma, az van – jegyezte meg James.

Erre aztán mindenki elnevette magát, még maga William Moreton is, aki mindeddig nem igazán értékelte James humorát.

Will olyan közel irányította a hajót a parthoz, amennyire csak tudta, majd James kiúszott egy kötéllel, és a hajót a sekélybe vontatta.

– Bennszülöttek – mondta James, amikor már mindenki a parton volt, majd rámutatott egy kupac elszenesedett hasábra és körülötte a halcsontmaradványokra.

– Mindenesetre már elmentek – felelte Will, miközben alaposan felmérte a terepet. – És különben is, majd elmagyarázom, hogy nem bántjuk őket. Ennyit csak tudok a nyelvükön.

Az eső elállt, a nap újra kisütött, Mary pedig Charlotte-tal fogócskázott a parton, és boldogan nevetett, pusztán azért, mert újra a szárazföldön töltheti az éjszakát. Találtak egy tiszta vizű forrást, újratöltötték a vizeshordót, lemosták a sót az arcukról, és kicsit berendezkedtek. Mary felfedezett egy növényt, ami igen hasonlított a káposztára, Will, Bili és James kifeszítette a hálót, William tüzet gyújtott, Samuel Bird és Nat fát gyűjtött, Sam Broome és Jamie Cox pedig összeeszkábált valami sátorféleséget a fák között.

Nemsokára visszatértek a halászok több kövér, szürke sügérrel, és valóságos lakomát kerekítettek a magukkal hozott rizzsel és a káposztalevelekkel kiegészítve.

– Ha még sör is lenne, meg egy-két bögyös maca, tovább sem mennék – mondta James, ahogy tele hassal hanyatt dőlt a parton.

Mary vihogott. Régebben ki nem állhatta Jamest, most azonban óráról órára jobban kedvelte. James rendszeresen megnevettette, és a történeteit hallgatva gyorsabban repült az idő. Az ír csontos, aszimmetrikus arcával, hatalmas orrával, elálló fülével nem volt tipikus férfiszépség. Vastag, sötét szemöldöke közepén összenőtt, ami Grace Broad szerint

csalhatatlan jele annak, hogy az illető bitófán fogja végezni. Talán így is volt, hiszen James élete valóban csak egy hajszálon múlt. Ám bizarr külsejét ellensúlyozta ellenállhatatlan személyisége, és Mary már nem csodálkozott, hogy a telepen annyi nő sertepertélt körülötte.

Azon az éjszakán mindannyian jól aludtak, egymáshoz bújva a sátorban, és előttük tábortűz lobogott. Mary a gyerekek és Will között feküdt, férje hátulról hozzásimult, végre nem fázott, jóllakott, és míg várta, hogy elnyomja az álom, arra gondolt, hogy hosszú idő után most végre igazán boldog. Most, hogy kiszabadult a fegyenctelepről, valami mintha a lelkében is felszabadult volna.

Gyerekkorában mindig azt kívánta, bárcsak fiúnak született volna, mert akkor ő is járhatott volna halászni, hegyet mászni, és még rengeteg hasonlóan izgalmas helyre. A lányoknak ezzel szemben egyetlen útjuk volt: követték anyjuk példáját, és várták haza a férfiakat. Amikor elindult Plymouthba szerencsét próbálni, azt gondolta, mindez majd megváltozik, de nagyot tévedett. A bebörtönzése óta eltelt hosszú évek alatt ő is ugyanazt csinálta, alávetette magát a férfiak akaratának, mert nem volt más választása. Most pedig itt szuszogott mellette nyolc férfi, akik néhány héten belül nélküle egy lépést sem tudnak majd tenni. Máris érezte, hogy mennyire csodálják. Nem voltak buta emberek, könnyen rájöttek, hogy ezt az egész szökést ő találta ki, bármit mondjon is Will. Amikor pedig felváltotta férjét a kormánykeréknél, az is kiderült, hogy a hajókhöz is majdnem olyan jól ért.

Legnagyobb aduja a makacs, már-már rögeszmés elhatározás volt, hogy bármi is történjen, igenis eljutnak Kupangba. Bár a többiek azt állították, hogy ők is pontosan ezt akarják, ám őket korántsem ugyanaz az erő hajtotta előre. Maryt egyetlen cél vezérelte, az, hogy gyerekeit végre biztonságban tudhassa, és ezért nem sajnált semmiféle áldozatot. Mielőtt elaludt, utoljára átölelte Charlotte-ot és Emmanuelt, apró testük melege megnyugtatta, és még elszántabbá tette.

– Te Will, mióta is jövünk? – kérdezte Nat Lilly egyik délután. Hangja fáradt volt és elcsigázott. Már egyáltalán nem hasonlított kerubra, nemrég még szőke haja kifakult és csimbókokban lógott, halvány bőrét hólyagok borították a széltől és a naptól. – Már nem is emlékszem, mikor indultunk.

Will hajónaplót vezetett, amibe gondosan jegyezgetett minden másnap, a többieknek viszont fogalmuk sem volt arról, hogy milyen nap vagy milyen hónap van.

– Valamivel több mint egy hónapja – felelte Will, és rántott egy erősét az evezőkön, mivel aznap alig fújt a szél. – Ma április másodika van.

– És szerinted ez a szakasz itt mellettünk meddig tarthat? – kérdezte Nat, és telt ajkát nyűgösen lebiggyesztette, ahogy a szárazföld irányába mutatott. Nem egészen egy órával azelőtt Nat mindannyiuk figyelmét felhívta arra, hogy teljesen mindegy, mekkora távolságot tesznek meg egy nap, a táj mindig ugyanolyan marad.

– Hagyd már ezeket az ostoba kérdéseket! – válaszolta Will ingerülten. – Honnan tudjam, amikor nincs rajta a térképen?

– De aki itt járt előttünk, az csak tudta, hogy akkor most ezer mérföld vagy ötezer – sértődött meg Nat.

– Lehet, hogy tudta, csak éppen nem méltóztatott leírni – emelte fel Will a hangját. – Most pedig kuss legyen, és evezz gyorsabban.

Mary a kormánynál ült a térdén Emmanuellel, Charlotte pedig a lábánál játszott egy babával, amit

James készített neki egy darabka kötélből. Hallotta a szóváltást Nat és Will között – nem ez volt az első eset. Mindenki egyre gyakrabban kérdezgette, hogy hol van már az a Kupang, mikor érnek már oda. Fáradtak voltak, az összezárttság egyre inkább megviselte

őket, és Mary bármilyen kevés esélyt látott is erre, szívből kívánta, bárcsak találnának egy nyugodtabb partot, ahol pár napot pihenhetnének.

Amióta először megálltak azon a helyen, amit utólag Jószerencse-öbölnek kereszteltek, igyekeztek követni ugyanazt a ritmust: pár napot vitorláztak, és ha valahol édesvízű forrásra bukkantak, ott két napra kikötöttek. Amíg a fedélzeten a feszültség percről percre nőtt – testük elgémberedett, fáztak, és egymás idegeire mentek –, ahogy partra értek, minden rossz érzés azonnal elpárolgott.

Will a hajó miatt aggódott, mert szerinte nem olyan sebességgel haladt, ahogy kellett volna, William Moreton pedig a monszunok miatt: biztos volt abban, hogy nemsokára belefutnak az egyikbe. A kutter lehet, hogy alkalmas volt arra, hogy Port Jacksonnál fel s alá hajókázzanak rajta, ám nem ilyen hosszú útra, és főleg nem ennyi embernek tervezték.

Aznap délután kellemes, Sydneyhez hasonló öbölhöz érkeztek, amitől mindenki rögtön jobb kedvre derült.

– Ki kell emelnünk a hajót a vízből, és befoltozni a repedéseket – mondta Will, majd Maryre nézett és hozzátette: – Te meg, asszony, addig kimoshatod a ruhákat.

Marynek elsötétült a tekintete, de nem szólt semmit. A szennyest egyébként is kimosta volna, Will azzal, hogy ráparancsolt, csak azt jelezte, hogy ki az úr a házban.

Willnek igazából az volt a baja, legalábbis Mary szerint, hogy már nagyon megbánta a szökést. Barátai egy ideje nem magasztalták azért, hogy kimentette őket a telepről, és valószínűleg azon is rágódott, hogy eredeti büntetése már lejárt. Leginkább viszont attól félt, hogy a hajó nem bírja ki Kupangig, és már jóval előtte darabokra hullik.

Ha valaki azt ajánlaná, hogy várják meg a tél végét valamelyik öbölben, Mary szerint Will örömmel beleegyezne. Magától ezt semmi pénzért nem javasolta volna, nehogy gyávának nézzék. Ráadásul az is zavarta, ahogy a többiek a feleségéhez viszonyultak.

Az egész úgy kezdődött, hogy rögtön az első héten Jamesnek evezés közben egy szilánk fúródott a tenyerébe. Mary kiszedte, és a férfi attól kezdve „Mary mamának” kezdte szólítani. Azóta, ha valakinek megfájult valamije, mindig kikérték az ő véleményét is. Mary számára ebben nem volt semmi meglepő, hiszen végül is ő volt az egyetlen nő, ráadásul elég sok alapvető orvosi dolgot megtanult White doktortól már a *Charlotte* fedélzetén. Ám Will mindebből azt az egyet vonta le, hogy a többiek szemet vetettek az asszonyra.

Will azon is felhúzta magát, hogy amikor eljön a szoptatás ideje, mindenki, kivéve őt és William Moreton, Mary mellett tolong, és úgy tesz, mintha *Charlotte*-ra vigyázna. Mary biztos volt abban, hogy barátai ezt egyáltalán nem azért tették, mert olyan nagyon megkívánták volna az úton, hanem mert az egész jelenetnek volt valami békés és családi hangulata, ami eszükbe juttatta saját anyjukat és saját gyerekkorukat. Talán abba is belefáradtak, hogy egész nap játsszák a rettenthetetlent, ahogy Will. Ilyenkor néhány percre legalább elengedhették magukat, és Mary egyáltalán nem értette, hogy Will ezt miért tekinti fenyegető jelnek.

Bili az egyik ilyen alkalommal bevallotta, hogy a múltban durván bánt a nőekkel, talán azért, mert az apja rendszeresen verte az anyját. Nat beismerte, hogy hagyta, hogy a matrózok kedvükre tegyenek vele a fegyenchajón, mert csak így juthatott extra ételhez, és hagyhatta el a hajófeneket. Sam Bird elmondta, hogy gyakran lopott mások fejadagjából az éhínség alatt, és most szörnyen szégyelli magát emiatt.

Marynek ezek a történetek nagyon sokat jelentettek, úgy érezte, közelebb hozták őket egymáshoz, és nem vetett meg senkit értük, még akkor sem, ha valóban borzalmasak voltak.

Miután partra szálltak, sátrat építettek és tüzet gyújtottak, Mary bebugyolálta Emmanuelt a kendőbe, *Charlotte*-ot a férfiakra hagyta, akik közben a partra vontatták a hajót, majd pedig elindult, hogy ennivalót keressen.

Talált édes teafüvet, és azt a savas bogyót, amiből White doktor egész készleteket halmozott fel, ám a káposztaszzerű zöldséget nem látta sehol, így visszafordult.

Hirtelen egy csoport bennszülöttre lett figyelmes, akik a fák mögött rejtőzködtek. Egy pillanatra megrémült, mert elég messze járt a többiektől, de azért felemelte a kezét és integetni kezdett, mert ezt Sydneyben Bennelong és barátai mindig barátságos gesztusként értelmezték, és rájuk mosolygott. Erezte, hogy jelenléte teljesen összezavarja őket. Nem viselkedtek ellenségesen, csak egyszerűen nem értették, hogy kerül oda egy fehér asszony egy kisbabával, így Mary lassú léptekkel egyszerűen visszasétált a férfiakhoz a partra.

A következő nap a bennszülöttek közelebb merészkedtek. Lekuporodtak a parton, tőlük valamivel távolabb, és figyelmesen nézték, ahogy a férfiak a hajót javítják. Mary éppen mosott, és valahányszor felakasztott egy ruhát a bokorra száradni, rájuk mosolygott.

– Mit kellett ed itt magad? – támadt rá Will váratlanul. – Nyolc férfi már nem is elég?

– Ne bomolj már, Will! – válaszolta fásultan Mary. – Tudod jól, hogy csak azért mosolygok, hogy lássák, nem akarjuk őket bántani.

Will a nap hátralevő részében végig utálatos maradt, annak ellenére, hogy annyi halat fogtak, hogy mindenki jóllakott belőle, sőt néhányat még be is sóztak, és félretettek az útra. Miután este Mary lefektette a gyerekeket, rövid időre leült a tűz mellé. A férfiak ismét azt vitatták meg, vajon milyen messze lehet még Kupang, ő viszont nem szólt közbe. Fáradtnak érezte magát, így felkelt a tüztől, és a bozót felé indult, hogy elvégezze a dolgát, mielőtt ő is nyugovóra tér.

Gyönyörű éjszaka volt, telihold, így ahelyett, hogy egyenesen visszament volna a sátorba, letelepedett egy sziklára, és élvezte, hogy végre csend van. Marynek a nyugalom és az egyedüllét nagyon ritkán adatott meg. Attól kezdve, hogy Plymouthban letartóztatták, egyfolytában zaj és kiabálás vette körül. Még saját kunyhójukban, Sydneyben is csak nagyon ritkán tudta magára csukni az ajtót.

A hajón bármit tett, azt nyolc férfi követte nyomon. Igaz, voltak annyira udvariasak, hogy elforduljanak, ha a szükségét végezte vagy mosakodott, de mégis ott voltak, mindössze néhány lépésre tőle. Mindig akadt valaki, aki éppen beszélt, vitatkozott, énekelt vagy horkolt. Sőt még a teste sem volt a sajátja: Emmanuel mindig a mellén vagy valamelyik más testrészén csimpaszkodott, nappal a figyelmét szinte kizárólag Charlotte kötötte le, és a férfiak is gyakran rádőltek, mintha legalábbis egy nagy, puha párna lett volna.

Most, ahogy nézte a csillagos égboltot, és hallgatta a tenger szelíd moraját, el tudta magával hitetni, hogy otthon van, Cornwallban. Újra belemerült az álmodozásba, és látta, amint a kis házikójukban tesz-vesz, miközben a gyerekek az emeleten igazi ágyban alszanak, és Will a tengeren halászik. Mindent a legapróbb részletekig kidolgozott fantáziájában, kezdve az égő gyertyától a tűz vörös lánghán át addig, ahogy a kemencéből kicsapódó korom képeket fest a falra.

Dollyval kislánykorukban mindig azon versenyeztek, ki olvas ki izgalmasabb képeket a koromból. Dolly többek közt templomba siető embereket látott, vagy táncosokat a májusfa körül, amíg Mary halakat, állatokat vagy madarakat. Mary most arra gondolt, vajon Dolly mit szólna az itteni történetekhez, például ahhoz a különös, ugráló állathoz, amit itt kengurunak neveznek, vagy a nagy madárhoz, ami nem tud repülni, viszont gyorsabban fut, mint az ember. Aztán itt volt még a milliónyi káprázatos madár, olyan ragyogóak és színesek, hogy az embernek eláll tőlük a lélegzete.

– Nem jön.

Will dühös hangjától Marynek majd' kiugrott a szíve ijedtében. Egyáltalán nem hallotta a lépéseket.

Mary felkelt, megfordult, és látta, hogy férje határozott léptekkel közeledik felé.

– Kicsoda? – kérdezte.

– Hát Sam, ha nem tudnád – vicsorogta Mary felé. – Láttam, amikor éppen ide akart sunnyogni, úgyhogy kénytelen voltam helyre tenni kicsit.

– Csak szerettem volna kicsit egyedül lenni – felelte Mary ingerülten. – Nem gondolod, hogy néha nekem is jár egy kis szünet?

Az ütés olyan gyorsan érkezett, hogy Marynek esélye sem lett volna félreugrani. Will az arcára célzott, Mary megtántorodott és hanyatt esett a parton.

– Te az én feleségem vagy, megértetted? – sziszegte, majd Maryre vetette magát, és rángatni kezdte a ruháját.

Maryt már az is sokként érte, hogy a férje megütötte, ám amikor rájött, hogy Will mire készül, meghűlt ereiben a vér.

– Ne, Will, ne! – esedezett. – Ne így! Megpróbált kiszabadulni a férfi szorításából, de Will túl erős volt és túl nehéz. Letépte Maryről a ruhát, szétfeszítette a lábait, miközben a nyakát harapdálta, mint valami vérengző vadállat, és nagy nehezen beletuszkolta magát az asszonyba. Amikor végzett, felállt, és már ott sem volt, anélkül, hogy egyetlen szóval is bocsánatot kért volna.

Mary néhány percig mozdulni sem tudott, csak némán és döbbenten feküdt a homokban. Később valahogy feltápászkodott, és megmosakodott a tengerben. Szeme száraz maradt, de legbelül sírt és zokogott, mert sosem hitte volna, hogy Will képes ilyen aljas cselekedetre. Az életet a fegyenctelepen egyedül gyengéd és bensőséges szeretkezéseik tették elviselhetővé. A köztük levő erős kapocs csillapította valamennyire az éhséget, a fájdalmat, és helyzetük reménytelenségét. Ha Will ma este is szerelmeskedésre vágyott, egyetlen szavába kerül, és ő boldogan kioson vele ide.

Tudta, hogy most Will semmi rendkívülit nem csinált, hiszen Sydneyben sok nő járkált felszakadt ajakkal, szemük alatt monoklival. Néhányan azt is bevallották, hogy számukra a szeretkezés egyenlő az erőszakkal, és elképzelni sem tudják, hogy másmilyen is lehet, nem csak durva és fájdalmas. Férjeik azonban nem olyanok voltak, mint Will, hanem a legalantasabb figurák, akik még az ételt is szemrebbenés nélkül kilopnák saját gyerekeik szájából.

Mary zajt hallott. Megfordult, és látta, hogy Will visszajön, és megáll valamivel távolabb tőle a parton. – Gyere, menjünk vissza! – szólt oda halkán Marynek.

– Will, miért? – kérdezte, ahogy a férfi felé indult. Nem érzett gyűlöletet, sem haragot, csak hatalmas űrt a lelkében.

– Nem tudom – felelte Will egy idő után alig hallhatóan. – Felidegesített Sam.

Mary a sátorig hallgatott. Időre volt szüksége, hogy mindezt végig tudja gondolni.

Másnap reggel, amikor felébredt, egyedül volt a sátorban a gyerekekkel, akik még mindig aludtak. Will, William és James már javában foltozták a hajót, a többiek viszont sehol nem látta, és úgy gondolta, hogy elmentek kagylót gyűjteni.

Óvatosan megtapogatta az arcát. Duzzadt volt és fájt, de szerencsére a bőre nem hasadt fel.

Valamivel később, amikor térden állva megpróbált tüzet gyújtani, Will odament hozzá, néhány percig némán nézte, ám Mary nem vett róla tudomást.

– Gyűlölsz? – kérdezte végül.

– Kellene? – felelte Mary, és felnézett a férjira. Will megviseltnek tűnt. Igaz, egyikük sem nézett ki jobban: napégette, szélfűtta bőrükkel, fáradtan, kialvatlanul. Minden férjira ráfért volna már a hajvágás és a borotválkozás, Willen viszont, aki általában nagy gondot fordított a külsejére, mindez különösen furesza volt.

Ennél azonban sokkal többről is szó volt. Üres és kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé, és Mary egyetlenegyszer látta ilyennek, közvetlenül a korbácsolás után. Will megrántotta a vállát. – Nem tudom.

– Annyi mindent túlélünk már együtt – mondta Mary. – És még annyi minden van

előttünk. De ha nem tartunk ki egymás mellett, nem tudjuk végigcsinálni.

– Szóval akkor megbocsátasz? – kérdezte, mint aki nem érti, mit akar Mary.

– Ki beszél itt megbocsátásról? Azt előbb ki kell érdemelni – csattant fel Mary.

– De egyelőre félreteszem, és nem foglalkozom vele.

Will széttárta a kezét, mint aki végleg feladja. – Miféle asszony vagy te? Nem sírsz, nem kiabálsz. Nem értelek téged.

– Én viszont tökéletesen értelek téged – felelte Mary. – És azért nem sírok, és azért nem kiabálok, mert semmi értelme nem lenne.

Valóban így volt. Pontosán tudta, Will attól fél, hogy a felesége még a végén elveszi tőle a pozíciót, ami mindig is őt illette: a vezérét. Azért erőszakolta meg, hogy Mary is behódoljon neki. Marynek viszont esze ágában sem volt.

Délután visszatértek a bennszülöttek. Még a múltkor ők is kaptak a halból, amit most néhány nagobbacska rákkal háláltak meg.

A következő reggel a bennszülöttek egészen a partig merészkedtek, segítettek vízre tenni a hajót, majd lelkesen integettek újdonsült barátaik után. Ez volt az utolsó alkalom, hogy a parton barátságosan fogadták őket.

A szerencse, ami az elmúlt egy hónapban kísérte őket, hirtelen elpártolt tőlük. Az idő rosszra fordult, erős szelek és zivatarok követték egymást, és bár sok hívogató öböl mellett haladtak el, a hullámverés túl erős volt, így meg sem kíséreltek kikötni. A hajó még mindig eresztett, és amikor végre sikerült kikötniük, abban a pillanatban megjelentek a bennszülöttek, akik lándzsákkal próbálták meg elkergetni őket. Kétségbeesésükben a férfiak elővették a puskákat és a levegőbe lőttek, a bennszülöttek eliszkoltak, reggelre viszont egy jóval nagyobb csoport tért vissza, így kénytelenek voltak menekülőre fogni.

Majd váratlanul kegyetlen viharba kerültek. A hullámok óriási zöld hegyekként tornyosultak följük, és úgy dobálták a hajót, mint valami játékszert. Mary magához kötözte Emmanuelt, Charlotte-ot pedig teljes erejéből szorította, mert attól félt, hogy mindjárt a tengerbe zuhannak. Nem volt benne biztos, hogy bárki is közülük megéri a másnapot.

Mintha hirtelen egy soha véget nem érő rémálom közepén találták volna magukat. Akkora sötétség borult rájuk, hogy a nappalt meg sem lehetett különböztetni az éjszakától. A gyerekek eleinte folyamatosan zokogtak félelmükben, később inkább már csak nyüszítettek. Csuromvizesek voltak, reszkettek, fáztak, és képtelenek voltak elaludni.

Az ivóvizük már majdnem elfogyott, de nem mertek kikötni, nehogy zátonyra fussanak. Egyszer ugyan Will lehorgonyzott valamivel távolabb a parttól, és két bátor jelentkező kiúszott a szárazföldre a vizeshordóval, ám ismét ellenséges, felfegyverzett bennszülöttek fogadták őket, így vissza kellett fordulniuk.

A következő néhány napban Marynek szemet szúrt, hogy Will egyre mélyebbre süllyed az apátiába. Az irányítást átengedte William Moretonnak és Jamesnek, és a szél olykor olyan messzire sodorta őket a tengeren, hogy a partot szinte nem is látták.

– Szedd össze magad, Will! – ordított rá Mary egy nap. – Mindjárt nekimegyünk egy korallzátonynak és elsüllyedünk!

Will motyogott valamit arról, hogy rá kellene kapcsolniuk, mert nyakukon a monszun, de Mary ebből egy szót sem értett, így átvette a kormányt, és visszavezette a hajót a part közelébe, a viszonylag biztonságosabb vizekre. Addigra már annyi víz folyt be a kutterbe, hogy tényleg bármelyik percben elsüllyedhettek.

Amikor már úgy tűnt, hogy tényleg minden hiába, váratlanul egy folyó torkolata tárult eléjük. Will ekkor erőre kapott, átvette a kormányt, és ügyesen átnavigálta a hajót a homokzátonyok között, ahol a víz mindössze néhány méter mély volt. Végre, közel a teljes összeroppanáshoz, sikerült a hajót a partra vontatniuk.

Ivóvizet bőségesen találtak, ám halat nem tudtak fogni, és más ehető dolgot sem találtak, így be kellett érniük a maradék rizzsel, illetve sózott disznóhússal. De legalább megszáradtak, kinyújtózkodtak, kialudtak magukat, és már ez is elegendő volt a számukra.

Másnap reggel a férfiak ismét nekigyürköztek a hajó javításának. A gyanta, amit magukkal hoztak, már elfogyott, viszont a leleményes James azt javasolta, hogy próbálkozzanak helyette szappannal. Tudták, hogy nem időzhetnek itt sokáig, mert muszáj valahol ennivalót találniuk, és Mary nagyon aggódott a gyerekek miatt, akik sokkal rosszabbul bírták az utat, mint a felnőttek, és még a pihenők alatt sem jöttek rendbe. Most is mind a ketten bágyadtak voltak és erőtlének. Marynek sikerült belediktálni Charlotte-ba egy-két kanál rizst, mielőtt a kislány újra elaludt, ám Emmanuel mozdulatlanul feküdt anyja karjában, és meg sem próbálkozott az evéssel.

– Nem lesz semmi baj – vigasztalta James Maryt. – Csak sok volt nekik, elfáradtak. Hagyd őket aludni!

Mindössze néhány mérföldet tehettek meg a következő reggel, amikor a monszun végül utolérte őket. Az égből özönvízszerű eső hullt, körülöttük orkán süvített. A hullámok ismét az egekig szöktek, a partot már nem is látták, olyan sebesen repítette őket a szél.

Az első két nap és két éjjel Mary minden erejét a gyerekekre fordította, bebugyolálta őket egy ponyvába, énekelt nekik és ringatta őket. Amikor azonban azt látta, hogy a felnőttek is kezdik elveszíteni lélekjelen-létüket, tudta, hogy közbe kell lépnie.

– Meg tudjuk csinálni! – ordította feléjük. – Nem adhatjuk most fel! Legalább nem tötörgünk egy helyben! Dobjatok ki mindent, ami nélkülözhető! Könnyíteni kell a hajón!

Minden felesleges ruhát és személyes tárgyat behajítottak a tengerbe, és amikor a víz ennek ellenére továbbra is bezúdult a hajóba, Mary levette a kalapját és merni kezdett.

– Gyerünk – sikította. – Merjetek, mindannyian! Ezen múlik most az életetek!

Mindenki nekilátott, először csak ímmel-ámmal, mikor azonban látták, hogy a hajó magasabbra emelkedik, egyre gyorsabban lapátoltak.

– Ez az! – biztatta őket Mary. – Gyerünk, Sam! Gyerünk, Jamie! Mindent bele, William! Ugye nem akarjátok, hogy a halak faljanak fel? Vagy ha igen, várjátok meg legalább, amíg kikötünk. De azért nem adhatjátok fel, mert egy kicsit elfáradtatok!

Nyolc teljes napig képtelenek voltak kikötni. Az eső szünet nélkül esett, és Mary szünet nélkül ordított. Karjait már nem is érezte, olyan erővel dolgozott, teljesen berekedt, de tudta, hogy nyeresre áll. A férfiak nem akartak alulmaradni egy nővel szemben, így nem hagyták abba a lapátolást, és a hajó sebesen haladt előre.

Már éppen besötétedett, amikor végre megpillantották a partot, ám a hullámverés olyan erős volt, hogy nem mertek közelebb menni. Így valamivel beljebb lehorgonyoztak, és abban reménykedtek, hogy reggelre a szél talán alábbhagy annyira, hogy ki tudjanak kötni.

Éjfél körül, amikor már éppen mindenki elaludt volna, hirtelen egy éles csattanást hallottak. A horgony kiszakadt a tenger fenekéről, és egy sziklához csapódott, a hajó pedig teljes erőből megindult a korallok felé.

– Léket kap a hajó, és mindannyian itt fulladunk meg! – üvöltötte Will hisztérikusan, és kétségbeesett hangja elnyomta a tomboló szélvihart is. – Édes Istenem, miért kellett ez nekem?

Mary nagy nehezen átküzdötte magát az árbochoz, és felkapaszkodott rá. Végignézett a barátain, akik reszkettek, mint a nyárfalevél, és rájuk ripakodott.

– Ez itt most víz, szél és eső! Semmi más! – üvöltötte túl a szelet. – Idáig eljutottunk, és nem hagyjuk, hogy az időjárás legyőzzön minket! Nehogy már a gatyátokba csináljatok itt nekem! Horgonyt fel, és indulunk tovább!

Már hajnalodott, és ők még mindig az elemekkel csatáztak, ám ahogy az égbolt kivilágosodott, a szél is csillapodott valamelyest.

– Ne hagyjátok abba! Gyerünk! Tovább! – hörögte Mary, mert a hangja már csak krákogásnak hallatszott. – Kijutunk a partra! Ígérem!

– Köszönöm, Istenem! – motyogta James néhány órával később, ahogy a kutter egy csendes, fehér homokkal borított öböl felé siklott. – És neked is köszönöm, Mary, hogy nem hagytad, hogy feladjuk!

Mary erőtlenül elmosolyodott. Rosszul volt az éhségtől és a félelemtől, mert még mindig nem merte felemelni a ponyvát, hogy megnézzze, mi van a gyerekekkel. Lehet, hogy végső soron győzelmet aratott, most azonban úgy érezte magát, mint akit a földbe döngöltek.

Képtelen volt felidézni, hogy végül miként jutott ki a szárazföldre. Az utolsó emléke szerint még a hajón voltak, ám amikor felébredt, már a puha, meleg homokban feküdt.

Óvatosan felült és körülnézett, enyhén összezavarodva, mert a nap keleten járt. Ruhája már megszáradt, de a sós víz miatt kemény volt és érdes. A néma csend megijesztette, megpróbált felállni, de a teste annyira elgémberedett, hogy szinte mozdulni sem tudott.

Ismét körülnézett, és megkönnyebbülten látta, hogy a többiek a ponyva alatt alszanak, a két gyerek Will és James között feküdt. Nem messze tőlük még parázslott a tűz, mellette egy nagy halom kagyló tornyosult, ott állt a vizeshordó is egy fa alatt, a homokban mély nyom jelezte, hogy előzőleg teletöltötték.

Mindebből Mary arra következtetett, hogy előző nap valószínűleg elaludhatott, vagy inkább elvesztette az eszméletét, és amíg aludt, barátai mindent elintéztek, majd ők is összeestek a fáradtságtól.

Mary mélyen meghatódott ettől a figyelmességtől, és könnyes szemmel összeszedte magát, nyújtózott egy nagyot, és valahogy elbotorkált a vizeshordóhoz. Mohón ivott, újra és újra teletöltötte a bögrét, amíg úgy nem érezte, mindjárt szétduzzan, majd pedig befalta a rizst, ami a fazék alján megmaradt. Csak ezután nézett körül rendesen, és ámulтан látta, micsoda gyönyörű öbölbe vetődtek: fehér homok, tiszta kék égbolt, és burjánzó növényzet mindenfelé, amerre csak a szem ellátott.

Szíve hálával telt meg, és térdre rogyott, hogy köszönetet mondjon Istennek, amiért biztonságban kimenekítette őket a viharból.

Tizenharmadik fejezet

Sam Broome és James Martin letett arról, hogy akár egyetlen kagylót is találjanak a sekély, köves vízben, így fáradtan elnyújtóztak a parton.

– Micsoda hajcsár ez a Mary! – szólalt meg James csipetnyi iróniával hangjában. – De azt meg kell hagyni, lenyűgöző nőszemély.

James nadrágja cafatokban lógott, és akár le is vehette volna, úgysem takart már semmit. Sam öltözéke valamivel jobb állapotúnak tetszett, de az is annyira kopott volt és viseltes, hogy egy nagyobbacska hullám bármelyik percben magával sodorhatta.

Sam a táborhely felé fordult, ahol Mary éppen a szomszédos bokrokra aggatta a tiszta ruhát. Miután barátait elzavarta kagylót gyűjteni, és rájuk parancsolt, hogy addig vissza ne merészkedjenek, amíg a két zsák tele nem lesz, ő maga sem tétlenkedett, hanem azonnal nekilátott a mosásnak.

– Igen, de önmagával sokkal szigorúbb, mint velünk – válaszolta Jamesnek. Tudta, hogy Mary egész nap egyetlen percre sem áll majd meg. Ha kiteregetett, ő is útra kel, és mindent összeszed, amivel csak kiegészítheti szűkös élelmiszerkészletüket.

James tökéletesen osztotta barátja véleményét. Fel nem foghatta, hogy mindazok után, amin az elmúlt néhány hétben keresztülmentek, Mary hogyan képes ilyen nyugodt és fegyelmezett maradni. Ő például épp az elmúlt éjszaka álmodott valami olyannyira borzalmasat, hogy miután hál' istennek felriadt, már le sem merte hunyni a szemét. Még maga Will is, aki pedig igazán nem volt egy anyámasszony katonája, és már sok veszélyes helyzetet átélt a tengeren, még ő is bevallotta, hogy ehhez fogható vihart még életében nem látott. James biztos volt abban, hogy azon az éjszakán, amikor a horgony eltört, magával a halállal néztek farkasszemet, így egyáltalán nem lepődött meg, hogy senkinek sem akaródzott továbbindulnia.

– Ha nincs Mary, mindannyian ott pusztulunk – jelentette ki Sam meghatottságtól elfúló hangon. – Olyan bátor és olyan erős ez az asszony, hogy szégyellhetjük magunkat mellette.

James a lelke mélyén tudta, hogy mindez igaz, férfiúi büszkesége azonban nem engedte, hogy el is ismerje.

– Na, megszólalt a trubadúr! – cukkolta helyette barátját. – De inkább titkold el az érzéseidet, Sam! Will nagyon veszélyes tud ám lenni, ha felhergelik.

– Maryt tisztán és őszintén, minden hátsó szándék nélkül szeretem! – tiltakozott Sam. – Mert ha ő nincs, már a szökés napját sem élem meg. Fél lábbal már a sírban voltam, amikor kidobtak a partra, mint egy zsák krumplit. Feküdtem a földön, és néztem, ahogy másokról lelopják a ruhát, a cipőt, kihasználva, hogy a nyomorultak már mozdulni sem tudnak. De engem észre sem vettek, még egy pohár vizet, annyit sem adtak, mert nekem aztán tényleg semmim, de semmim nem maradt. Aztán egyszer csak megjelent Mary a semmiből, mint valami angyal, és a gondjaiba vett, a jóisten áldja meg érte.

Sam szenvedélyes vallomásától Jamest furdalni kezdte a lelkiismeret. Amikor a második flotta megérkezett, ő bizony nem erőltette meg magát különösebben, hogy segítsen a betegeknek, inkább elbújt valahová egy üveg rum társaságában, amit akkor emelt el, amikor a rakományt pakolták le a hajóról. A következő héten aztán mást sem hallgathatott, hogy így Mary meg úgy Mary, ő bezzeg milyen odaadóan ápolta az újakat. James viszont kíméletlenül beolvasott a sok hozsannázónak, és megmondta, mindenki sokkal jobban járt volna, hogy ha hagyják, hogy a szerencsétlenek elpusztuljanak.

Ha pedig még távolabbra tekintett a múltban, az is eszébe jutott, hogyan találkoztak újra össze Will-lel rögtön az első nap, ahogy Port Jacksonnál partra tették őket. Will nem tudta, hogy őket Samuel Birddel egy másik hajóra rakták, és magánkívül volt a viszontlátás örömétől. Sőt James azt sem felejtette el, amikor Will-lel és még néhány

férfival a *Dunkirkről* izgatottan azt tervezgették, hogy majd közösen laknak egy sátorban. Will azonban lehűtötte a lelkesedésüket, amikor kijelentette, hogy elveszi Maryt, és saját kunyhót épít kettőjüknek.

James akkor azt gondolta, a barátjának elment a józan esze. Nem tudta elhinni, hogy Will inkább egy nővel és annak gyerekével költözik össze, akiről ráadásul azt se tudja, ki fia-borja, amikor lakhatna a régi cimboráival is, és a hét minden napján más nőt vihetne ágyba.

James azonban hamarosan rájött, hogy Will nagyszerű döntést hozott. A nők a telepen gyakorlatilag két kategóriába tartoztak: vagy ravaszkodó dögök, vagy szálnalmas roncok voltak, ráadásul ha az ember folyamatosan éhezett, az egész igen lehangoló élménynek bizonyult.

Maryról viszont kiderült, hogy mint feleség, a lehető legkiválóbb választás. Okos volt, vidám, tisztességes, és ügyelt rá, hogy a kislányával együtt mindig tisztán és emberhez méltóan járjanak. Azt pedig, hogy Will mindenkinél erősebb és egészségesebb maradt, nyilvánvalóan nemcsak fizikai adottságainak, hanem gondos feleségének is köszönhetette. Amilyen kellemeset csalódott Maryben, James ugyanígy Will-lel kapcsolatban is tévedett.

– Nem kell senkit bálványozni. Abból csak a baj van! – bökte ki végül, ami már egy ideje a lelkét nyomta. – Mármint nem úgy értem, hogy Maryt – tette hozzá gyorsan, amikor látta, hogy válasza mennyire felbőszítette társát. – Willről beszélek.

Jamesben egy világ omlott össze azon a bizonyos éjszakán, amikor nagy és erős barátja a félelemtől szűkülve vacogott a fedélzeten, és Mary volt az egyetlen, aki, igaz, sikítva, rikácsolva, mint a halálmadár, de valahogy mégiscsak tartotta bennük a lelket. – Tudod, attól a naptól kezdve, hogy a *Dunkirkön* megláttam, biztos voltam benne, hogy ez az ember legyőzhetetlen.

– Ha valaki egyfolytában azzal hanceg, hogy milyen erős, okos és bátor, az igazából egyáltalán nem bízik magában – válaszolta Sam kaján vigyorral. – Aki pedig megveri a barátját, csak azért, mert a beteg elméjében kitalálta, hogy az szemet vetett a feleségére, az egyszerűen nem normális.

James megrázta magát. Lehet, hogy csalódott régi barátjában, azt azonban mégsem hagyhatta, hogy valami incifinci mitugrász becsmérelje a háta mögött.

– Vigyázz a szádra! – komorult el a tekintete. – Will és én már átéltünk együtt egyet s mást.

– Tudom, tudom – válaszolta Sam óvatosan. – De te okos ember vagy, James. Pontosan tudod, ahogy én is, hogy ha el akarunk jutni Kupangba, akkor erős és határozott vezetőre van szükségünk. Én pedig egyáltalán nem vagyok arról meggyőződve, hogy erre a feladatra ezentúl is Will a legalkalmasabb.

– De ugye nem azt akarod mondani, hogy válasszunk helyette egy asszonyt és két kisgyereket? – vágott vissza gúnyosan James. Bár maga is csodálta Maryt, azért igen távol állt tőle a gondolat, hogy egy nő bátrabb és kitartóbb legyen, mint ő, vagy mint bármelyik férfi.

Sam csuklott egyet.

– Dehogya. Még a végén zendülés törne ki.

Port Jacksonban Samet külseje, szelíd modora és az italtól való viszolygása miatt James gyakran szólította „tisztelendő atyámnak”. Az elmúlt néhány hétben azonban rájött, hogy barátja ártalmatlan külseje erős akaratú, leleményes férfit takar. Gyanította, hogy Sam titokban készül valamire, így azt gondolta, a legjobb, ha finoman kipuhatolja, mit forgat a fejében.

– Mi van akkor, ha Will azt akarja, hogy maradjunk itt, amíg véget nem ér a rossz idő? – kérdezte óvatosan. Will egyelőre csak célzásokat tett erre, de ha James teljesen őszinte akart lenni magához, az ötletnek azért volt némi vonzereje.

Sam elmosolyodott. Számára ez a hely, amit Fehéröbölnek kereszteltek el, maga volt a paradicsom. A puha homok, a gazdag növényzet és a kellemes időjárás, mind-mind nagyon is csábította.

– Ha több ennivalónk lenne, boldogan maradnék – ismerte el. – Én sem szeretnék megfulladni a következő viharban. Ám alig van már lisztünk, húsunk, és bármikor erre jöhet egy hajó, aztán már visznek is vissza bennünket Sydneybe.

– Halászhatnánk és vadászhatnánk – érvelt James. – Ami pedig a hajót illeti, szerinted annak mennyi az esélye?

– Nem sok – ismerte be Sam. – De hát azért szöktünk meg, hogy új életet kezdjünk, nem? Minél tovább halogatjuk, annál nehezebb lesz.

– Ezt Marytól tanultad, ugye? – zsémbelt James.

– Lehet, de igaz. Szerintem indulnunk kéne.

– És ha Will nem akar? – kérdezte James.

Sam vállat vont. Szerinte azok, akik menni akarnak, fogják nyugodtan a hajót, és menjenek isten hírével, a többiek pedig majd boldogulnak, ahogy tudnak.

James feltápászkodott, és nekilátott, hogy késével kagylókat kaparjon le a sziklákról. Nem háborította fel, hogy Sam szemrebbenés nélkül itt hagyná Willt egy lakatlan szigeten, mert valószínűleg ő sem tenne másképp, ha érdeke ezt diktálná. Számára a hűség nem volt más, mint üres fogalom, amit az emberek akkor rángattak elő, ha úgy tűnt, tömegben nagyobb hatalomra tehetnek szert, mint egyedül. James azonban elsősorban saját magáért felelt, úgyhogy pokolba a többiekkel, gondolta.

Ezenkívül természetből fogva lusta férfi volt. Két út közül mindig a kevésbé bonyolultat választotta. Bár látszólag minden amellelt szólt, hogy maradjanak, a valóságban a kérdés ennél jóval összetettebb volt. Az életük igazából nem forogna veszélyben, kivéve, ha bennszülöttek támadnak rájuk, viszont mindenképp erősebb kunyhókat kellene építeniük, és alig hoztak magukkal egy-két rendes eszközt. Nyolc férfira jutna egyetlen nő, akin egész biztos, hogy előbbutóbb összevesznének. Ráadásul James városi ember volt, hiányzott neki a zaj, a nyüzsgés, a kocsma; hogy annyit és azt ehessen, amennyit és amit akar, ha úgy hozza a kedve, lovagolhasson, és tehesse a szépet az asszonyoknak.

Eszébe jutott, ahogy az első évben a telepen néhány szerencsétlen tökfilkó bevetette magát a bozótba, mert azt hitték, a túloldalon majd Kínában lyukadnak ki. Akkor majd' megszakadt a a röhögéstől, de hát könnyen tette, hiszen rajta kívül nem sokan tudtak írni és olvasni, földrajzról pedig aztán végképp nem is hallottak.

Detmer Smith egyszer elmagyarázta, hogy Kupang-ból már könnyűszerrel eljuthat Kínába, Afrikába vagy akár Dél-Afrikába. Pont azokba az országokba, ahol egy lusta, ravasz ír megtalálhatja számításait.

William Moretonnak sem volt maradása, már csak azért sem, hogy bebizonyítsa, ő is van legalább olyan jó matróz, mint Will. Mary egész biztos, hogy menni akar, Nat Lilly pedig azt fogja csinálni, amit Sam Broome mond, mert mostanra szoros barátság alakult ki közöttük. Bili Allén minél előbb Kupangba akar érni, így Will mellett valószínűleg nem marad más, mint Jamie Cox és Samuel Bird.

James tudta, érdekesebb Mary, mint Will pártjára állni. Egy bátor és talpraesett asszonyka nagy kincs lehet a számára Kupangban. Feltéve, ha sikerül odáig eljutniuk.

Aznap este mindenki a tábortűz köré gyűlt, mert ahogy besötétedett, a levegő is nagyon lehűlt. William Moreton ekkor előhozakodott az indulás kérdésével. Ő a maga részéről rögtön másnap reggel akart vitorlát bontani.

– Miért maradnánk tovább? – kérdezte határozottan. – Kipihentük magunkat, megszáradtunk, és befoltoztuk a hajót.

William Moretont nehéz volt elviselni. Humortalan, pedáns férfi volt, aki úgy gondolta, mindent tud. Nat, aki előszeretettel provokált másokat, meg is kérdezte tőle, ha tényleg

annyira okos, hogyan sikerült magát lopásért lecsukatnia. Ennek ellenére Williamnek némi tekintélye mégis volt a csoportban, mert navigálni például tényleg tudott.

– Én meg azt mondom, maradjunk még egy kicsit – felelte Will konokul. – Kizárt, hogy a hajó kibírjon még egy ekkora vihart.

Ehhez persze mindenkinek volt némi hozzáfűznivalója, egyedül Mary nem szólt egy szót sem. Némán figyelte az arcokat, és megpróbált olvasni a többiek gondolataiban. Sam Broome, Jamie Cox és Samuel Bird szinte kifejezéstelen arccal ültek, Mary szerint azért, mert előbb mérlegelni akarták a dominánsabb egyéniségek álláspontjait, hogy majd az alapján döntsenek.

James Martint mindenki szerette. Remekül kezelte a válsághelyzeteket, humorérzéke már sok konfliktust megoldott, rendelkezett bizonyos parancsnoki erényekkel, de nem volt elég nyugodt és kiegyensúlyozott.

Bili szintén jól tudott másokat irányítani. Ügyes volt és erős: az evezést mindenkinél tovább bírta, fát is gyorsabban vágott, szinte a semmiből azonnal tüzet varázsolt, és gyámolította a nála gyengébbeket. A hajóhoz viszont egyáltalán nem értett.

Egy hónappal azelőtt, Will bárhogya is döntött volna, biztos, hogy a többiek vakon követik. Amióta azonban látták, ahogy nyüszít, retteg, és fogalma sincs, mit tegyen, a barátai többé már nem tudták tisztelni.

Maryt elszomorította, hogy a többiek elfordultak Willtől. Abban a borzalmas viharban mindannyian kivetköztek önmagukból, hiszen azt ép ésszel nem is lehetett kibírni. Csak azért, mert Will pánikba esett, nem kellene ilyen szigorúan megítélni. Ha nem lett volna vele Charlotte és Emmanuel, biztos, hogy ő is rég feladta volna. Sőt kizárólag anyai ösztöneinek köszönhetette, hogy talpon maradt, mert tudta, hogy a gyerekeket mindenáron meg kell védenie.

Mary maga is két tűz között őrlődött. Egyrészt minél előbb el akart jutni Kupangba, hogy ott végre biztonságos otthont és nyugodt életet teremtsen a családjának, ám a gyerekek nem voltak a legjobb állapotban. A hajóút, a hideg és az, hogy gyakorlatilag állandóan vizesek voltak, rettenetesen megviselte őket. Nagyon lefogytak, arcocskájuk beesett, egyfolytában féltek, sokat sírtak, és az étel nem maradt meg bennük. Nekik tényleg többet kellett volna pihenniük, hogy kicsit megerősödjenek. Mary teje azonban elapadt, a magukkal hozott rizs maximum még három hétre lett volna elegendő, és fogalma sem volt arról, hogy egy egyéves kisfiú gyomra meg tud-e birkózni a főleg kagylóból álló étrenddel.

Mary úgy gondolta, a többiek is hasonló kétségekkel viaskodnak, persze nem az anyai gondok miatt, hanem mert nem szívesen futnának bele még egy hasonló viharba.

– Egyetértek Williammel – szólalt meg Sam Broome. – Indulnunk kell, méghozzá minél előbb. Semmi értelme, hogy ölbe tett kézzel várjuk, amíg elfogy az összes étel.

Samet eredetileg nyugodt, praktikus gondolkozásáért kedvelték meg a többiek, és azért, mert a maga csendes, szemlélődő módján remek hallgatóságnak bizonyult. Azonban attól az éjszakától kezdve, hogy Will megverte, a férfi megváltozott. Bár még mindig inkább a háttérből figyelt, egyre határozottabbá vált. Mary gyanította, hogy azért, mert mostanra ismerte ki őket minden hibájukkal együtt, és rájött, hogy mindegyikükből hiányzik valami, különösen Willből. Ennek ellenére nem gondolta, hogy Sam gyűlöli a férjét, netán William Moretont kívánná a helyére. Mary inkább arra tippelt, hogy a férfi új szereposztást akar, amiben önmagának a másodkapitányi címet szánja.

– De itt tudunk halászni és vadászni! – védte az álláspontját Will, és belevörösödött a dühbe, mert szemmel láthatóan senki nem állt mellette. – Sydneyben talán nem én etettelek benneteket?

Négyüknek, akik a második flottával érkeztek, sosem kellett igazából éhezniük, mert érkezésük után javult az ellátás, így Will érve számukra üres frázis maradt. Egyedül Jamie

Cox bólogatott egyetértően.

– Hát te, James? – kérdezte Sam a nagyhangú írt. – Mennél vagy maradnál? Mit akarsz?

James nem tudta rábírní magát, hogy nyíltan régi barátja ellen forduljon.

– Pár korsó sört és néhány dögös macát – felelte eltúlzott hányavetiséggel. – De hát itt egyik sem terem, hiába is váránk.

Voltak, akik nevettek, Will azonban úgy nézett Jamesre, mintha az most döfte volna hátba.

– Tehát akkor te is indulnál – összegezte Sam, és kerülte Will tekintetét. – Van valakinek még hozzáfűznivalója?

Nat Lilly megköszörülte a torkát, és hatalmasat sercintett a homokba.

– Persze, rendben, menjünk csak tovább, de ha jön a vihar, próbáljunk meg kikötni valahol.

Jamie Cox mindeközben a földet bámulta, egyetlenegyszer sem nézett fel. Ő volt a legfiatalabb közülük, és Marynek azt mesélte, hogy ha Will nem veszi pártfogásába, biztos, hogy már a *Dunkirköt* sem éli túl. Vékony testalkatú fiú volt, arcában Mary szerint mindig is volt valami madárszerű, a hasonlóság pedig az elmúlt évek alatt egyre erősödött. Egyértelmű volt, hogy ameddig Will mellett maradhat, számára teljesen mindegy, hogy mennek vagy maradnak.

– Bili, te mit gondolsz? – kérdezte Sam.

– Induljunk! – mennydörögte a férfi, és villogó tekintettel nézett William Moretonra, mintha figyelmeztetni próbálná, felejtse el, de nagyon gyorsan, hogy ő lesz itt a parancsnok.

Am Samuel Bird még mindig nem nyilvánított véleményt.

– És te, Mary? Te mire szavazol? – kérdezte William.

Mary összerezzent, nem számított rá, hogy őt is megkérdezik, és hirtelen nem is tudta, mit feleljen. Nem akart szembehelyezkedni a férjével, viszont William Moreton volt az, aki a legjobban ellenezte, hogy egy nőt és két kisgyereket is magukkal vigyenek. Ha ezek után most mégis kíváncsi volt a véleményére, Mary nem térhetett ki a válasz elől.

– Egyetérték Nattal – mondta végül. – Menjünk, de ha elromlik az idő, próbáljunk meg kikötni.

– Majd pont egy átkozott némbor fog itt diktálni! – robbant ki Willből a feszültség. – Hát mégis, mi a jóistent tud ő?

Will úgy üvöltött, hogy még Jamie Cox is felrezzent révületéből, és döbbsenten nézett mentorára. Bili szeme összeszűkült, és villámokat lövellt Will felé, Sam pedig egész testében megremegett.

– Szerintem Mary többet tud, mint bármelyikünk – felelte James higgadtan. – Ha ő nincs, már rég a halak lakmározának belőlünk. De ezt most hagyjuk. Számoljátok bele az ő szavazatát is.

William Moreton Willre nézett, mintha arra számított volna, hogy valamiféle szónoklatba bocsátkozik, de legalábbis magyarázkodni kezd, hogy visszaszerezze társai megbecsülését. Will azonban nem érezte szükségét, hogy bármit mondjon, csak némán, karba tett kézzel duzzogott. Vagy azért, mert szerinte nem csinált semmi rosszat, vagy mert már sejtette, mi lesz a végeredmény.

– Akik holnap reggel indulni akarnak, emeljék fel a kezüket! – szólalt meg William.

Mindenki felemelte, kivéve Willt és Jamie Coxot.

– Döntés meghozva, ülés berekesztve – fontoskodott William önelégült vigyorral.

– De aztán senki ne nyafogjon nekem, ha a hajó nem bírja ki! – morogta Will, és megvonta a vállát. Majd pedig Maryhez fordult, és tekintetében leplezetlen gyűlölettel azt mondta: – Te meg, kislány, aztán ne hogy rám haragudjál, ha a gyerekek esetleg mégsem

élik túl az utazást.

Később, miután elhagyták a Fehér-öblöt, és számtalan, még az elsónél is ijesztőbb vihar ütött rajtuk olyan váratlanul, hogy esélyük sem volt kijutni a partra, Will kegyetlen szavai gyakran visszhangoztak Mary fülében. Minden egyes alkalommal, amikor a gyerekek pániksújtotta, rettegő kis arcára nézett, és hallotta, ahogy sírnak, zokognak félelmükben, egyszerűen fel nem foghatta, hogy milyen démon szállta meg annak idején, amikor ezt az egész örületet kitalálta.

Am pont a kényszer, hogy bármi történjen is, neki mindig, minden körülmények között meg kell védenie őket, adta az erőt, hogy akkor is küzdjön, amikor a férfiak már-már feladták az egészszet. Legnehezebben Jamie-vel, Samuel Birddel és Nattal boldogult. Mindannyian alacsony, vékony férfiak voltak, jóval gyengébbek, mint a többiek, ráadásul úszni sem tudtak, így még jobban reszkettek. Mary felváltva dicsérte, szidta, bátorította és gyalázta őket. Állt a kormányrúd mellett, egyik percben átkozódott, és összes felmenőjüket szidta, majd zokogva buzdította őket, hogy teljes erőből merjék a vizet, és abba ne hagyják, ha kedves az életük.

Amikor azonban már ő is, a többiekhez hasonlóan, kezdett beletörődni, hogy végül is teljesen mindegy, úgymint csak idő kérdése, mikor fulladnak meg, csendesebb vizekre értek. Bal oldalukon a partot, jobbra egy hatalmas korallszigetet láttak, a kettő között pedig a víz még csak nem is fodrozódott.

– Köszönöm, drága jó Istenem! – ordított fel William Moreton, akitől pedig teljesen szokatlan volt az effajta érzelemkitörés. – Pedig biztos voltam benne, hogy most aztán már tényleg ennyi.

Ám még ez az új, tükörsima tenger sem volt mentes minden veszedelemtől, mert több tucat apró sziget és korallzátony tarkította, amelyeken bármikor fennakadhattak. Az egyik szigeten kiköttek, és bár ivóvizet nem találtak, letáboroztak, a kevéske vizükkel megfőzték a maradék rizst, majd pedig apálykor felkerekedtek, hogy a sziklák között próbáljanak valami ennivalót találni.

Teljes elképedésükre több tucat óriásteknőssel találták szembe magukat, amelyek éppen vonultak a partra, hogy lerakják tojásaikat. Többen rájuk vetődtek, párat azonnal le is terítettek, amikor pedig jött a dagály, odavonszolták őket a táborhelyükre.

Azon az éjszakán hatalmas lakomát csaptak: utoljára Sydneyben ettek friss húst. Majd amikor tele hassal nyugovóra tértek, és szinte abban a percben elnyomta őket az álom, még hallották, ahogy a sors újabb ajándékeként az eső ütemesen dobolni kezd az üres teknőspáncélokra, amelyeket pusztán optimizmusból felfordítva hagytak a sátor előtt.

Az elkövetkező napokban James és Will helyrepopofozták a hajót, a többiek pedig teknőst fogtak, és húsukat megpörkölték, hogy magukkal tudják vinni.

Kiderült, hogy fiatal korában Bili nagy tapasztalatot szerzett az orvvadászat terén, így amikor észrevette, hogy egy fácánhoz hasonlatos madár fészkel a bozótosban, feltámadt benne a vadászösztön, és Natet is magával vitte segítség gyanánt. Mary a távolból figyelte őket, és hosszú idő óta először nevetett, mert a két férfi a lehető legfurcsább párost alkotta. A zömök, izmos Bili, akinek kopasz fején megcsillan a nap, bebújt egy bokor mögé, majd kézjelzésekkel irányította szép bűnsegédét, hogy mi módon cserkésze be a madarakat. Műveletüket siker koronázta, gazdag zsákmánnyal tértek vissza, Bili pedig még a tollfosztás művészetére is megtanította Natet.

Mary talált némi káposztát és gyümölcsöt is. Igaz, nem tudta, hogy pontosan mit, de mindenkinek ízlett, és a végkimerülés határán levő gyerekek hamarosan jobban lettek tőle.

Hat napot pihentek, majd indultak tovább. Időnként megálltak, és teknősök után kutattak. Bár azt már nem találtak, kagylót viszont igen, és rengeteg ivóvizet is.

Azt már régóta nem firtatta senki, hogy mikor hagyják el ezt a végeláthatatlannak tűnő

szigetcsoporthoz, ahogy a hazavezető út is feledésbe merült. Mindannyian apátiába süllyedtek, és nem bíztak abban, hogy az életben még valaha igazi civilizációra bukkannak. Amikor meglátták maguk előtt a Torres-szorost, pont, ahogy azt Will térképe jelölte, először értetlenkedve néztek egymásra, majd amikor lassan felfogták, hogy igen, tényleg eljutottak idáig, és túl vannak az utazás legnagyobb részén, hisztérikus nevetésben törtek ki.

Miután keresztülhajóztak az átjárón, ismét egy szigetekkel tarkított szakaszhoz értek. Tudták, hogy partra kell szállniuk megtölteni a vizeshordót, mert innentől kezdve nyílt tengeren vitt tovább az út. Ahogy azonban megpróbálták kikötni, egy csoport bennszülött, akik addig csónakjukból figyelték őket, megrázták lándzsáikat, és elindultak feléjük.

A fegyenceknek nem maradt más választásuk, mint hogy elővegyék a puskákat, és tüzet nyissanak. Legnagyobb rémületükre azonban a bennszülöttek nemhogy nem fordultak vissza, hanem előkerültek az íjak és a nyilak is, és Mary döbbenet láttát, amint nem egy tűhegyes végű nyílvevő a hajó oldalába fúródik, így ők voltak azok, akik menekülőre fogták, és teljes erejükből eveztek.

Ezek a bennszülöttek természetesebbek és sötétebb bőrűek voltak, mint akikkel eddig találkoztak, és hihetetlenül követték őket sebes kenuikkal. Amikor azonban úgy tűnt, hogy mindjárt utolérik őket, feltámadt a szél, belekapott a vitorlákba, és megmenekültek, bár az incidens mindannyiukat igen megviselte.

– Vízet kell szereznünk, mielőtt kifutunk a nyílt tengerre – mondta Will valamivel később. – Kupang még legalább ötszáz tengeri mérföld innen, és ha tele a hordó, akkor is jól be kell osztanunk.

Willnek nyilvánvalóan igaza volt, és Mary örült, hogy férje újra átveszi az irányítást.

A következő nap kimerészkedtek a partra, s bár a közelben egy nagyobbacska falu húzódott, ahogy megtöltötték a hordót, máris indultak tovább, és az éjszakát inkább egy lakatlan szigeten töltötték.

Másnap reggel, előző napi sikerükön felbuzdulva, elhatározták, hogy visszamennek a faluba, hátha tudnak szerezni még egy kis vizet, gyümölcsöt, és esetleg káposztát is, ha van.

A falu aznap is békésnek és barátságosnak tűnt, ám ahogy közelebb értek a parthoz, hirtelen, mintegy a semmiből, előbukkant két hatalmas harci kenu, mindegyikben harminc-negyven harcos, és ijesztő tempóban megindultak feléjük. A fegyencek még sosem láttak hasonló csónakokat. Masszív, stabil alkotmányoknak tunk, durva anyagból készült vitorlával, és volt rajtuk valami emelvényszerűség is, nyilvánvalóan a kénitusa számára.

Will teljes erejéből elrántotta a kormányt, és megfordította a hajót. – Evezetek, a szentség! – üvöltötte a többieknek, és gyorsan felvonta az orrvitorlát.

Mary szíve a torkában dobogott, még levegőt venni sem mert. A bennszülöttek arcát és testét fehér ábrák borították, valamit kántáltak, és kétség sem férhetett hozzá: arra készültek, hogy végezzenek az összes betolakodó fehér emberrel. Most már olyan közel értek hozzájuk, hogy Mary érezte izzadságuk szagát, és látta a gyűlöletet az arcukon. Ami pedig még ennél is ijesztőbb volt, egyre több kenu indult el a partról.

Will ekkor megmutatta, hogy valóban micsoda kiváló tengerész is ő. Előre és hátra manőverezett, hogy a vitorla szelet fogjon, és amikor sikerült, a hajó meglódult, épp abban a pillanatban, amikor a bennszülöttek lővésre emelték íjaikat.

– Telibe vesszük az áramlatot! – üvöltötte Will. – Kapaszkodjatok! És örökre búcsút mondunk ennek az istenverte országnak!

Támadóik néhány mérföldön keresztül még követték őket, aztán belátták, nem tudják utolérni a kuttert. Amikor végül visszafordultak, Will szinte örömtáncot lejtett a kormány mellett.

– Legyőztük a sok átokfajzatot! – ordította, mosolya pedig olyan széles volt, mint előttük a tenger.

Mary is csatlakozott a többiekhez, akik a rémületből felocsúdva hálásan ölelgették Willt. Most a büszkeségtől lábadt könnybe a szeme, nemcsak a bravúros manőver miatt, hanem mert újra a régi, rettenthetetlen Willt látta maga előtt.

– Elképesztő voltál – mondta Mary, és közelebb húzódott a férfihoz a kormány mellett.

– De te jobban csináltad volna, ugye? – kérdezte Will, és összeráncolta só borította szemöldökét.

– Senki sem csinálta volna jobban! – felelte Mary tiszta szívből, és megcsókolta férje arcát.

– Lehet, hogy nem lesz elég az étel és a víz – mondta Will óvatosan.

– Akkor majd beosztjuk. Van valami ötleted, hogy milyen messze lehetünk?

Will megrázta a fejét. – Lejöttünk a térképről. Innentől kezdve már feltérképezetlen. Jobb, ha elkezdesz imádkozni, kislány!

Három héttel később, az éjszaka közepén, Mary a csillagokat nézte, és imádkozott. A számtalan ima, amiben azért könyörgött, hogy mielőbb elérjék a szárazföldet, mindeddig nem talált meghallgatásra. Most azonban arra kérte a Jóistent, csak azt az egyet engedje meg, hogy a gyerekek előbb haljanak meg, mint ő, akkor legalább mindvégig mellettük lehet.

Emmanuel az ölében feküdt, Charlotte pedig a térdére hajtotta a fejét. Olyan soványak és olyan gyengék voltak, hogy már sírni sem volt erejük. Csak feküdtek némán, mozdulatlanul, üres, elcsigázott tekintetüket le nem vették anyjukról. Mary azt gondolta, hogy a szenvedés minden lehetséges fajtáját ismeri, de a tudat, hogy ő okozza gyerekei lassú, kegyetlen halálát, minden addigi fájalmát felülmúlta.

Az étel már jó néhány nappal azelőtt elfogyott, a víz pedig előző nap délben, amikor a gyerekeknek odaadták az utolsó néhány cseppet. Aznap még senki nem szólt egy szót sem, mindannyiukon egyfajta tompultság lett úrrá, szemüket pedig mereven a horizontra szegezték. Már nem fürkésztek, nem kerestek semmit, a reményt, hogy hamarosan földet látnak, régen feladták, de képtelenek voltak egymásra nézni. A látvány, hogy mi lett a többiekből, egyszerűen elviselhetetlen volt.

Mindenki aludt, kivéve Maryt és Willt. William Moreton szétvetett lábbal, az üres vizeshordónak támasztott háttal, Sam Broome és Nat Lilly összekuporodva, mint két kutya, a hajóorrbán, a többiek pedig egymás hegyén-hátán. Világos bőrük miatt Nat és Samuel Bird szenvedett a legjobban az erős naptól; arcuk ijesztő látványt nyújtott – vörös volt, dagadt, tele hólyagokkal. Kopasz fejével Bili sem úszta meg leégés nélkül, de egy szakadt rongyból turbánt eszkábált a feje köré.

Will a kormány mellett ült összegörnyedve, felhúzott lábbal, de már csak árnyéka volt önmagának. Nem olyan régen még szálfatermete mintha összezsugorodott volna, arcáról eltűnt a hús, olyan lett, mint egy halálfej, szeme és szája pedig aránytalanul nagyra nőtt. Mary nézte, de mintha egy idegent látott volna maga előtt. Szerencsések voltak, hogy egy ideje kedvező szél fújt, mert már ahhoz sem volt erejük, hogy az evezőket arrébb lökjék.

Mary most az ég felé fordította tekintetét, és egyszerűen nem értette, hogy a csillagok hogyan tudnak még ilyenkor is ragyogni. A nyugodt, sötét vízen fényük visszatükröződött, olyanok voltak, mint megannyi gyertyaláng egy szentélyben. Mary úgy érezte, a csillagok azt üzenik, engedje el a gyerekeket, ne hagyja, hogy tovább szenvedjenek.

A karjába vette Emmanuelt. A kisfiúnak most szinte alig volt súlya, pedig amikor elindultak, sok-sok héttel azelőtt, már nagy és erős baba volt. Arca szinte csak egy hatalmas szempárból állt, és fejét már nem is fordította anyja melle felé, ahogy azt régebben tette, mintha végül beletörődött volna, hogy nincs már ott több étel.

– Annyira sajnálom – suttogta Mary, és megcsókolta az apró, csontos homlokot. Arra gondolt, sosem fogják már látni, ahogy a kisfiú járni, majd beszélni kezd, sosem tudják meg, hogy vajon ő is olyan erős férfivá serdült volna, mint az apja. Milyen igazságtalan, hogy Emmanuel rövid élete ennyire küzdelmes volt. Ahogy azonban Mary a víz fölé hajolt, hogy a kis testet belecsúsztassa, hirtelen érezte, hogy a kisfiú ujjai az övére kulcsolódnak. Olyan volt az egész, mint egy néma kiáltás, mintha Emmanuel arra kérné, hadd maradjon vele az utolsó percig. Mary teljes erejéből magához szorította kisfiát, és hang nélkül zokogott önnön gyávaságán.

– Mary!

Az asszony arra riadt fel, hogy Will a ruháját cibálja. Pirkadt, és Mary első gondolata az volt, biztosan vihar közeleg, neki pedig elő kell készítenie a vízgyűjtő edényeket, hogy legyen mit inniuk.

– Mary! Nézd! Hallucinálok, vagy az ott tényleg föld? – kérdezte rekedten.

Mary abba az irányba fordult, amerre Will mutatott: a horizonton egy sötét, hullámos, kétségkívül földszerű alakzat látszott.

Mary abban a pillanatban teljesen éber lett.

– Az nem lehet, ugye, hogy mind a ketten rosszul lássuk? – kérdezte. Anélkül hogy elengedte volna a gyerekeket, felállt, és közelebb húzódott a férfihoz.

– Jaj, Will – suttogta. – El sem hiszem.

A következő egy órában kézen fogva álltak egymás mellett, minden idegszálukkal a horizontot kémelve, és bár minden észérv ellene szólt, mégis azt remélték, hogy nem a sors játszik velük kegyetlen játékot. De a sötét alakzat nem tűnt el, sőt egyre nőtt, és minden percben közeledett, és a végén el merték hinni, hogy valóban, azok ott tényleg fák.

– Na, kislány – vigyorgott Will boldogan –, hát, csak idehoztalak. Ma, 1791. június 5-én, megláttuk a földet, be is kell írnom a hajónaplóba. Hatvanhét napja indultunk el Sydneyből, és Istennek hála, végre megérkeztünk.

– Felébresszem a többieket? – kérdezte Mary. – Vagy hagyjuk, hadd aludjanak?

– Hát már hogy a pokolba ne ébreszteniék fel őket? – válaszolta Will. Egykor erőteljes hangja most nem volt más, mint rekedtes suttogás, és aszott, napégette arcát könnyek szántották. – Végre valami, amiért érdemes felébredni.

Tizennegyedik fejezet

Aznap késő délután végre befutottak egy kikötőbe. Fogalmuk sem volt, vajon Kupangban vannak-e, vagy sem, de ez már senkit nem érdekelt. A parton házakat és embereket láttak, ami ételt és vizet jelentett, ennél többre nem volt szükségük.

Mindannyian szálnalmas állapotban voltak. Ruháikból csak foszlányok maradtak, naptól és sótól cserzett bőrük hámlott, hajuk csimbókokban lógott. Annyira legyengültek, hogy csak feküdtek a hajóban, és még ahhoz sem volt erejük, hogy legalább örülni tudjanak.

Mary nyelve megdagadt, szája kisebesedett a szomjúságtól, alig bírta Emmanuelt tartani, ám ahogy meglátta, mennyi kíváncsiskodó várja őket a rakparton, esze újra vágott, mint a borotva.

– Bármi történik is, ne felejtsetek el, amit megbeszéltünk! – suttogta a többieknek. – Ha elszóljuk magunkat, visszatoloncolnak.

Biztos volt abban, hogy ez itt nem Kupang, mivel Smithtől úgy tudta, a város holland gyarmat, ám a tömegben egyetlen fehér embert sem látott, csak kávészínű helybelieket, akik szerencsére egyáltalán nem emlékeztettek múltkori támadóikra.

– Víz! – ordította el magát Moreton. – Víz!

Kiáltása, akár értették a parton, akár nem, áramütésként hatott a nézelődőkre. Valaki egy kampós végű rúd segítségével a dokkba irányította a hajót. Egy alacsony, félmeztelen barna férfi felugrott a kutterre, megfogta a köteleket és kidobta társainak a partra, és a következő percben valahonnan egy dézsa víz érkezett a hajóra.

Mindenki rávetette magát, amitől a hajó kis híján felborult. Will teletöltött egy bögrét, és átnyújtotta Marynek, ő azonban hagyta, hogy először Charlotte igyon, aki nagy igyekezetében szinte az egésztest magára öntötte. Emmanuel majdnem eszméletlen állapotban volt, így Marynek trükkhöz kellett folyamodnia: bevizezett ujját óvatosan a kisfiú szájába dugta, és ezt addig ismételte, amíg valamennyire sikerült magához térítenie. Utoljára Mary ivott, és életében még soha semmi nem esett neki olyan jól, mint az, ahogy a hideg víz végigcsurgott sajtó, duzzadt nyelvén és torkán.

Annak ellenére, hogy Mary egyáltalán nem értette a helybeliek beszédét, heves gesztusaikból, izgatott kiabálásukból úgy érezte, jó szándékkal viszonyulnak hozzájuk. Megpróbált felállni, ám azonnal visszazuhan, és mindent, ami ezután történt, csak homályosan, elmosódottan érzékelt. Egy erős kar felemelte, aztán a következő percben már a parton feküdt, valaki megitta, majd valami maró szagú ronggyal dörzsölte be az arcát. Hangokat hallott maga körül, majd újra felemelték, valami puhább helyre fektették, és már nem az eget látta maga felett.

– Charlotte, Emmanuel! – kiáltotta rémulten.

Ekkor egy barna arcú asszony hajolt fölé, és megtörölgette az arcát valami hűvös, nedves ronggyal. Mondott valamit egy ismeretlen nyelven, szavai pedig, bármit jelentettek is, ugyanúgy megnyugtatták Maryt, mint az imént a hideg rongy, így annyi idő után végre biztonságban érezte magát, és mély álomba zuhant.

Amikor felébredt, egy matracon feküdt, egyik oldalán Emmanuellel, a másikon Charlotte-tal. Egy alacsony asztalkán gyertya égett. Mary feltámaszkodott, és látta, hogy a szoba túloldalán egy fekete, göndör hajú, barna bőrű asszony alszik a földön.

Bár a helyiségben elég sötét volt, gyerekei békés szuszogásából arra következtetett, hogy valaki megfürdette őket, és enni is adott nekik. Ahogy ki tudta venni, egy hasonló, talán valamivel nagyobb kunyhóban lehettek, mint ahol Sydneyben laktak. Szeme könnybe lábadt a meghiúsultságtól. Egy vadidegen befogadta őket, gondoskodott róluk, és Mary mindezt meg sem tudja köszönni, mert legnagyobb sajnálatára nem ismeri ennek a jámbor asszonynak a nyelvét.

A következő napok megint összemósódtak, Mary csak annyit érzékelt, hogy valaki

időnként megitatja, és valami puha, pépes étellel megeteti. A ködfátylon át néha hangokat és kutyaugatást hallott, a szagokból érezte, hogy valahol ételt főznek, és olykor mintha Charlotte nevetését hallotta volna. De a szemét képtelen volt kinyitni, és nem tudta ellenőrizni, hogy mindez valóban így van-e.

Ebből az állapotból végül Will mozdította ki, amikor egy nap James Martinnal a fekhelye mellett beszélgetett.

– Fel kell kelnie – hallotta Mary a férje hangját. –Wanjon látni akarja.

– Hadd pihenjen, nagyon kimerült – mondta James. – Ne sürgesd, Wanjon majd vár.

Mary a legszívesebben egyáltalán nem találkozott volna senkivel, hanem boldogan időzött volna még saját, félhomályos kis világában, ahova sem a fájdalom, sem az aggodalom nem tudott beférközni, Will hangja azonban eszébe juttatta, hogy már nem csak önmagáért felelős.

– Will? – suttogetta, és próbálta kinyitni a szemét.

– Hát visszajött az én kis asszonykám! – kiáltott fel Will, majd odatérdelt a szőnyeg mellé, és két tenyerébe fogta Mary kezét. – Már a frászt hoztad ránk! Annyira féltünk, hogy elveszítünk.

Will bőre érdes volt és durva, mégis olyan gyengéden simogatta meg, hogy Mary egész testét melegség járta át.

– Charlotte, Emmanuel? Meghaltak? – kérdezte Mary rémulten.

– Gondolod, akkor itt ülnék és vigyorognék? – felelte Will.

Mary csak ekkor vette észre, hogy valóban, Will mosolyog, ugyanolyan pimaszul és hányavetin, mint annak idején a *Dunkirkön*. Valami azonban mégis más volt rajta, és beletelt néhány percbe, míg rájött, micsoda.

– A szakállad! – kiáltott fel. – Eltűnt a szakállad! Will megdörzsölte sima állát.

– Ideje volt váltani – felelte.

Szakáll nélkül Will jóval fiatalabbnak látszott, és bár arca csontos volt és beesett, Mary régóta nem látta férjét ennyire elemében. Tekintetébe visszatért a gunyoros tűz, ami a korbácsolás óta kiveszett belőle, egyedül hámló bőre utalt a sok megpróbáltatásra, amin nemrég keresztülmentek.

– Hol vagyunk? – kérdezte Mary.

– Hogyhogy hol? Hát Kupangban, kislány, hol máshol. Nem megmondtam, hogy a te fantasztikus férjed előtt nincs akadály?

Mary erőtlenül elmosolyodott, Will hetvenkedéséből most már biztosan tudta, hogy nem álmodik.

– Hol vannak a gyerekek? És a többiek?

– Mindenki itt van a közelben, ne aggódj – felelte Will. – Emmanuel még gyenge, de napról napra jobban van. Egyedül miattad evett minket a fene.

Mary nagy nehezen felült, bár még mindig szédült. Végignézett magán, és meglepődve látta, hogy valaki egy hosszú, bő, csíkos ingszerű ruhát adott rá.

– Mióta vagyok itt? – kérdezte értetlenkedve.

– Tíz napja. Időnként felébredtél, ettél, majd újra elájultál. De most össze kell szedned magad. Wanjon, a holland kormányzó látni akar.

Will és James felkanalazták Maryt a földről, majd kitámogatták az ajtón. Mary teljesen elképedt az eléje táruló látványtól. Bár nem volt konkrét elképzelése arról, hogy a kunyhó falain túl vajon mi várhat rá, a beszűrődő zajokból arra következtetett, hogy egy városban lehet. Ám helyett csak néhány kerek, széles falevelekkel fedett kunyhó sorakozott egymás mellett egy tisztáson, amit akkora fák és bokrok határoltak, hogy minden más eltörpült mellettük. A tisztáson mintegy tucatnyi meztelen, barna bőrű kisgyerek játszott, a békés falu képét pedig néhány csirke, kikötözött kecske és egy csoport beszélgető öregember egészítette ki.

– Az ott a dzsungel – bökött James a fák felé. – Az meg ott – mutatott egy kitaposott földútra – levisz a partra. De olyan szépet még nem láttál. Tisztára, mint egy festmény.

– Azt hittem, hogy ez itt egy város – értetlenkedett Mary. Mintha a parton raktárakat és téglaházakat látott volna. Valamint rengeteg embert, tülekedést, lökdösődést.

– Az is van, valamerre arra – mondta Will, és bizonytalanul egy távoli pontra mutatott. – De miután összeestél, téged és a gyerekeket idehoztak.

Will leültette Maryt egy farönkre, majd ők is mellé telepedtek, és részletesen elmeséltek mindent, ami érkezésük óta történt. Miután ettek, ittak, és kipihenték magukat, másnap a holland kormányzó, Timotheus Wanjon elé vezették őket, akinek elmesélték a történetet, amit útban idefelé találtak ki: vagyis hogy ők hivatásos matrózok, akik éppen bálnára vadásztak, amikor hajójuk korallzátonynak ütközött és elsüllyedt, ők viszont a kutter segítségével megmenekültek.

– Bevette – vigyorgott Will. – Azt mondtam, mint a hajótulajdonos üzlettársa, magammal hozhattam a feleségemet és a gyerekeimet. Meg hogy szerintem vannak még túlélők, talán nemsokára ők is itt lesznek. Ja, és hogy a nevem Broad, nem Bryant, ha esetleg hallanának valamit Sydneyből.

James ekkor átvette a szót, és azzal folytatta, hogy Wanjon, aki megértő és tisztességes fickónak látszik, ruhát, ételt és szállást ajánlott nekik, egyszóval mindent, amire szükségük lehet, és az egészben az a legjobb, hogy mindezért ráadásul még fizetniük sem kell, elég, ha Will mint tengeri kereskedő aláír egy váltót, amit aztán elküldenek az angol kormányznak, az majd kiegyenlíti.

– Én mondom, ez a hely maga a mennyország – vigyorgott Will önelégülten. – Minden van itt, amiről az ember csak álmodhat.

A sok jó hír ellenére Maryn egy pillanatra mégis baljós előérzet suhant át. Megkérte Willt, hogy keresse meg a gyerekeket, és amint elhaltak léptei, azonnal Jameshez fordult.

James is megborotválkozott, ám ezt leszámítva pontosan úgy nézett ki, mint mindig: sovány, izgága férfi, csúfondáros tekintettel.

– Remélem, Will jól viselkedett – mondta Mary.

– Hát, mindenestre nagyon elégedett magával – vallotta be James. – Különösen, ha bepiál.

– Sokat iszik?

– Csak annyit, mint minden hús-vér ember, aki éppen a halál torkából tért vissza – felelte James.

Mary pontosan azt a választ kapta, amire számított, James hangjában mégis árnyalatnyi szarkazmust vélt felfedezni.

– Dicsekszik? James vállat vont.

– Csak előttünk. De viccesen kezeljük. Pontosán tudjuk, kinek köszönhetjük, hogy itt lehetünk.

Mary elvörösödött a rejtett bóktól.

– De ha egyszer tényleg ő hozott minket ide – jelentette ki rendíthetetlenül. – Jó, néha tényleg üvöltöztem vele, de mégis az ő ügyessége és tapasztalata volt a döntő.

– A síríg hú asszonyka – mondta James, és kényszeredetten elmosolyodott. – Will egy mázlista.

Ahogy Mary meglátta a gyerekeket, és újra magához ölelte őket, azon nyomban meggyógyult. Charlotte végre egy átlagos négyéves kislány benyomását keltette: élénk volt, vidám, és egész nap be nem állt a szája. Mivel a bennszülött asszonyokat már a legelső percben az ujja köré csavarta, remekül ment a sora, egész nap nyalánkságokkal tömték, játszottak vele, dédelgették. Bár még mindig nagyon sovány volt, arcába visszatért az élet, szeme újra csillogott, és még a haja is dús lett és fényes. Úgy tűnt, mintha már el is

felejtette volna, mi mindenen ment nemrég keresztül.

Emmanuel állapota nehezebben javult. Gyomra csak a legkönnyebb ételeket fogadta be, és nagyon rosszul aludt. Mielőtt elhagyták Sydneyt, a kisfiúnak már sikerült néhány tétova lépést egyedül is megtennie, fejlődését azonban a hajóút megakasztotta, jóformán csak egy helyben üldögélt, se nem kúszott, se nem mászott. Ám ezt leszámítva boldog babának tűnt, mindenkre szélesen rámosolygott, aki körülötte tett-vett, ráadásul szöke haja és kék szeme miatt az egész falu csodájára járt.

Ami a többi szökevényt illeti, mindenki szépen helyrejött. Nat és Samuel Bird arcán ugyan még mindig látszottak az égési sérülések, és Jamie, akit eleinte vérhas kínozta, még inkább legyengült, de most már ő is javulóban volt. Legjobban Bili és William Moreton néztek ki, mivel kreol bőrük miatt hamar leburnultak, úgyhogy akár helybelinek is beillettek volna. Ők is jól érezték magukat, a kikötőben dolgoztak hórúkmunkásokként, nappal hajókat rakodtak, este visszatértek ebbe a békés faluba, ahol a bennszülött asszonyok vidáman flörtöltek és kacarásztak velük, miközben még vacsorát is főztek.

Mary úgy érezte, hogy a Jóisten nemcsak hogy meghallgatta könyörgéseit, és biztonságban idevezette őket, hanem még bőségesen meg is jutalmazta. Kupang éghajlata tökéletes volt: meleg, de nem elviselhetetlen, ételből nem volt hiány, az emberek barátságosak, ráadásul nagylelkűek voltak, a hely maga egész egyszerűen lenyűgöző: fehér homokkal borított part, kristálykék tenger és buja, zöld dzsungel.

Azonkívül, túl minden kényelmen és kedvességen, Maryt még csodálat és tisztelet is övezte. Híre ment, hogy útközben ő tartotta a férfiakban a lelket, ezért mindenki, Wanjontól kezdve a legszegényebb bennszülöttig, azonnal szívébe zárta gyerekeivel együtt. Mary számára a megbecsülés mindeddig ismeretlen fogalom volt. Otthon, Foweyban folyamatosan ostorozták, mert nem úgy viselkedett, ahogy az egy fiatal lánynak illett, letartóztatása után pedig csak megvetésben és embertelen bánásmódban volt része. Még amikor Will egyfajta hőssé nőtte ki magát Sydneyben, akkor is sokan becsmérelték Maryt, hogy méltatlan a férjéhez.

Most azonban nemcsak hogy életében először úgy tekintettek rá, mint egy szabad, önálló emberre, hanem még bátornak, egyenesnek és intelligensnek is tartották. Sőt amikor az alkormányzó feleségétől új ruhákat kapott, többen a szépségét is megdicsérték. Mary szavakba sem tudta önteni, milyen fantasztikus érzés volt belebújni a csinos, rózsaszín ruhába, és alatta pihe-puha alsóneműt viselni. Lehet, hogy a nap és a szél lekoptatta arcáról ifjúsága üde, pirosposzsgás színét, és sovány volt, mint egy ágár, de legalább már nem nézhette senki sem koldusnak, sem fegyencnek.

Végre nőnek érezte magát, bizonyos szempontból bölcsnek és tapasztaltnak, legfőképp pedig különlegesnek. Ezek a jóemberek itt, akik olyan szeretettel mosolyogtak rá, nem tudták, hogy valaha láncokat viselt, és áruba kellett bocsátania testét csak azért, hogy életben maradjon. Mi több, mindezt most már ő maga is elfelejtheti, mert megmentette családját egy éhezéssel és megaláztatásokkal teli, alantas élettől. Mary végre büszke lehetett önmagára. Kitalált és véghezvitt egy olyan tervet, amit a legtöbben lehetetlennek ítélték volna.

Marynek Kupang valóban megtestesített mindent, amiről valaha csak álmodott, sőt még annál is többet. A nyüzsgő kikötő valamennyire emlékeztetett Plymouthra, legalábbis annyiban, hogy a világ minden szegletéből érkeztek ide is hajók. Ezenkívül, mivel itt volt a Holland Kelet-indiai Társaság egyik legfőbb kereskedelmi központja, rengeteg nemzet és vallás keveredett benne. A dombokon a gazdag kereskedők hatalmas házai álltak, feleségeik egész nap a gyönyörű, egzotikus kertekben ültek és pletykáltak. Az elegáns villákban sötét bőrű, mandulaszemű cselédek ropogós fehér kötényben fényesítették a kopogtatót és seprtek a lépcsőt. Ezzel szemben a nyomornegyed jóval zsúfoltabb volt, mint máshol a világon, a kétes hírű fogadók, bordélyházak és bárók igen nagy

népszerűségnek örvendtek a matrózok körében, ám a város még ettől is csak színesebbé és vibrálóbbá vált.

Igaz, Mary rengeteg koldust is látott, de legalább nem fáztak, és nem áztak bőrig, mint angliai társaik. Békésen elüldögéltek a napon, kedvesen rámosolyogtak azokra, akik némi alamizsnát dobtak tálkáikba, viszonylag kényelmesen aludtak a parton, gyümölcs pedig bőségesen termett, és bárki leszedhette.

Egyszóval Mary beleszeretett Kupangba. A város visszaadta az ő és a gyerekei egészségét, és mindenhol csak kedvességet kapott. Semmi mást nem akart, mint örökre itt maradni, élni a bennszülöttek egyszerű életét, halászni, mézet gyűjteni, úszni, és boldog, egészséges gyerekeket nevelni. Megmámorosodott a szantálfa illatától, amit simogató szellő sodort keresztül a falun. Valaki azt mesélte, hogy ez a sziget legfőbb exportcikke, és az illat beleivódott a ruhájába és a bőrébe, ahogy mindenki máséba. Mary úgy érezte, Will-lel együtt ragyogó jövő vár rájuk, és itt tényleg boldogan édegethetnek, amíg meg nem halnak.

– Pszt! Mary! Pszt!

Mary éppen Emmanuelt fektette le a kunyhóba, amit Will-lel közösen kaptak, amikor valaki kis híján a szívbajt hozta rá. Megfordult, és látta, hogy az ajtóban James Martin integet.

– Egy perc, gyere be! – mondta, mert azt hitte, a férfi kizárólag illemtudásból nem kerül beljebb. – Will küldött? Üzent valamit?

Az elmúlt három-négy hétben Will rengeteg időt töltött házon kívül. Általában azzal magyarázta, hogy a kikötőben dolgozik, Mary azonban pontosan tudta, hogy inkább valamelyik kocsmában issza eszméletlenre magát. Csak abban bízott, hogy James nem azért jött, mert Will beváltotta régi ígéretét, és elszegődött egy hajóra.

– Nem. De gyere inkább ki!

Mary lehajolt, megpuszilta Emmanuelt, és miután betakargatta, mosolyogva indult ki Jameshez. Ám elég volt egyetlen pillantást vetnie barátja falfehér arcára, gyomra máris görcsbe rándult.

– Mi a baj? – kérdezte Mary.

– Minden! – vágta rá James, és magával húzta Maryt a dzsungel felé, a falu szomszédságába. – Itt vannak!

– Kicsodák?

– Az angol tengerészek – suttogta James rémülten.

– Hol? – kérdezte Mary értetlenkedve.

– A kikötőben! Csónakkal jöttek – folytatta James izgatottan. – Hajótörést szenvedtek a szorosnál, ahol átkeltünk.

– Na és? – kérdezte Mary.

– Nem érted? – emelte fel James a hangját. – Ahogy Wanjon elé viszik őket, azt fogja hinni, hogy ők is az állítólagos hajónkról vannak. Az az istenverte Will, hogy miért tesz rá még mindenre száz lapáttal.

Mary megborzongott. Nagyon haragudott Willre, amikor megtudta, hogy hozzáköltött állítólagos balesetükhöz. Csak annyit kellett volna mondaniuk, hogy bálnavadászok, a hajójuk elsüllyedt, és ők az egyetlen túlélők. Így minden tiszta és világos lett volna, minden szál elvarrva. Ám miután Will elnyerte Wanjon rokonszenvét, gondolta, csavar még egyet a történeten, így hozzátette, hogy talán másoknak is sikerült megmenekülniük. Hogy erre vajon mi szükség volt, Mary nem értette pontosan, az azonban biztos, hogy a kormányzó most az új jövevényeket is ki fogja kérdezni a szerencsétlenségről.

Mary ereiben megfagyott a vér. Jamesnek teljesen igaza volt, nemsokára véget ér pünkösdi királyságuk.

– Port Jacksonból jöttek? – kérdezte.

– Nem. Tahitiből, egy *Vandora* nevű hajóval. Edwards kapitány, a hajó parancsnoka éppen a *Bounty* lázadóira vadászott. Tízen közülük itt vannak vele, de a többiek vízbe fulladtak.

Mary szóhoz sem jutott. Mindannyian hallottak a *Bounty*ról, még Detmer Smith mesélt róla Sydneyben. Rádásul, alighogy megérkeztek, kiderült, hogy véletlenül pont Kupang az a város, ahol két évvel ezelőtt Bligh kapitány és tizennyolc embere partot ért, miután a lázadók kitették őket egy csónakban a nyílt tengeren.

Bár Marynek fogalma sem volt arról, vajon Bligh megérdemelte-e sorsát, vagy sem, abban biztos volt, hogy a lázadók összeszedésére kiküldött kapitány bizonyára nem egy lágyszívű mézeskalács huszár.

– Ki fognak minket hallgatni – mondta Mary, és már egész testében reszketett. – Édes istenem, James! Mit csináljunk? Könnyű volt becsapni valakit, aki nem beszél túl jól angolul, de mihez kezdünk ezzel az Edwards kapitánnyal?

James halványan elmosolyodott. Maryt többek között azért szerette, mert általában azonnal megértette a lényegét.

– Ha kitartunk a történetünk mellett, lehet, hogy nem lesz semmi baj. Négy hónap nagyon rövid idő ahhoz, hogy a szökés híre eljusson Angliába, az meg kizárt, hogy máshonnan hallották volna.

Mary egy percre elgondolkodott. Jamesnek remek beszélőkéje volt, és az ő szájából a történet, hogy valójában egy bálnavadáshajó legénységéhez tartoztak, teljesen hihetően hangzott. Azonban egy angol tiszt biztosan tudni szeretné, honnan indult a hajó, hogy hívták a tulajdonosát, és még rengeteg olyan információt, amire egyszerűen képtelenek felkészülni. Rádásul ott volt még Will is.

– Mi van, ha Will berúg, és kezdi megint a hőbörgést? – kérdezte.

– Igazából ezért jöttem – felelte James, és megfogta Mary karját. – Mary, rajta kell tartanod a szemed. Amíg ezek itt vannak, ne engedd el se a kocsmába, se a kikötőbe.

– És azt megmondanád, hogy mégis hogy csináljam? – kérdezte.

– Okos nő vagy, Mary – mosolygott James. – Meg fogod oldani.

Miután James körbejárta a többieket is, és figyelmeztette őket a veszélyre, Mary hazahívta Charlotte-ot, aki az ismerős gyerekekkel játszott, és őt is ágyba parancsolta.

Sötétedett, így a gyerekek mellett maradt, amíg a kislány is el nem aludt. Ahogy elnézte békés arcocskájukat, könnycseppek peregtek az arcán. Már eddig is olyan sok szenvedésnek tette ki őket, megjáratta velük a pokol tornácát, és most megint veszélyben forogtak.

Valaki talán elátkozta őt? Születésekor valami gonosz bűbájt szórtak rá, hogy egész élete másból se álljon, mint soha véget nem érő szenvedésből és aggodalomból? Már megbékélt a ténnyel, hogy Will egy nap el fogja hagyni. Nem mintha ezt akarta volna, hiszen a férje minden hibája ellenére nagyon sokat jelentett neki, de tudta, hogy ki fogja bírni. Azt is belátta, hogy valószínűleg soha többé nem jut már vissza Angliába sem Will-lel, sem pedig nélküle. De ez sem érdekelt. Semmi más nem számított, csak az, hogy a gyerekek ne éhezzenek, ne essen bajuk, boldogok legyenek és egészségesek. Egész mostanáig azt hitte, itt mindez Will nélkül is könnyen megoldható, hiszen tudta, hogy a többiekre, különösen Sam Broome-ra és James Martinra, mindig számíthat.

Mindig furcsállta, hogy ő, akit szépnak igazán nem lehet nevezni, valami megfoghatatlan hatást gyakorol a férfiakra: Graham hadnagyra, Tenchre, Detmer Smithre, és bizony Willre is, hiába tiltakozott ellene. Sikerül-e majd Wanjont vagy ezt az Edwards kapitányt is elbűvölnie?

Kiment a ház elé, és leült a kisszékre. Minden sötét volt és nagyon csendes, csak néhány helybeli üldögélt a tűz körül, és halkán beszélgetett. A pálmafák felett félhold világított, a távolban hullámok mosták a partot. A hely maga volt a paradicsom, és néhány

perccel azelőttig Mary úgy érezte, itt fogja leélni az életét.

Menjen és keresse meg Willt? A kunyhó felé pillantott, és úgy döntött, mégsem. Túl későre járt, ilyenkor nem kérhetett meg senkit, hogy figyeljen oda a gyerekekre, és ha Will már berügött, esetleg még meg is üti.

Mary azt sem zárta ki, hogy Willnek van valakije a kikötőben, mert éjszakára gyakran kimaradt. Sőt ha jobban belegondolt, amióta megérkeztek, egyáltalán nem is szeretkeztek. Talán azért, mert Mary beteg volt, vagy attól félt, hogy esetleg újból terhes lesz? Vagy egyszerűen csak azért, mert úgy érezte, ő már nem az a nagy és erős férfi, akiért a felesége valaha annyira rajongott?

Mary régebben nem talált abban kivetnivalót, hogy eszközként használta a testét, ha el akart érni valamit Willnél, most azonban azt kívánta, bárcsak lenne más lehetősége is. Miért kellene külön kedveskednie a férjének csak azért, hogy odafigyeljen rá? Egy potenciálisan veszélyes helyzetben, ami nemcsak őt, hanem a feleségét, a gyerekeit és a barátait is fenyegeti, egyetlen valamirevaló férfi sem kocsmásna, hanem csendben meghúzná magát, és várná, míg kitisztul a levegő.

Néhány órával később Mary arra riadt fel, hogy Will a faluba vezető úton botorkál. Bizonytalan lépteiből tudta, hogy a férje megint teljesen kiütötte magát, így a beszélgetéssel bölcsebb lesz megvárni a reggelt. Will bezuhant az ajtón, majd anélkül, hogy megpróbált volna valahogy elkúszni a matracáig, abban a pillanatban hortyogni kezdett.

Maryt a madarak csivitelése ébresztette fel. Még alig pirkadt, ahhoz azonban elég világos volt, hogy lássa, Will a hátán fekszik, kezét-lábát szétvetve, tőle alig néhány lépésre. Búzlott az izzadságtól és a rumtól, inge és nadrágja mocskos volt, talán, ahogy azt oly gyakran állította, a kikötői munka miatt.

Mary erőt vett undorán, letérdelt a férje mellé, kigombolta az ingét, és végigfuttatta kezét a mellkasán.

– Hagyjál! – morogta Will. – Az ember már nem is alhat nyugodtan?

– Vetkőzz le, és bújj mellém a matracra! – suttogta Mary, miközben puszilgatni kezdte Will nyakát, és egyik kezével a slicce körül matatott.

– Elég legyen, asszony! – csattant fel Will, és durván ellökte magától Maryt. – Ezt majd megoldom a kikötőben!

– Szóval ide csak aludni jársz? – vágott vissza Mary dühösen. – Ha a családotra már nem is vagy kíváncsi, akkor takarodj el, de végleg!

Abban a pillanatban, amint kimondta, Mary azonnal tudta, hogy óriási hibát követett el. Will felpattant, hatalmasat rúgott belé, akkorát, hogy a nő az alvó gyerekek mellé zuhant.

– Te démon, te aljas fúria! – üvöltötte Will. – Azóta üldöz a balsors, hogy megismertelek. Neked nem férfi kell, hanem egy pincsikutya, aki úgy táncol, ahogy te fűtyülsz. De elegendem van! Jól nézz meg, mert az első hajóval indulok vissza Angliába, és most láttál utoljára!

Bár a bordáit ért rúgás nagyon fájt Marynek, korántsem annyira, mint a férje szavaiból sütő gyűlölet.

– Hallgass el, és figyelj rám! – emelte fel Mary is hangját. – Jött egy csónak, tele angol tengerésszel! James nem talált meg tegnap este?

Will arca elárulta, hogy de igen, megtalálta, ő azonban annyira részeg volt, hogy fel sem fogta, mit akart tőle a barátja.

– Veszélyben vagyunk – folytatta Mary, és hangja elcsuklott a félelemtől. – Most nincs időnk veszekedni. Ki kell találnunk valamit! Vedd elő a józan eszedet, és most egy ideig ne igyál.

Egy pillanatig úgy tűnt, férje lecsillapodik, ám a következő percben arca eltorzult a dühtől. Az elmúlt két hónapban Will meghízott, és mint egy óriás, úgy tornyosult Mary

fölé.

– Elegem van abból, hogy megmondd, mit csináljak! – mennydörögte. – A többieket dróton rángathatod, de engem nem. Kit érdekel holmi angol tiszt puccos valaga? Engem ugyan nem. Engem többé soha senki nem fog láncon tartani, de te aztán főleg nem!

Will sarkon fordult, kiviharzott a kunyhóból, és olyan erővel vágta be maga mögött az ajtót, hogy a ház beleremegett. Behallatszott, ahogy nagy dérrrel-dúrral a kikötő felé veszi az irányt, és Marynek görcsbe ugrott a gyomra a félelemtől.

Mary a következő néhány napot folyamatos rettegésben töltötte, és felkészült rá, hogy bármelyik percben Wanjon házába rendelhetik. Egyetlen találkozásukkor, nem sokkal azután, hogy Mary felépült betegségéből, a kormányzó igazán szívélyesen fogadta. Dicsérte erejét, érdeklődött a gyerekek felől, és felajánlotta, ha bármikor segítségre van szüksége, nyugodtan forduljon hozzá. Ha Mary akkor őszintén elmondja az igazat, talán Wanjon most meg is védené őket, hiszen becsületes, tisztességes férfinak látszott, így azonban valószínűleg nem sok jóindulatra számíthatnak.

Ráadásul Will a veszekedés óta eltűnt, és Mary ettől még rosszabbul érezte magát. Jamesék szerint még többet ivott, és úgy jár-kelt a városban, mintha legalábbis hajóskapitány lenne. Barátai egy emberként beszéltek vele, próbálták rávenni, hogy térjen észhez, menjen haza a faluba, és húzza meg magát, ahogy ők is. Will azonban megmakacsolta magát, sőt azt hajtogatta, hogy az ő büntetése már lejárt, hozzá egyetlen ujjal sem nyúlhat senki.

– A pokolfajzatját az sem érdekli, hogy miatta mindannyian lebukunk – szólalt meg egyik este William Moreton. – Istenemre mondom, bárcsak otthagytuk volna a Fehér-öbölben, hogy csináljon, ami jólesik.

Mary végignézett a férfiakon, akik összegyűltek körülötte, és a szíve összeszorult a félelemtől, amit a tekintetükben látott. A tengeren töltött idő alatt igazán megkedvelte őket, szinte testvéri szeretetet érzett irántuk, mindannyian megosztottak vele egy-egy fejezetet az életükből: meséltek édesanyjukról, a büntetről, ami miatt elítélték őket, vagy Angliában hagyott kedvesükről. Maryvel igazi úriemberként viselkedtek, és a gyerekek ugyanolyan természetesen fordultak bármelyikükhöz, ha valami baj történt, ahogy Willhez. Nem voltak rossz emberek, csak fiatal fiúk, akik elvették a helyes utat, ám bűnükért már sokszorosan meglakoltak. Éheztek, kegyetlenül megkorbácsolták őket, és iszonyatos körülmények között átszállították őket a világ túlsó felére.

Mary érezte, nem nézheti tétlenül, hogy a férje, a többiek állítólagos jó barátja abnormális viselkedésével mindannyiuk sorsát kockára tegye. Meg kellett fékeznie.

– Még egyszer megpróbálok beszélni vele – jelentette ki határozottan. – Maradjatok itt a gyerekekkel. Lemegyek a kikötőbe.

Willt a harmadik kocsmában találta. Elterülve feküdt egy padon, előtte egy fél üveg rum, arcát többnapos borosta borította. Öt vagy hat másik férfi vette körül, akik, legalábbis a poros ablakon keresztül, inkább ivócimboráknak, semmint igaz barátoknak tűntek.

Az asszony most először járt sötétedés után a kikötőben, szíve hevesen vert, mert már kétszer is leszólították külföldi tengerészek. Tisztességes nők ilyenkor már ritkán léptek ki az utcára. A kocsmá előtt inába szállt a bátorsága, nem volt benne biztos, hogy Will szükség esetén megvédi-e. Végül vett egy nagy lélegzetet, eligazgatta kendőjét a vállá körül, kinyitotta az ajtót, és határozott léptekkel elindult Will felé.

– Légy szíves, Will, gyere haza! – kérlelte a férjét. – Emmanuel beteg.

Felkészült a csúnya jelenetre, ha kiderül, hogy hazudott, de mást nem tudott kitalálni, hogy magával csalja Willt, minden különösebb cirkusz nélkül.

A férfi gyanakodva méregette, bár látszott, hogy csak nehezen tud összpontosítani.

– Mi a baja?

– Lázás – vágta rá Mary. – Kérlek, Will, gyere! Nagyon aggódom miatta.

Újdonsült barátai hangosan felnevettek, amiből Mary arra következtetett, hogy valószínűleg nem beszélnek angolul, és azt hiszik, éppen ajánlatot tesz Willnek.

– Könyörgök! – esdekelt Mary. – Gyere!

Will megvetően elhúzta a száját, és végigmérte először a cimboráit, majd a rumosüveget. Hál' istennek a fia mégiscsak fontosabbnak bizonyult, így, igaz, rogyadozó térdekkel, de mégiscsak feltápáskodott.

– Visszajövök! – vetette oda fontoskodva a többieknek, akik rávigyorogtak, közszemlére téve rohadó fogsorukat.

A zajos, zsúfolt utcán Mary sebesen szaporázta lépteit, így Will nem kérdezősködött, csak iparkodott, hogy le ne maradjon. Amikor elérték a faluba vezető keskeny ösvényt, Marynek lassítania kellett, mert nem látott semmit a koromsötétben, és csak ekkor kezdett el szorongani azon, mi lesz, ha Will rájön, hazudott.

– Itt van – mondta Mary, ahogy elérte a tisztást, ahol a többiek várták őket. Nat amúgy is nagy szeme még nagyobbnak tűnt a félelemtől, James arca falfehér volt, és Bili, mindannyiuk között a legdörzsöltebb, még ő is az öklét harapdálta. Mary kétségbeesett gesztusokkal próbálta figyelmeztetni őket, hogy még nem tudott férjével beszélni, és hogy Will nagyon ellenséges.

– Will! – kiáltott fel James, amikor barátja imbolygó léptekkel végre megérkezett. – Hol bujkáltál? Beszélünk kell veled!

– De nem most, hogy Emmanuel ilyen beteg – tiltakozott Will, és egyáltalán nem örült régen látott barátainak.

– Nem beteg – mondta halkán Mary. – Azért mondtam, hogy gyere haza.

– Micsoda? – kérdezte Will szikrázó szemmel.

– Nem volt más választásom – felelte Mary, és hátrált egy lépést, ha esetleg a férfi meg akarná ütni. – Nagyon félünk. Nemcsak magadat sodrod veszélybe, hanem minket is!

– Igen, Will, pontosan – helyeselt James. – Ez a mi közös balhénk. Legalábbis eddig azt hittük.

Will lassan körbejártatta tekintetét a barátain, majd megvonta a vállát.

– Megígértem nektek, hogy kihozlak benneteket a táborból. Így történt, nem? Itt vagytok. Azt várjátok, hogy életetek végéig törölgessem a seggeteket?

– Nem, Will, ez eszünkben sem jutott! – emelte fel a hangját Bili, miközben felállt, és ökölbe szorította a kezét. A tűz fényénél fenyegető jelenségnek látszott, de Willnek fel sem tűnt. – Kérdezősködnék rólunk a városban – folytatta Bili. – Próbálunk meglapulni, te viszont az állandó tivornyával és a hatalmas pofáddal nem hagyod. Már rég itt kellene kussolnod a feleségeddel meg a gyerekekkel!

Will Maryhez fordult, arca eltorzult a dühtől.

– Te szuka, te ringyó! – sziszegte. – Azt hitted, mi, hogy ha mindet ellenem fordítod, majd meghunyászkodva visszakullogok? Fogd már fel végre azzal a tompa agyaddal, hogy undorodom tőled! Felszállok az első hajóra, és már itt sem vagyok.

Majd szinte anélkül, hogy levegőt vett volna, minden sérelmét Maryre zúdította a legkegyetlenebb szavak kíséretében, kezdve onnan, hogy a házasságuk törvénytelen, hogy Mary egy akaratos, bűdös ribanc, aki tönkretette az életét. Állítása szerint Detmer Smith hívta magával, ő viszont nem ment, mert megígérte a barátainak, hogy szabad emberré teszi őket. – És meg is tettem! – ordította. – Csak nekem köszönhetitek, hogy itt vagyunk, de te még ezt is el akarod venni tőlem! Azt hiszed, nem tudom, hogy mindenfelé azt hírsztelek, hogy te találtad ki az egészet, és te tartottad bennünk a lelket?

– Én ezt soha nem mondtam – válaszolta Mary őszintén. Most már rettegett Willtől, még soha nem látta így őrzöngeni.

– Így van, soha nem mondta – szólalt meg Sam Broome. – De mindannyian tudjuk, mi történt valójában a tengeren, Will. Ha nincs Mary, most nem állnánk itt. Lehet, hogy nem ő navigált, de az biztos, hogy csak az ő erejének köszönhetjük, hogy végig bírtuk csinálni. Te csak egy hangember vagy, Will. És most a nagy pofád miatt kötnek fel mindannyiunkat.

Will ökölbe szorította a kezét, és gyomorszájon vágta Samet, aki a földre zuhant. – Ki itt a hangember? – üvöltötte. – Kell a nő? Tessék, itt van, vigyed ezt a fondorlatos, nyomorult kis szukát! Ahogy már említettem, én az első hajóval már itt sem vagyok.

Bili és Sam ekkor két oldalról elkapták Willt, és minden erejükkel megpróbálták a földre szorítani, legalább addig, amíg Jamesnek sikerül a lelkére beszélni. Will azonban egyetlen mozdulattal lesöpörte őket magáról, és a kikötő felé kezdett hátrálni.

– Ne gyertek közelebb! Hagyjatok békén! – ordította. – Elegem van belőletek! Egyik percben a tenyereteken hordoztok, a következőben kést döftök a hátamba. De tudjátok meg, egy perc alatt itt hagylak benneteket, mert az én tudásomra igenis szükség van! Ti viszont nélkülem semmik vagytok, értitek, nagy nullák?

Will megfordult, és eltűnt a sötétben. Bili utánairamodott, Mary azonban megállította. – Ne! – mondta, és megfogta Bili karját. – Csak még jobban felbőszítenéd!

– Akkor mit csináljunk? – kérdezte Jamie Cox reszkető hangon.

– Reméljük, valóban felszáll az első hajóra – felelte Mary, majd Samhez lépett, hogy felsegítse a földről. – Sokkal több vele a baj, mint a haszon.

Két nappal később, nem sokkal pirkadat után, a csendet csizmák vészjósló dobogása verte fel.

Mary, aki egész éjjel nem tudott aludni, mert valamiért balsejtelem gyötörte, rögtön tudta, hogy a zaj a katonáktól ered, akik éppen a falu felé menetelnek, ahogy azt is, hogy e korai látogatásnak csak egyetlen oka lehet.

Ösztöne azt súgta, fogja a gyerekeket és meneküljön velük a dzsungelbe, de ezzel csak azt bizonyítaná, hogy bizony, van mit takargatnia. Így felvette a rózsaszín ruhát és a vadonatúj cipőt, ami még sosem volt rajta, és gyorsan rendbe szedte a haját. Majd pedig karjába vette még alvó kisfiát, és ajtót nyitott, hogy üdvözölje a katonákat, reményei szerint ártatlan mosollyal arcán.

Tizenötödik fejezet

– Felesleges tagadnia, Mary! – sóhajtott Wanjon fásultan. – Tudom, hogy Sydneyből szöktek meg. A férje mindent bevallott.

Wanjon szavaitól Marynek az az érzése támadt, mintha valaki egy feneketlen, fekete kútba taszította volna, ő pedig egyre csak zuhanna, és zuhanna.

Amikor megérkeztek a kupangi várba, őt és a gyerekeket elkülönítették a többiektől, így nem tudták megbeszélni, hogy mit mondjanak majd. Ahogy azt sem tudta, vajon Willt is letartóztatták-e. Maryvel a katonák kedvesen bántak, a körülményekhez képest különösen, zárkája tiszta volt, kapott vizet, kenyeret és egy kis gyümölcsöt is, így bízott abban, hogy a helyzet talán nem is annyira reménytelen.

Ám amikor a kikötőre nyíló apró, rácsos ablakon keresztül végignézte, ahogy felkel a nap, elmúlik a reggel, majd a délelőtt, és érte még mindig nem jött senki, egyre inkább elkeseredett.

– Miért vagyunk itt, mama? – kérdezte Charlotte. A kislány mindeneddig türelmesen viselte az eseményeket, most azonban nyugösködni kezdett. – Nem szeretek itt lenni, haza akarok menni.

– Még nem mehetünk, kicsim, mert egy bácsi szeretne velünk elbeszélgetni – válaszolta Mary, és szórakozottan megsimogatta a kislány haját. – Most pedig legyél jó kislány és játsszunk szépen Emmanuellel.

De képtelen volt arra, hogy amíg Emmanuel ide-oda totyog kettőjük között, ő mosolyogva biztassa kisfiát, hogy „jaj de szépen jár már egyedül is ez az ügyes baba”, mert annyira rettegett attól, hogy a közeljövőben ez az apró, mintegy öt lépés hosszú, három lépés széles zárka lesz az otthonuk.

Charlotte-ból Kupangban igazi szépség vált: napbarnított arcocskáját hullámos fekete fürtök szegélyezték, csupasz karja és lába pedig izmos lett és telt. Maryt leginkább nővérére emlékeztette: a kislány Dolly pisze orrát és durcás száját örökölte. Az elmúlt hónapban sokkal bátrabb és magabiztosabb lett, valószínűleg más gyerekek társaságának, illetve annak a sok figyelemnek és szeretetnek köszönhetően, amit a helybeliektől kapott, akik ráadásul még sok új szóra is megtanították.

Mary csak mostanában vette észre, hogy Charlotte az utóbbi időben milyen nagyot nőtt, és már nem az ő kisbabája többé, hanem önálló, anyjáénál nem kevésbé erős akaratú bíró személyiség. Néhány napja például nem volt hajlandó felvenni az egyszerű, szürke ruhát, amit érkezésükkor kapott, hanem ragaszkodott a szép, új tarkához, amit Mary nemrég varrt neki. Mary azt a ruhát ünneplőnek szánta, félretette saját rózsaszínje mellé, Charlotte azonban olyan jelenetet rendezett, hogy anyja végül beadta a derekát.

Szerencsére a kislány már nem emlékezett arra, hogy Sydneyben mindössze egyetlen ruhája volt, az is olyan régi és szakadt, hogy a hajón szó szerint lefoslott róla. Mary tiszta szívéből örült, hogy kislánya elfelejtette a kolóniát, és hogy milyen állapotban érkeztek meg Kupangba: ájultan az éhségtől és a szomszagságtól, tetőtől talpig tetvekkkel és más bogarakkal borítva. Már egy ideje ő sem gondolt a telepre, most azonban, hogy a visszatoloncolás reális veszéllyé vált, újra eszébe jutott. Ő maga is nehezen bírta volna ki, hogy újra úgy éljen, ahogy az elmúlt években, de vajon mi lesz majd Charlotte-tal, most, hogy már tudja, másfajta élet is létezik. Ami pedig Emmanuelt illeti, az ő kis gyomra egész biztos, hogy nem fogadná be a szigorú börtönkosztot. Kisfia még mindig nem erősödött meg eléggé, és bármikor visszaeshetett betegségébe.

Később, amikor a gyerekek fejüket anyjuk ölébe hajtva elaludtak a csupasz földön, Mary félrebotort egy szöke tincset Emmanuel homlokából, és alig tudta elfojtani a feltoluló könnyeket. Emmanuel vállig érő hajával, hatalmas szempilláival és áttetszően világos bőrével szinte már túl szép volt ahhoz, hogy kisfiú legyen. Mary pusztá

akaraterével tartotta életben a hajón, viszont ha itt kell maradniuk ebben a börtönben, vagy visszaküldik őket a kolóniára, vajon képes lesz-e ugyanezt végigcsinálni? Tudta, hogy otthon, Cornwallban az emberek Emmanuelt „áldott gyermek”-nek tartanak. A néphit szerint ezek a gyerekek valójában angyalok, és nem időznek sokáig ebben a világban.

Időközben az ablak előtt megnyúltak az árnyak, és nagyjából öt óra körül végre kinyílt a zárka ajtaja. Egy sötét bőrű, mandulaszemű őr hadart valamit, amiből Mary egy szót sem értett, majd intett, hogy kövessék. Mary karjába vette Emmanuelt, Charlotte-nak szólt, hogy kapaszkodjon a kezébe, majd kilépett az ajtón.

A kormányzó egy komor, hűvös teremben fogadta a vár egyik felsőbb szintjén. Valószínűleg ez lehetett a dolgozósobája, mert az íróasztalon kívül volt benne egy lámpás, egy könyvespolc és számos személyes tárgy is, mint például egy asszony, feltehetően a felesége portréja, és egy gyöngyökből készült kígyó, ami egy fa gyümölcsöstálat ékesített.

A fehér uniformis, amit Wanjon előző találkozásukkor viselt, a szék támláján lógott, fehér inge gyűrött volt, és a férfiből izzadságszag áradt. Amikor először látta, Mary közvetlennek és kellemesnek találta a férfit, most azonban fáradtnak, ingerlékenynek tűnt, és láthatóan rosszul viselte a hőséget. Wanjon alacsony, zömök férfi volt, koromfekete haját hátrasimítva, középen elválasztva viselte. Neve, mandulavágású szeme és kávészínű bőre alapján Mary arra következtetett, hogy valószínűleg itt született, viszont jó neveltetésben részesült, és Hollandiában vagy Angliában végezhetett iskoláit, mivel angolul és hollandul, valamint a helyi nyelven is folyékonyan beszélt.

Először a bálnavadáshajóról faggatta a nőt: hány matrózuk volt, hogy hívták a tulajdonost, hol regisztrálták a hajót, és hol kötöttek ki utoljára a szerencsétlenség előtt. Minden kérdésre alaposan felkészültek még a tengeren, kivéve arra, hogy a hajót hol regisztrálták. Ám amikor Mary belefogott a mesébe, hogy a hajó tulajdonosa egy Rio de Janeiro-i férfi, bizonyos Marcia Consuella, tizennyolc matrózuk volt, és Fokvárosból indultak, maga is tudta, hogy komolyabb vizsgálat esetén egyetlen információ sem állná meg a helyét. Amikor Emmanuel felsírt, Mary abban bízott, hogy Wanjont a sírás annyira felidegesíti, hogy inkább hagyja az egészet, őket pedig elengedi.

Azonban nem egészen így történt. Wanjon valóban abbahagyta a kérdezősködést, de csak azért, hogy máris a lényegre térjen.

– Mary, ez nem igaz! – mondta, miközben felállt, és fel-alá járkált a szobában, kezét a háta mögött összefogva. – Maguk nem bálnavadások, soha nem is voltak azok. A hajót Új-Dél-Walesben lopták. Maguk fegyencek, akik megszöktek az angol kolóniáról.

Mary, miközben Emmanuelt csitította, hevesen tiltakozott, hogy nem, egyáltalán nem így van, a kormányzó úr nagyon is téved. Wanjon csak ekkor árulta el, hogy Will már mindent bevallott.

Beletelt egy kis időbe, míg Mary úrrá lett a sokkon. Korábban már érdeklődött az egyik őről, hogy vajon a férjét is ott őrzik-e, és azt a választ kapta, hogy nem. Természetesen az őr csak egy-két szót tudott angolul, és Mary sem többet az ő nyelvén, mégis úgy tűnt, mint aki érti a kérdést. Will szőke haja és hatalmas termete miatt kuriózumnak számított Kupangban, és Mary bizonyos volt abban, hogy ha ő is a várban lenne, arról mindenki tudna. Így már-már kezdte azt hinni, hogy a férje beváltotta régi fenyegetését, és valóban elszegődött egy hajóra.

– A férjem, bár nem szívesen ismerem be, szeret lóditani – próbálta menteni a helyzetet. – Talán azt gondolta, így izgalmasabbnak hangzik, mint ahogy a valóságban volt.

– Láttam a hajónaplót – felelte Wanjon fásultan. Marynek ekkor minden erejét össze kellett szednie, hogy ott helyben ne kapjon hisztériás rohamot, hiszen már útközben is

annyiszor könyörgött Willnek, hogy semmisítse meg azt az átkozott naplót.

– Nagyon kínos számomra ez az egész helyzet – folytatta Wanjon, és tovább járkált a szobában. – Ha nincs Edwards kapitány, akkor csak felteszem magukat az első Angliába tartó hajóra. Edwards kapitány azonban vizsgálatot akart, így be kellett hozatnom Willt, aki mindent bevallott.

– Will befűjt minket? – kérdezte Mary elképedve. Nem akart hinni a fülének.

– Befűjt? – ráncolta a homlokát Wanjon. – Ez meg mit jelentsen?

– Feladott, elárult, a törvény kezére juttatott.

– Igen, pontosan ezt tette – bólintott Wanjon. –Egyes emberekből kivész minden lojalitás, ha a bőrük forog kockán.

Mary nem bírta tovább tartani magát, és zokogni kezdett. – Kérem, uram, könyörgök! – esedezett. – Ne küldjön oda vissza bennünket! Emmanuel még mindig beteg, és Charlotte is csak most gyógyult meg. Meghálnak, ha vissza kell oda mennünk.

– Kedvesem, ez már nem az én hatáskörömbé tartozik – válaszolta Wanjon, és egy határozott kézmozdulattal véget vetett minden további rimánkodásnak. – Egyedül Edwards kapitány, az angol királyi flotta tisztje dönthet a továbbiakban a sorsukról – mondta, majd kinyitotta az ajtót, és intett az őrnök.

– Most visszaviszik a cellájába – fordult vissza Maryhez. – Kapnak ételt és vizet. Én nem vagyok gonosz ember, Mary. Amíg itt vannak, nem esik bántódása sem magának, sem a gyerekeknek.

Miután Maryt elvezették, Wanjon még egy ideig az ablaknál maradt, nézte az előtte elterülő várost, és rossz érzés gyötörte. Azért hitte el olyan könnyen a mesét a hajótörésről, mert két évvel azelőtt Bligh kapitánnyal és legénységével is valami nagyon hasonló történt. Meg sem fordult a fejében, hogy ezek az emberek esetleg szökevények lehetnek az új-dél-walesi fegyenctelepről. Ki gondolná, hogy egy csoport bűnöző, minden tapasztalat nélkül, képes megtenni háromezer mérföldet egy kutteren?

Hiszen Edwards kapitány, a hétpróbás tengeri medve, még ő is majdnem odaveszett a Torres-szorosnál, pedig ha valaki, ő aztán vakmerő férfi volt, ráadásul abban is biztos, hogy ha valakinek, hát neki gyerekjáték lesz átjutni azokon a veszélyes vizeken éjszaka. Az incidensből azonban az is kiderült, hogy Edwardsnak nincs szíve, hiszen az elfogott tizennégy lázadót valami kalodaszerűségbe láncolva tartotta a fedélzeten, éjjel-nappal, az időjárástól függetlenül. Amikor pedig a hajó süllyedni kezdett, akkor sem engedte, hogy eloldozzák őket, és tizen közülük csak azért maradtak életben, mert az egyik tengerész megtagadta a parancsot.

Wanjon nagyot sóhajtott. Nem szívesen engedte át a szökevényeket Edwardsnak, mert tudta, kegyetlen útjuk lesz hazafelé. Maryt rendkívül bátor asszonynak tartotta, és bármit követett is el, amiért annak idején kényszermunkára ítélték, biztos, hogy már drágán megfizetett érte. Ami pedig a két ártatlan kisgyereket illeti, az ő életük valóban csak egyetlen hajszálon függött, amikor megérkeztek Kupangba. Milyen joggal küldi őket vissza bármelyik kormány, legyen az akár az angol, akár a holland, a biztos halálba?

Beletelt jó egy hétbe, amire Mary viszontláthatta barátait. Az egyik ör, aki valamit beszélt angolul, elárulta, hogy mindannyiukat közös zárkában őrzik, és Will is közöttük van.

Wanjon betartotta a szavát. Mary és a gyerekek elegendő ételt kaptak, sőt egy matracot is, hogy legyen mire feküdniük, valamint takarót és mosdóvizet. Ezenkívül mindennap lemehek az udvarra sétálni és levegőzni. Így Mary néha már olyan ábrándokra ragadtatta magát, hogy a holland kormányzó majd közbelép értük, és szabadon engedik. Hiszen egy ilyen jóindulatú ember, aki rendesen bánik velük, csak nem nézi tétlenül, hogy

ő az akasztófára, gyerekei pedig árvaságra jussanak?

Ezért aztán, amikor az őr szólt, hogy ha akarja, most meglátogathatja a társait, csak arra tudott gondolni, hogy nemsokára kiszabadulnak. Hiszen az angol kapitány el sem jött a börtönbe, sőt lehet, hogy már el is hagyta Kupangot.

Willék zárkája, egy nagy, sötét, nyirkos helyiség, a vár alsó részében volt; keskeny, lőrészerű ablakai olyan magasan voltak, hogy nem lehetett kilátni az udvarra. Ahogy beléptek, barátai azonnal odarohantak, ölelték-csókolták őket, a gyerekeket kézzől kézre adták, mindenki egyszerre beszélt, és érdeklődött, hogy vannak, mi újság, így beletelt egy-két percre, míg Marynek feltűnt, hogy Will egy kis széken ül összegörnyedve, háttal nekik, és mintha észre sem venné őket.

– Nem akarod látni a gyerekeket? – kiáltotta oda.

– Megérdemelné, hogy soha többé ne lássa őket! – hörögte Bili. – Mocskos áruló!

Mary alaposan szemügyre vette a barátait, és örömmel nyugtázta, hogy mindenki jól néz ki, és ruhájuk tiszta. Egyedül azoktól a pillantásoktól ijedt meg, amelyekkel Willt méregették. Még Jamie Cox és Samuel Bird is, akik pedig annyi időn át áhítattal csüggték rajta, most már gyűlölködve nézték hajdani bálványukat.

Az elmúlt héten Marynek bőven maradt ideje, hogy végiggondolja, mi is történhetett valójában, és képtelenségnek tartotta, hogy Will magától állt volna oda Wanjon elé, hogy beárulja őket. Hiszen tudnia kellett, hogy akkor őt is letartóztatják, és még ha szökésért nem kötik is fel, hiszen a büntetése már lejárt, az, hogy ellopta Phillip kapitány hajóját, ugyanúgy főbenjáró vétségnek számít.

– Nem tudom elhinni – mondta Mary, és közelebb húzódott férjéhez, aki még mindig nem nézett rá. – Kérlek, Will, válaszolj! Elárultál minket?

– Szerintük igen – felelte Will halkán. – Úgyhogy gondold nyugodtan te is azt.

Mary ekkor megfogta férje arcát, maga felé fordította, hogy lássa a tekintetét, majd rémülten felsikoltott. Willt csúnyán helybenhagyták, és kétség sem férhetett hozzá, hogy kik voltak az elkövetők. Szeme eltűnt a két hatalmas, lila duzzanat alatt, szája felhasadt, ingét vérfoltok tarkították.

– Megérdemelted! Nem hallgattál rám, nem kussoltál! – mondta Mary indulatosan. – Egy féreg vagy, Will Bryant. Egy nagypofájú, önelégült, semmirekellő tetű! De még mindig nem tudom elhinni, hogy feladtál minket.

– Nem én voltam, esküszöm, nem tettem ilyet. – zihálta Will megtörten. – Kicsit ittam, aztán bejött pár angol matróz a kocsmába, és csak dumálgattunk. Ennyi.

Mary bólintott, pontosan el tudta képzelni a jelenetet. A matrózok bizonyára elmesélték, hogyan süllyedt el a hajó, Will pedig nem bírta ki, és muszáj volt elhencegnie azzal, hogy bezzeg ő milyen kalandokat élt át.

Mary még mindig nagyon haragudott Willre, és ha a letartóztatásuk napján látja viszont, egész biztos, hogy a puszta két kezével fojtja meg. Azonban az idő, és a remény, hogy Wanjon talán mégis közbeavatkozik, lecsillapította annyira, hogy legalább megpróbálja megérteni, Will miért és hogyan juttatta őket ebbe a helyzetbe.

– Szóval, mikor hoztak be? – kérdezte.

– Még aznap éjjel – felelte Will erőtlenül. – Éppen jöttem ki a kocsmából, amikor két őr nekem ugrott. Másnap korán reggel már vittek is Wanjon elé. Azt mondta, titeket is elkaptak, mindjárt itt lesztek. Nála volt a hajónapló, a szállásomon találták. Igen, mindent bevallottam. Sarokba szorított, nem volt más választásom.

Mary lehunyta a szemét, mélyeket lélegzett, és minden erejét összeszedve próbált megnyugodni. Egymásnak ellentmondó érzések kavargtak benne, és fogalma sem volt, mit tegyen. Will még most is nagyon sokat jelentett számára, és elszomorította, hogy ilyen állapotban kell látnia. Bár tartania kellett volna a lepcsés száját, Mary tisztában volt azzal, hogy egy alaposabb vallatásnál mindannyian lebuktak volna, hiszen a történetükben

hatalmas hézagok tátongtak.

De a többieket sem hibáztatta azért, mert jól elverték. James, és William is, többször kérte, hogy szabaduljon meg a naplótól, ám Mary pontosan tudta, Will miért őrizgette olyan nagy gonddal. Önmagát hősnak, hét tenger ördögének tartotta, és azt akarta, hogy egy nap az egész világ annak lássa. Még ha most, részegségében nem jár is el a szája, előbb-utóbb úgyis világgá kürtöli. A napló bizonyította elképesztő tettét. Valószínűleg abban is bízott, hogy valamikor pénzzé tudja tenni.

– Miért nem volt elég az, amink volt? – kérdezte keserűen. – Biztonságban éltünk, Emmanuel szépen gyógyult. Boldogok voltunk, az isten szerelmére. De többet akartál. Piálni, nőzni...

– Nem nőztem – szakította félbe Will.

Mary gúnyosan felnevetett. – Bármiben lefogadom, hogy a kurvádnál laktál. Különben honnan tudott volna Wanjon a naplóról? De a kurvád jó pénzért eladta neki, vagy valamelyik katonának. Így is jobban járt, mint veled!

Will elfordította a fejét, amiből Mary tudta, nem tévedett. Ám mégis annyira fájt, hogy majd' beleszakadt a szíve.

– Lehet, hogy nem én vagyok a legszebb és a legokosabb nő a világon – szólalt meg végül halkán. – De mindig melletted voltam, Will, mindig. Még amikor éhezünk a telepen, neked akkor sem kellett félned, hogy ellopom az ételed vagy a pénzed. Ott is igyekeztem kihozni a legjobbat, amit csak lehetett, és ölni tudtam volna érted és a gyerekekért.

– Sajnálom! – suttogta Will.

– Sajnálod? Az talán segít majd a gyerekeken, ha már minket felkötöttek? – kérdezte, és arca eltorzult a fájdalomtól.

– Nem kötnék fel – tiltakozott Will.

– Ne legyél már ilyen naiv! Az lesz az első dolguk Angliában! – emelte fel a hangját Mary. – Ha pedig Sydneybe visznek, megkorbácsolnak, és újra megláncolnak.

Mary elfordult, mert szavai benne is ijesztő emlékeket idéztek fel. Azt kívánta, bár inkább meghalt volna a tengeren, mintsem megérje azt a napot, hogy férjének fontosabb legyen a pénz és a hírnév, mint a családja és a barátai.

Október 5-én Maryt és a gyerekeket kivezették cellájukból, hogy a többiekkel együtt feltegyék őket egy *Rembang* nevű holland hajóra. A hajót Edwards kapitány bérelte, azért, hogy őket, a tizennyolc matrózt, akik még a *Pandorán* szolgáltak alatta, valamint a tíz életben maradt lázadót Batáviába szállítsa. Batáviáról Mary nem tudta pontosan, hogy hol van, csak azt, hogy egy hatalmas kikötőváros egy másik szigeten, valahol Holland Kelet-Indiában. Edwards kapitány valószínűleg ott egy másik hajót akart bérelni le Fokvárosig, és onnan akart hazatérni Angliába.

Az elmúlt két hónapban, amit a kupangi várbörtönben töltöttek, Maryt az a titkos remény éltette, hogy Wanjon talán megengedi, hogy ott maradhasson a gyerekekkel. Tudta, hogy a kormányzó nem viszonyul ellenségesen hozzájuk, hiszen időnként még a börtönből is kijöhetnek. Igaz, mindig szigorúan párokba osztva, de legalább Mary visszamehetett a faluba, a gyerekek játszhattak a tengerparton, ő pedig szabadon beszélgethetett valamelyik barátjával.

Férjével viszont sosem mehettek együtt, talán mert Wanjon úgy gondolta, az túl kockázatos lenne. Így Will-lel kizárólag a vár udvarán találkozhatott, de a férfi állandó siránkozása csak még inkább feldühítette. Will már nem az az ember volt, akit valaha olyan jól ismert. Nyilvánvalóan nagyon megviselte, hogy még egykori legjobb barátai, James Martin, Jamie Cox és Samuel Bird is ellene fordultak, és a nemrég még nagyhangú, vidám férfiból komor, visszahúzódnó valaki lett, hajlamos szélsőséges, gyakran teljesen értelmetlen érzelmi kitörésekre. Például olyan erővel szorította magához a gyerekeket, hogy azok megijedtek, és amikor Charlotte elfutott, Emmanuel pedig anyja szoknyája

mögé rejtőzött, Will hangos sírásra fakadt, akár egy kisbaba. Gyakran mondogatta Marynek, hogy mindig is mennyire szerette, és könyörgött, hogy bocsásson meg neki. Mary ilyenkor fásultan azt felelte, hogy már megbocsátott, a lelke mélyén azonban úgy érezte, erre sosem lesz képes. Gyakran azt kívánta, bárcsak ő is keresztül tudna nézni Willen, ahogy azt a többiek tették, de mivel mindennek ellenére szánta is a férfit, nem volt hozzá szíve.

Mindössze néhány nappal az indulás előtt tudták meg, hogy ők is a *Rembang* fedélzetén lesznek. A városban tett sétái alatt Marynek sikerült találnia egykét embert, akik beszéltek valamennyire angolul, ám minden, amit sikerült kiderítenie, csak növelte aggodalmait.

Megtudta többek között azt, hogy Edwards kapitány kegyetlen ember hírében áll. Mindenki hallott például a „*Vandora* szelencéjéről”, a kalodáról, ahol a lázadókat tartotta, és ami négy ember halálát okozta. Azt is rebesgették, hogy a *Rembangon* van valami furcsa alkotmány: egy extra fedélzet, ami valójában nem más, mint egy ablaktalan, sötét, óriási láda. A levegő csak néhány apró lyukon keresztül jut be, és Edwards kapitány ide akarja őket bezárni az útra.

Forrásai arról is beszámoltak, hogy Wanjon megkérte Edwardsot, kezeskedjen a számlákért, amelyeket még Will állított ki az ételért, szállásért, ruhákért cserében. Edwards ezt visszautasította, de Wanjon megzsarolta, hogy ebben az esetben nem ad élelmet a körülbelül egy hónapig tartó hajóútra. Mary sejtette, hogy ezzel az incidenssel sem lopták be magukat Edwards szívébe.

Mindent összevéve Mary arra számított, hogy a körülmények a *Rembangon* pontosan olyanok lesznek, mint annak idején a fegyenchajón voltak Angliában: kevés étel, sötétség, láncok; nem tévedett. A pluszfedélzetet három rekeszre osztották: elől a szökött fegyencek, középen a *Vandora* legénysége, hátul pedig a *Bounty* lázadói voltak. Azonban még a sötétségnél is félelmetesebb volt a „pózna”: egy vastag cölöp a helyiség közepén. Láncokat ehhez a cölöphöz erősítették, így egyáltalán nem tudtak mozogni.

Mary egy utolsó pillantást vetett a kikötőre, mielőtt betaszították egy újabb fogdába. Előzőleg egész éjjel esett, és a város szikrázott a napsütésben. Látta, ahogy néhány asszony a faluból, karjukban csecsemőikkel integet a rakpartról, a gyümölcsös és zöldséggel megrakott standok mellől. Mögöttük halászok vitték hatalmas kosaraikat, benne a frissen fogott hallal, és egy fiatal fiú, akivel időnként kézzel-lábbal elbeszélgetett, kókuszdióval megrakott talicskát tolt maga előtt, és mintha valamit kiáltott volna neki. A szantálfa illata betöltötte a levegőt, mint egy láthatatlan ködfátyol, Mary szeme pedig könnybe lábadt, ahogy elbúcsúzott a helytől, ami oly nagyon kedves lett szívének.

– Mami, miért csinálja veled ezt a bácsi? – kérdezte Charlotte, ahogy az egyik matróz ráerősítette a béklyókat Mary lábára. – Most hogy fogsz tudni járni?

Mary képtelen volt válaszolni, annyira kilátástalannak érezte a helyzetet. Bele sem mert gondolni, hogy mi lesz majd így a gyerekekkel. Charlotte további kérdéseinek ajtócsapódás és kulcszörgés vetett véget, rájuk pedig teljes sötétség borult. A kislány hatalmasat sikított, majd megbotlott a póznában, és rázuhant Emmanueleire Mary ölében.

– A kapitány adni akart nektek egy kabint a hajófarban – hallatszott Jamie Cox hangja valahonnan a sötétből. – De ez a sátánfajzat Edwards nem engedte. Vére szomjazik, mert állítólag nagyon feldühítette, hogy nem tudott minden lázadót begyűjteni a *Bounty*-ről.

– Ha vér kell neki, rajtam nem múlik! – mennydörögte James Martin, majd rövid szünet után Willhez fordult. – Na, mit szólnsz, nagyfiú? Hát most végre eljött érted a hajó! – gúnyolódott a sötétben. – Tetszik a kabinod? Örülsz, ugye, hogy az asszony meg a gyerekek is itt lehetnek veled?

Az élet a vaksötét rekeszben napról napra elviselhetlenebb lett. Amikor kint sütött a nap, bent olyan meleg volt, hogy úgy érezték, elevenen főnek meg, amikor viharba kerültek, csuromvizesek lettek. Csak annyi ételt és vizet kaptak, hogy ne haljanak éhen, és

ha szükségüket kellett végezniük, a láncok és a pózna miatt még arrébb sem tudtak kúszni. Mary sokszor sikoltozott zokogva, hogy legalább a gyerekeken könyörüljenek meg, ám még ha valaki hallotta is odakint, senki sem törődött vele. Amikor néhanapján mégis kinyílt az ajtó, Mary elborzadva látta, hogy a jótékony hatás, amit Kupang a gyerekek egészségére gyakorolt, immár a múlté. Mindketten sírva, zavartan kuporogtak a földön, a szenny és a mocskok tetőtől talpig beborította őket, és Emmanuel alig néhány nap alatt újra belázasodott.

A férfiak ritkán szólaltak meg. Amikor valamennyire kivilágosodott, és Mary végignézett az arcokon, barátai lázas, üzőtt tekintettel meredtek a semmibe. Nat és Jamie nyöszörgött álmában, Bili átkozódott, James pedig mintha sosem aludt volna, szeme világított a sötétben. Egyedül Sam Broome viselkedett úgy, mint aki biztos benne, hogy végül minden rendbe jön, Mary azonban tudta, hogy csak a gyerekek kedvéért komédiázik.

Egyik nap hatalmas viharba kerültek: a tenger özönvízként zúdult be a rekeszekbe, és úgy tűnt, most tényleg mindannyian megfulladnak. Ahogy mennydörgött az ég, a hajó ide-oda hánykolódott a hullámok között, és a villámok időnként megvilágítottak egy-egy félelemtől eltorzult arcot. Mary már csak azért az egyért imádkozott, hogy minél előbb süllyedjenek el, és ne kelljen tovább szenvedniük.

Hallották, ahogy a *Pandora* legénysége is a fedélzetre rohan, hogy segítsenek a többieknek, és közben üvöltenek, szitkozódnak. Valaki jóval később azt mesélte Marynek, hogy a holland matrózok a kajútben kártyáztak, és csakis az angoloknak volt köszönhető, hogy nem szenvedtek hajótörést.

Will is belázasodott, és delíriumában édesanyját szólalagatta. Mary képtelen volt segíteni, mert egyrészt a póznától mozdulni sem tudott, másrészt két karjával a gyerekeket szorította magához. Jamie-ben maradt annyi jóérzés, hogy egy kis vizet csöpögtessen régi barátja kiszáradt szájába, a többiek viszont továbbra is gyűlöltek.

– Dögölj bele a lelkifurdalásba, te fattyú, te korcs! – üvöltötte William Moreton nem is egyszer. – Remélem, a pokolban fogsz megrohadni!

A *Rembang* november 7-én futott be Batávia kikötőjébe. A tengeren töltött egy hónap mindannyiuk számára legalább egy évnek tetszett. Legnehezebben nem is az embertelen körülményeket, az éhséget és a szomszóságot viselték, hanem az állandó sötétséget. Fogalmuk sem volt, hogy vajon szigetek, földrészek mellett, vagy a nyílt tengeren haladnak-e tovább, és nem érzékelték sem az időt, sem a távolságot.

Hamilton, a hajóorvos néhány percre lement hozzájuk a raktérbe, orra elé zsebkendőt fogott a bűz ellen, ami azonban így is átható volt. Futó pillantást vetett rájuk, és elrendelte, hogy Emmanuelt azonnal vigyék kórházba, Mary pedig menjen vele. Azt is tőle tudták meg, hogy amíg találnak egy Angliába tartó hajót, addig a fegyenceket és a lázadókat egy börtönhajóra viszik.

– Könyörgök, hadd jöjjön velem a kislányom is? – esedezett Mary, akit elborzasztott a gondolat, hogy Charlotte-ot bezárják egy másik hajóra, ő pedig nem lesz ott, és nem tudja megvédeni. – Belebetegszik, ha nem leszek mellette.

Hamilton doktor szigorú arcú, nagy szakállú férfi volt. – A kórházban annak sokkal nagyobb az esélye – felelte. – Ezt a helyet úgy becézik, hogy Európa Golgotája, és a helyi kórház nem más, mint egy bűzlő verem. De vigye, ha akarja.

Mary nem értette, a doktor miről beszél, mert Batáviát olyannak képzelte, mint Kupangot. A távolság mindössze egy hónap hajóút volt, és valahol azt hallotta, hogy Batávia a Holland Kelet-indiai Társaság központja. Azonban hamarosan megtapasztalta a különbséget. A hajó körül holttestek lebegtek a vízen: ez volt az első, amit a városból látott, és a látványtól olyan rosszul lett, hogy öklendezve kapaszkodott a korlátba.

Azok a holland alkalmazottak, akiket a Társaság Kupangba küldött, szerencsésnek érezhették magukat. Lehet, hogy a város zajos volt, zsúfolt, és a világ legkülönbözőbb országaiból érkeztek oda emberek, de a levegő tiszta volt és friss, és az éghajlat tökéletes. A várost övező vidék is gyönyörű volt: dzsungel, hegyek és mesébe illő tengerpart.

Batávia azonban forró, párás és fullasztó volt. A csatornák keresztbe-kasul behálózták az egész várost, és a bűzlő, poshadt állóvíz okozta betegségek tömegesen szedték áldozataikat az európaiak között. Marynek feltűnt, hogy a légénység mintha vonakodna partra szállni, ami újabb jel volt arra, hogy hova is érkeztek. Ráadásul az egyik angol matróz, aki korábban már járt itt, éppen azt mesélte társainak, hogy itt még a legegészségesebb hajó légénysége is hamar megtizedelődik.

Ahogy két ór elvezette Maryt karjában Emmanuel-lel, és a mellettük bandukoló Charlotte-tal, a nő visszanezett barátaira, és könnyek szöktek a szemébe.

Mindannyian ijesztően lesoványodtak, és mocskosak voltak. Egyedül Samuel Bird vörös haja vitt egy kis színt a szürke csoportba, de az is jóval fakóbbnak tűnt a szokásosnál. A két leggyengébb, Nat Lilly és Jamie Cox úgy nézett ki, mint két kisfiú. Bili Allén megpróbálta a kemény fickót játszani, James Martin pedig öklével a szemét dörzsölte. Will valamivel távolabb állt, mint a többiek, de majd' összeesett, annyira lázas volt.

Marynek elszorult a szíve. Barátai olyan rossz állapotban voltak, hogy biztosra vette, soha többé nem látja őket viszont. Ahogy azonban az örök továbbtaszigálták, még inkább elkeseredett, mert az apró, barna bőrű bennszülöttek, akik hordákba verődve, milliószer lézengtek a kikötőben, szintén nem tűntek valami egészségesnek.

Ahogy szép házak helyett nyomornegyedet és összetákolt viskókat látott, eszébe jutottak Hamilton doktor szavai. Émelygett a ragacsos, párás melegtől, a visszataszító szagoktól, a mindent ellepő legyekről, és reszketett gyerekei sorsáért.

Amikor meglátta a kétszintes kórházat, arra gondolt, biztosan elfelejtették befejezni. A néhány elkészült ablakot bezsaluzták, a többi helyén csak lyukak tátongtak. Az épület előtti udvaron émelyítő szagú máglya lángolt, és legalább száz ember ült vagy feküdt a földön. Sokuk fejét vagy végtagjait mocskos, vérfoltos kötés borította, a legyek ellepték azokat, akiknek már nem maradt erejük elhessegetni őket, és a sírás és jajgatás hangjai elviselhetetlenek voltak. Charlotte teljes erejéből anyja szoknyájába kapaszkodott, és rémülten nyöszörgött, az örök azonban továbblökdösték őket, be az épületbe, és Mary rájött, hogy a kintiek állapota valószínűleg sokkal jobb, mint azoké, akik odabent vannak.

A bűztől, ami a kórházban fogadta, Mary elborzadva hőkölt vissza. Mintha tényleg a pokolba került volna; a levegő ráadásul olyan sűrű és párás volt, hogy lélegezni is alig bírt. Abban a pillanatban tudta, hogy nincs az a csoda, ami megmenthetné Emmantuelt a biztos haláltól. A kisfiú annyira legyengült, hogy már a síráshoz sem maradt ereje, csak feküdt anyja karjában, és tágra nyílt szemmel nézte. Mary próbálta megitatni, de Emmanuel már nyelni sem tudott. Teste egyik percben szinte lángolt, annyira forró volt, a következő percben viszont a hideg rázta.

Ekkor egy fehér egyenruhát és piszkos kötényt viselő idős apáca lépett hozzájuk. Az örök mondtak neki valamit hollandul, az apáca egy pillantást vetett a kisfiúra, megcsóválta a fejét, majd intett Marynek, hogy kövesse.

Több termen is keresztülmentek, mindegyikben harminc-negyven beteg feküdt matracokon, őket azonban a kórház túlsó végébe vezették, ahol csak csecsemők és kisgyerekek voltak anyjukkal, akik a nővéri teendőket látták el körülöttük.

Az apáca néhány üres matraca, egy mosdótálra és egy vödörre mutatott. Arról azonban nem szólt, hogy hol találhat ételt és vizet, és jön-e orvos, hogy megvizsgálja a kisfiút.

Mary két matracsot az egyik sarokba vonszolt, lefektette Emmantuelt, Charlotte-ot mellé ültette, és ráparancsolt, hogy el ne mozduljon. Majd felemelte az egyik vödröt, és a

legközelebbi asszonytól jelbeszéd segítségével megérdeklődte, hol találhat vizet.

Amikor besötétedett, Mary a gyerekek mellé feküdt a matracra. A kórház előtti kútról vizet hozott, és lemosta róluk a hajóút összes mocskát, és talált egy koszos konyhát is, ahonnan naponta rizst kaphatott. Ha bármi mást is akart, azt egy szigorú külsejű bennszülött asszonytól kellett megvennie, aki a konyhát uralta, vagy pedig kintről hozatnia.

A sötétben ismerős zajra lett figyelmes: patkányok rohangáltak a teremben, hangjuk még a haldoklók nyöszörgését és jajveszékelését is elnyomta. Mary egyetlen dolgot tehetett: karját védelmezőn a gyerekek köré fonta. Utoljára, mielőtt a végkimerültségtől elnyomta az álom, még elgondolkozott azon, hogy akiknek itt nincs se barátja, se rokona, őket vajon ki gondozza, és orvos szokott-e legalább a kórház környékére látogatni.

Kérdéseire hamarosan választ kapott. Vagy magától is rájött, vagy pedig jelbeszéd segítségével megkérdezte a többi anyától. Időnként feltűnt egy-egy orvos, de csak azokat vizsgálta meg, akik megfizették. A holland apácák valóban minden tőlük telhetőt megtettek, de annyi volt a beteg, hogy erőfeszítésük csak csepp volt a tengerben.

Hamarosan nyilvánvaló lett Mary számára, hogy az épület inkább karantén, nem pedig rendes kórház, és az embereket leginkább azért küldik ide, hogy megpróbálják útját állni a járvány terjedésének. Az udvaron többségében sérültek, nem betegek voltak, és gyakran napokat kellett várniuk, hogy valaki megvizsgálja őket. Legtöbbször anélkül haltak meg, hogy bárki is egyetlen szót szolt volna hozzájuk, egyetlen pillantást vetett volna rájuk, és csak kevesek állapota fordult jobbra. A gyerekek kórtermét az anyák viszonylag tisztán tartották, a felnőtteknél azonban borzalmas állapotok uralkodtak. A durva deszkapadlót hányás és ürülék borította, a falakat vér- és gennyfoltok tarkították. A betegek üvöltésével, jajveszékelésével, lázálmaival senki sem törődött.

Mary a harmadik napon eladta rózsaszín ruháját, és az árából levest és tejet vásárolt Emmanuelnek, Charlotte-nak és magának húst és zöldséget. A szökés is újra eszébe jutott, mert mi sem lett volna egyszerűbb, mint kisurranni és elvegyülni a tömegben. De képtelen lett volna a kisfiát újabb szenvedésnek kitenni azzal, hogy a tűző napon húzza-vonja magával. A kórházban legalább valamivel hűvösebb volt, és jutott elegendő mennyiségű víz is. Mary pedig igyekezett Emmanuel utolsó napjait annyira elviselhetővé tenni, amennyire csak telt tőle.

A legszörnyűbb azonban mégis az elszigeteltsége volt. A kórházban legalább annyi nemzetiség megfordult, mint a városban magában, de senki nem beszélt angolul, így senkitől nem kérhetett segítséget. Az, hogy egy gyerek meghal, itt mindennapos eseménynek számított, és még Emmanuel angyali külseje sem keltett senkiben szánalmat. Ha a kisfiú teste nagyon felforrósodott, Mary hideg vízzel borogatta, ha vacogott a láztól, takarókba bugyolálta, és vizet csepegtetett a szájába. Emmanuel azonban napról napra gyengébb lett.

Mary csak azt az egyet szerette volna, hogy valakivel megoszthassa aggodalmát. Rettegett attól, hogy mi lesz Charlotte-tal, ha ő is elkapja a váltólázatot. Ráadásul a hely maga is borzalmas terhet rótt a kislányra, aki mindennap olyan dolgoknak volt szemtanúja, amelyek egy felnőttet is megviseltek volna. Annyira igazságtalan volt a sorstól, hogy napjait súlyosan beteg gyerekek között kellett eltöltenie. Bizonyos szempontból a kórház még a hajónál is rosszabbat tett Charlotte-nak, mert ott legalább a többiek meséltek és énekeltek neki.

Voltak percek, amikor Mary úgy érezte, nem bírja tovább elviselni a zajt, a szagokat, a hőséget és a mocskot. Fogalma sem volt, mihez kezd majd, ha a rózsaszín ruháért kapott pénz elfogy. Napról napra jobban gyűlölte Willt, és megesküdött, hogy ha valaha kikerül innen, saját kezűleg végez vele.

November vége felé az egyik apáca, aki beszélt valamit angolul, szolt, hogy Willt is

behozták a kórházba. Mary azonban, még ha akarta volna, akkor sem tudta volna megkeresni, mert Emmanuel haldoklott. Mary már el sem mert mozdulni mellőle, ezért inkább fizetett az egyik anyának, hogy hozzon neki vizet és rizst.

Emmanuel december elsején halt meg anyja karjában. Mary éppen ringatta és altatódalt dúdolt neki, amikor a kisfiú egyszer csak nem lélegzett többé.

– Mi a baj, mami? – suttogta Charlotte, ahogy látta anyja arcán a végiggördülő könnycseppeket.

– Emmanuel itt hagyott bennünket – felelte Mary elcsukló hangon. – Elment, hogy az angyalok között éljen tovább.

Mary számított erre. Tudta, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Azt hitte, felkészült rá. Nap mint nap látta, ahogy kisfia bőre kiszárad, összezsugorodik, míg a végén olyan lett, mint egy apró, ráncos arcú manó. De még így is, betegen, a halál közelében, sőt még egy perccel azelőtt is, apró ujjával szorosan kapaszkodott anyjába. Most azonban kis teste élettelenül feküdt, Mary pedig legszívesebben ordítani, sikoltozni kezdett volna elviselhetetlen fájdalomában.

Emmanuel a második születésnapját sem érte meg, és mégis, rövid élete alatt annyi reményt és örömet adott anyjának. Annyira igazságtalan volt, hogy kisfia egész életét nyomor és szenvedés árnyékolta be, és itt, ezen a visszataszító, embertelen helyen kellett meghalnia.

Az egyik apáca elvette tőle a holttestet, hogy közös sírba tegyék mindazokkal, akik aznap haltak meg. Mary arra számított, hogy szólnak neki, ha kezdődik a szertartás. Az apáca később elmagyarázta, hogy nincs szertartás. Túlságosan sokan halnak meg ahhoz.

Másnap Mary kiküldte Charlotte-ot az udvarra, és megkérte, várja meg ott. Szíve csordultig telt haraggal és gyűlölettel, és még mielőtt visszaviszik a hajóra, meg akarta keresni Willt, hogy ráolvassa: egyetlen fia miatta halt meg.

Willt a kórház túlsó végébe vitték. A kórteremből áradó szag annyira elviselhetetlen volt, hogy amikor Mary benézett, kénytelen volt eltakarni az arcát. Legalább ötven férfi volt odabent, jóval több, mint bármelyik kórteremben, amit eddig látott. Olyan szorosan összezsúfolták őket, hogy szó szerint egymás ürülékében és hányásában feküdtek. A nyögések és az öklen-dezések valami pokoli zajjá olvadtak össze, és Mary már éppen ki akart menekülni, amikor meglátta Willt.

Will volt az egyetlen a teremben, aki nem feküdt, hanem csonttá soványodva, felhúzott lábbal az egyik sarokban kuporgott, és nem volt rajta más, csak a nadrágja. Világos haja és szakálla csimbókokban állt a kosztól, egykor ragyogó kék szeme most fakó volt, véreres, és könnyben úszott a láztól. Mindössze huszonkilenc éves volt, mégis egy aggastyán benyomását keltette.

Mary biztos volt abban, hogy ha Will a végét járja, ő majd röhögve nézi végig, sőt a halálát még siettetni is fogja azzal, hogy ráolvassa minden bűnét, amit ellene elkövetett. Most azonban, amint meglátta, milyen állapotban van, bár maga sem értette, miért, férje nyomorúsága a legkisebb örömmel sem töltötte el.

Eszébe jutott egy emlék: ahogy Will a karjába kapja, és leviszi a tengerhez, hogy megfürödhessen Emmanuel születése után. Akkor olyan kedves és figyelmes volt hozzá, hogy Mary szinte el is felejtette, ki ő, hol van és miért. Aznap, és még sok más alkalommal, úgy érezte magát, mint egy tisztos anya és feleség, aki semmivel sem kevesebb angliai társainál.

Olyan könnyű volt elhinni, hogy Will gonosz és rossz, és elfelejteni a sok jót, amit a férfi tett érte. Azt, hogy megmentette Sydneyben az első éjszakán, feleségül vette, hogy másoktól megvédje, és ahogy tehetsége és kemény munkája az egész telepet megóvta az éhezéstől. Vagy ahogy gyakran eljátszotta, hogy nem éhes, és inkább Charlotte-nak adta

vacsorája egy részét. Akkoriban Mary mindig büszke volt rá, hogy Will felesége lehet, és bár férje gyakran mondogatta, hogy ha letelik a büntetése, az első hajóval indul vissza Angliába, mégis mellette maradt.

Ebben a pillanatban Mary megértette, hogy nem hagyhatja magára a férfit. Lehet, hogy teljesen sosem lesz képes megbocsátani neki, de mindazért, amit együtt éltek át, nem engedhette meg, hogy Will úgy haljon meg, mint egy kivert kutya, egyetlen kedves szó nélkül.

Mary émelygett, de összeszedte magát és átvergődött a mocskon és a testeken a sarokig, ahol Will ült.

– Én vagyok az, Will – mondta szelíden, amikor odaért hozzá.

Összeszorult a szíve attól, hogy egy ilyen nagy és erős ember így végezze. Will hasonló állapotban volt, mint a második flotta utasai, amikor partra tették őket Sydneyben.

– Mary! – zihálta Will alig hallhatóan, és megpróbálta felemelni a fejét. – Tényleg te vagy az?

– Igen, Will, én vagyok – felelte, és lehajolt hozzá. – Nem hagylak itt. Vigyázok rád. Hozok vizet, keresek egy másik szobát, ahol kevesebben vannak, és nem ilyen mocskos.

Will megragadta Mary kezét.

– Emmanuel! Hol van? Mi van vele?

Maryt meghatotta, hogy férje első gondolata a kisfiúk volt.

– Tegnap meghalt – válaszolta tömören.

– Nem! Jaj nem! – sírta el magát Will. – Az én hibám. Én tehetek róla.

Mary lelkének egy kis darabja legszívesebben buzgón helyeselt volna, hátha azzal enyhítené saját fájdalmát. Nagyobbik része viszont megkönnyebbült, hogy végre van kivel osztoznia bánatán.

– Nem – suttogetta. – Nem te tehetsz róla. Hanem Edwards kapitány, ez az undorító hely, és a sors kegyetlensége.

Will lehunyta a szemét, és könnycseppek gördültek végig orcáján. – Hogy vagy képes ezt mondani, azok után, ahogy bántam veled?

Mary maga sem tudta a választ a kérdésre. – Hozok vizet – mondta végül.

– Charlotte hol van? – kérdezte Will, és arca eltorzult az aggodalomtól.

– Nincs semmi baja. Megkértem, hogy az udvaron várjon, amíg megkereslek.

– Hála istennek! – felelte Will, és keresztet vetett.

Mary szerzett ivóvizet, áttámogatta Willt egy tisztább szobába, majd pedig tetőtől talpig lemosta a férfit. Férje valaha erős és izmos testét szomorú volt látni ennyire legyengült állapotban. Mary kierőszakolt egy tiszta inget az egyik apácától, így Willnek mégiscsak maradt egy kis méltósága.

Tudta, hogy Willnek sincs sok hátra, három hete volt a kórházban, már ismerte a jeleket. Ennek ellenére biztatta férjét, hogy meglátja, nemsokára jobban lesz, és simogatta a homlokát, amíg a férfi el nem aludt, majd pedig kiosont, hogy megkeresse Charlotte-ot.

Ahogy kiért az udvarra a kúthoz, egy percre megtorpant, mert hirtelen eszébe jutott, hogy ha valamikor, akkor most kell megszöknie, még mielőtt jelentik Emmanuel halálát, és Edwards kapitány érte küldet. Eladhatná a cipőjét, ami elég jó állapotban van, vehetne ételt, aztán pedig Charlotte-tal elrejtőzhetnének a dzsungelben. Kupangban összebarátkozott a bennszülöttekkel, itt miért ne sikerülhetne. Néhány hónap múlva pedig álnéven és egy hihető történettel talán még egy hajóra is felkérkedzhetne.

Mary néhány lépést tett Charlotte felé, aki a földön ült, és kút melletti nedves földből éppen sársüteményeket gyártott. A kislány piszkos volt, sovány, sápadt, és alig vonszolta magát. Mintha nem is ugyanaz a gyerek lett volna, mint Kupangban, és Marynek könnybe lábadt a szeme attól, hogy mit tett a kislánnyal a börtönélet és a börtönkoszt. Még egy jó oka volt, hogy meneküljön, amíg lehet.

– Megtaláltad a bácsit? – kérdezte Charlotte, és anyjára nézett.

A kérdés szíven ütötte Maryt. Amikor kiküldte a kislányt, csak annyit mondott, hogy „meg kell keresnie egy bácsit”. Ha Charlotte tudta volna, hogy ki az a bácsi, biztos, hogy vele akar menni, hiszen folyamatosan kérdezgette, néha naponta többször is, hogy hol van már a papa.

Will mindig is saját lányaként bánt Charlotte-tal. Még amikor Emmanuel megszületett, akkor sem tett különbséget a két gyerek között. Veszekedéseik közben sem fordította ellene soha, hogy ki is Charlotte apja. Will őszintén szerette a kislányt, és ez ma újfent bebizonyosodott. Bármilyen beteg volt is, nem feledkezett meg róla. Mary nem hagyhatta sorsára ezt az embert. Nem hagyhatta, hogy a férje egyedül haljon meg.

Leengedte a vödröt a kútba, teletöltötte, majd pedig visszahúzta. .

– Hadd mossalak le – mondta a kislánynak, és kivett egy rongyot a zsebéből. – Gyere, megkeressük a papát.

A hőség mintha napról napra nőtt volna, és Will ereje ezzel párhuzamosan fogyott. Mary eladta a cipőjét, és az árából ételt vett hármójuk számára, Will azonban csak egy-két kanállal evett, majd újra mély álomba zuhant.

Amikor pedig felébredt, ugyanolyan tekintettel nézte Maryt, ahogy utolsó napjaiban Emmanuel tette. A beszéd már nehezebbre esett, de néha elmosolyodott Mary történeteire, amelyeket a falujáról mesélt: a szomszédokról, a csempészekről, akikről apjától hallott, a kikötőről és az ott dolgozó emberekről.

Naponta legalább ketten haltak meg, és helyüket szinte azonnal új betegek foglalták el. Amíg Will aludt, Mary másoknak segített: megmosdatta őket, vagy vizet adott nekik. Teljesen mindegy volt, hogy hollandok, kínaiak vagy bennszülöttek, mindannyiuk tekintetében ugyanaz az esendő, gyerekes kifejezés ült, és utolsó perceikben legalább volt mellettük valaki.

Az apácák úgy néztek Maryre, mintha elment volna a józan esze. Ám néha hoztak Charlotte-nak tojást vagy egy kis gyümölcsöt, tehát valamennyire mégis becsülték az örült angol fegyencnőt, aki saját egészségét kockára téve ápolja férjét itt, a pokol tornácán.

– Karácsony van? – hörögte Will az egyik este, ahogy a fények kialudtak.

– Majd három nap múlva – felelte Mary.

– Mama mindig szilvapudingot csinált – mondta Will.

Mary elmosolyodott, mert látta maga előtt saját anyját, ahogy egy nagy edényben összekavarja a hozzávalókat a konyhaasztalnál.

– Az enyém is – felelte.

– Mama mindig azt mondta, hogy amikor megkeverjük, mindenkinek kívánni kell valamit – suttogta Will alig hallhatóan. – Most azt kívánná, bárcsak még megmondhatnám neked, hogy azért vettelek el, mert mindig szerettelek.

Mary szeme könnybe lábadt, és azt kívánta, ő meg bárcsak hinni tudna neki.

– Az igazat mondom, nem hazudok – folytatta Will. Véréres szeme lázasan csillogott, öreg, elgyötört arca már távolról sem emlékeztetett arra a vonzó, nagyszájú férfira, akihez valamikor feleségül ment. – Már a *Dunkirkön* beléd szerettem. Ha Anglia legszebb lányai közül kellett volna választanom, akkor is csak téged választalak.

Mary könnyei egyre hevesebben záporoztak. Ha ez valóban így volt, miért nem tudta ezt korábban elmondani?

– Olyan ostoba voltam – sóhajtott Will, mintha olvasott volna Mary gondolataiban. – Azt hittem, hogy ha elmondom, akkor majd nem kellek, nem leszek elég érdekes. Ezért mondtam mindig azt is, hogy az első hajóval otthagylak. Csak azt akartam, hogy legalább egyszer kimondd, hogy nem tudsz nélkülem élni.

– O, Will – sóhajtott Mary, majd megragadta a kezét, és megcsókolta. Most már

elhitte, hogy mindez igaz volt. Will nem kockáztatta volna, hogy hazugsággal a lelkén induljon a halálba.

Will ekkor újra elvesztette eszméletét, a beszéd nyilván túlságosan kimerítette. Mary mellé bújott, megfogta a kezét, és végiggondolta férje szavait.

Kislány korában mindig úgy képzelte, hogy ez a dolog, ez a szerelem nevű valami olyan, mint egy érett alma, egyszer csak az ember fejére hullik és eltalálja. Az a szenvedélyes vágy, amit Tench iránt érzett, csak megerősítette ebben a hitben. De valóban ez lenne a szerelem? Nem sokkal valószínűbb, hogy csak azért rajongott annyira Tenchért, mert a férfi kedves volt hozzá, és odafigyelt rá akkor, amikor Marynek mindennél jobban szüksége volt egy illúzióra, ami elviselhetővé tette a valóságot?

Vajon akkor is ugyanilyen hévvel lobogna a férfiért, ha életük végéig együtt élnének?

A körülmények, amelyek oda vezettek, hogy végül is hozzámenjen Willhez, romantikusnak jóindulattal sem nevezhetők. Ám annak ellenére, hogy mindig is azt gondolta, házasságuk csak a közös érdeken alapszik, kapcsolatuk bensőséges volt és biztonságos, szeretkezéseik szenvedélyesek, bármit meg tudtak beszélni, nem voltak köztük tabuk, és rengeteget nevettek. Will volt a legjobb barátja.

Mary arra gondolt, hogy a legtöbb okos ember valószínűleg ezt nevezné szerelemnek.

A nap első sugarai besütöttek az ablakon, amikor Mary arra riadt fel, hogy Will forgolódik és dobálja magát mellette. Megérintette a homlokát, ismét tűzforró volt, ennek ellenére Will egyfolytában vacogott.

– Itt vagyok – suttogta, felült, és máris nyúlt a rongyért és a vödör vizért, hogy lehűtse férje felhevült testét.

– Annyira sajnálom, amit tettem – zihálta.

– Nem számít – suttogta Mary, és a ronggyal letörölte a homlokát, és végigsimította a haját. – Már nem haragszom.

Ahogy kimondta, tudta, hogy ez valóban így van. Ahogy a szerelem, úgy a megbocsátás is valamikor észrevétlenül belopódzott a szívébe.

– Vigyázz Charlotte-ra! – préselte ki magából utolsó erejével Will.

Mary tudta, hogy nincs már sok hátra.

– Én pedig azért mentem hozzád, mert szerettelek – mondta, és megcsókolta a férfi forró, kisebesedett ajkát. – Most is szeretlek, és nem akarok nélküled élni.

Nem tudta, Will vajon hallotta-e még, amit mondott, vagy hogy egyáltalán ezeket a szavakat akarta hallani, mert a férfi újra elvesztette az eszméletét. Mary mellette maradt, szorosan átölelte, olyan szorosan, hogy érezte, amikor egy-két órával később Will szíve megállt.

Tizenhatodik fejezet

Közel négy hónap telt el Emmanuel és Will halála óta, amikor a *Horssen* nevű holland vitorlás befutott Fokvárosba, fedélzetén Maryvel és Charlotte-tal.

– Nézd csak, Mary! Szerintem az a hajó visz majd minket haza! – kiáltott fel Jim Cartwright, és a kikötő felé mutatott. – Gyere és nézd meg! Örülni fogsz, hogy Őfelsége flottájának milyen szép darabja vár ránk.

Mary halványan elmosolyodott. Jim az elsüllyedt *Pandora* legénységéhez tartozott, és amikor az utolsó hetekben, útban Batávia felől Charlotte-tal mind a ketten belázasodtak, a fiú kötelességének érezte, hogy szórakoztassa őket. Néha gyümölcsöt vagy diót hozott nekik, legtöbbször azonban tréfálkozott vagy beszélgetni próbált velük. Mary mindezt valóban hálás volt, de annyira aggódott kislányáért, hogy többnyire csak hallgatott.

Most viszont otthagya a gyereket, aki egy matracon feküdt a fedélzeten, és a korláthoz lépett. Jó volt viszontlátni Fokvárost, mert szép emlékei kötődtek hozzá, hiszen itt keresztelték meg Charlotte-ot. Akkor még úgy gondolta, hogy Új-Dél-Wales első lakói közé tartozni inkább kaland lesz, nem büntetés.

A kalandvágay azonban már réges-rég kiveszett belőle. Most már semmi más nem érdekelt, csak az, hogy Charlotte meggyógyuljon, és ha lehet, emberségesen bánjanak velük útjuk legutolsó szakaszán.

Azonban hiába állt a végkimerülés határán, az angol lobogó látványa mégis meghatotta. A *Gorgon* kecses hajó volt, fedélzete majdnem hófehér, a kötelek szabályos rendben, feltekerve álltak, és az egész csillo-gott-villogott a napfényben. Maryt leginkább azokra a vitorlásokra emlékeztette, amelyeknek még Plymouthban járt csodájára; a külföldi hajók valahogy sosem tűntek ennyire finomnak és elegánsnak. A háttérben az Asztal-hegy húzódott, és Mary ennél szemet gyönyörködtetőbb látványt el sem tudott képzelni. Ám bármilyen vonzó is volt a *Gorgon*, a körülmények valószínűleg ott sem lesznek emberségesebbek.

Mary gondoskodott, hogy Willt illően eltemessék, és imát mondjanak érte, még akkor is, ha közös sírba tették, és az ima hollandul volt, így nem értett belőle egy szót sem. Ám amikor azonban éppen sorra vette maradék vagyonkáját, és elgondolkozott azon, hogy Charlotte-tal merre is induljanak, megérkeztek érte az örök. Még ott, a kórházban láncra verték, és a börtönhajóra vezették, ahol a többieket is tartották.

Ahogy a cella ajtaja bezáródott mögöttük, abban a pillanatban kirobbant belőle mindaz a fájdalom és keserűség, amit Emmanuel halála óta magába kellett fojtania. James és a többiek is megsiratták a kisfiút, ám egykori barátjukért nem ejtettek egyetlen könnycseppet sem.

Maryt a következő egy hónap rendkívül megviselte. Nemcsak az összezártaságot, az éhséget és a szomjúságot viselte nehezen, ezenfelül még azt is végig kellett hallgatnia, ahogy a többiek folyamatosan Willt pocskondiázzák. Annyira rossz lelkiállapotba került, hogy már maga is a halálért imádkozott.

Akkor lett valamivel jobb kedve, amikor kiderült, hogy ők Charlotte-tal és a *Pandora* személyzetével a *Horssen* mennek Fokvárosba, míg a többiek Edwards kapitánnyal és a *Bounty* lázadóival a *Hoorn-weyen*. Bár őszintén szerette barátait, és ezer szállal kötődött hozzájuk, megkönnyebbült, hogy nem kell tovább hallgatnia állandó siránkozásukat.

A hajón azonban járvány tört ki, a kórokozó valószínűleg az élelemmel került a fedélzetre, és a láz nem tett különbséget az utasok között, egyformán pusztított a legénység, a foglyok, a tisztek, az asszonyok és a gyerekek között. Mary mindennap újabb áldozatokról értesült, és hamarosan Charlotte és ő is megbetegedtek.

Mary szerencséjére a *Horssen* kapitánya humánus ember volt, aki szembeszegült Edwards kapitány parancsával, miszerint a foglyokat vasra verve, a hajófenékben kell

tartani az egész út alatt. Amikor megtudta, hogy Mary és Charlotte megbetegedtek, azonnal levetette a láncokat Maryről, hogy ápolhassa a kislányt.

Maryt ez a jóindulatú gesztus nemcsak meghiúsította, hanem eszébe juttatta barátait, akik valószínűleg másfajta bánásmódban részesülnek. Legtöbbjük már a börtönhajón ijesztő állapotban volt, és az is csodaszámba ment, hogy akkor még egyiküket sem döntötte le lábáról a láz. Mary tudta, hogy Edwards nem ismer könyörületet, és rettegett attól, vajon kiket láthat viszont Fokvárosban.

– Na! Nyugalom! Együtt mész haza a barátaiddal! – mondta Jim vidáman. – Fel a fejjel, hadd lássuk azt a bájos mosolyt.

Mary eltöprengett azon, hogy vajon ennek az apró, vörös hajú kis embernek mi lehet az agyában, mert bármilyen barátságos volt is, mintha nem fogta volna fel helyzetük súlyosságát. Charlotte nagyon beteg volt, és Anglia felé tartottak, ahol Maryre akasztófa, a kislányra a lencház várt. Nem értette, ez az ember miből gondolta, hogy az út végső szakasza örömnappal lesz számára.

– Te mindig ilyen, hogy is mondjam, gyagyás vagy? – kérdezte, és remélte, hogy a fiú nem veszi észre a gúnyt a hangjában.

– Bizony. Gyagya Jimmy a mamám is így hívott – nevetett, és egyértelmű volt, hogy bóknak vette Mary megjegyzését. – Most pedig menj és csomagolj, mer asszem nemsokára átszállunk a *Gorgonra*.

Felesleges volt a sietség, hiszen Mary akár egyetlen perc alatt is bőven összepakolhatta volna kevéske holmiját. Azonban nyújtotta, amíg lehet, és mindegyik darabnál hosszasan elidőzött, és felidézte történetüket.

A kék vászonruhát még Kupangban kapta. A tarka vászonból Charlotte-nak szeretett volna varrni valamit, ám helyette Emmanuelt pólyálta bele a kórházban. Most arcához szorította, hátha még érződik rajta kisfia illata, de már eltűnt, ahogy a sok mosástól az anyag színe is kifakult. A kék, nagy szemű fagyöngyökből álló nyakláncot James Martin ajándékozta neki szintén Kupangban. Egy barna papírban Emmanuel szőke hajtincse lapult. Aztán ott volt még a takaró, amit Watkin Ténchtől kapott ugyanitt, Fokvárosban, hogy abba takarja a kis Charlotte-ot. Akkor fehér volt és bolyhos, most viszont barna és annyira elnyűtt, hogy leginkább pókhálóra hasonlított, ám rengeteg emléket őrzött mindkét gyerekről. Ezenkívül volt még pár szép kagylója, Kupangban szedte őket a parton, végül a táska, benne az édes teafű, amit még Sydneyben gyűjtött.

Nem egészen értette, hogy a fűvet miért őrizgette egészen idáig. Megbarnult, kiszáradt, és valószínűleg már semmi íze nem maradt. De nem dobhatta ki, mert ehhez is szép élményei kötődtek. Láttá maga előtt, ahogy Will-lel a kunyhójuk előtt ülnek a tűznél, teáznak, és tervezgetik a jövőt. A tea valamennyire enyhítette az éhséget, ha fáztak, felmelegítette őket, és vigaszt nyújtott nekik, amikor minden kilátástalannak tűnt számukra.

Mary a kék ruhát vette fel, mert bár rongyos volt, legalább tiszta; utoljára Batáviában hordta. Sajnálta, hogy nincs meg sem a rózsaszín ruhája, sem a szép cipője, a kendőről és a szalmakalapról nem is beszélve, mert úgy érezte, akkor méltóbban szállhatna át a másik hajóra. Ám ha nem adja el a legjobb darabjait, talán már nem is lennének életben.

Ezzel szemben Charlotte összes vagyonkája egy szoknyából és a valaha szép, színes ruhából állt, ami már fakó volt, és felfeslett a varrás mentén. A kislány azonban a kórház óta nem hisztizett, ha az egyszerű, szürke ruhát kellett felvennie. Sőt, ha Mary jobban belegondolt, már egyáltalán nem nyafogott semmi miatt: sem azért, hogy éhes, sem azért, hogy szomjas, és azért sem, mert megbetegedett.

Mary a kislányra pillantott. Charlotte a lócán feküdt, ahol aludtak, összekuporodva, mint egy kiskutya, fejét párna helyett a két kezén nyugtatta. Arca sápadt volt és nyúzott,

kis teste szánalmasan sovány, tekintete, mint az űzött vadé.

– Az új hajón sokkal jobb lesz, meglátod – mondta Mary, és kisimította a fekete fürtöket a kislány arcából. – Nemsokára meg fogsz gyógyulni.

Charlotte nem válaszolt, csupán sóhajtott egyet, mintha már nem hinne anyja szavának, és Marynek ez mindennél jobban fájt.

Jim Cartwrightnak abban igaza volt, hogy melyik hajóval mennek haza, az indulás időpontjában viszont tévedett: több mint két hetet váraкоztak a kikötőben. A legénység partra szállt, de Marynek a hajón kellett maradnia. Nem tették vissza a láncokat, de újra bezárták a hajófenékbe, és még a napi egy-két óra sétát is megvonták tőle a fedélzeten. Charlotte napról napra gyengébb lett, a láza nem csökkent, és Mary semmi mást nem tehetett, mint hogy újra és újra lemosta a kislány testét, hátha akkor lehül, időnként megittatta, és közben átkozta a rendszert, ami hagyja, hogy egy ártatlan gyerek ilyen kegyetlenül szenvedjen.

A félig öntudatlan Charlotte-tal karjában Mary nagy nehezen felbukdácsolt a *Gorgon* rámpáján, ám már annak sem tudott örülni, hogy végre angol szót hall maga körül.

Jim azt mesélte, hogy a *Gorgon* Port Jacksonból jön, tele egzotikus növényekkel, állatbőrökkel, sőt még egy pár élő kengurut is hoztak magukkal. Jim alig várta, hogy csodájára járhasson ezeknek a kincseknek. Maryt viszont kizárólag a többi dezertőr érdekelte, ahogy újabban nevezték őket, és teljesen hidegen hagyta, hogy vajon lesz-e a fedélzeten más ismerőse is.

A láz és a hőség teljesen legyengítette. A kikötő zajától dobhártyája majd' szétszakadt, karja és lába elviselhetetlenül sajgott. A szikrázó fény bántotta a szemét; a fűszer, a hal és az emberi izzadság szagától kavargott a gyomra.

Ahogy a zsúfolt, dobozokkal, utasokkal teli fedélzetre lépett, az émelygés még erősebb lett, és attól félt, mindjárt leejti Charlotte-ot. Úgy érezte, lába kicsúszik alóla, így megállt, nekitámaszkodott az egyik utazóládának, és egy percre lehunyta a szemét, hogy hátha akkor visszanyeri az egyensúlyát. A következő percben arra lett figyelmes, mintha valaki a nevét mondogatná. A hang nagyon ismerős volt, de nem tudott rájönni, honnan. Kinyitotta a szemét, de csak foltokat látott maga körül.

– Rosszul van, Mary? – hallotta a hangot valahonnan nagyon messziről. – Adj ide a kislányt.

Bizonyára ekkor elájulhatott, mert a következő emléke az volt, hogy a fedélzeten fekszik, és egy férfi nedves ruhával dörzsöli a homlokát.

– Charlotte! – kiáltotta rémülten, és megpróbált felülni.

– Nincs semmi baja – mondta a férfi. – Igya ezt meg!

Az üvegben rum volt, és a férfi valószínűleg tengerész, legalábbis fehér gallérjából és ingéből Mary erre következtetett. Göndör, világos haja volt, és napbarnított arca. Mary most az árnyékban feküdt, és újra rendesen látott.

– Ki volt az a férfi, aki elvette tőlem a kislányomat?

– Hát, az biza a Tench kapitány vót – felelte a férfi.

– Tench! – kiáltott fel meglepetésében. – Watkin Tench?

– Az ám, biza, bogaram – felelte a férfi, arcán széles vigyorral. – Akkor meg maga az a fehércseléd ugye, akiről a kapitány egyfolytában áradozik, amióta kiderült, hogy utasaink is lesznek.

Mary az ágyon feküdt, Charlotte pedig mellette aludt. Már semmit sem értett, képtelen volt eldönteni, hogy akkor most tényleg egy rendes kajütben vannak-e, vagy csak álmodik.

Az apró kajüt kétségkívül valódinak tűnt, berendezése mindössze egy ágyból, egy mosdóféleségből és néhány kampóból állt a falon, ahova a ruhákat lehetett akasztani.

Batyuját valaki a mosdóhoz tette, egy kancsó víz mellé. Az ablakon keresztül moszat borította rönköket látott, tehát még nem hagyták el a kikötőt.

Ha viszont álmodott, gyönyörű álma volt, hiszen a matróz, akitől a rumot kapta, mintha azt mondta volna, hogy Watkin Tench a fedélzeten van.

Bár a rumból ítélve talán mégsem képzelődött, hiszen még mindig érezte az ízet a szájában. De talán túl gyorsan ihatta, mert az események kissé összemosódtak. Lehet, hogy tényleg Tench hangját hallotta? Arra tisztán emlékezett, hogy valaki azt mondta mellette: – Eleget szenvedett. Azt akarom, hogy külön kabint kapjanak a kislánnyal. Így legalább lesz valamennyi esélyük.

Mary a könyökére támaszkodott, hogy megnézzze Charlotte-ot. A kislány nehezen lélegzett, bőre szinte égetett és teljesen kiszáradt, és annyira sovány volt, hogy szó szerint meg lehetett számolni a csontjait. Marynek nem úgy tűnt, mintha lenne bármilyen esélye. Charlotte ugyanolyan tekintettel nézett rá, mint utolsó napjaiban Emmanuel, és Mary már túlságosan jól ismerte a közelítő halál biztos jeleit, hogy azt higgye, mindez csak a véletlen műve.

Nem sokkal később valaki bekopogott az ajtón. – Szabad! – felelte Mary erőltetlően, és őszintén elcsodálkozott, hogy valaki ilyen tisztelettel viseltessen egy szökött fegyenc iránt.

Az ajtó kinyílt, és a küszöbön ott állt maga Watkin Tench személyesen, pontosan úgy, ahogy Mary emlékeiben élt: karcsún, elegánsan, és szomorú, sötét szemmel.

Mary elsírta magát a meghatottságtól. Ezek szerint mégsem álmodott. Tench visszatért az életébe, és meg fogja menteni.

– Mary! – kiáltott fel, és közelebb lépett az ágyhoz, bár az ajtót nyitva hagyta maga mögött. – El nem tudja képzelni, mennyire megdöbbenem, hogy egy hajón utazunk haza. A véletlen elképesztő játéka.

Mary azonban úgy gondolta, ez jóval több, mint pusztán véletlen. Csak a Jóisten rendezhette ilyen csodálatosan.

– Azt hittem, álmodom, amikor a hangját hallottam – ismerte be. – A következő percben pedig itt találtam magam ebben a kabinban.

– Ezt Parker kapitánynak köszönheti – felelte Tench. – Derék ember. Amikor meghallotta a történetüket, és hogy milyen rossz állapotban vannak Charlotte-tal, azonnal intézkedett. Az orvos mindjárt itt lesz, és bármennyire furdalja az oldalamat, hogy mi minden történt utolsó találkozásunk óta, most elsősorban pihennie kell.

– Hallotta, hogy Emmanuel és Will meghalt? – kérdezte Mary.

Tench elkomorodva bólintott.

– Nagyon, nagyon sajnálom, Mary. Bárcsak tudnék valami olyat mondani, amivel megvigasztalhatnám!

Tench szavai olyan szívből jövően hangzottak, hogy a nő újra elsírta magát. A férfi már a múltban is számtalan különböző helyzetben segített neki, és szinte felfoghatatlan volt, hogy most, amikor Marynek mindennél nagyobb szüksége volt egy őszinte barátára, újra felbukkan mellette.

– Mindig olyan jó volt hozzám! – mondta könnyek között. – És most újra itt van!

– Nagyon hiányzott ám, miután elment Sydneyből. Mintha kicserélték volna a helyet maga nélkül. El sem tudja képzelni, mekkora felfordulást hagyott maga után.

Mary megpróbálta összeszedni magát, és megtörölte a szemét.

– James, William és a többiek? Ők is itt vannak? – kérdezte.

– James Martin, Bili Allén, Nat Lilly és Sam Broome igen.

Tench mindössze néhány másodpercet habozott a válasz előtt, de Mary rögtön rájött, hogy valami nem stimmel. – És a többiek?

Tench egy pillanatra elfordult, nem tudta, merje-e elárulni az igazságot.

– Meghaltak, ugye? – kérdezte Mary kétségbeesetten, és visszarogyott a párnára. – A

láz?

Tench bólintott. – William Moreton és Samuel Bird nem sokkal azután, hogy elindultak Batáviából – mondta, és kezét együtt érzően Mary karjára tette. – Jamie Cox pedig a tengerbe vetette magát a Szunda-szorosnál. Lehet, hogy szökni próbált, de sokkal valószínűbb, hogy a láz elvette az eszét.

Mary elborzadva nézett Tenchre.

– Ne! Jaj, ne! – nyögte. – Jamie, ne!

Jamie, Will és ő tényleg olyanok voltak, mint egy család, annyi mindent éltek át együtt hármasban. Jamie a *Dunkirk-től* kezdve mindig mindenhova árnyékként követte Willt, és egészen Kupangig áhítattal csüggött szavain. Hiába lakott együtt Sarah-val, mindig is inkább egy megszeppent kisfiúnak tűnt, és a többi fogollyal ellentétben mindvégig sikerült megőriznie gyermeki ártatlanságát. Borzalmas volt belegondolni, hogy így kellett végeznie.

– A többiek sincsenek a legjobb állapotban – folytatta Tench –, de reméljük, hamarosan jobban lesznek. Mindenesetre üdvözetüket küldik mindkettőjüknek, és bíznak abban, ha vitorlát bontunk, mielőbb találkozhatnak.

Mary alvó kislányára nézett. – Nem hiszem, hogy szegénykém megéri ezt. Angliáról már nem is beszélve – suttogta.

Tench nem válaszolt. Mary ráemelte a tekintetét, és könnyeket látott a szemében.

– A sors kegyetlen csapásokat mért magára – szólalt meg végül halkán a férfi –, de maga mindig, minden körülmények között bátran küzdött. Ideje, hogy forduljon a kocka, eleget szenvedett.

– Jól hallottam? – kérdezte Mary. – A matróz azt mondta, Tench kapitány?

Tench gyengéden megcírógatta Mary arcát. – Mennyire jellemző ez magára, Mary. Még az ilyen nehéz időkben is másokra gondol. Bizony. Előléptettek. Tudja, miért örülök? Mert a rangommal több privilégium is jár, mint például ez a kabin magának.

Majd ezekkel a szavakkal gyorsan el is távozott. Mary magához szorította Charlotte-ot, és sírva fakadt. Vajon Tench meg fogja kérdezni, hogy miért szöktek meg, és ha igen, meg tudja majd érteni?

Amikor elhagyta Sydneyt, nyolc egészséges férfi és két gyerek tartott vele. Talán nem ismert minden felnőttet egyformán, és egyesek jobban a szívéhez nőttek, mint mások. Útközben viszont családdá kovácsolódtak, összetartottak, és eljutottak Kupangig. Mostanra közülük már csak négyen maradtak: az angyalarcú Nat, a vicces James, a rendíthetetlen Sam és a hőzöngő Bili. Kis csapatuknak a fele meghalt, köztük az ő kisfia is. Most viszont már kislánya is halálos beteg volt, és a többiekre akasztófa várt.

Valamikor Mary büszke volt arra, hogy ő találta ki a szökést. Az igazság ellenben az volt, hogy halálba vezette a hozzá legközelebb állókat.

A *Gorgon* április ötödikén hagyta el Fokvárost. Mary kinyitotta a kajütablakot, a rakpartról behallatszottak a búcsúkiáltások, de mivel újra Charlotte testét próbálta lehűteni, oda sem pillantott. Kislányán kívül már semmi más nem érdekelt.

A hajó kiért a nyílt tengerre, és Maryvel mindenki a lehető legkedvesebben bánt. Kabinjába ételt és italt vittek, a hajóorvos mindennap felkereste, és akkor ment fel a fedélzetre, amikor csak akart.

Rengeteg ismerőssel találkozott, mert akárcsak Tench, sokan mások is most töltötték le szolgálati idejüket a büntetőtelepen, például Ralph Clark őrnagy, egy képmutató alak, aki mindig is úgy beszélt a fegyencekkel, mint a legutolsó mocskokkal, azután mégis összeállt egyikükkel. Ám rajta kívül is több tucat haditengerész tartott hazafelé a családjával.

Maryt az utóbbi hónapok annyira kimerítették, hogy nem volt ereje megkérdezni, mi történt régi barátaival, például Sarah-val és Bessie-vel, miután otthagyta őket. Ám

pontosan átlátta a helyzet iróniáját. Hogyha annak idején vállalja, hogy Tench vagy valamelyik másik tiszt ágyasa lesz, és nem Will felesége, akkor most ott maradt volna a szigeten. De végső soron teljesen mindegy, hiszen így vagy úgy, de mindenképpen özvegy lenne.

Abban Mary nem volt egészen biztos, hogy Ralph Clark is helyesli kiváltságos helyzetét – hiszen amikor összefutottak a fedélzeten, a férfi mindig feltűnően a másik irányba nézett –, ám mindenki más roppant szívélyesen viselkedett. Parker kapitány felesége egyszer meg is látogatta, és vitt neki egy zöld-fehér csikos ruhát ajándékba, Charlotte-nak pedig egy hálóinget. Igaz, nem volt túl barátságos, de Mary nem is számított másra egy ilyen magas rangú hölgytől. Már önmagában az is szép gesztus volt, hogy Mrs. Parker erőt vett a láztól való félelmén, és elhozta a ruhákat.

Mary fokozatosan visszanyerte egészségét, ám Charlotte állapota egyáltalán nem javult. Néha evett egy kis levest vagy pépesre nyomott gyümölcsöt, és fenn maradt addig, amíg Mary énekelt neki, vagy elmondott egy történetet, de többnyire önkívületben volt, és még a vizet sem bírta lenyelni.

A következő néhány hétben nagyobb lett a hőség, és Mary az orvostól megtudta, hogy egyre több gyerek betegszik meg a fedélzeten. Mire elérkezett április vége és Mary huszonhetedik születésnapja, már öt kisgyereket temettek a tengerbe.

Tench, amikor csak tudta, meglátogatta, és őszinte aggodalma mélyen megindította Maryt. Gyakran hozott üzenetet James Martintól és a többiektől, akik szintén szívükön viselték a kislány sorsát.

– Puszild meg a nevemben! – olvasta fel Tench James egyik üzenetét. – Mondd meg neki, hogy a bácsikái alig várják már, hogy láthassák.

– Jól vannak? – kérdezte Mary. Egyrészt látni akarta a barátait, másrészt attól félt, hogy mi lesz, ha megint nekiállnak Willt mocskolni. Mivel azonban egyetlen percre sem hagyhatta Charlotte-ot magára, ráért dönteni.

– Sokkal jobban – mosolyodott el Tench. – Az étvágyukra igazán nem lehet panasz. James folyamatosan mókázik és flörtöl a hölgyekkel. Itt is éppen akkora a sikere, mint Sydneyben volt. Rengeteg terve van, többek között meg akarja írni az emlékiratait, ami szerintem kiváló ötlet. Bili egyfolytában a legénységgel kártyázik, Sam és Nat többnyire szunyókál.

Mary elmosolyodott. Örült, hogy a barátaival is emberségesen bánnak. Ahogy annak is, hogy kihasználnak minden percet, és nem azon rágódnak, mi történik majd velük néhány hét múlva Angliában.

Május ötödikén éjszaka Charlotte végül feladta hosszú küzdelmét, és édesanyja karjai közt kilehelte lelkét.

Mary még több mint egy órán keresztül ölelte, ringatta a kis testet, és hangosan zokogott fájdalmában. Belemélyesztette ujjait a sötét fürtökbe, amelyek annyira hasonlítottak az övéire, és végiggondolta a fontosabb eseményeket a kislány rövid életében. Születését a *Charlotte-on*, keresztelőjét, első fogát és bizonytalan lépteit. Legtöbbet azonban a Kupangban töltött néhány hónapnál időzött, amikor Charlotte olyan lehetett, mint egy átlagos gyerek: szabad, boldog, végre nem kellett éheznie, és szépségével, kedvességével mindenkit elbűvölt, aki csak ránézett.

De legalább nem jut árvaságra, miután az anyját felakasztják, és nem kell átélnie először a lelenc-, majd a dologház borzalmait. Ehelyett még ma kisöccse mellé kerül a mennyországba.

Bár Mary legalább egy tucat indokot fel tudott sorolni, miért jó, hogy a kislányának nem kell tovább szenvedni, mégis úgy érezte, hogy a lelke ezer darabra hullott. Mindent, amit az elmúlt években csinált, kizárólag Charlotte-ért tette, és minden erejét belőle

merítette. Charlotte nélkül most már tényleg nem maradt egyáltalán semmije.

Charlotte testét délután adták át a tengernek, majdnem minden utas és fogoly részvételével.

Vasárnap volt, esett az eső, Mary fedetlen fejjel, egyetlen könnycsepp nélkül, rezzenéstelen arccal hallgatta Parker kapitány imáját. A holttestet maga varrta bele a szemfedőbe, és akkor utolsó könnyét is elsírta. Most nem érzett mást, csak hatalmas űrt a lelke helyén, és nem értette, hogy a szíve miért ver továbbra is olyan makacsul.

Azt is néma csendben nézte végig, akkor sem kapaszkodott barátaiba, amikor a kis testet átcúsztatták a korláton. Legszívesebben követte volna lányát a mélységbe, de tudta, ha megpróbálna odarohanni és belevetni magát a tengerbe, valaki biztos, hogy megállítaná, és a kudarcától még hitványabbnak érezné magát.

Ágnes Tippet, az egyik katona felesége nézte, ahogy Mary visszamegy kabinjába, és a mellette álló asz-szonyhoz fordult. – Micsoda kérges szívű teremtés? –mondta döbbenet. – Egyetlen könnycseppet sem ejtett. Ilyet még nem láttam. Mintha nem is a gyereke lett volna.

Watkin Tench meghallotta Ágnes megjegyzését. –Hallgasson, maga oktondi nőszemély! – mordult rá felháborodottan. – Fogalma sincs, hogy ez az asszony mi mindenben ment keresztül, vagy mi zajlik a lelkében. Örüljön inkább annak, hogy a maga gyermekei jól vannak, és ne másokat bíráljon!

Ahogy Tench továbbment, hallotta, ahogy a feleségek felszisszennek mögötte, és alig bírta elfojtani a harag és a bánat feltoluló könnyeit.

Tench jól ismerte Maryt. Tudta, hogy soha senkit nem terhelne a bánatával, őt pedig végképp nem. Láta, hogy Jamest, Natet és Bilit mennyire megviselte a kislány halála, aki mintha saját gyerekük lett volna, és abban is biztos volt, hogy Maryért is nagyon aggódnak. Az asszony megmentette az életüket, barátjuk, nővérük, anyjuk volt egy személyben, és mindannyian tudták, hogy az utolsó tragédiától valami végképp eltörött lelkében.

Egy évvel azelőtt a szökés hatalmas megrázkódtatást jelentett Tenchnek. Addig úgy gondolta, ismeri Willt és Maryt annyira, hogy kitalálná, ha valami rosszban sántikálnának, ám tévedett.

Nem gondolta volna, hogy eljutnak Holland Kelet-Indiáig, mert az út hosszú volt és veszélyes. Ugyanakkor megértette indokaikat, és őszintén csodálta bátorságukat.

Nagyon hiányzott neki Mary. Alig telt el nap, hogy ne gondolt volna rá. Imádkozott a biztonságáért, és a lelke mélyén bízott benne, hogy életben van.

Akkor is Maryre gondolt, amikor az utolsó nap összepakolt, hogy örökre búcsút vegyen a Sydney-öböltől. Felidézte az asszony életteli, lelkes arcát, és ahogy a tekintete mindig felragyogott, valahányszor meglátogatta a kunyhójában. Láta maga előtt karcsú, formás lábát, ahogy felgyűri a ruháját, és begázol a tengerbe, hogy segítsen a merítőhálóval, és ahogy sötét, göndör fürtjei az arcába hullanak, amikor mosás közben előrehajol. Ám még szépségénél és testi mivoltánál is jobban hiányzott Mary nyitott, bizakodó gondolkodása, fanyar humora és sztoicizmusa.

Ám ha biztosan tudta volna, hogy Mary életben van, akkor sem gondolta volna soha, hogy még valaha találkozhatnak. Amikor Parker kapitány Fokvárosban szólt, hogy dezertőröket visznek haza, akiket Angliában állítanak bíróság elé, és felsorolta a neveket, Tench nem akart hinni a fülének.

Meggyőződésévé vált, hogy Mary és az ő sorsa valamiért egybefonódott, és Isten az ő végtelen bölcsességében mindig is egymásnak szánta őket. Jamesék beszámolója a szökésről, illetve Will és Emmanuel batáviai haláláról, még inkább megerősítette hitében.

Természetesen mélyen megrendítette, hogy Mary elvesztette férjét és kisfiát, ám a többiek szerint Will bukatta le őket, és Emmanuel nem állt hozzá olyan közel, mint Charlotte.

Azután megjelent Mary a fedélzeten, de annyira legyengülve, hogy azonnal összeesett, és a gyönyörű kis Charlotte, sokak szerint az ő gyereke, már halálos beteg volt. Ebben a helyzetben nem lett volna ildomos megmondania Marynek, mit érez iránta. Mindössze annyit tehetett, hogy intézkedett, Charlotte és Mary kapjanak meg mindent, amire szükségük van, és hogy a közelben legyen, ha az asszonynak támaszra van szüksége.

Amióta meghalt a kislány, még inkább nem terhelte Maryt a saját érzéseivel. Mary túlélte egy hosszú hajóutat embertelen körülmények között Új-Dél-Wales-be, majd négy éhínséget, és egyéb fizikai megpróbáltatásokat egy büntetőtelepen. Kitervelt és véghezvitt egy kalandregénybe illő szökést, mindezt akaraterejének és intelligenciájának köszönhetően. Ezek után a saját férje elárulta, újra fogságba esett, most pedig úton van Angliába, ahol valószínűleg kivégzik.

Tench azonban biztos volt abban, hogy bármennyi kegyetlen megpróbáltatáson ment is keresztül Mary, nem ezek miatt adja most fel. Tudta, hogy ha a gyerekek itt lennének vele, akkor most éppen egy újabb vakmerő szökésen törné a fejét. Ám pont a gyerekek voltak Mary Achilles-sarka. Amikor Emmanuel megbetegedett, Mary ápolta, ugyanúgy, ahogy később Charlotte-ot is. Most azonban, hogy mind a ketten elmentek, a szabadság értelmetlenné vált. Mary már félelem nélkül lép majd a hóhér kötele alá. A halálon kívül már nem akart más kiutat.

– Te viszont nem mondatsz le róla! – mormogta mintegy saját magának. – Vissza kell adnod a hitét az életben!

Néhány nappal később Tench James Martinba és Sam Broome-ba botlott a fedélzeten. Egy lánának támaszkodva üldögéltek, élvezték a napot és a friss levegőt, amíg még lehet. Mindketten ijesztően soványak voltak, az átélt borzalmak nem múltak el nyomtalanul, és jóval öregebbeknek látszottak, mint Sydneyben. Bár nyugodtnak tűntek, Tench mégis feszültséget érzett közöttük, és mivel úgy gondolta, az ügy talán Mary-vel kapcsolatos, megállt és szóba elegyedett velük.

Miután váltottak néhány semmitmondó mondatot arról, hogy a fedélzeten szinte el sem lehet férni a sok növénytől, illetve hogy a két kenguru vajon ki fogja-e bírni a hidegebb éghajlatot, Tench rákérdezett Maryre.

– Volt már ma itt? – kérdezte.

– Igen, lézengett erre egy kicsit – mondta Sam. – De már nem barátkozik velünk.

Sam hangja inkább szomorú volt, semmint sértett, így Tench arra tippelt, hogy a férfi szerelmes az asszonyba. Tudta, hogy Sam Mary gondos ápolásának köszönheti az életét, és hasonló helyzetben valószínűleg bárki szerelemre lobbanna. Tench kedvelte Samet, mert csendes volt, jószívű, és tehetséges ács, és azt a gondolatot sem tudta elhessegetni, hogy biztos jobban megbecsülte volna Maryt, mint Will, kár, hogy nem az első flottával érkezett.

– Csak egyedül akar lenni, azért nem barátkozik senkivel – vigasztalta Tench a férfit. – Vannak, akik így dolgozzák fel a fájdalmat.

– Vagy már nem vagyunk elég jók neki – mondta James, és sokatmondó pillantást vetett Tenchre, arcán alig látható gúnyos mosollyal.

– Mary nem olyan – tiltakozott Sam, és elvörösödött haragjában.

Tench abban a pillanatban rájött, mi itt a probléma. James azt feltételezte, hogy Mary éppen olyan számító, mint ő maga.

Tench sosem kedvelte különösebben a nagyhangú írt. Vicces volt, szórakoztató és intelligens, ugyanakkor ravasz, mint a róka.

– Samnek igaza van – jelentette ki határozottan. – Ezt maga is nagyon jól tudja, James.

– Nem hibáztatom érte – vont vállat James, és csúnya arcán látszott, hogy megbánta rosszindulatú kijelentését. – Ha ismernék valakit, aki megmenthetne a bitótól, én is a seggét nyalnám, ha azon múlna.

Később, amikor egyedül volt a kabinjában, Tench elgondolkozott James szavain. Természetesen Maryvel kapcsolatban tévedett, mert az asszony senkivel nem állt szóba, nem kért senkitől szánalmat, együttérzést. Most elsősorban saját lelkének volt a foglya.

James azonban mondott valami hasznosat. Marynek sokat segítene, ha egy befolyásos ember pártfogásába venné. Tench kész volt bármit megtenni, amit tudott, ám ő csak egy egyszerű katona volt, kapitánnyá is nemrég léptették elő, és Angliában végképp névtelen senkinek számított. Sorra vette ismerőseit, de egyikük sem volt jobb helyzetben, mint ő.

Mint mindig, ha zaklatott volt, most is kinyitotta a naplóját, és taláломra beleolvasott. A fegyenctelep Új-Dél-Walesben élő történelem volt, és ő bízott abban, hogy esetleg hasznos információkkal szolgálhat majd a kolónia első éveiről az utókornak. A naplót sosem személyes vallomásnak tekintette, hanem jóval szélesebb látószögből elemezte az egész vállalkozást.

Mindent összevetve elégedett volt munkájával. Talán ha majd egyszer visszavonul a haditengerésztől, akár cikkeket is írhat a témával kapcsolatban. Abban a pillanatban mintha villám csapott volna bele, rájött, hogyan szerezhet Marynek támogatókat. Meg fogja írni a szökést az angol újságoknak!

Erős önkontrollját félretéve, Tench izgatottan járkált fel-alá a kabinban. Természetesen nem írhat a saját neve alatt, hiszen egy állományban levő tiszt nem szolgáltat ki bizalmas információkat. Ám ha színes, izgalmas stílusban tenné közzé Bryanték szökését, senki nem gyanakodna rá, és az emberek egész Angliában fálnák a történetet. A férfiakat lenyűgözné a szökevények hősiessége, az asszonyok megkönnyeznék, hogyan vesztette el Mary a férjét és két gyereket, és senki, de senki, akinek egy kis szíve van, nem akarná kötélen látni a sok fájdalom után, amin már keresztülment.

Tench fülig érő szájjal mosolygott. Miért ne sikerülhetne? Gondoskodni fog arról, hogy sikerüljön.

Mary a hajófarban ült egy kis sarokban, úgy, hogy senki ne láthassa, és vegyes érzelmekkel fürkészte Anglia gyorsan közeledő partjait. Gyönyörű júniusi nap volt, meleg, napsütéses, és a szél épp csak annyira fűjt, hogy a hajó egyenletes, jó tempóban haladhatott. Tökéletes idő a vitorlázáshoz, és eszébe jutott sok hasonló nap, amikor apjával járta a tengert.

Sokat gondolt Dollyra és a szüleire az elmúlt években. Vajon megtudták valaha, hogy mi történt vele? Ha nem, lehet, hogy azt gondolták, megtagadta őket egy csillogóbb, londoni életért cserébe. Azt is hihették, hogy meghalt. Azonban bármit hittek is, mindenképp nagy megrázkódtatás lesz számukra, ha kiderül, hogy lányuk a londoni Newgate foglyaként várja a tárgyalást.

Tizenkilenc éves korában nem értette, mit jelent anyának lenni. Az anya számára olyan valaki volt, aki egyfolytában szidta, nyaggatta, hogy ezt vagy azt ne csinálja; tanuljon meg rendesen főzni és varrni, válasszon magának egy tiszteletre méltó férfit, hogy aztán elégedetten mosolyoghasson és gratulálhasson önmagának, lám, milyen derék munkát végzett, szépen felnevelte a lányát. Grace Broad ráadásul minden mulatságtól és kalandtól eltiltotta csak azért, mert neki soha semmi ilyesmiben nem volt része.

Most azonban Mary az egészet máshogy látta. Minden anya azt akarja, hogy a gyereke boldog legyen, és ne történjen vele semmi baj. Gyerekeiket csak ezért szidják, nyaggatják, ez is a szeretet egyik módja.

Mary azt kívánta, bárcsak valahogy tudathatná anyjával, hogy most már mindent ért, és azt is, hogy egyáltalán nem fél az akasztófától. Sőt kifejezetten várta, hogy

megszabadulhasson a gyerekek halálának elviselhetetlen terhétől.

A hajón mindenki kedves volt hozzá, pedig sokkal jobb lett volna, ha valaki gyilkosnak nevezi, mert pontosan tudta, hogy valójában ez volt, semmi más. Amikor kitervelte a szökést, úgy gondolta, még mindig jobb, ha mindannyian a tengerbe fulladnak, ami tiszta és gyors halál, mint végignézni, ahogy Charlotte és Emmanuel lassan éhen pusztulnak, vagy elragadja őket valamelyik járvány. Ezt most sem gondolta máshogy. De legjobb szándéka és minden erőfeszítése ellenére a gyerekek mégis jóval többet szenvedtek, mint ha a kolónián maradnak. Ezért pedig csakis ő okolható, senki más.

Árnyék takarta el a napot előle, felnézett, és Tench állt a korlát mellett.

– Min gondolkozik ennyire? – szólította meg mosolyogva. – Nincs kedve megosztani velem?

Mary képtelen lett volna Emmanuelékról beszélni, így kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott. – Anyámról gondolkoztam.

– Ha akarja, szívesen írok neki a nevében – mondta Tench, és leguggolt Mary elé.

Mary megrázta a fejét. – Anyám nem tud olvasni, valakit meg kellene kérnie, hogy olvassa fel neki.

– Talán valamikor meg is látogathatnám – javasolta Tench.

– Nem akarom ezzel terhelni – felelte Mary, és elképzelte, mit szólna az anyja, ha egyszer csak bekopogtatna hozzá egy ilyen finom úriember, mint Tench. Biztos, hogy zavarban lenne, szégyellné szerény otthonát, ezért kurtán felelgetne, mintha a lánya nem is érdekelné, utána viszont napokig sírna.

– Csak abban reménykedem, hogy hamar meglesz az ítélet és az akasztás is, és az egész életükben intézik. Mindenkinek ez lenne a legjobb.

– Nekem nem! – válaszolta Tench elborzadva. – Én őszintén hiszek abban, hogy a közvélemény maga mellé áll, és remélem, szabadon fogják engedni.

Mary feszülten felnevetett. – Ne legyen már ilyen naiv. Pontosán tudja, hogy vagy felakasztanak, vagy pedig visszaküldenek. Bízom benne, hogy az előbbi.

Tench néhány percig hallgatott. Olyan régóta ismerte Maryt, hogy néha maga is elbizonytalanodott, mi is folyik közöttük pontosan. Mintha évek óta egy libikókán ültek volna. Az asszony ma zöld-fehér ruhájában nagyon csinosnak tűnt, haját egy fehér szalaggal szépen hátrafogta, a nap és a szél némi színt varázsolt az arcára. Charlotte halála óta mintha kicsit hízott is volna, és már egyáltalán nem emlékeztetett a toprongyos lelencre, akinek Sydneyben látszott.

Szürke szeme azonban élettelenül meredt a semmibe, kiveszett belőle minden tűz, minden csillogás, és a hangja is tompán csengett. Tench elviselhetetlennek találta ezt a változást.

– A bitófa után nem könnyű megfelelő témát találni – mondta végül, miközben attól félt, hogy teljesen bolondot csinál magából, és a végén még elbőgi magát.

– Talán mert már mindent megbeszéltünk – felelte Mary. – A mi barátságunk úgyis mindig olyan furcsa volt, nem? Olyan egyenlőtlen. Maga előtt az egész világ, előttem meg a nagy semmi.

– Én máshogy láttam – felelte Tench szomorúan, árnyalatnyi sértettséggel a hangjában.

– Valamikor én is – sóhajtotta Mary. – De most realisabban látom a dolgokat.

Tench tehetetlennek érezte magát. Nem felejtette el, hogy Maryben valaha mennyi tűz lobogott. Ugyanolyan hévvel küzdött bármiért, legyen az a szökés, munka a fedélzeten, plusztétel vagy ruha. Képtelen volt elhinni, hogy kialudt benne minden szenvedély. Talán ha elmondaná neki, valójában mit is érez iránta, sikerülne visszahozni az életbe.

– Talán mégsem lát mindent olyan realisan maga körül – kezdte óvatosan. – Példának okáért azt, hogy én mit érzek maga iránt.

Mary tekintetében mintha az érdeklődés szikrája csillant volna, így a férfi bátrabban

folytatta.

– Szeretem, Mary, mindig is szerettem – szakadt ki belőle. – Már réges-rég el kellett volna mondanom, és nem lett volna szabad hagynom, hogy hozzámenjen Willhez.

Mary szóhoz sem jutott, csak meredten bámulta a férfit. Nem hitetlenkedve, nem gúnyosan, hanem egyszerűen úgy, mintha egyenesen a lelke legmélyébe tekintene.

– Szeretem – folytatta Tench. – És még nem tudom, hogyan, de valahogy ki fogom szabadítani, és összeházasodunk.

Mary néhány percig némán nézte a férfit, Tench pedig visszatartott lélegzettel várakozott.

– Engem nem magának teremtett a sors, Watkin – szólalt meg Mary végül. Hangja szelíd volt, ám határozott, és furcsa volt, hogy a keresztnévén szólítja. –Csak azt akarja, hogy ne adjam fel a reményt.

– Persze hogy azt! Azt akarom, hogy bízzon a közös jövőnkben, a házasságunkban, az igazi otthonban! – sorolta szenvedélyesen.

Mary erőtlenül elmosolyodott. Tench sötét szemében mindaz a tűz ott lobogott, amiről valaha annyit álmodott, de már késő volt. – Én bízom a maga jövőjében. Bízom abban, hogy az élete hosszú lesz és sikeres, és talál egy feleséget, aki nemcsak méltó lesz magához, hanem tiszta szívéből szeretni is fogja.

– Nem veszi észre, hogy a sors újra egymás mellé sodort bennünket? – kérdezte Tench indulatosan, és megragadta Mary kezét. – Nekünk együtt kell maradnunk, tudom, érzem!

– Én azt hiszem, a sors csak azért hozott össze minket újra, hogy kicsit megvigasztaljon egy számomra kedves arccal – mondta, és megsimogatta a férfi arcát. – Maga mindig is a legjobb barátom volt.

– Semmi több? – kérdezte Tench fájdalomtól és csalódottságtól eltorzult arccal.

Mary egy pillanatig elgondolkozott. Nem tudta pontosan, hogy ha most elárulja az igazat, azzal jót tesz, vagy még inkább megbántja a férfit. Ám eszébe jutott, hogy anyja szerint sosem szabad hazudni.

– Az első perctől kezdve, ahogy megláttam a *Dunkirkön*, csak magát akartam – sóhajtott. – Charlotte-nak a maga gyerekének kellett volna lennie. Ez a szerelem éltetett az egész út alatt, Sydneyben, a házasságom alatt. Egyetlen szavába került volna, és boldogan otthagynom Willt.

– Hát akkor? – kérdezte Tench sugárzó arccal. –Most már semmi nem állhat az utunkba.

Mary lassan megrázta a fejét. – De igen, Watkin. Én már nem ugyanaz az ember vagyok – felelte szomorúan. – Rengeteg szörnyű emlék kavarg bennem, és minden erőmet kimerítettem.

– Nem értem – válaszolta Tench, és sötét szeme fájdalmasan szegeződött Maryre. – Ha kiszabadul, mindez el fog tűnni.

– Egy része talán – válaszolta Mary könnybe lábadt szemmel, mert mindennél jobban szerette volna, hogy amit most mond, az ne legyen igaz. – De maga a régi Maryt szerette, és ő már a múlté.

– Nem értem – ismételte Tench, majd újból megragadta Mary kezét, és a szájához emelte.

– Az a Mary, akit maga szeretett, egy fondorlatos kis bestia volt – mondta, és halványan elmosolyodott.

– Azt a Maryt semmi más nem érdekelte, csak az, hogy életben maradjon. És teljes erejéből küzdött azért, hogy valami változzon, valami történjen. A végén azonban túl sok minden történt. Olyan dolgok, amiket el sem tud képzelni. A régi Mary meghalt Batáviában. Akit most lát, az csak egy üres kagyló.

Tench belenézett Mary szemébe, de nem látott mást, mint apátiát, és érezte, Mary

őszintén hiszi, amit mondott.

– Hadd csókoljam meg – suttogta, és nem érdekelte, hogy megláthatják. Úgy érezte magát, mint a mesebeli királyfi, aki életre kelti választottját.

Mary bólintott. Úgy érezte, méltó befejezése lesz kapcsolatuknak, ha megteszi, amiről annyi éven át álmodott.

Tench Mary dereka köré fonta a karját, és magához vonta. Szíve hevesen dobogott, végre karjai között tarthatta a lányt, aki egyszer réges-régen rabul ejtette a szívét, és azóta sem eresztette. Csókjuk hosszú volt, gyengéd, ám hiányzott belőle minden szenvedély, csak a búcsújuknak szólt. Tench megértette, hogy Mary döntött, és ezen nem tud változtatni. A nő végül kibontakozott az ölelésből, szomorú szemmel nézte egykori ideálját, Tench pedig utoljára megsimogatta az arcát. – Mindent meg fogok tenni, amit csak tudok – mondta eltökélten. – írok, és meglátogatom.

– Nem, Watkin – mondta Mary határozottan. –Nem szeretném. Maga az egyik legcsodálatosabb ember, akivel valaha találkoztam, rengeteg szép emléket őrzök magáról. Ha felakasztanak, ezek majd segítenek. Maradjon ez így. Kérem, keressen valakit saját köreiből, aki boldoggá teszi.

A számtalan lenyűgöző tulajdonsága közül Tench mindig is Mary eltökéltségét csodálta a legjobban. Ez tartotta életben, ez segített abban, hogy mindenből kihozza a legjobbat, amit csak elé vetett a sors.

Tench tudta, hogy Mary már döntött. Még ha valamilyen isteni csoda folytán ki tudná szabadítani a Newgate-ből, és megmentené az akasztófától, biztosan nem engedné, hogy beszenyezze a családja nevét, vagy tönkretégye a karrierjét azzal, hogy feleségül megy hozzá. Tench még sosem találkozott hozzá fogható hősies, önzetlen emberrel.

Felállt és a korláthoz lépett. Még megpróbált találni egy hatásos ellenérvet, bár tudta, hogy ilyen nem létezik.

– Már majdnem Portsmouthban vagyunk – mondta végül, és a part felé nézett. – Én ott szállok ki, maguk mennek tovább Londonba.

Tench egyszerűen nem bírta elviselni a gondolatot, hogy Maryt hamarosan újra bilincsbe verik, pont úgy, amikor először találkoztak.

– Isten önnel! – hallotta maga mögött Mary elcsukló hangját. – Maga arra született, Watkin, hogy nagy dolgokat vigyen végbe. Mindig is szerencsésnek fogom tartani magamat, amiért a barátomnak tudhattam.

Tizenhetedik fejezet

Június végén, egy szép, napsütötte délután Mary elcsigázottan vonszolta magát a Newgate fogiára mögött, négy barátjával szorosan a nyomában. Már felvették az adataikat, és egy keskeny, sötét folyosón keresztül most léptek be magába a börtönbe, ahol a tárgyalásig őrzik majd őket.

Mary bokája sajgott és vérzett a lánctól, amit még Portsmouthban tettek vissza rájuk. Ráadásul éhes is volt, mert amióta hajnalban leszállították őket a hajóról, nem kaptak se enni, se inni, hanem egész nap bilincsbe verve várták a rabszállító kocsit a kikötőben.

A helyzet erősen emlékeztetett az utolsó Kupang-ban töltött napjukra, amikor átvitték őket a Batáviába tartó hajóra. Kivéve, hogy most körülöttük mindenki angolul beszélt, és hiányzott közülük négy férfi és két kisgyerek.

Szinte egész nap meg sem szólaltak, csak ültek egymás mellett a falnak támaszkodva, magukhoz szorították kis csomagjaikat, benne összes földi javukkal, és mindannyian gondolataikba mélyedtek. Bizonyára furcsa látványt nyújthattak, Mary nem is hibáztatta a járőreket, amiért olyan döbbenetesen bámulják őket. A vasma vert rabok általában mocskosak, rongyosak és alultápláltak voltak, ők viszont tiszták és egészségesek. Barátai jó állapotú vászoninget és vászonnadrágot viseltek, ő pedig a zöld-fehér csíkos ruhát, amit a kapitány feleségétől kapott. Az erős Bili a kopasz fejével és díjbirkózót idéző testalkatával talán veszélyes embernek tűnhetett, az angyalarcú Nat viszont a kék szemével és a szőke hajával, ami a napfényben még fényesebben ragyogott, sokkal inkább egy ministráns-fiúra vagy egy kóristára emlékeztetett. Ami pedig Jamest és Samet illeti, ők leginkább elszegényedett arisztokratáknak tunktek. James megvető pillantással felelt minden tolaakodó tekintetre, Sam pedig belemerült saját, külön világába, és szomorú tekintetét a horizont egy távoli pontjára szegezte.

Már nem volt mit mondaniuk egymásnak. Senki nem jegyezte meg, hogy milyen intenzíven zajlik az élet a rakparton, ahol tonnaszám hozták-vitték az árut, nem vették észre a boros- és egyéb szeszesitaloshordókat, amiket a macskakövön görgettek előttük, sem a hordárok és dokkmunkások ordításait, ahogy a fél tucat megrémült, rúgkapáló lovat sem, amelyeket éppen az egyik hajóra vontattak fel.

A Fokvárosból hazavezető hosszú út alatt visszanyerték egészségüket, és kezdték elfelejteni, hogy milyen kegyetlen dolgok állnak mögöttük. Következő állomásuk azonban a Newgate, Anglia leghírhedtebb börtöne volt, és mindannyian rettegettek attól, hogy ott vajon mi vár majd rájuk.

A rabszállító kocsi csak a délután közepén érkezett meg, és amikor már rajta ültek, a lovak pedig lassan, poroszkálva elindultak a kikötőből, Bili csak ekkor törte meg a csendet.

– Már teljesen elfelejtettem, milyen a lószar szaga! – kiáltott fel, ahogy besoroltak a többi kocsi mögé a keskeny úton, a magas, komor raktárépületek között.

– Mint Dublinnak – vágta rá James, és egy hatalmasat szippantott a levegőbe. – Szerintetek, ha szépen megkérjük, a kocsis kitesz minket az első kocsmánál?

Mary elmosolyodott. Pontosan tudta, hogy barátai is éppen annyira félnek, mint ő, túlzott jókedvükkel csak ezt próbálják leplezni. Végül is sikerült: eljutott Londonba, álmai városába. Igaz, gyerekkorában nem egészen arról álmodozott, hogy egy rabszállító hátsó üléséről nézzen majd körbe, és meghalni sem itt akart, különösen nem egy kötélén himbálódzva.

Mégis, bár tudták, hogy hova viszik őket és miért, mindannyian találtak valamit, ami elterelte gondolataikat a Newgate-ről. Az utcákon, függetlenül attól, hogy szélesek és elegánsak, vagy keskenyek és koszosak voltak, a lehető legkülönbözőbb emberek nyüzsgöttek. Selyemruhás hölgyek feltűnő kalapban parókás, frakkos úriemberek karján

siklottak önfeledten, vak koldusok, részeg, szutykos asszonyok és mezítlábas utcakölykök mellett. Kocsik, hintók nyaktörő sebességgel száguldottak, sipító hangú utcai árusok kínálták portékáikat: a legyek martalékaúl jutott húsos pitétől kezdve a viráig szinte mindent. Láttak kintornásokat, hegedűsöket, és egy embert, aki szájharmonikán játszott. Piaci hordárokat, akik óriási kosarakkal egyensúlyoztak fejükön, pirospozsgás cselédeket vállukon tejeskannákkal, valamint egy dongalábú embert, aki élő, kétségbeesetten verdeső csirkéket tartott a lábuknál fogva.

A boltok is pont olyan sokszínűek voltak, mint a járókelők. Az egyikben csak ezüstöt lehetett kapni, a másik kirakatában hatalmas rózsaszín sonkák voltak kitéve, fácánok és nyulak feküdtek a fehér márványpultokon. Az egyik üzletben elegáns kalapokat árultak, nyilvánvalóan az előkelő vásárlók számára, közvetlenül mellette viszont hegyekben tornyosultak a használt csizmák és cipők.

Maryt teljesen megdöbbenette a nők mélyen dekoltált ruhája, főleg, hogy így az utcára is kimerézkedtek. Plymouthban ennyire csak a szájhák tárták közszemlére bájait, itt azonban szemmel láthatóan az úrihölgyek is, legalábbis mindegyikük mellett egy szolid külsejű inas vagy szobalány haladt.

A pompának, a mocsoknak és a bűznek már rég darabokra kellett volna zúznia Mary régóta dédelgetett álmát arról, hogy London a mesék városa. Ő azonban egészen addig, amíg órákkal később meg nem érkeztek a Newgate-hez, makacsul bízott abban, hogy bármelyik pillanatban csoda történhet.

A felmentő sereg sajnos nem érkezett meg. Sőt a sovány lovak megszorították lépteiket a börtön masszív, rideg szürke falai láttán, talán mert megkönnyebbültek, hogy hamarosan megszabadulhatnak súlyos terhüktől.

Marynek hirtelen eszébe jutott az összes történet, amit még a telepen meséltek a nyilvános akasztásokról a Tyburn fájánál, és a hatalmas tömegekről, akik csak néztek, mint a mutatványosbódében, és közben remekül szórakoztak. Mindez most új és még borzasztóbb értelmet nyert.

Ahogy a kapuk kinyíltak, épp csak annyira, hogy a kocsi beférjen rajta, a bűz szinte letaglózta őket. Nem is a már jól ismert szagok kavalkádja volt elviselhetetlen, hanem a tudat, hogy innen már valóban nem volt tovább.

James, aki pedig szinte egész úton folyamatosan viccelődött és társalkodott, még ő is elnémult, ahogy a kocsi begördült egy kis, macskaköves, alagútszerű területre, ami mögött néhány masszív ajtó sorakozott. A két jól megtermett foglár, aki beengedte őket a főkapun, most kezébe vett egy-egy ólmos végű dorongot, és nézték, ahogy az egymáshoz láncolt foglyok lekászálódnak a kocsiról.

A csoportot ezután egy kisebb helyiségbe vezették az udvar végén. Mary egyre jobban rettegett, Sydneyben hallott rémtörténetek jutottak eszébe, például hogy a foglárok már azért is ütnek, ha valaki kérdezni merészel valamit, és a motozás csak ürügy volt a foglyok megalázására. Leginkább viszont attól a perctől félt, amikor elválasztják a barátaitól.

A motozás azonban elmaradt, talán mert közvetlenül a királyi flotta egyik hajójáról érkeztek. Csupán a nevüket kérdezték meg, amit bejegyezték a főkönyvbe, majd néhány perc múlva átvezették őket egy keskeny átjárón, aminek végén újabb ajtó állt.

Mary ekkor hátranézett barátaira. Biztos volt benne, elérkezett a pont, ahonnan külön mennek tovább. Szeretett volna valami kedveset, bátorítót mondani a többieknek, de a kilátás, hogy nélkülük kell kibírnia valahogy a tárgyalásig, annyira elkeserítette, hogy nem bírt megszólalni.

A foglár kinyitotta az ajtót, Mary pedig visszahőkölt, olyan erővel csapott arcába a meleg és a napsütés. Legnagyobb meglepetésére egy udvaron találta magát, ahol olyan látvány fogadta, hogy földbe gyökerezett a lába.

– Szentséges Szűzanyám! – kiáltott fel mögötte James.

Mintha nem is börtönben lettek volna, hanem egy karnevál kellős közepébe csöppentek volna. Körülöttük mintegy száz ember járkált fel és alá, láthatóan a legkitűnőbb hangulatban. A dorbézolás lármája egy kocsmából is jöhetett volna, ami mellett útközben elhaladtak.

Mary megdörzsölte a szemét, és arra gondolt, valószínűleg hallucinál. Kizárt dolog, hogy ez a Newgate legyen, mert sehol sem látott láncokat, vagy aszott, beesett arcokat, hanem csupa elegáns alakot: parókás úriembereket és báli ruhát viselő, felékszerezett hölgyeket. Egy türkizkék selyemruhás asszony pávatollas legyezővel a kezében egy csoport bársony-és brokátkabátot viselő férfival beszélgetett, és úgy viselkedett, mint egy grófnő, aki éppen magánaudiencián fogadja hódolóit.

Hol voltak a szegény nyomorultak, bokájukon a súlyos béklyókkal? Vagy a beteg, tompa tekintetű kiöregedett utcalányok lerongyolódott ruháikban, az elbukott fiatal lányok és a sebhelyes arcú brutális alakok, akik csak azt kapták, amit megérdemeltek? Ezek a kacarászó, mulatozó emberek nem úgy festettek, mint akik a büntetésüket töltik.

– Mozgás! – mordult fel a foglár, és botjával oldalba taszította Maryt. – Mintha még nem láttál volna börtönt.

– Ilyet még tényleg nem – vágott vissza Mary, és hátrapillantott a többiekre, ők vajon mit szólnak mindehhez. Azonban barátai is éppolyan értetlenkedve néztek, mint ő.

Az ital nyilvánvalóan sokban hozzájárult a jó hangulathoz. Látták, ahogy egy ajtón át újabb emberek érkeznek csordultig teli kupákkal. Sőt néhány nő még dzsiggelt is, és egy férfi, akinek egyik szemét fekete kötés fedte, hegedűn kísérte őket.

Elképesztő volt a zaj. Mary felnézett a szürke épületre, és látta, ahogy sokan kidugják fejüket az apró, rácsos ablakokon, és onnan kiabálnak át egymásnak, illetve az udvaron levőknek.

Miközben tehát Maryék nem győztek hova lenni meglepetésükben, és a foglár hiába noszogatta őket, továbbra is mozdulatlanul álltak, a tömeg váratlanul elhallgatott, és minden tekintet rájuk szegeződött.

– Ők azok! – ordította valaki. – Nagy tapsot nekik!

A következő pillanatban vad és eszeveszett ujjongás tört ki körülöttük, Mary pedig úgy érezte magát, mint egy menyasszony, aki véletlenül rossz esküvőre tévedt. Elképzelni sem tudta, hogy miért kellene őket ünnepelni. Legtöbben viszont máris megindultak feléjük arcukon széles vigyorral és üdvözlésre nyújtott karral.

– Megtiszteltetés számomra, hogy a Newgate-ben köszönhetem önöket – hajolt meg előttük egy foltos frakkot viselő férfi, és meglengette viharvert cilinderét. – Sokan közülünk nemsokára abban a szerencsében részesülünk, hogy személyesen is felkereshetjük a Botany-öblöt, és mindannyiunkat jó érzéssel tölt el a hír, hogy onnan is meg lehet szökni.

– Tudják, kik vagyunk – mondta Sam elképedve, és megszorította Mary karját, mintha attól félne, hogy barátnője mindjárt elájul a soktól. – Édes istenem! Sosem gondoltam volna, hogy egyszer még híresek leszünk!

A foglár azonban nem érdekelte, híresek voltak-e vagy sem. Nem hagyta, hogy bármit is válaszoljanak, vagy megkérdezzék, honnan hallottak róluk, ehelyett feltaszigálta őket egy keskeny csigalépcsőn több emelet magasba, majd belökte őket egy cellába, és rájuk zárta az ajtót.

Néhány percig mind az öten némán, döbbenetben álltak, még nem tudták feldolgozni sem azt, amit az udvaron láttak, sem pedig azt, hogy a többi fogoly hősként köszöntötte őket.

Elsőként Mary ocsúdott fel a meglepetésből. A cella nagyon kicsi volt, a szalma piszkos, és a fény csak egy keskeny, résszerű ablakon szűrődött be, ami túl magasán volt ahhoz, hogy ki lehessen látni rajta. Azonban összehasonlítva a *Rembangon* és a batáviai kórházban uralkodó állapotokkal, kifejezetten tisztességesnek számított. Ám Mary annak

örült a legjobban, hogy együtt maradhattak, és nem idegenek közé tették be őket.

– Jobb, mint gondoltam – törte meg Mary elsőként a csendet. – De arra azért kíváncsi vagyok, hogy az emberek az udvaron vajon miért nincsenek megláncolva.

– Hát, drágám, erre bizony könnyen válaszolhatok – felelte James, és elfintorodott. – A pénz miatt. Nem figyeltél soha Port Jacksonban, hogy miket meséltek azok, akiket innen küldtek?

– Figyeltem, de egy szót sem értettem – mondta Mary, és eszébe jutott, hogy a londoniak valami olyan sajátos zsargont beszéltek, hogy felőle akár a Holdról is jöhettek volna. És mire megtanulta a nyelvüket, már régi börtönük minden kínja feledésbe merült az új borzalmai mellett.

– Azt mesélték, hogy ha fizetsz, kaphatsz bizonyos kedvezményeket – mondta James, és megvonta a vállát. – Dublinban ugyanez volt. Odacsúsztatnál valamennyit a foglárnak, és hopp, máris lekerült rólad a vas. Ha akartad, még ételt is hozathattál kintről.

Mary bólintott. Eszébe jutott, hogy Exeterben sem ment másként.

– Gondolom, ha van elég pénzed, vagy legalább valamid, amit eladhatsz, még saját szobád is lehet, meg cseléded, aki kiszolgál – nevetett James keserűen. – De mivel nekünk nincs semmink, sosem tudhatjuk meg biztosan.

A férfiak a falnak támasztott háttal gubbasztottak. Nat szinte azonnal elaludt, amiről Marynek a *Dunkirk* jutott eszébe. Néhány nő egész nap aludt, így szöktek meg a börtön kegyetlen valóságától.

Mary is leült, elrendezte maga körül a láncokat, úgy, hogy ne vágjanak a húsába, felhúzta a térdét, és a ruháját szépen elsimította. Majd a falnak dőlt, és végiggondolta, milyen sors várhat barátaira.

Az, hogy vele mi fog történni, nem érdekelte különösebben. Minél előbb meg akart halni, hogy megszabaduljon azoktól a borzalmas lelki terhektől, amelyeket magával cipelt. Lehet, hogy a hajóúton visszanyerte fizikai egészségét, a kínzó büntudattól azonban nem tudott szabadulni. Gyerekei életét könnyelműen kockára tette, és halálukért csak ő a felelős. Számára az igazi pokol az lesz, ha visszaküldik a fegyenctelepre, de az biztos, hogy akkor az első lehetséges alkalommal a tengerbe öli magát.

A többiek azonban még nem törődtek bele, hogy hamarosan felakasztják őket. James makacsul kitartott amellett, hogy ő biztonságban van, hiszen eredeti büntetése már lejárt, Sam azt hitte, ha őszintén megbánja bűneit, szabadon engedik. Bili és Nat pedig egyáltalán nem voltak hajlandók szembenézni a tényekkel: vagy aludtak, vagy pedig egészen másról beszélgettek.

Ma, Londonnak köszönhetően, a régi szikra egy pillanatra újra fellobbant Maryben. Nem az életkedvét nyerte vissza, és a bánata sem enyhült, ám hirtelen tisztán látta barátai helyzetét.

Egyikük sem volt rossz ember, és már bőségesen meglakoltak azért, amit elkövettek. Mary pedig arra gondolt, még ha az akasztófától nem mentheti is meg őket, hátha van valami, amivel utolsó heteiket elviselhetőbbé tehetné.

Körülbelül egy órán át ezen gondolkodott, majd elmosolyodott, amikor megtalálta a megoldást.

– Te meg min szórakozol ilyen jól? – kérdezte James kíváncsian, majd közelebb húzódott, és leguggolt Mary elé.

– Eszembe jutott valami – felelte.

– Ha kötélhágcsó és reszelő is szükséges hozzá, felejtse el – vigyorgott James. – Mielőtt leszálltunk a *Gorgonról*, összeírtam mindent, amink csak van. Még egy árva késünk, annyink sincs.

– Örülök, hogy a humorod még régi – felelte Mary, és megcirógatta James csontos

arcát. – Jól jöhet még a tervemhez. Szóval, arra gondoltam, hogy ha híresek vagyunk, miért ne kereshetnénk vele egy kis pénzt is.

Nat továbbra is aludt, a halvány fényben olyan volt, mint egy ártatlan gyerek, de Bili és Sam érdeklődve fordult felé, James pedig kérdően felvonta a szemöldökét.

– Will azért ragaszkodott annyira a hajónaplóhoz, mert biztos volt benne, hogy egy nap majd sokat fog érni – folytatta Mary. – Most még minden esemény itt van a fejünkben. Szóval, miért ne adjuk el?

– De kinek? – kérdezte James szarkasztikusan.

– Bárkinek, akit érdekel – felelte Mary, és úgy érezte, most, hogy újabb kihívással találta szembe magát, mintha apránként visszanyerné régi énjét.

Aznap már nem kínálkozott megfelelő alkalom, hogy hozzáfogjon terve megvalósításához, azonban másnap reggel, amikor a foglár végigjárta a folyosót, hogy kiürítse a kübliket, Mary ugrásra készen várta. Ahogy a kulcs elfordult a zárban, még gyorsan lesöpörte ruhájáról a maradék szalmát, és végigsimította a haját.

– Gyerünk, ide azzal a vödörrel! – üvöltötte a foglár, jóval hangosabban, mint szükséges lett volna. Pontosan úgy nézett ki, ahogy Mary emlékeiben az exeteri börtönőrök: kövér volt és beteges, apró, gonosz szemmel és rohadó fogakkal.

– Mennyiért veszi le a láncokat? – kérdezte Mary. A foglár elgondolkozott, és nyelvét végigfuttatta elfeketedett fogsorán. – Az attól függ.

– Mitől?

– Hát, hogy akarom-e vagy sem – nevetett fel gúnyosan.

Mary határozott mozdulattal megragadta a férfi zsírfoltos ingét. – Én a helyedben nagyon is akarnám! – sziszegte a férfinak. – Kannibálokkal harcoltunk, a pusztát két kezünkkel öltünk állatokat, és halált megvető bátorsággal megszöktünk Sydneyből. De most már úgyis felakasztanak minket, teljesen mindegy, ha utoljára még elvágjuk a torkodat. Szóval, leszel a barátunk, vagy nem?

A férfi rémülten kapkodott levegőért, és a pupillája többszörösére tágult félelmében. Mary nem látta, mit csinálnak a többiek a háta mögött, de szívből remélte, azt teszik, amit mondott, és fenyegetően néznek.

– És mit kapok cserébe? – dadogta a foglár.

– Az attól függ, hogy viselkedsz – felelte Mary. Elengedte a férfit, és kedvesen elmosolyodott. – Terjeszd el, hogy szívesen elmeséljük a történetünket. Természetesen nem ingyen tesszük, hanem annyiért, hogy a láncok lekerüljenek, kapjunk enni, inni, és meleg vizet a mosakodáshoz.

Mary megint hazardírozott. Valójában fogalma sem volt arról, vajon érdekelné-e bárkit is a börtönben vagy azon kívül.

– Nem tudom – suttogta a férfi, és még mindig reszketett. – Azt mondtad, kannibálok?

– Azt mondtam, hogy ilyen hosszú tüske volt a nyilaik végén – válaszolta Mary, és szélesre tárta a karját.

– Értem – válaszolta az őr, és hátrálni kezdett az ajtó felé.

Mary felkapta a vödröt. – Ürítsd ki, mielőtt elmész! – mondta, és belenyomta az őr kezébe. – Aztán jól öblítsd ki, mielőtt visszahozod! – tette hozzá. – Nem szeretem a szagát!

Az őr engedelmesen elkullogott, mint egy gyerek, akire ráparancsoltak, szaladjon le kenyérért a pékhez, Mary pedig vihogva visszafordult a többiekhez. – Hát – mondta. – Ezzel meg is volnánk.

Délre lekerültek róluk a láncok, húsos pitét ettek, és egy nagy flaska könnyű sörön osztottak. A foglár, akit, mint kiderült, Spinksnek hívnak, legalább annyira leleményes volt, mint kapzsi, így már két négyfős turnust is fogadtak, akik mindenáron találkozni akartak a szökevényekkel, és elbeszélgetni velük a kannibálokról.

James volt a mesélő, és igazán remekül csinálta. Feltupírozta például itt-ott a bennszülött harcosokról szóló történetet, akik harci kenujukkal üldözték őket, és még némi kézitusát is hozzáköltött a parton.

– A falujukban több tucat emberi koponya sorakozott karókra tűzve – mesélte tovább James vidáman. – És halomban állt az emberi csont is. A fogakból láncokat készítettek, a bőrből pedig pajzsot.

Miután a második csoport is elment, Maryék hangos nevetésben törtek ki.

– Most miért? – kérdezte James sértődötten. – Akár kannibálok is lehettek. Csak nem volt annyi időnk, hogy erről személyesen is meggyőződjünk.

Mary arra gondolt, de jó, hogy újra tudnak nevetni, mert Kupang óta el sem mosolyodtak, még Fokvárosból is búskomor arccal utaztak haza. Ám mégsem tudott felhőtlenül örülni, mert elszomorította, hogy Will már nem lehet velük. Pedig ha valaki, ő biztosan nagyon élvezte volna ezt a helyzetet, végre megereszthette volna a fantáziáját, és talán még Jamesnél is izgalmasabb történetekkel rukkolt volna elő.

– Fantasztikus vagy, Mary! – mondta Sam később, miután még az ujjait is lenyalogatta a pite után. –Egyikünk sem tudott volna egy ilyen szépen jövedelmező tervvel előállni. Amikor James ott tartott, hogy hogyan vágta kupán az eveződdel az egyik kannibált, szinte láttam a jelenetet magam előtt. Biztos vagyok benne, hogy akkor is kitaláltál volna valamit, miközben éppen beledobnak az üstbe.

Mary elmosolyodott. Régen érezte már, hogy a barátai mennyire megbecsülik, és annak is nagyon örült, hogy mindenki kicsit vidámabbnak tűnt. – Azért nem szabad túlzásokba esnünk – figyelmeztette a többieket. – Azt akarjuk, hogy az emberek sajnáljanak minket, és nem azt, hogy hazugnak nevezzenek.

Másnap aztán kiderült, hogy honnan hallott róluk a többi elítélt. Felkereste őket egy Harry Hawkins nevű hamisító, akit sokakhoz hasonlóan szintén kényszermunkára ítélték. Hawkins apró, izgága, gyanús figura volt, madárcsőröszerű orral és csapzott hajjal, ami sokat rontott máskülönben választékos megjelenésén.

– A *London Chronicle*-ban olvastam magukról – mondta, és azzal előhúzott a zsebéből egy gyűrött, viharvert újságkivágást.

A szökevények mindaddig azt hitték, hogy történetük szájhagyomány útján terjedt, ahogy az a börtönökben lenni szokott. Döbbenet hallgatták, hogy valaki már meg is írta az újságban.

James hangosan felolvasta a cikket, majd visszaadta Hawkinsnak. – Nem egészen így volt. A kormányzó hajóját loptuk el, és nem Smith kapitányét – kommentálta flegmán. Mary, aki a maga részéről igazán lebilincselőnek és színesnek találta a cikket, meg is haragudott rá.

– Ki írta? – kérdezte Mary. Soha egyetlen percre meg nem fordult a fejében, hogy Angliában bárki is együtt érezne velük.

– Passz – felelte James, miután újra megnézte a cikket. – De bárki volt is, biztos, hogy sokat tud. Jó, nem tudta, hogy kié volt a kutter. De minden másban igaza volt.

Az öt barát akkor nem vitathatta meg, hogy ki lehet a titokzatos szerző, mert Harry Hawkins a saját ügye ennél jobban érdekelte: első kézből származó információkat akart a Botany-öböl tisztjeiről és vezetéséről.

Maryt bizonyos szempontból elszórakoztatta, hogy minden transzportra váró azt hiszi, a Botany-öbölbe viszik őket. Nyilvánvalóan elfelejtettek szólni nekik, hogy azt a helyet Phillip kapitány teljesen alkalmatlannak találta. Sőt úgy tűnt, hogy Angliába nagyon kevés információ jutott el az új gyarmatról. Mary azt gyanította, hogy nagy részüket szándékosan tartják vissza, mert a kormány nem akarja nyilvánosságra hozni, milyen súlyos tévedéseket követtek el. De ők legalább szépen profitáltak belőle.

– Teljesen máshogy mennek a dolgok, mint itt – mondta Mary fanyar mosollyal arcán.
– Ott pénzzel semmire sem megy. Nem vehet rajta jobb kunyhót vagy több ennivalót. Csak úgy boldogulhat, ha ért bizonyos dolgokhoz, például tud halászni vagy kunyhót építeni.

Hawkins csalódottnak tűnt.

– De valaki csak segítette magukat fentről. Valakit csak megkentek.

– Nem, egyáltalán nem – utasította vissza a feltételezést felháborodottan James. – Annyi történt, hogy Mary olyan nagy hatást gyakorolt a holland kapitányra, hogy kaptunk tőle néhány navigációs eszközt és egy térképet.

Hawkins hitetlenkedve mérte végig Maryt, aki pedig tetőtől talpig elvörösödött. Arra gondolt, hogy Hawkins bizonyára nem tudja elképzelni egy ilyen szerény külsejű, lestrapált nőről, hogy bárkinek is tetszhet.

– A kapitány magányos volt – magyarázkodott Mary zavartan. – A férjem és én sokat beszélgettünk vele, és néha nálunk vacsorázott.

– Netán még ezt a cellát is ő fizette maguknak? – kérdezte Hawkins árnyalatnyi szarkazmussal hangjában.

Mary és barátai értetlenül néztek egymásra.

– Fizette a cellát? – kiáltott fel James. – Már hogy fizette volna! Senki sem fizette.

– Hát valaki pedig biztosan, még mielőtt megérkeztek volna – mondta Hawkins, és egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Különben magukat is a köztörvényesekhez tették volna.

Egy órával később, amikor Hawkins elment, Mary odafordult barátaihoz. – Ki lehetett az? – kérdezte.

Hawkins az imént készségesen elmagyarázta nekik, hogyan működik a rendszer a börtönben. Mindenkit, hacsak már az érkezésük előtt valaki nem jár közben az érdekükben, a közönséges bűnözők szárnyába tesznek. Ezek a zárkák mocskosak voltak, zsúfolásig teltek, és a melegágyai a különböző fertőzéseknek. A foglyok ki voltak szolgáltatva veszélyes és elmeháborodott társaik kénye-kedvének, és ha valakinek nem lopták le éjszaka a lábáról a cipőt, már szerencsésnek mondhatta magát. A fiatal nőket és fiúkat általában már az első éjszaka megerőszakolták, és csak ritkán egyvalaki.

Ám ameddig valakinek volt pénze vagy egyéb ingóságai, addig meg tudta fizetni a tisztább és biztonságosabb cellát és az egyéb kedvezményeket. A mulatság az udvaron példázta legjobban a helyzetet: azok az emberek mind vagy gazdagok voltak, vagy befolyásos barátokkal rendelkeztek. Azonban ha a fogolynak elfogyott a pénze, máris vitték vissza a másik oldalra.

Hawkins egy hírhedt bandita példáját idézte, aki behozatta saját paplanos ágát, minden reggel egy dézsa forró vizet vitetett a zárkájába, mosták a szennyesét, külön főztek rá, minden étkezéséhez finom bort kapott, a szeretője pedig minden délután meglátogatta. Igaz, végül felakasztották, mert, ahogy arra Hawkins rámutatott, azért a kenőpénz sem garancia mindenre.

– Ismertek akár egyetlen embert is Londonban? – kérdezte Mary a többieket, de ők is teljesen tanácstalanok voltak. El sem tudták képzelni, ki lehet a rejtélyes jótevőjük.

– Én ismertem párat – felelte James. – De azok még egy pohár sört sem fizettek volna, nemhogy egy rendes cellát.

– Lehet, hogy valaki olvasta a cikket, és egyszerűen csak megsajnálta minket – mondta Sam tétován.

– Az meglehet – felelte Bili, és tűnődve simogatta a szakállát. – Még gyerekkoromból emlékszem egy férfira, akit meggyilkoltak Berkshire-ben vagy hol, a felesége meg ott maradt öt gyerekkel, és amikor az emberek ezt megtudták, gyűjteni kezdtek nekik.

– Jó, ez elég hihető. De legelőször ki és mikor mondhatta el a szökésünket? – kérdezte James értetlenkedve. – Az az újság már legalább négy-öt napos. Akkor még javában a hajón voltunk, útban London felé.

– Igen, de előtte megálltunk Portsmouthban – mondta Sam, arcán széles vigyorral. – Edwards kapitány akkor szállt partra, és biztos szólt rólunk a hatóságoknak. Ott különben is rengetegen kiszálltak, bárki beszélhetett egy újságíróval.

Mary abban a pillanatban rájött, hogy ki lehetett az informátor: Watkin Tench, senki más. Edwards kapitány minimális együttérzést sem tanúsított sem irántuk, sem pedig a zendülők iránt, akiket elfogott, így elképzelhetetlen, hogy bármi jót mondott volna róluk. Ami pedig a többi tisztet illeti, ők nem ismerhették ennyire részletesen a történetet.

Ám Tench még abból az időből, amikor a *Dunkirkön* szolgált, jól tudta, mennyire korruptak a börtönviszonyok, és hogy kit kell lefizetni egy magánzárkáért a Newgate-ben.

Mary ugyanezzel a lendülettel azt is eldöntötte, hogy minderről most nem szól a barátainak. Igaz, kicsit furcsállotta, hogy a többiekben fel sem merül Tench neve, de hát egyikőjük sem volt vele olyan szoros kapcsolatban, mint ő. Ha elmondaná nekik, az csak olyan kérdésekhez vezetne, amikre nincs kedve válaszolni. Amellett ha Tench mindezt titokban csinálta, akkor valószínűleg azt akarja, hogy ez így is maradjon, mert miattuk esetleg még a karrierje is veszélybe kerülne. Jobb, ha a többiek azt hiszik, hogy az egész mögött egy jó szándékú ismeretlen áll.

– A szerencse újra ránk mosolyog – nevetgélt James elégedetten, és még azt sem vette észre, hogy Mary már egy ideje hallgat. – Ha továbbra is ilyen szépen dől felénk a pénz, még a végén mi is úgy végezzük majd, mint a bandita, paplanos ágyban.

Isten áldjon meg, Watkin, gondolta Mary, és el kellett fordulnia a többiektől, hogy ne lássák meg szemében a hála könnyeit.

A következő napokban rengeteg látogatót fogadtak. Néhányan csak a szökés történetét akarták meghallgatni, legtöbbjükre azonban száműzetés várt, és tudni szerették volna, mire számítsanak.

Marynek enyhe büntudata támadt, amiért ezektől az emberektől pénzt fogadnak el. Az, hogy talán sosem látják többé szeretteiket, már önmagában is éppen elég fájdalmas volt, a rájuk váró elképzelhetetlen borzalmak: a deres, az éhínség vagy a sosem enyhülő hőség nélkül is. De ahogy James fogalmazott, még mindig jobb, ha pénzük egy részét arra költik, hogy megtudják, mi vár rájuk, és nem elisszák, ezzel pedig Marynek egyet kellett értenie.

Amikor először engedték le őket a börtönudvarra, Mary úgy érezte magát, mintha bebocsátást nyert volna a kiváltságosok báljára. Az emberek szinte kedvességgel köszöntötték őket, italt hoztak nekik a kantinból, jó tanácsokkal látták el őket, felajánlották a barátságukat. James és a többiek lelkesen vetették bele magukat ebbe a furcsa világba, és rengeteg rajongóra tettek szert elsősorban a nők körében, Marynek azonban voltak fenntartásai.

Bár ő is élvezte, hogy végre csodálják, nem megvetik, vagy jobb esetben szánják őket, sebei még túl frissek voltak, így képtelen lett volna, akár még a legjobb szándékú ismeretlenekkel is, szóba elegyedni vagy elkacarászni az udvaron. Legszívesebben egymagában üldögélt volna a napon, de nem volt mód rá, mert valaki mindig odament hozzá.

Néhányan a szökés részletei felől érdeklődtek, mások száműzött barátaik vagy rokonaik után kérdezősködtek, néhány nő pedig arra volt kíváncsi, hogy megy a szülés a hajón vagy a gyarmaton. Végül ott voltak a férfiak, akik vagy udvarolni próbáltak, vagy pedig sikamlós megjegyzésekkel háborgatták.

Néhány óra leforgása alatt Mary eleget látott és hallott. Semmi kedve nem volt csatlakozni ehhez a cirkuszhoz, és a nézőtérről sem akarta követni az eseményeket.

Mindeddig sosem gondolkozott el azon, hogy pontosan milyen érzésekkel is viseltet az alvilág iránt, amihez már oly sok éve tartozott. Mind a börtönökben, a hajókon és a fegyenctelepen, ő is egyike volt a büntetését töltő foglyoknak, és bármit megtett azért, hogy életben maradjon. Mindig lojális volt társaihoz, fedezte és segítette őket, sőt, néha maga is részt vett apróbb bűntényekben, többek között ő is lopott a raktárból. Sydneyben ez volt a törvény, és ők e szerint éltek. Ám amikor mindkét gyermekét elvesztette, átértékelte véleményét.

Mindaddig sosem bánta meg igazán, hogy ellopta annak az asszonynak a főkötőjét. Csak azt sajnálta, hogy elkapták, és haragudott magára, hogy olyan ügyetlen és elővigyázatlan volt. Ám sosem képzelte magát a nő helyébe, és sosem gondolt bele, milyen érzés lehet, ha valakit megtámadnak és kirabolnak.

Most azonban, amikor végiggondolta, Mary iszonyatosan elszégyellte magát. Akkoriban egyáltalán nem éhezett, és semmi szüksége nem volt a főkötőre. Eszébe jutott néhány jó ember, akiket még gyerekkorában ismert, mint például Martha Dingwell, aki a pékségben dolgozott, és esténként szétosztotta a megmaradt kenyeret a szegények között. Vagy ott volt Charlie Allsop, a sírásó, aki kisebb-nagyobb szívességeket tett a rászorulóknak pusztán emberbaráti szeretetből. Egyikük sem dúskált az anyagiakban, és sokan ezért gúnyolódtak nagylelkűségükön. Ám Mary most már megértette, hogy az ilyen emberektől lesz szép a világ. A bűnözők azonban csak ijesztővé és rúttá teszik, mindent beszennyeznek a mohó vággyal, hogy minél több pénzük és olyan tulajdonuk legyen, amiért nem dolgoztak meg.

Ahogy Mary végignézett a börtön udvarán, semmi mást nem látott, mint önző, kizárólag magukkal törődő embereket, akik a legcsekélyebb büntület nélkül hazudtak, csaltak, loptak vagy gyilkoltak. Mary ezt a foglyok saját szájából hallotta, akik miután berúgtak, büszkén sorolták a sok aljasságot, amit elkövettek. Most valóban London legsötétebb figurái vették körül: a legelvetemültebb, legzüllöttebb tolvajok, gyilkosok, utcalányok. Teljesen mindegy volt, hogy jómódú családból vagy a csatornából érkeztek, mindannyian ugyanazt a sajátos alvilági zsargont használták, amit társaik a kolónián.

Ezenkívül azt is hamar észrevette, hogy a látszólagos jó hangulat alatt fojtott indulatok keringtek a levegőben: féltékenység, szexuális frusztráció, elintézetlen régi sérelmek, és minél többet ittak az emberek, annál nagyobb volt a feszültség.

Mary nem volt prűd. Tudta, hogy az ital az egyik legjobb gyógyír, ami enyhíti a nyomorúságot és a fájdalmat. Azonban bármennyire elkeseredettnek érezte is magát, tudta, hogy sosem adná oda magát egy pohár ginért, és főként nem mások előtt. Pedig sokan pontosan ezt csinálták, szinte öntudatlan állapotban üzekedtek, mint az isten barmai, többen ráadásul a gyerekeik szeme láttára.

Az is kiderült, hogy még ez volt a jobbik eset, mert olyanok is akadtak, akik fiatal húsrá vágytak, és lefizették a foglárokat, hogy folyamatosan szállítsák nekik a gyerekeket a köztörvényesek oldaláról. Legalábbis ezt mesélte egy idősebb asszony, és közben szinte fuldoklott a nevetéstől. Mary el sem hitte volna, ha később a saját szemével nem látja, hogy egy jól megtermett férfi egy legföljebb hat év körüli kislányt tapogat.

Mary tiszta szívéből szánta a sok fiatal lányt az udvaron. Saját húszéves énje jutott róluk eszébe: ugyanolyan üde volt az arcuk, valamint a bátorságnak és az ártatlanságnak ugyanaz a sajátos elegye áradt belőlük. Ám ők nem törődtek vele, túlságosan lefoglalta őket, hogy a kevésbé lecsúszott foglyokkal flörtöljenek. Talán azt gondolták, hogy ezek az elegánsan öltözött ficsúrok majd magukkal viszik őket is, ha kivásárolták magukat a Newgate-ből.

Mary azonban jobban tudta. Ártatlanságukat egy-két itt töltött hét után veszítik majd el, a bátorságuk a transzporthajón hagyja el őket. Néhány Sydneyben töltött év után pedig olyanok lesznek, mint ő: aszott, megkeseredett, hit- és reményvesztett csontkollekciók.

Körülbelül egy hete lehettek a Newgate-ben, amikor Spinks lépett a cellába, és sugárzó arccal jelentette, hogy egy jól öltözött, előkelő úr kíván Maryvel beszélni.

Mary addigra már sajátos, furcsa barátságba keveredett a nagy termetű foglárrel. Bár igazából nem tudta megkedvelni, mert Spinks egy minden hájjal megkent gazfickó volt, és egyfolytában azon járt az esze, hogyan tudna még több pénzt kipurcolni a foglyokból. Amikor azonban megtudta, hogy Mary elvesztette mind a két gyermekét, őszinte együttérzésről tett tanúbizonyságot. Gyakran meglátogatta, amikor a nő egyedül volt, néha hozott neki egy bögre teát vagy egy darab gyümölcsöt, csak úgy, ajándékba, és olyankor kicsit elbeszélgetett Maryvel. Valószínűleg ő is hasonlóképpen magányos volt.

Spinks többnyire egyedül találta Maryt, aki miután a második alkalommal, hogy lement az udvarra, szemtanúja volt egy késelésnek, úgy döntött, a rideg, félhomályos zárka még mindig sokkal kellemesebb hely. Aznap is egyedül volt, barátai mindannyian társadalmi életet éltek.

– Milyen előkelő úr? – kérdezte Mary. Spinks ugyanis mindenkiről, akinek pénze volt, ezt állította.

– Valami Mr. Boswell – felelte fontoskodva. – Aszonta, ügyvéd.

– Úgy érted, nem fogoly?

– Hát, ügyvédből nem akad ám túl sok itt minálunk – felelte Spinks, és hangosan felnevetett saját kis tréfáján. – Na, akkó fogadod vagy nem? Nekem aztán nem oszt, nem szoroz.

Mary felsóhajtott. Esze ágában sem volt senkit fogadnia, de talán valaki, aki kívülről jött, kicsit kizökkenti a melankóliából.

– Küldjed! – felelte fásultan.

– Ez a beszéd, kislány! – mondta Spinks lelkesen.

– Tudod, mit? Fésüld meg addig azt a szép hajadat, amíg érte megyek. Nézd csak! Hát milyen szép pántlikát hozott neked Spinks bácsi! – folytatta, azzal kihúzott a zsebéből egy piros selyemszalagot, Mary kezébe nyomta, és már ott sem volt. Mary torka összeszorult, ahogy végigsimította a szalagot, mert apja jutott róla eszébe, aki ahányszor hazatért a tengerről, mindig szalagot hozott neki meg Dollynak ajándékba. Akkoriban viszont olyan kis vadóc volt, hogy sosem örült neki igazán. Most azonban nagyon is megbecsülte Spinks ajándékát, mert pontosan erre volt szüksége: valami csillogóra és nőiesre, ami kicsit felvidítaná.

– Jó napot kívánok, Mrs. Bryant!

Maryt egy dallamos hang rázta fel gondolataiból. Annyira lekötötte, hogy a szalagot a hajába fonja, hogy nem is hallotta a férfi lépteit.

Spinksnek ez egyszer igaza volt, valóban úriember volt a látogató. Ötven körüli, középmagas, erősen hízásnak indult, pirospozsgás arcú férfi választékos öltözetben: sötétzöld, háromszögletű kalapban, karimáján aranyhímzéssel, és finom brokátból készült kabátban. A férfi hangosan zihált, valószínűleg kifulladt a lépcsőzéstől.

– A Mary Broad nevet használom – mondta Mary nem túl barátságosan, miközben végigmérte látogatója hófehér harisnyáját és díszes csatos cipőjét. – Minek köszönhetem a látogatását?

– Segíteni szeretnék magának, kedvesem – felelte a férfi, és kezét nyújtott. – Boswell vagyok, James Boswell. Foglalkozásomra nézve pedig ügyvéd, bár ismertebb vagyok a könyvemről, amit dr. Samuel Johnsonról, drága megboldogult barátomról vetettem papírra.

Mary felismerte a férfi skót akcentusát, hiszen volt néhány tiszt Port Jacksonban is, akik pontosan így beszéltek. Azonban a könyv, amit halott barátjáról említett, nem

mondott neki semmit. Ellenben sokkal nagyobb hatást gyakorolt rá a férfi arany óralánca és hivalkodó selyemmellénye. Arra gondolt, hogy még egy király sem öltözik ilyen cifrán.

Mary megrázta Boswell kezét, és nem értette, hogy lehet valakinek ilyen puha bőre. Mintha egy darab meleg tésztát fogott volna a kezébe. – Rajtam, azt hiszem, nem lehet segíteni. Reménytelen eset vagyok – mondta Mary. – De mindenesetre nagyon kedves, hogy felajánlotta, amikor én még hellyel sem kínálhatom.

Boswell elmosolyodott, és Marynek feltűnt, hogy a férfinak milyen szép szeme van, olyan, mint két ragyogó, sötét tó. Mivel parókát viselt, így Mary nem tudta megállapítani, milyen színű a haja, azonban dús szemöldökéből arra következtetett, hogy valamikor éppen olyan sötét lehetett, mint az övé.

– Én viszont nem gondolom, hogy az ügye reménytelen lenne – jelentette ki Boswell határozottan. – Szívesen magamra vállalnám a védelmét. Úgyhogy, ha megengedi, arra kérem, mesélje el, mi is történt valójában. Egyetlen információm az az elképesztő mese az újságban.

Tizennyolcadik fejezet

James Boswell felhúzott orral távozott a Newgate-ből. Mary nem vetette magát a lába elé, nem köszöntötte benne eljövendő megmentőjét, és ő erre az eshetőségre egyáltalán nem volt felkészülve.

– Istenverte nőszemély! – fortogott magában. –Bátornak lehet, hogy bátor, de hogy egy csepp esze sincs, az is biztos.

Néhány évvel azelőtt egy kedves barátja megjegyezte, hogy „Bozzie” mennyire kedveli a bukott virágszálakat. Akkor elsősorban az utcalányok iránti vonzalmára célzott, de az is köztudott volt, hogy Boswell mindig is rokonszenvezett azokkal, akikkel véleménye szerint igazságtalanul bánt a sors. Gyakran védett szegényeket *pro bono*, és elvállalt olyan ügyeket is, amelyeket senki más.

Leginkább két dolog csigázta fel az érdeklődését: az elszánt önpusztítókon kívül a reménytelen jogi esetek, és Mary Broad mind a kettőt megtestesítette.

A gúnyolódó barátok figyelmét azonban elkerülte a tény, hogy Boswell élete sok mindenben emlékeztetett védenicei és lotyói sorsára, legalábbis önmaga szerint. Pontosan tudta, milyen az, ha az embert bele-kényszerítik egy helyzetbe, ami ellen minden porcikája tiltakozik, őt magát is sokszor félreértették, gyakran hozott téves döntéseket, és szívesen kockáztatott.

Apja, Lord Auchinleck, a skóciai Legfelsőbb Bíróság tagja ragaszkodott hozzá, hogy fia ügyvédi pályára lépjen, annak ellenére, hogy őt inkább a katonaság és a gárda vonzotta. Amint befejezte tanulmányait, Boswell meg sem állt Londonig, majd áttért a katolikus hitre, amivel alaposan feldühítette bigott presbiteriánus családját. Sőt, egy ideig azzal a gondolattal is kacérkodott, hogy esetleg szerzetesnek áll. Mivel azonban katolikusként nem lehetett sem katona, sem pedig jogász, sőt még apja vagyonáról is le kellett volna mondania, hamarosan hátat fordított új vallásának, és bár kelletlenül, mégis belépett az egyik jogáskollégiumba. Kénytelen volt megkötni ezt a kompromisz-szumot, egyrészt, hogy Londonban maradhasson, másrészt, hogy apja ne szüntesse be az apanázst.

Boswell sohasem tagadta, hogy gyenge diák volt. Jóval több időt fordított színházra, lóversenyre, ivásra, nőkre, mint a tanulmányaira. Apja ráadásul még azt is elvárta tőle, hogy előnyös házasságot kössön, ám Boswell ebben is csalódást okozott: unokahúgát, Mar-garetet vette feleségül, akinek nem volt saját vagyona, de legalább szerelemből nősült, és ez jóval fontosabb volt számára, mint a pénz.

Samuel Johnsonhoz fűződő barátságát gyakran félremagyarázták. Sokak szerint Boswell kizárólag önző érdekekből próbált a nagy ember kegyeibe férkőzni, mert valójában nem volt más, mint egy sznob, törtető, nőfaló, részeges hipochonder.

Abban tényleg volt némi igazság, hogy nem vetette meg sem a nőket, sem a bort, különösen a csinos szobalányok és a szép utcalányok voltak a gyengéi, de hát ez is csak hihetetlen életkedvét jelezte. Ellenfelei azonban képtelenek voltak észrevenni és megérteni, hogy Boswell minden cselekedete tulajdonképpen anyaggyűjtés volt missziója: Samuel Johnson életrajzának elkészítéséhez. Ahhoz, hogy méltó emléket állíthasson mentorának, el kellett jutnia azokba a körökbe, ahol Johnson mozgott, és meg kellett tanulnia a világot az ő szemszögéből nézni. Természetesen mindez valóban nem kívánt tőle túl nagy áldozatot, és talán tényleg hasznát vette néhány ily módon szerzett kapcsolatnak, ám Johnson barátságával soha nem élt visz-sza. Őszintén szerette és tisztelte barátját, és azt akarta, hogy az egész világ megismerje bölcsességét, intelligenciáját és humorát.

A lelke mélyén Boswell tudta, hogy dr. Johnson életrajza kiváló munka, és biztos volt benne, hogy az elkövetkezendő években nevét majd együtt említik egyéb irodalmi nagyságokkal. Még ha nem kapta is meg mindazt a dicséretet és elismerést, amire

számított, munkájával így is jelentős összeget keresett. Elegáns otthont tartott fenn az Oxford Street szomszédságában, és drága ruhákban járt. Jókat evett és ivott, számtalan barátja volt, és imádott gyermekei rajongtak érte. Panaszra tehát nem lehetett oka, semmiben nem szenvedett szükségét.

Ám úgy érezte, hogy muszáj még valami szenzációs, valami látványos tettet végrehajtania, mielőtt végleg leteszi a tollat, szögbe akasztja a talárt és a parókát. Ötvenkét éves volt, özvegy, egészségi állapota már nem a legjobb, és tudta, hogy fogytán az ideje. Bár leghőbb vágya az volt, hogy úgy emlékezzenek majd rá, mint „minden idők legnagyobb életrajzírójára”, szeretett volna egy utolsó fricskát nyomni azoknak az orrára, akik közepes ügyvédnek tartották. Semmi mást nem akart, mint megnyerni egy nagyszabású, drámai fordulatokkal tarkított esetet, hogy az utókor úgy tekintsen majd vissza rá, mint a férfira, aki a gyengék és az elnyomottak igazságáért küzdött.

Boswell elmosolyodott önmagán, mert tudta, hogy mindez mennyire nagyképűnek és nevetségesnek hangzik. Azt pedig egyenesen abszurdnak találta, hogy ilyen erős érzelmeket váltson ki belőle egy Mary Broad nevű szökött fegyenc, hiszen aznap reggelig azt sem tudta, hogy a világon van. Sőt, ha egészen őszinte akart lenni magához – márpedig apjának mindig is ez volt a vesszőparipája, hogy az ember legalább önmagával legyen őszinte –, mindaddig soha, egyetlen percig nem foglalkoztatta a transzportra ítélt foglyok sorsa.

Véleménye szerint a kényszermunka humánus és egyben praktikus eljárás volt, mert a bűnözők így egy olyan helyre kerültek, ahol több kárt már nem okozhattak a társadalomnak. Sokkal jobb megoldás volt, mint például az akasztás. Fiatal korában végignézte egy fiatal nő, bizonyos Hannah Diego nyilvános kivégzését, és sosem felejtette el azt a borzalmat, amit akkor érzett.

Mégis, aznap reggel, miközben ráérősen szűrölte otthon a kávéját és lapozgatta az újságot, épp csak azért, hogy valamivel agyonüsse az időt addig is, amíg benéz a kiadójába, hogy ellenőrizze, viszik-e a könyvét, hirtelen egy cikkre lett figyelmes, ami arról szólt, hogyan szökött meg pár fegyenc a Botany-öbölből. Különösen egy idézet, amit a szerző Marynek tulajdonított, csigázta fel a kíváncsiságát: „Akasszanak fel, csak oda ne küldjenek vissza.”

Ezek szerint a Botany-öböl mégsem az a trópusi paradicsom volt, ahogy azt a politika mindaddig sugallta, Boswell pedig folytatta az olvasást.

Megrendítette a hír, hogy egy asszony, nyolc férfi és két kisgyerek megtett mintegy háromezer mérföldet egy kutteren, ám négyen közülük meghaltak, miután elfogták őket. Legjobban azonban a gyerekek sorsa ütötte szíven. Ő maga rajongásig szerette lányait, szoros, bensőséges kapcsolatot ápolt velük, ami miatt igen szerencsésnek tartotta magát, és el sem tudta képzelni, hogyan élné túl, ha bármelyikükkel történne valami. Ez a szerencsétlen teremtés viszont mindenét elvesztette: férjét, gyerekeit, és most valószínűleg az életét is el fogja veszíteni.

Újra felelevenedett benne a jelenet, ahogy Hannah Diego küzdött és vonaglott, miközben a hóhér kötele felé vonszolták. Eszébe jutott, hogy akkor szinte érezte a nő rettegésének szagát, újra hallotta az összesereglett tömeg vérszomjas ordítását, és nem felejtette el a rémálmodokat sem, amelyek azután még hosszú ideig gyötörték.

Boswellt a hányinger kerülgette az olvasottaktól, ugyanakkor fel is háborodott. Nem nézhette ölbe tett kézzel, hogy Mary Broad is Hannah Diego sorsára jusson. Ennyi kegyetlenség túl sok lett volna egy embernek. Mary már eleget szenvedett.

Boswell érdeklődését ugyanakkor Mary jelleme is felkeltette. Bizonyára rendkívül bátor és eltökélt asszony lehet, hogy ha képes volt nemcsak kitervelni, hanem véghezvinni is a szökést, valamint nagyon szívós, ha túlélte a váltólázat és az éhezést. Ennél azonban sokkal többre volt kíváncsi, találkozni és beszélni szeretett volna vele, így hirtelen

felindulásból letette az újságot, hozatta a kabátját és a kalapját, majd elindult a Newgate-be.

Boswell Mary Broadot nagydarab asszonynak képzelte, erősnek és bujának, éppen olyannak, mint kedvenc szajhái. Nagy meglepetésére azonban egy alacsony, vékony, halk szavú nővel találta szembe magát. Koránál jóval idősebbnek tűnt, a sok szenvedés ráírta nyomát az arcára, és fásult tekintetén látszott, hogy már beletörődött a halálba.

Mary a lehető legegyszerűbben mesélte el a történetet, mintha már maga is unta volna, annyiszor kellett elismételnie. Eszében sem volt Boswell együttérzésére apellálni, kihagyta a sokkoló részleteket a nehézségekről, a nélkülözésről vagy a kegyetlenségekről. Egyedül akkor lábadt könnybe a szeme, amikor Charlotte temetéséhez ért a tengeren. Azonban gyorsan letörölte a könnyeit, és inkább rátért arra, hogy milyen kedvesen bántak vele a *Gorgonon*.

Boswellt mindezek ellenére nagyon megindította az elbeszélés, és képzeletben kiegészítette mindazzal a borzalommal, amit Mary kihagyott. Nem először járt már a Newgate-ben, így hazugságokra, túlzásokra és az igazság egy eltorzított változatára számított. Kortársaihoz hasonlóan ő is hitt abban, hogy létezik egy genetikailag meghatározott bűnözői réteg, akiknek az a célja, hogy aláássák a tisztességes többség társadalmát. Ezeket az embereket könnyen fel lehetett ismerni agresszív viselkedésükről, primitív modorukról, lustaságukról és az erkölcsi elvek teljes hiányáról. A börtön udvara tele volt ezzel a típussal, akik olyan göggel és öntudattal viselkedtek, mintha egy nagyon exkluzív, csak kiváltságosokat tömörítő klub tagjai lennének.

Egyértelmű volt, hogy Mary nem tartozott közéjük. Sokkal inkább hasonlított az adósokra, akik kis csoportokban gubbasztottak magukba roskadva, életkedvüket és reményüket teljesen elveszítve, és egyfolytában azok miatt az események miatt marcangolták magukat, amelyek börtönbe juttatták őket.

Ám Mary hajában a csillogó, piros szalag, ami nem állt összhangban szakadozott, foltos ruhájával, azt sugallta, hogy megtörhetetlen akaratereje, ami olyan sok nehézségen átsegítette már, talán még nem veszett ki belőle teljesen. Például nyíltan nekiszegezte Boswellnek a kérdést, hogy vajon barátai védelmét is elvállalja, vagy csak az övét. A nemleges válaszkor pedig elfordult, és elhallgatott, mintha azt sugallná, hogy a beszélgetés részéről véget ért.

– Köszönöm, de így nem fogadhatom el a segítségét – mondta végül. – Az egészet együtt csináltuk végig, ők a barátaim, és nem hagyom cserben őket.

Boswell először azt hitte, rosszul hall. Nem akarta elhinni, hogy valaki, aki ilyen kilátástalan helyzetben van, a barátságot fontosabbnak tartsa, mint saját életét. Próbálta győzködni az asszonyt, elmagyarázta, hogy van esélye a győzelemre, hiszen a közvélemény mellette fog állni, már csak a gyerekek miatt is. Boswell titokban arra számított, bár sosem ismerte volna be, hogy a tárgyaláson végre bebizonyíthatja, milyen tehetséges és ékesszóló ügyvéd is ő valójában. Az egész pert az erős érzelmi töltetre alapozta volna, és már látta maga előtt a jelenetet, ahogy záróbeszéde után szem nem marad szárazon a tárgyalóteremben. Ám ha a négy férfit is védenie kellene, akik valószínűleg mindannyian sötét, kétes figurák, Mary sem tűnne különösebben rokonszenvesnek.

– Nincs semmim és senkim, csak ez a négy barátom – folytatta Mary egyszerűen. – Együtt jártuk meg a poklot, és olyanok, mintha a testvéreim lennének. Velük szeretnék a bíróság elé állni. Nem hagyom el őket.

– Gondolja, hogy ők is megtennék ugyanezt magáért? – kérdezte. – Nem valószínű, Mary. Mindegyikük mentené a saját bőrét, és nem törődnének azzal, hogy magával mi lesz.

– Lehet – sóhajtott Mary. – Volt idő, amikor nekem is mindennél fontosabb volt, hogy

életben maradjak. De elmúlt. Most már nem számít.

Boswellt lenyűgözte Mary lojalitása, ugyanakkor felmerült benne, hogy talán az asszony az életkedvével együtt a józan esztét is elvesztette.

„Szóval, Bozzie”, tette fel magának a kérdést, miközben kalapot emelt egy csinos szobalánynak, aki idősebb kísérijével sétált az utcán, „hogyan adod vissza az életkedvét?”

Hirtelen megállt, megfordult, és végigmérte a lányt: a fodros, csipkés krinolinós rózsaszín ruhát karcsú termetén és a nefelejcskekkel díszített főkötőt. Veronicának és Euphemiának, két idősebb lányának rengeteg hasonló ruhája volt, és semminek nem örültek annyira, mint újabb és újabb hasonló szerzeményeknek. Talán egy csinos ruhától még Mary is jobb kedvre derülne.

Mindeközben a newgate-i cellában fagyos volt a hangulat, a négy férfi gyanakvóan méregette Maryt.

– Most miért néztek így rám? – kérdezte Mary sértődötten. – Csak azért nem szóltam nektek, mert Mr. Boswell nem tud segíteni.

A négy barát estefelé tért vissza a cellába, mindannyian csúnyán berúgva. Ha maguknál lettek volna, barátnőjük valószínűleg beszámol nekik a látogatóról, de amíg részeg álmukat aludták, Mary arra a következtetésre jutott, hogy nem lenne semmi értelme. Mr. Boswell csak neki akart segíteni, a többieknek nem, és ha ezt elmondaná nekik, azzal csak megbántaná őket.

Azt azonban nem vette számításba, hogy egy kívülről jött látogató mekkora eseménynek számít a börtön életében, mennyi találgatáshoz vezet mind a foglyok, mind a fegyőrök között. Amire Jamesék kijózanodtak és visszamentek a kantinba, addigra már mindenki csak az elegáns ügyvédéről beszélt, aki meglátogatta Maryt.

– Miben mesterkedsz már megint? – kiabálta James, és sovány arca eltorzult a dühből.

– Nem mesterkedem semmiben! – védekezett Mary. – Spinks hozta ide, kíváncsi volt ránk, de annyira nem érdekeltük, hogy a védelmünket is elvállalja.

– Hagytad, hogy egy ügyvéd csak úgy kísétálgon innen, anélkül hogy szóltál volna nekem? – ordította James. – Én elintézttem volna, hogy elvállalja a védelmünket!

Most már Mary is dühbe gurult.

– Mégis mikor, amikor magadnál sem voltál? Ha abban az állapotban meglát, biztos, hogy futva menekül.

– Tudom, hol a határ. Különben meg, akár részegen, akár józanon, bárkinek lyukat beszélek a hasába! – üvöltötte James. – Lefogadom, hogy meg se kérdezted! Lehet, hogy te már alig várod, hogy fellógassanak, mi viszont még eléldéglélnénk kicsit!

Mary segélykérő pillantást vetett a másik három férfira.

– Pontosan tudjátok, hogy bármit megtennék értetek! Bármit! A gin teljesen elvette az eszeteket?

A többiek meghunyászkodva álltak előtte.

– Jamesnek teljesen igaza van. Le kellett volna jönnöd értünk az udvarra – mekegte Bili. – Jamesnek van jó beszélőkéje, nem neked. De törödsz is te ezzel!

Erre az igazságtalanságra már Mary is felemelte a hangját: – Igen, még ha magammal nem is, de veletek nagyon is törődök! – kiabálta. – És különben is! Már teljesen olyanok vagytok, mint mindenki más ezen a nyomorult helyen! Hülyére isszátok magatokat, és ráugrotok mindenre, ami meleg és mozog!

– És még visszajön ez az ember? – kérdezte bizakodva Nat.

– Minek jönné? – vágta rá Mary kurtán. – Nem tud segíteni.

Hallották, amint Spinks végigjárja a folyosót, és bezárja éjszakára az ajtókat. Mary visszavonult a sarokba, ahol aludni szokott, és abban reménykedett, hogy a gyorsan halványuló fények hamarosan pontot tesznek az ellenségeskedésre. James és Bili azonban

még egy ideig halkan susmorogtak egymás közt. Mary meg sem próbálta kihallgatni, hogy miről. Fáradt volt, és nagyon bántotta a többiek reakciója.

Pedig Mr. Boswell annyira kedves férfinak tűnt. Tenchen kívül még soha senki nem tanúsított ilyen őszinte érdeklődést iránta. Talán tényleg rámenősebbnek kellett volna lennie, és mindent bevetnie, hogy rábírja, vállalja el a többieket is. Talán ha sír, vagy térden állva könyörög, sőt esetleg a testét is felajánlhatta volna, bár ez utóbbit hamar elvetette. Tükör nélkül is pontosan tudta, milyen szánalmasan festett. A forró nap, a szél és az elégtelen táplálkozás mind hozzájárultak ahhoz, hogy idő előtt megöregedjen, vonásai pedig minden lágyságot, minden nőiességet elvesztettek. Még Sam is, aki olyan hosszú időn át romantikus érzéseket táplált iránta, Kupang óta szinte rá sem néz.

Mary ekkor arra lett figyelmes, hogy a távolban mintha egy szülő asszony sikoltozna. Elszorult a szíve, annyira megsajnálta. Ugyanakkor önmagát is meglepte, hogy annyi gyötrelmem, bánat és megaláztatás után még mindig képes átérezni mások szenvedését. Miért aggódik még most is amiatt, hogy egy ismeretlen nő csecsemője életben marad-e vagy sem, amikor már rég közönyösnek kellene lennie a világ iránt. Mégis, minden egyes alkalommal, amikor elhaladt a közönséges bűnözők folyosója előtt, büntudata támadt, hogy amíg ott azok a nyomorultak éhesen, mocskosan, betegen fetrengenek a bűzben, ő addig bármikor kimehet a levegőre, ehet, ihat, és tisztességes cellában alhat.

A sikoltózás váratlanul abbamaradt, ami csak két dolgot jelenthetett: vagy megszületett a gyerek, vagy meghalt az anya. Ez utóbbi talán mindenkinek jobb lett volna.

Eltelt három nap, és a barátai megbékéltek Maryvel. A negyedik napon pedig megkezdődött a perük, és Mr. Nicholas Bond vizsgálóbíró színe elé vezették őket.

Amikor a láncokat visszarakták rájuk, mind az ötük gyomra görcsbe rándult. Majd ahogy a rabszállító végiggördült a zsúfolt, zajos utcákon, már szabályszerűen rettegtek attól, hogy most mi következik. Nat kék szemének pupillája hatalmasra tágult a félelemtől, Bili olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy ujjpercei elfehéredtek, és Sam mintha imát mormolt volna magában. Szokásával ellentétben még James sem szólt egy szót sem, és amikor a kocsi köré emberek csoportosultak, megragadta Mary kezét.

Legnagyobb meglepetésükre azonban kiderült, a tömeg most nem a vérükre szomjazik, éppen ellenkezőleg, hiszen olyan kiáltások hangzottak fel körülöttük, hogy „Bravó!”, „Sok szerencsét!”, „Isten segítsen meg benneteket!” Valaki még egy szál fehér virágot is feldobott a kocsira. Mary elmosolyodott, és felemelte.

– Velünk vannak! Nekünk drukkolnak! – mondta álmélkodva a többieknek.

Azt már megszokták, hogy a Newgate falai között híresnek számítanak, az azonban eszükbe sem jutott, hogy történetük az átlagembereket is érdekelheti. Pedig nyilvánvalóan ez volt a helyzet, sőt nemcsak hogy érdekelte, hanem meg is hatotta őket, mivel rengetegen követték a kocsit a bíróságig, hogy kifejezzék szolidaritásukat a szökött fegyencekkel.

Ahogy elővezették őket a vádlottak padjára, meglepve látták, hogy a sötét és poros tárgyalótermet zsúfolásig megtöltötték az érdeklődők, és Mary még James Boswellt is felfedezte a tömegben.

– Mr. Boswell is itt van – súgta oda Jamesnek, mert attól tartott, hogy a többiek újra nekiesnének, ha titokban tartaná. – Az a kövér ember, ott, az elegáns kabátban!

James Boswellre nézett, elmosolyodott, majd pedig suttogva továbbította a hírt a többieknek.

A pápaszemes, feltűnően hegyes orrú vizsgálóbíró egyesével hallgatta ki őket, és meglepően nagy figyelmet szentelt válaszaiknak, amihez szintén nem voltak hozzászokva. Eddigi tárgyalásaikon meg sem hallgatták őket, és mindannyian ismertek olyan embereket, akiket tanúk és bizonyítékok teljes hiányában ítélték el.

Maryt a férfiaknál is alaposabban hallgatta ki, szemében őszinte érdeklődés csillogott, mint akinek tényleg fontos, hogy hogyan is zajlottak az események a valóságban. Mary pedig, bármennyire is feszült volt, egyenesen a bíró szemébe nézett, és tiszta, érthető hangon beszélni kezdett. Hangja csak akkor bicsaklott meg, amikor a gyerekek haláláról kérdezték.

– A szökés az én ötletem volt – ismerte be. – Én terveltem ki, én szereztem meg a térképeket és a navigációs eszközöket. Férjem, Will Bryant először nem akart benne részt venni, de kierőszakoltam, hogy segítsen, és beszélje rá a barátait is.

Érezte, ahogy a többiek felé fordulnak, és tátott szájjal néznek rá. Eszükbe sem jutott, hogy Mary majd mindent magára akar vállalni.

– Mennyi ideig készítették elő a szökést? – kérdezte a vizsgálóbíró, és komoly tekintettel meredt Maryre.

– Majdnem az első naptól kezdve meg akartam szökni – felelte Mary. – Amikor aztán a férjemet megkorbácsolták csak azért, mert nem szolgáltatott be a közösbe néhány darab halat, amit egyébként ő fogott, akkor éreztem azt, hogy innen mindenképpen el kell mennünk. Nem volt mit ennünk, naponta többen is meghaltak emiatt, és akkor az én Willem, az egyetlen férfi a telepen, aki valóban gondoskodott ennivalóról, száz korbácsütést kapott. Ez nem volt így helyes.

A vizsgálóbíró hosszan vallatta az asszonyt, és végül azt kérdezte, vajon Mary megbánta-e azt a büntetést, ami miatt eredetileg kényszermunkára ítélték.

– Megbántam, uram, de még mennyire – felelte Mary. – Nem telt el úgy nap azóta, hogy ne bántam volna meg.

Szavait a hallgatóság együtt érző moraja fogadta.

– Még azt árulja el, hogy miért döntött úgy, hogy kockára teszi két apró gyermeke életét, amikor tudta, hogy az út hosszú, veszélyes, és ismeretlen vizeken vezet keresztül?

– Az éppen olyan veszélyes lett volna, ha a telepen maradunk – válaszolta határozottan. – Úgy gondoltam, jobb, ha mindannyian együtt veszünk oda a tengeren, mint ha lassan éhen halunk, vagy valami szörnyű betegség pusztít el bennünket.

Mary szavait most taps és dobogás fogadta. Amikor a terem végül elcsendesedett, a vizsgálóbíró bejelentette, hogy még nem végzett, így még nem bocsátja őket tárgyalásra, csak egy hét múlva, mert további vizsgálatok szükségesek.

Az öt fegyencet ezután harsány, bátorító kiáltások közepette elvezették, és amíg a kocsi vissza nem jött értük, a tárgyalóterem alatti cellába helyezték el őket.

– Mit szölk ehhez a tömeghez? – kérdezte James vigyorogva, miközben szemgolyója vad táncot lejtett, akárcsak annak idején Kupangban. – És mind mellettünk vannak. Hát akkor már csak nem akasztanak fel bennünket!

Mary nem szólt semmit. Számára egy hosszú börtönbüntetés jóval súlyosabb ítélet lett volna, mint a bitófa.

– Lenyűgöző voltál! – ölelte meg Sam Maryt, és fülig ért a szája örömeiben. – De akkor sem kellett volna mindent magadra vállalnod!

Mary vállat vont. – De ha egyszer így volt. Will tényleg nem akarta, csak az én erőszakoskodásomra ment bele és szólt nektek is.

– Derék nő vagy, Mary, és ehhez kétség sem férhet – szólalt meg Bili, és hangja reszketett a meghatottságtól – Sajnálom, hogy a múltkor igazságtalanok voltunk veled.

Mielőtt Mary bármit felelhetett volna, hirtelen felcsendült mögötte Boswell összetéveszthetetlen baritonja. A hang a folyosó végéről érkezett, tulajdonosa pedig azt követelte, azonnal vezessék Mrs. Bryanthez. Mary gyomra görcsbe rándult. Ha Boswell megint a védelem ügyében keresi, a többiek rá fognak jönni, hogy hazudott.

De nem maradt sok ideje a morfondírozásra, mert a következő percben Boswell már a rács előtt termett, elegáns sötétkék kabátban, sujtásos mellényben, és kerek arca ragyogott

az örömtől.

– Mary, drágám, egyszerűen fantasztikusan viselkedett! – áradozott boldogan. – A tömeg azonnal a szívébe zárta. Pár napon belül pedig már az újságban is benne lesz, és Anglia minden egyes lakója maga mellett fog állni.

– Remélem, nem csak mellettem – nyögte ki valahogy Mary, és csak abban az egyben bízott, hogy Boswell van annyira érzékeny, és rájön, hogy ha így folytatja, kínos helyzetbe sodorhatja a többiek előtt. – Mindannyian együtt csináltuk végig, de azt hiszem, még nem találkozott a barátaimmal.

– Természetesen, természetesen. Mindenkiért nagyon szorítottunk – felelte Boswell, majd pedig átnyújtott egy dobozt, és benne egy igen szép összeget. – Gyűjtést is rendeztünk, hogy hozzájáruljunk a költségeikhez. Őszintén örülök a sikerüknek. El sem tudom mondani, mennyire.

James bemutatkozott, majd bemutatta a többieket is.

– Ez azt jelenti, hogy akkor hajlandó elvállalni a védelmünket? – kérdezte, és kivette a dobozt Boswell kezéből.

– Most, hogy a nagyközönség is ugyanakkora nyomást gyakorol rám, mint a múltkor Mary, átgondoltam a dolgot, és azt hiszem, semmi akadály, hogy a maguk jogi képviselőjét is ellássam. Feltéve, ha Mrs. Bryant is meggondolja magát – felelte Boswell ünnepélyesen, és sugárzó arccal körbejártatta tekintetét a férfiakon, anélkül hogy észrevette volna, milyen kétségbeesetten integet Mary a háttérből. – Remélem, megbecsülik hű barátnőjüket. Azonban meg kell beszélnünk a következő lépcsőfokot. Azt gondolom, a halálbüntetést már el is felejthetjük, maximum börtönbüntetésre számíthatnak. De mindent el fogok követni a teljes felmentésükért.

Majd, meg sem várva, hogy mit szólnak a hírhez, Boswell máris folytatta:

– Jövő héten már ott leszek maguk mellett, de addig is felkeresem ügyükben kiváló barátomat, Henry Dundast, a belügyminisztert.

Ahogy Boswell léptei elhaltak a folyosón, James üdvívalgásban tört ki, és megrázta a pénzes dobozt. – Barátja a belügyminiszter! – ujjongta. – És az emberek gyűjtöttek nekünk! Szabadok leszünk!

Sam mindeközben fürkészve nézte Maryt, annyira, hogy az asszony bele is pirult.

– Felajánlotta, hogy elvállalja a védelmedet, de csak a tiédet, erre te elutasítottad. Ugye így volt? – kérdezte megrendülten.

A három másik férfi az egészsből egy szót sem értett, Nat rá is kérdezett, hogy Sam most meg miről beszél.

– Nem értitek? Tényleg nem? – kérdezte Sam, és ingerülten megrázta a fejét ekkora ostobaság láttán. – Ez az ember nem véletlenül jött ma ide, hanem Maryt akarta látni. Mary meg azért nem szólt nekünk a múltkor, mert csak őt akarta elvállalni, Mary pedig miattunk elutasította.

– Elutasítottad? – kérdezte Nat, és kék szeme elkerekedett döbbenetében.

– Szentséges Szűz Mária! – kiáltott fel James. – Mi pedig neked támadtunk!

Mary arca még vörösebb árnyalatot öltött.

– Most már teljesen mindegy – mormolta.

– Dehogy mindegy! – kiáltott fel Sam, és átkarolta Mary vállát. – A tömeg csak miattad gyűjtötte a pénzt! Csak azért, ahogy a bíró előtt viselkedtél. És abban is biztos vagyok, hogy az ügyvéd is csak miattad változtatta meg a véleményét. Ma megint megmentetted az életünket!

Mary egész éjjel le sem hunyta a szemét, egyfolytában a sok „mi lesz, ha?” járt az agyában. Mi lesz, ha hónapokig, sőt akár évekig is börtönben kell maradniuk, és a közvéleményt addigra már nem érdekli a sorsuk? Akkor biztos, hogy sosem kapnak majd

kegyelmet. Mi lesz, ha Boswell pont olyan nagyotmondó, hetvenkedő alak, mint Will volt, és valójában nem is ismeri a belügyminisztert? A legrémisztőbb kilátás viszont az volt, hogy mi lesz, ha tényleg kegyelmet kap? Akkor hova menjen, mihez kezdjen?

Ha a közvélemény fantáziáját valóban ennyire felcsigázta az ügye, akkor biztos, hogy előbb-utóbb a családja is értesül róla. Anyja pedig belehal szégyenébe, hogy a lánya neve belekerült az újságokba. Ennél a pontnál azért maga Mary is elmosolyodott, hogy a sok minden után, amin keresztülment, épp ez legyen a legnagyobb problémája. Anyja érzései azonban továbbra is talán a legfontosabbak voltak számára. Nagyon hiányzott neki, ahogy családja többi tagja is.

Második meghallgatásukkor a vizsgálóbíró hivatalosan is közölte az öt szökött fegyencsel, hogy nem fogják őket felakasztani, hanem határozatlan idejű börtönbüntetésre ítélik őket tárgyalás nélkül. A négy férfi számára ez kitűnő hírnék bizonyult, mert népszerűek voltak, és elég pénzt szedtek össze, hogy kényelmesen élhessenek a Newgate-ben, ami a többi börtönhöz képest valóságos paradicsomnak számított. Természetesen fantasztikus lett volna, ha Boswell el tudja intézni a teljes felmentésüket, de nem számítottak rá.

Mary azonban úgy gondolta, hogy vagy akasszák fel, vagy mentsék fel, de nem akart semmiféle köztes megoldást. Azt nem bánta volna, hogy ha a szabadságra még várnia kell, de tudni akarta pontosan, hogy mennyi időbe telik, amíg többek közt újra sétálhat a réten, úszhat a tengerben, érezheti a virágok illatát, és a saját ételeit főzheti. Nem akarta napjait élete végéig sem egy szeszfőzdében, sem egy bünbarlangban tölteni, pedig akkoriban a Newgate pontosan az volt.

Boswellnek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Angliában mindenki hallani fog róluk. Történetük valóban futótűzként terjedt, ám Mary nem örült a hírnévnek. Mindennap újabb és újabb látogatók érkeztek hozzájuk. Néhányan olyan szervezetektől jöttek, amelyek határozottan ellenezték a transzportot, mások különböző újságoktól érkeztek, legtöbbször azonban pusztán kíváncsiságból jöttek, és úgy bámulták őket, mint a szörnyszülöttet a mutatványosbódében.

Ráadásul mindenkit fogadniuk kellett. Mary pontosan tudta, hogy kegyelmi kérvényük elsősorban a közvéleménytől függ. Ám fájdalmas volt a történetet újra és újra elismételni, és szembesülni olyan dolgokkal, amelyeket a legszívesebben elfelejtett volna.

De James imádta a helyzetet, különösen az előkelő hölgyeket, akik rendszeresen visszatértek hozzá. Mary tudta, hogy ezeket a hölgyeket a lehető legkevésbé sem James sorsa foglalkoztatta. Számukra a börtön csak máskülönben sivár életük egy izgalmas színpontja volt, úgy érezték, valami elképesztően bátor és vakmerő dolgot cselekednek, amikor beóvakodnak egy ilyen zűllött és veszedelmes helyre. James pedig minden írsármját bevetette: bókokkal, pajzán megjegyzésekkel és sikamlós történetekkel szórakoztatta őket, amelyeket aztán délutáni teázás közben suttogva megoszthattak kevésbé merész barátnőikkel. Cserében a hölgyektől ennivalót kapott, új ruhákat és könyveket. James ráadásul elkezdte papírra vetni szökésük történetét, amivel reményei szerint majd elég pénzt keres ahhoz, hogy visszatérjen Írországba, és ott lovakat tenyesszen.

Ami Natet, Bilít és Samet illeti, életükben először érezhették magukat valakinek. Nekik is megvolt a maguk rajongótábora, és napról napra egyre inkább elszakadtak Marytól.

Végül ott volt Mr. Boswell. Mary őszintén kedvelte – okos volt, szórakoztató és nagyon kedves –, de nem értette, hogy az ügyvéd mit is akar tőle pontosan.

James Martin szinte küldetésének tekintette, hogy minél több dolgot kiderítsen Boswellről, és néhány információ kissé ijesztően hangzott. Egyrészt valóban híres és elismert író volt, aki előkelő körökben mozgott, másrészt egy léha alak, aki sokat ivott, és sok pénzt költött utcalányokra. Bár kiváló és melegszívű apa volt, a feleségével olyannyira

nem törődött, hogy haza se ment Skóciába, amikor az asszony haldoklott. Abban viszont James minden forrása egyetértett, hogy Boswell ügyvédnek bizony csak közepes volt.

Maryt a férfi leginkább Willre emlékeztette. Természetesen Boswell sokkal öregebb volt, valamint jó családból származó, művelt úriember, de a szép ruhákat és az előkelő iskolákat leszámítva több dologban hasonlítottak. Például első ránézésre mindketten tehetséges, intelligens és vakmerő férfi benyomását keltették. Továbbá Boswell is szeretett lódítni, gyakran emlegette többek között befolyásos barátait, de ki tudhatta, hogy ezek valóban barátok voltak-e, vagy csak felszínes ismerősök? Valamint előszeretettel dicsekedett nyertes pereivel, sikereivel a lányoknál, asszonyoknál, és azzal, hogy Robert de Bruce leszármazottja volt.

Bármelyik napszakban látogatta meg Maryt, itszazag áradt belőle, és pirosposzsgás arca azt jelezte, hogy mértéket ebben sem ismert. Willnek is az alkohol volt a gyenge pontja, és Mary még mindig nem tudta elfelejteni, hogy ez a kis szenvedélye milyen végzetesnek bizonyult számukra.

Mégis, ha Boswell ott volt vele, Mary minden kételye és rossz érzése egy csapásra megszűnt. Pártfogója dallamos hangján, árnyalatnyi skót akcentusával egy estélyekből, ruhakölteményekből és vidéki kúriákból álló ismeretlen világot festett Mary elé, és olyan élethűen és viccesen mutatta be ismerőseit, hogy nem lehetett nevetés nélkül megállni. Boswell minden nagyozolása ellenére alapvetően kedves, jó szándékú ember volt. Gyűlölte az igazságtalanságot, elnéző volt az emberi gyarlóságokkal, az asszonyival pedig még inkább. Imádta a gyerekeket, egy igazságosabb, becsületesebb, őszintébb társadalmat akart, és iskolákat a szegényeknek.

Amíg Boswell ott volt nála, a cella valahogy sokkal barátságosabbnak és világosabbnak tűnt, beszélgetéseik felvillanyozták Maryt, aki újra bizakodni kezdett a jövőben. Abban a percben azonban, hogy Boswell kitette a lábát, máris újra megrohanták a kétségek. Mégis mit akar tőle ez az ember? Mary nem tudta elhinni, hogy valaki tényleg csak pusztán jóindulatból tesz értük ennyit. Ahogy a legtöbb embernek, Boswellnek is nyilván volt valami hátsó szándéka.

Augusztus elején, körülbelül egy hónappal azután, hogy a Newgate-be kerültek, Boswell ismét meglátogatta, ez alkalommal egy asztallal és székekkel bebútorozott kis szobában a földszinten.

– Jaj, gyermekem, hogy ma milyen meleg van – kezdte, miközben zsebkendőjével törölgette a homlokát, és erősen fűjtatott a hosszú sétától a börtönig a forró napon. – Holnap Cornwallba utazom, egy rövidke vakációra. De semmi ok az aggodalomra, kedvesem, már beindítottam a masinériát, és biztos vagyok benne, mire hazaérek, csupa-csupa jó hír fogad majd bennünket.

Ezután magyarázott valamit egy levélről, amit a belügyminiszternek írt, de még mindig nem érkezett rá válasz. Mary mindebből arra következtetett, hogy akkor talán mégsem annyira közeli barátok, ahogy azt Boswell előzőleg állította.

Pártfogója ekkor letett elé egy barna papírba bugyolált csomagot, amit addig a hónap alatt szorongatott. – Ez a magáé, drágám. Nem új, de remélem, azért kicsit felvidítja.

Mary kibontotta a papírt, és meglepetésében kis híján felkiáltott, mert a csomagban egy halványkék, mélyen dekoltált, csipkegalléros ruhát talált, valószínűleg az egyik Boswell lány levetett darabját.

– Gyönyörű! – suttogetta, és zavarában el is pirult. Ezt a ruhát bárki megirigyelte volna, és kétségkívül azzal a céllal varratták, hogy majd egy előkelő hölgy ebben teázik a barátnőivel, vagy korzózik a parkban, nem pedig egy szökött fegyencnek, aki a Newgate-ben szedegeti a tetveket a hajából. – Nagyon köszönöm, Mr. Boswell, de úgy érzem, kár belém ez a ruha.

– A barátainak csak Bozzie – felelte Boswell megrovóan. – És én magát annak

tartom. Amellett, drágám, badarságokat beszél. Hogy mondhat ilyet, hogy kár magába? Maga egy fiatal nő, aki nemsokára kiszabadul. Nagy örömömre szolgálna, ha hordaná.

– Tényleg kiszabadulok? – kérdezte Mary, aki leült, és óvatosan maga mellé fektette a ruhát. – És ha igen, akkor hova menjek, mihez kezdjek?

– Tudom, hogy hamarosan kiszabadul – felelte Boswell határozottan. – Én pedig a barátja vagyok, és gondoskodni fogok arról, hogy legyen hova mennie. És nagy örömömre fog szolgálni, ha megismertethetem Londenal, és bevezethetem a társasági életbe.

– Ezt nem várhatom el magától, uram – felelte Mary kissé riadtan. – Annak is örülök, ha kapok valahol munkát mint cseléd vagy szobalány.

Boswell puha, kövérkés kezébe fogta Mary kérges, agyondolgozott tenyerét.

– Előtte azért engedjen meg magának egy kis fényűzést – mondta, és mélyen az asszony szemébe nézett. – Csupa csont és bőr, meg kell erősödnie, hogy visszatérjen a szín az arcába. És meg kell tanulnia, hogyan mennek a dolgok itt nálunk, Londonban.

Marynek ekkor Graham hadnagy képe villant az agyába. Talán Mr. Boswell is azt akarja, hogy a szeretője legyen?

Tisztában volt azzal, hogy ha az ügyvéd valóban felmenteti, akkor hálából kénytelen lesz beleegyezni, az ötlet azonban undorral töltötte el. Boswell kövér volt, lehelete alkoholszagú. Mary megszokolni sem bírta volna, a többiről már nem is beszélve.

– Magamnak kell megtalálnom a helyemet a világban – mondta végül rövid gondolkodás után. – Nagyon hálás vagyok magának, Bozzie, de ha tényleg kiszabadulok innen, nem támaszkodhatok magára.

Boswell felnevetett, és megsimogatta Mary arcát.

– Ne legyen már ilyen komoly, Mary! Olyan szép, amikor mosolyog! És ne is kapkodjon! London veszélyes hely barátok nélkül.

Majd pedig, Mary nagy megkönnyebbülésére, témát váltott, és nyári terveit kezdte ecsetelni. Pusztán azzal, hogy kiejtette Cornwall nevét, Maryt máris rengeteg emlék rohanta meg. Mindössze hét év telt el azóta, hogy felszállt a Plymouthba tartó hajóra, és Dolly szavait, hogy „Bárhova mehetsz a világban, úgysem találsz ilyen szép helyet, mint Fowey”, sosem felejtette el.

Most már valóban sokat látott a világból, ám olyan szép vidéket, mint otthon, sehol nem talált. Ha becsukta a szemét, látta maga előtt, ahogy a tenger a nyári napban fodrozódik, érezte a hínár szagát, hallotta a sirályok vijjogását.

– Még sosem voltam sem Truróban, sem Falmouth-ban, sem sehol – felelte, amikor Boswell felsorolta a helyeket, ahova el akart látogatni.

– Tényleg? – kérdezte Boswell meglepetten. – Az hogy lehet?

– Ha majd ott lesz, meg fogja érteni – válaszolta Mary, és elmosolyodott, mert a férfi élemedett kora ellenére valami elképesztő gyermeki lelkesedéssel viszonyult az élethez. – Lehet, hogy tényleg nincsenek messze Foweytől, de az utak nagyon rosszak, igazából nem is utak, inkább csak ösvények.

– Truróban felkelés robbant ki – sóhajtott Boswell. – Be kellett vetni a hadsereget is. De nem ez volt az első eset. Angliát is megfertőzte a kontinensen zajló forradalom. Itt is felszínre tört a nyugtalanság és az elégedetlenség, ahogy mindenütt a világban.

Mary tudta, hogy Boswell rendszeresen olvasta az újságokat. Többek között azért is szerette a látogatásait, mert így arról is kapott némi képet, hogy mi történik a börtön falain kívül. Igaz, négy barátja miatt sosem volt egyedül, ám beszélgetéseik korlátozott keretek közt folytak. Mary már belefáradt abba, hogy újra és újra megvitassák a szökést, az embereket a fegyenctelepen, az itteni foglyok pedig még ennél is kevésbé érdekelték.

– Bárcsak tudnék olvasni – mondta Mary szomorúan. – Olyan buta vagyok, olyan keveset tudok arról, hogy mi folyik a világban.

Boswell újra megfogta és megpaskolta a kezét.

– Mary, miért ne tanulhatna meg olvasni, ha valóban ezt akarja? És soha többet ne mondja azt, hogy buta, mert sokkal intelligensebb és bölcsebb, mint sok ismerősöm, akik például kifejezetten okosnak tartják magukat!

Ezután Boswell felállt. – Muszáj mennem. Legyen nyugodt, próbáljon meg ne sokat aggódni, és legyen biztos benne, hogy Cornwallban rengeteget gondolok majd magára – mondta, és két oldalról megpuszilta Maryt. – A ruhát pedig viselje egészséggel! Remélem, eszébe jutnak majd róla fiatal évei, amikor még minden szép volt és egyszerű!

Mary így is tett, Boswellnek pedig igaza lett: a ruha valóban a legjobb éveire emlékeztette. Eszébe jutott, ahogy találkára sietett Thomas Coogannel Plymouthban, a fiú a karjába kapta, felemelte a levegőbe, majd megcsókolta, ő pedig annyira, de annyira boldog volt abban a percben.

Bár a Newgate-ben nem volt tükör, barátai elismerő pillantásaiból arra következtetett, hogy új ruhájában már nem elnyűtt, lestrapált nő benyomását kelti, mint korábban. Ettől tényleg jobban érezte magát, egyre többet gondolt a szabadságra, sőt néha már kétségbe is esett, hogy talán soha nem jön el.

Tizenkilencedik fejezet

– Mi a baj, gyermekem? – kérdezte Boswell egy jeges, februári napon a Newgate fogadószobájában, majd átnyúlt az asztalon, és megfogta Mary kezét. – Ma szinte meg sem szólalt.

Mary immár hetedik hónapja raboskodott a börtönben. Aznap hatalmas télikabátot viselt, egyet a sok közül, amit James kapott a rajongóitól, valamint vastag gyapjúharisnyát és kötött kesztyűt, de még így is vacogott a hidegtől, és nem csak az időjárás keserítette el ennyire.

– Kiengednek minket innen valaha? – kérdezte halkán. – Könyörgök, Bozzie, legyen őszinte. Nem bírom már ezt a bizonytalanságot.

Boswell minden egyes látogatásakor újra és újra elismételte, hogy mennyi mindent tesz érte és barátaiért. Saját bevallása szerint már szinte közröhej tárgyává vált, olyan erővel ostromolja Henry Dundast, a belügyminisztert és egyéb befolyásos ismerőseit. Ahogy azonban csigalassúsággal vánszorogtak a hónapok, és még mindig nem történt semmi, Mary egyre inkább úgy érezte, az ügyvéd csak üres frázisokat pufogat.

– Hét év telt el azóta, hogy letartóztatták – folytatta Boswell szelíden. – És ezt a hét évet olyan erővel, olyan méltósággal viselte. Csak még egy egészen kicsit legyen türelemmel. Vagy már nem bízok bennem?

Mary nem felelt. Egyrészt nem akarta megbántani a férfit, másrészt tisztában volt azzal, milyen keveset tud a kinti világról, ügyvédekről, bírásokról és jogi eljárásokról már nem is beszélve. Boswell gyakran megfélemedezett arról, hogy védence valójában egyszerű falusi lány, és úgy beszélt hírességekről, bálokról, színházakról és koncertekről, mintha egy barátnőjével társalogna valamelyik szalonban. Marynek azonban fogalma sem volt ezekről a dolgokról. Igaz, egyszer hallott Plymouthban egy rezesbandát az utcán, már amennyiben ezt koncertnek lehet nevezni, ám sohasem ült olyan asztalnál, ahol a teríték ezüst étkészlethez és kristálypoharakhoz állt volna.

Amikor Boswell olyan emberek közbenjárását emlegette, mint például Lord Falmouth, Evan Nepean vagy Henry Dundas, Marynek ezek a nevek nem mondtak semmit. Felőle Boswell akár ki is találhatta őket, hogy még buzgóbb színben tűnhessen fel.

Apja gyakran mondogatta, hogy vakok közt a félszemű a király, de Mary ezt a mondatot igazán csak Port Jacksonban értette meg. A telepen majdnem mindenkinél okosabb volt. Nemcsak a fegyenceknél, hanem sajnos még néhány tiszténél is, így sokáig azt hitte, hogy jól ismeri az embereket, és képes szinte bármivel megbirkózni.

London és a Newgate azonban teljesen más világ volt. Itt mindenkinek megvolt a magához való esze, bár a tudást hozzá hasonlóan a legtöbben nem könyvekből szerezték. Csupa minden hájjal megkent, éles elméjű ember vette körül, és még a legutolsó foglár is jobban értette a csíziót, mint ő.

Lehet, hogy megjárta a poklot, és vissza is tért onnan, de itt, a Newgate-ben hamar megmutatkozott, milyen korlátoltak az ismeretei. Tudott például halat fogni, meg is pucolta, el is készítette. Ezenkívül jól navigált, és ügyesen épített kunyhót, de ezzel gyakorlatilag véget ért a tudománya. Minden reményét Boswellbe vetette, mert a férfi okos volt és művelt, ám lehet, hogy ez elhamarkodott döntés volt.

– Azt hiszem, már saját magamban nem bízom – mondta, és sóhajtott.

– Ez teljesen érthető – felelte Boswell, és együtt érzően megsimogatta Mary kezét. – A Newgate-nek hatalmas ereje van, mindent és mindenkit felemészt maga körül. De nem adhatja fel, Mary! Nézze meg a nőket, akik egy pohár ginért bárkinek odadobják a testüket, vagy a férfiakat, akik lelopják az alvók lábáról a csizmát. Aztán gondoljon arra, hogy maga nem ilyen. Maga az az asszony, aki a bátorságával és a kitartásával rabul ejtette az egész ország szívét. Tudja, hogy naponta hányan állítanak meg az utcán és

érdeklődnek, hogy mi van magával? Ráadásul még pénzt is dugdosnak a kezembe, hogy feltétlenül adjam át.

– Tényleg? – kérdezte Mary meglepetten, majd ősz-szeszűkült a tekintete. – És hol van ez a pénz, ha szabad érdeklődnöm?

Boswell nyelt egy nagyot.

– Nálam van, arra az időre őrzöm, amikor szüksége lesz rá. Nem lenne bölcs, ha itt tartanánk, viszont minden egyes pennyt gondosan feljegyzek, és amikor kiszabadul, abból fizetjük a szállását, a ruháit és az egyéb kiadásait.

Mary bólintott. Őszintén értékelte, hogy a férfi azt a szót használta, „amikor”, és nem azt, hogy „ha”. – Rendben. Csak azt mondja meg, hogy még hány hét?

Boswell megrázta a fejét. – Sajnálom, Mary. Minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy megszerezzük befolyásos ismerőseim segítségét. Ez a legtöbb, amit tehetek.

Miután Boswell elment, Mary a kantin felé vette lépteit, hogy megkeresse a barátait. Bármennyire is irtózott a helytől, nem volt kedve egyedül üldögelni a hideg zárkában, és várni, amíg a többiek megjönnek.

Kinyitotta az ajtót, és abban a pillanatban megcsapta az olcsó alkohol, a dohány és az emberi testnedvek büze. A kantin apró, pincészerű, nyirkos helyiség volt szürke falakkal. A világítást egy füstölő lámpás szolgáltatta, és összes bútora néhány rozoga padból állt. Friss levegő csak a küszöb alatt áramlott be, de a rendszeres látogatók már hozzászoktak az áldatlan körülményekhez.

Aznap délután a kantin nem volt olyan zsúfolt, mint szokott, talán mert a közönséges szárnyon börtönláz pusztított. De még így is lehettek olyan húszan: körülbelül tizenhat férfi és négy nő, köztük két újonc, legalábbis Mary sosem látta őket. Egyikük, egy kékbordó csikos ruhás lány az egyik férfi ölében ült, aki a mellét simogatta, ő pedig időnként nagyokat kortyolt egy üvegből.

Mint minden alkalommal, Mary gyomra most is forogni kezdett. Nem mintha prúd lett volna, hiszen tudta, hogy az ital a túlélésnek éppen olyan hatékony formája, mint az imádság. A kantin azonban mintha a legrosszabbat hozta volna ki az emberekből. Mindenki hencegett, szájaskodott, siránkozott, vagy egyszerűen csak mások balszerencséjén kárörvendett. A részeg üzekedés, miközben az egyik résztvevő folyamatosan kommentálta az eseményeket, szintén mindennapos látványnak számított. Marynek egyszer épp akkor sikerült megérkeznie, amikor egy férfi lekászálódott egy nőről, ám valaki máris a helyébe lépett, a nézősereg legnagyobb örömére.

Itt tervelték ki azt is, hogyan tegyék el az útból a kevésbé népszerű foglyokat, és mivel a támadások mögött általában a féltékenység állt, Mary gyakran aggódott a saját és barátai biztonságáért.

– Mary, kicsikém! – kiáltott fel James, amikor meglátta barátnőjét az ajtóban. – Gyere, drágám, igyál egyet velünk!

Amióta megérkeztek a Newgate-be, James szembeötlő változáson ment keresztül. Hírneve, intelligenciája és veleszületett sármja miatt azonnal kiemelkedett a többi fogoly közül, ráadásul még nagy népszerűségnek is örvendett az előkelő hölgyek körében. Elegáns, új ruháiban, frissen borotválkozva, rendezett frizurájával leginkább egy ír arisztokratára emlékeztetett. Magas homloka és karakteres orra miatt nem lehetett egyértelműen jóképűnek nevezni, de ruháit kellő stílussal viselte, humora és barátságos természete miatt sokan szerették.

Mary gyomra összeszorult, amikor látta, hogy James már járni sem tud, annyira berúgott, és kipirult arccal, dülöngélve indul el felé. Ám még ennél is ijesztőbb volt a társaság, amellyel üldögelt. Amos Keeping és Jack Sneed az igazi söpredékhez tartozott, külsejük éppen olyan visszataszító volt, mint a lelük. Azért kerültek ide, mert

agyonverték egy gazdag özvegyet, aki rajtakapta őket, miközben éppen a házát rámoltták ki. Ám még most, a halál árnyékában sem tanúsítottak semmiféle bünbánatot, sőt még büszkélkedtek is tettükkel. Nat, Bili és Sam nem voltak a helyiségben, és Mary gyanította, azért nem, mert nem akartak az Amoshoz hasonlókkal keveredni.

– Csak akartam valamit mondani, James – mondta Mary, és hátrálni kezdett az ajtó felé. – De nem sürgős.

– Na, mi van, méltóságos grófnő? Talán nem vagyunk elég jók neked, hogy leereszkedj hozzánk? – vigyorgott rá Amos, a két férfi közül az alacsonyabbik, és kivillantotta elfeketedett, rothadó fogait.

Mary pár másodpercig habozott. Nem az a fajta nő volt, aki szó nélkül hagy egy ilyen megjegyzést. Ám a tétovázás lett a veszte, mert Amos büntársa, Jack, egy hat láb magas, sebhelyes, eltorzult arcú vadállat, mintegy két lépéssel mellette termett, és derékon ragadta.

– Pont kedvemre való falat! Az ilyeneknek a legszűkebb a pinájuk! – mondta, majd bivalyerős markával a levegőbe emelte Maryt, és megpróbálta megcsókolni. Mary pofon vágta, Jack azonban csak nevetett.

– Ez az, üssé' csak, kisanyám! – harsogta röhögve. – Szeretem az ilyen tüzes vadmacskákat. – Mary teljes erejéből küzdött, Jack azonban olyan erősen szorította, hogy esélye sem volt kiszabadulni. Ráadásul a többi részeg olyan lelkesen buzdította, hogy egyértelmű volt, nem fogja Maryt elengedni pusztá emberbaráti szeretetből.

– Engedj el, te féreg! – ordította Mary, és teljes erejéből ütötte-vágta a férfit. – James, James! Könyörgök, segíts!

James felállt, elindult felé, de Amos lefogta, és ez volt az a pillanat, amikor Mary valóban megijedt.

A Newgate-ben a férfiak többsége, beleértve a foglyokat és a foglárokat is, úgy vélekedett, a nők azért vannak ott, hogy bármikor elkaphassák őket egy menetre. Mary azonban hírnevének, kiváltságos helyzetének és négy barátjának köszönhetően mindaddig azt hitte, hogy biztonságban van. Ám Jack és Amos nyilvánvalóan máshogy gondolta.

– Négyen osztoznak rajtad, mit óbégatsz, hogy még valaki beszáll? – súgta Jack Mary fülébe, majd leteperte a földre. Kicsatolta az övét, és rávetette magát az asszonyra, mocskos ruhájának áporodott szagától Mary öklendezni kezdett.

Mary ismét James nevét sikította, és egy pillanatra mintha látta is volna barátját a körük sereglett tömeg gyűrűjén keresztül. De James még mindig Amossal verekedett, arca eltorzult a fájdalomtól, így nem tehetett érte semmit.

Mary minden erejét összeszedte Jack ellen: tépte a haját, karmolta az arcát, de a férfi egyik kezével lefogta mindkét karját, a másikkal pedig vadul megpróbált a lába közé férkőzni. A hatalmas télikabát néhány másodpercre útját állta, Mary pedig úgy vergődött alatta, mint egy csapdába esett madár.

– Engedj el, te mocskos állat! – üvöltötte Mary, és a férfi arcába köpött. Mindeközben próbálta megvetni a sarkát a talajban, hogy minden erejét megfeszítve valahogy le tudja küzdeni magáról a hatalmas testet, de a padló túlságosan csúszott. Mary továbbra is hangosan sikított, ezzel egyrészt Jacket csak még jobban feltűzelte, majd eszébe jutott, hogy a börtönben a sikoltozás mindennapos dolog, és kizárt, hogy bárki is felfigyelne rá.

Erezte, ahogy a hangulat egyre forróbbá válik körülöttük, és biztos volt benne, hogy ha Jack végzett vele, máris helyébe lép a következő. De mindazok után, amin keresztülment, tudta, hogy inkább meghal, mint hogy bárki is megerőszakolja.

Mary továbbra is elszántan harcolt, sikerült egyik kezét kiszabadítania, és olyan erővel tépte Jack zsíros, csapzott haját, hogy egy nagy csomó a kezében maradt. Amikor pedig a férfi be akarta tuszkolni a nyelvét a szájába, Mary teljes erejéből beleharapott.

– Te pokolbeli démon! – üvöltött fel Jack fájdalmában szinte elismerően, és amikor egy

percre felegyenesedett, hogy letörölje a vért a szájáról, Mary kihasználta az alkalmat, kigördült a férfi alól, és sikerült kicsit arrébb kúsznia. Jack azonban gyors volt, rávetette magát, egyik kezével a földhöz szorította, a másikkal pedig kihúzta az övét a nadrágjából.

– Hagyd abba, te szukafattya! – hallotta Mary James üvöltését a háttérből, aki mindeközben hősiesen küzdött Amos ellen, de hiába. Jack az övvel csak két dolgot akarhatott: vagy megütni Maryt, vagy pedig megkötözni a kezét.

Bizonyos szempontból az őket körülvevő, tapsoló, hujjogató tömeg látványa még szörnyűbb volt annál, amit Jack tenni szándékozott. A helyiségben félhomály uralkodott, de Mary még így is jól látta az aljas, kéjvágyó, kárörvendő vigyort az arcokon. Félelmét ekkor harag váltotta fel, és újult erővel próbált kiszabadulni a férfi szorításából.

Mary mindig is jó megfigyelő volt, az elmúlt hét évben pedig ez az érzéke még inkább kifinomodott. Hirtelen felvillant előtte egy kép, hogy a múltkor mintha üres üvegek heverték volna a földön. Túl sötét volt, így nem látta, hogy ma is ott vannak-e, de szabad karjával addig tapogatózkodott a sötétben, amíg végül sikerült elérnie egyet.

Jack addigra már kigombolta a sliccét, hímtagja úgy ágaskodott ki nadrágjából, mint egy lila színű bunkósbot. Továbbra is az övvel hadonászott, és Mary már attól félt, hogy a következő percben fojtogatni kezdi. Ekkor újra egy hatalmasat sikított, hogy elterelje a férfi figyelmét, lábát pedig teljes erejéből összeszorította, hogy Jacknek egyik kezével el kelljen engednie az övet, hogy szétfeszítse őket. A férfi egy pillanatra tévovázott, Mary pedig összeszedte utolsó erejét, az üveget a földhöz ütötte, és egy nagyobbacska éles szilánkot villámgyorsan Jack nyakába döfött, közvetlenül a füle alá.

Jack felüvöltött fájdalomában, megpróbált feltápászkodni, ám hiába, és két kezét a nyakára szorította. Mary felugrott a földről, csípőre tette a kezét, és a hosszas küzdelemtől hangosan zihálva, szikrázó szemmel nézett támadójára.

A kintinban néma csend honolt. Jack még mindig térdelt, ujjai közt spriccelt a vér, szeme ijesztően kidülledt, megpróbált valamit mondani, de csak ijesztő, hörgésszerű hangot tudott kipréselni magából.

– Remélem, megtanultad a leckét! – sziszegte Mary a fogai közt, és Jack felé rúgott, aki összerogyott.

Majd körbejártatta tekintetét a kintinon, anélkül hogy a törött üveget letette volna. A tömeg hátrálni kezdett, mintha attól félnének, mindjárt ők kerülnek sorra. Mary először így is akart tenni, de aztán hirtelen a patkányok jutottak eszébe a batáviai kórházban. Ezek az emberek is pont olyan soványak, sunyik, alattomosak voltak, és ők is a leggyengébbeket falták fel először. Annyira visszataszítóak, hogy még megvetni sem volt őket érdemes.

– Ha valaki még egyszer megpróbál hozzám érni, azt megölöm! – ordította feléjük. – Most pedig hívjatok segítséget. Te pedig, James, velem jössz.

A három másik barát még nem ért vissza a zárkába, bár már majdnem besötétedett. James, aki felfelé a lépcsőn folyamatosan mentegetődzött, leroskadott a szalmára, és állát felhúzott térdére támasztotta.

– Ne nézz már így rám, nem bántalak! – mondta Mary feszülten. – Bár megérdemelnéd, amiért ilyen alakokkal barátkozol.

– Mi van, ha meghal? – szakadt ki Jamesből, és arca falfehér volt a félelemtől.

– Szerinted érdekel bárkit is? – emelte fel Mary a hangját, és meggyújtott egy gyertyát. – Egy elítélt gyilkosról beszélünk, akit mindjárt felakasztanak. Nyugodj meg, nem fog belehalni, mert nem szúrtam mélyre. De ha ezért most egy-két hétig nem mész a kintinba, máris megérte.

James egy ideig csendben gubbasztott. Mary leült, és nekidőlt a falnak. Nagyon fázott, egész testében reszketett, és jól tudta, hogy inkább a szerencsének, nem felsőbbrendű

intelligenciájának köszönhetette, hogy nem történt komolyabb baja.

– Utálsz? – szólalt meg James néhány perc múlva, elcsukló hangon. Marynek úgy tűnt, hogy barátját a sokk teljesen kifordította önmagából.

– Már miért utálnálak? – válaszolta Mary. – Nem te akartál megerőszkolni.

– De nem tudtam segíteni. Cserbenhagytalak.

– Senki sem segített. Mindenki cserbenhagyott – mondta Mary, és a következő percben zokogni kezdett. Amióta a Newgate-ben volt, még sohasem sírt. Azt hitte, a gyerekek halála után már soha semmi nem tudja megrikatni. De ma újra meg kellett küzdenie önmaga biztonságaért, és mintha az egész élete másból sem állna, mint soha véget nem érő harcból, amit azonban már nem volt ereje folytatni.

– Ne, Mary, ne! – mondta James, majd Mary mellé csúszott, és átölelte. – Megszakad a szívem, ha sírsz.

– Miért? Félsz, hogy ha én feladom, akkor nektek sem marad már semmi? – szakadt ki Maryból a keserűség, és a könnyek végigpereregtek arcán.

Ahogy kimondta, rájött, hogy ez pontosan így van. Amióta a *Dunkirkre* került, mintha mindig több embert cipelt volna a hátán, és az eseményeket csak az ő ereje működtette. Amikor a tábort építették Port Jacksonban, mindenki őt kérdezgette, hogy csinálja ezt, hogy csinálja azt, és hozzá fordultak az összes problémával, mint például hogy mit csináljanak a beteg gyerekekkel, vagy pedig intézkedjen a tiszteknél egy-egy fazék vagy takaró ügyében. A helyzet azóta sem változott.

De ő kihez fordulhatott, amikor bajban volt? Azért kellett mindig minden körülmények között erősnek maradnia, mert csakis önmagára számíthatott.

– Igen, az biztos, hogy nélküled már nem lennénk sehol – mondta James komolyan, mintha olvasott volna Mary gondolataiban. – De azt is tudod, ugye, hogy milyen nagyon szeretünk?

– Nem vagyok biztos abban, hogy a férfiak tudnak szeretni – szipogta Mary. – Csak a meleg test kell nekik, és teljesen mindegy, hogy szeretik a nőt vagy gyűlölik. Nem tudom elhinni, hogy van szívük.

James karját Mary köré fonta, arcát a mellkasához szorította, úgy ringatta síró barátnőjét. – Ez egy nagyon cinikus gondolat, Mary. Én nagyon sok olyan dolgot csináltam, amire nem vagyok büszke, de nővel sosem erőszakoskodtam. Egy férfi akkor is szerethet egy nőt, ha eszébe sem jut, hogy ágyba bújjon vele. Mi mindannyian, én, Nat, Bili és Sam pontosan így érzünk irántad. Olyan vagy, mintha a nővérünk lennél.

– De ha tényleg ennyire fontos vagyok nektek, akkor hova tűntök nap mint nap? – zokogta Mary. – Egész nap itt rostokolok egymagamban. Én fogadom Mr. Boswellt, én mosok, én intézem az ételt Spinks-szel. Ti pedig ezalatt semmi mást nem csináltok, csak isztok.

– Azért hagyunk egyedül Boswell-lel, mert pontosan tudjuk, hogy igazából csak rád kíváncsi – mondta James kissé ingerülten. – Spinksszel pedig sokkal jobban boldogulsz, mert szeret téged. És csak azért hagyunk egyedül, hogy ne menjünk az agyadra, hogy állandóan rajtad lógunk.

– Ennyi az egész? – vágott vissza Mary.

– Igen, és ezt te is tudod – védekezett James. – Most is mondott valamit Boswell, és azért jöttél le a kantinba, hogy megkeress minket.

Mary elgondolkozott egy percre. Már teljesen kiment a fejéből, hogy az ügyvéddel miről beszélgettek. – Azt hiszem, csak felidegesített, hogy még mindig semmi hír a szabadlábra helyezésünkről – mondta, és tenyerével megtörölte a szemét. – Már kezdem azt hinni, hogy ez örökre így is marad.

– Akkor talán itt az ideje, hogy írjak az újságnak – mondta James. – Egy apró kis emlékeztetőt, hogy még mindig itt vagyunk. Talán akkor történik valami.

Mary tisztában volt azzal, hogy barátait a szabadság jóval kevésbé érdekli, mint őt. Persze ők sem bánták volna, ha kiszabadulnak, de számukra a Newgate kimondottan kellemes hely volt, és ameddig jutott ételre, italra, nem elégedetlenkedtek. Maryt leginkább James aggasztotta. A nagyhangú írnek eleinte rengeteg terve volt, könyvet akart írni, a bevételből pedig lovakat tenyészteni otthon, Írországból, most viszont semmi más nem csinált, csak ivással múlatta az időt. Pedig okos férfi volt, tudnia kellett, hogy ha egyszer szabadon engedik, egyetlen előkelő rajongója sem fog többé szóba állni vele, hiába találják most annyira sziporkázónak. Így neki is fel kell készülnie arra a napra, és lehetőleg minél előbb, például most.

Mary felült, és két kezébe fogta a férfi arcát.

– Figyelj rám, James! – kérte barátját. – Ne menj többet a kávéba! Abba kell hagynod! Azok az emberek ott rossz hatással vannak rád. Annyi minden más is csinálhatnál, nem kell mindennap eszméletlen részegre innod magad! Kezdd el írni a könyved, olvass, mert ha ez így megy tovább, és egyszer tényleg kijutunk innen, megint csak rossz vége lesz.

– Ne prédikálj, Mary! – felelte James, és eltolta magától barátnőjét. – Ezeket nagyon jól tudom.

– Igen? – kérdezte Mary. – Akkor nálam sokkal többet tudsz. Nekem halvány gőzöm sincs, hogy mihez kezdjek, pedig egyfolytában ezen gondolkodom. Szerinted milyen becsületes munkát kaphat egy analfabéta? És melyik normális gondolkodású ember venne fel egy frissen szabadult bűnözőt házvezetőnőnek?

– Biztos, hogy lesz olyan – válaszolta James konokul.

Mary összevonta a szemöldökét. – Gondolod? Szerinted ahogy kiteszem innen a lábam, a börtön mocska abban a percben lepereg rólam? Hogy ott vár majd a Newgate előtt egy kedves ember, hogy kezicsókolom, erre tessék, és nem érdekli, hogy másnap esetleg meglépek a családi ezüsttel?

James nyelt egy nagyot. Sosem szerette, ha Mary eszébe juttatta, hogy alapvetően mindannyian törvényes büntetésüket töltő tolvajok.

– Mr. Boswell biztos, hogy segít majd neked, Mary. És lefogadom, hogy találsz majd valami rendes embert, aki elvesz, még családod is lesz.

Mary hangosan felnevetett. – Olyan vagyok, mint egy öreg, fonnyadt varjú. Ugyan ki venne már feleségül?

– Például én – felelte James, majd megfogta és megszorította Mary kezét. – Vagy Sam. Gyönyörű vagy, Mary. És erős, bátor, jó és becsületes. Bárki, akinek van egy csepp esze, téged választana.

Marynek már a nyelve hegyén volt, hogy már eleget istápolta őket, ideje talpra állniuk, de aztán rájött, hogy James ezt bóknak szánja, és nem akarta megbántani.

– Bármelyik nőt megkaphatnád Londonban, olyan jól csűröd a szavakat – mondta könnyes mosollyal. – Kivéve engem, James. De csak azért, mert már túl jól ismerlek.

– Engem lehet, de magadat kevésbé – felelte James, és odahajolt, hogy egy csókot nyomjon barátnője arcára. – Hidd el, Mary, te egy főnyeremény vagy! Sokkal értékesebb, mint ahogy azt gondolod.

Boswell a dolgozószobájában állt kezében egy pohár brandyvel, és a hátát melengette a kandalló lángjánál. Este hét óra körül járt az idő, de már mind testileg, mind lelkileg teljesen kimerültnek érezte magát.

Egy hét telt el azóta, hogy a Newgate-ben járt, és látta, hogy védencén mennyire úrrá lett a bánat és az elkeseredés. Boswell azóta megduplázta erőfeszítéseit, aznap is például reggel tíz óta folyamatosan úton volt, végigjárta befolyásos barátait és ismerőseit, hogy segítségre ösztökélje őket. A legtöbben végighallgatták, kérdéseket tettek fel, sőt még

némi együttérzést is tanúsítottak, vagy legalábbis adakoztak Mary javára, annyira azonban egyiküket sem indította meg a történet, hogy felajánlják idejüket vagy szakértelmüket is az asszony kiszabadítására.

Boswell ellépett a kandallótól, és szinte beleroskadott karosszékébe. Hátradőlt, belekortyolt az italba, és gondolatai továbbra is Mary körül időztek. Az asszony nagy zöldesszürke szemén, amely a viharos tengerre emlékeztette, sűrű, fekete, hullámos haján, pisze orrán, és az ajkán, amely oly könnyen görbült mosolyra. Igaz, túlságosan sovány volt, és bőre túlságosan fakó ahhoz, hogy valódi szépségnek lehessen nevezni, a megpróbáltatások sem múltak el nyom nélkül, és a természet idő előtt megöregítette, de mégis volt benne valami elbűvölő.

Már rengetegszer találkoztak, nemcsak kettesben, hanem a többiek jelenlétében is. Boswell most már behatóan ismerte a szökés történetét, az összes résztvevő jellemét és szerepét, beleértve azokat is, akiket már nem ismerhetett. Megtanulta, hogyan hámozza ki az igazságot Mary szavai közül, mert pártfogoltja hajlamos volt kisebbiteni saját meghatározó szerepét az eseményekben. Elmondta például, hogy Emmanuel december hányadikán halt meg a kórházban, és azt is megemlítette, hogy Willt nem sokkal azelőtt vitték be, Boswell azonban csak egy későbbi, véletlenül elejtett megjegyzésből jött rá, hogy Mary haláláig Will-lel maradt a kórházban.

Boswell tudta, hogy a többiek hogyan viszonyultak Willhez, és miért. Mary maga is úgy érezte, hogy a férje mindannyiukat elárulta. Ám amikor Boswell rákérdezett, hogy mégis miért nem hagyta ott, az asszony csak a vállát vonogatta. – Senkit nem hagynék egyedül meghalni, csak úgy, minden támasz nélkül.

Boswell szerint ez a mondat mindent elárult Maryról. Az asszony számára, amit tett, az nem nemes vagy önfeláldozó cselekedet volt, hanem alapvető emberi gesztus. A legtöbben biztos, hogy Willt tették volna felelőssé a kisfiú haláláért, és örömmel végignézték volna, ahogy meglakol ezért. Ráadásul Mary kihasználhatta volna az alkalmat, és megszökhett volna Charlotte-tal, de ő mégsem ezt tette, inkább az utolsó percig Will mellett maradt.

De nem volt egyszerű követni és megérteni az asszonyt. Mary hajlamos volt elterelni a témát, kisebbiteni az események jelentőségét, és érdemeit mások javára írni. Boswellt azonban kiváló memóriával áldotta meg a sors, és ahogy lassan összerakosgatta a Marytól kapott morzsákat a barátai változatával, úgy érezte, sikerült megfejtene az igazságot.

Az asszony bátorsága, kitartása és intelligenciája lenyűgöző volt. Feszült helyzetekben mintha szándékosan igyekezett volna minél kevesebb érzelmet mutatni, akárcsak egy férfi, ám minden másban tipikus nő volt. Szívén viselte a börtönben született gyerekek sorsát, és bántotta, hogy senki nem törődik az anyákkal. Mindig megcsodálta Boswell feltűnő mellényeit, könnybe lábadt a szeme, amikor a férfi egyszer egy csokor hóvirágot vitt neki, és őszintén aggódott az egészségéért, ha az ügyvéd kifulladásra érkezett fel a lépcsőn. Boswellnek ezenkívül feltűnt, hogy milyen szeretettel gondoskodik a barátairól, és hogy mind a maga, mind a cella tisztaságára mennyire ügyel, ami a Newgate-ben ritkaságszámba ment.

Kint a hőmérséklet jóval fagypont alatt járt, Boswell dolgozószobájában azonban nagy lánggal lobogott a tűz a kandallóban. A zsalugáterek és a súlyos brokátfüggönyök megvédték a házat a huzattól, a nagy, puha fotelben pedig jólesett az üdögélés. Csak csengetnie kellett, és a házvezetőnője máris hozta, amire éppen gusztusa támadt, egy kis finom sonkát vagy sajtot, egy üveg portóit, vagy egy takarót, amit a térdére teríthet. Az ágyát jelenleg forró téglá fűti, és hálóinge a kandalló mellett lóg, hogy az is jó meleg legyen, ha belebújik. Reggel majd a cselédlány tálcán hozza szobájába a teáját, a tűz akkor már vígan lobog újra, és a meleg víz is kész lesz a mosakodáshoz.

Ma éjjel a börtönben cudar hideg lesz, és Boswell-nek összeszorult a szíve, ahogy elképzelte Maryt, amint ott kuporog nagy kabátjában a szalmán, és megpróbál elaludni.

Az asszony ennek ellenére sosem panaszkodott a körülmények miatt, sőt még hálálkodott is, hogy nem a közönséges bűnözők közé került. Csak amikor szóba került a szülőföldje, akkor csillant fel szemében a vágy a friss levegő, a morajló tenger és a mocsárvidék vad misztikumára iránt.

Saját nyári útja szintén sok mindenre rávilágított Maryvel kapcsolatban. Cornwallt leginkább esős, sivár helynek találta, ahol jóval nagyobb volt a szegénység, mint Londonban, amikor azonban végre kisütött a nap, egyszerűen lenyűgözte a látványt.

A sziklák oltalmában épült apró halászfalvak rengeteget elárultak lakóik kitartásáról. A helybeliek bármilyen szegények voltak is, amíg lehetett, nem hajtották magukat gazdag földesurak rabigájába, inkább, dacolva az elemekkel, halásztak, bányásztak és földet műveltek. De Boswell érezte, ha egyszer úgy döntenek, bármelyik percben visszavehetik maguknak jogos tulajdonukat, mert megvolt hozzá a szívük és az erejük. Mary ízig-vérig cornwalli volt, ugyanolyan vad és nehezen kezelhető, mint a mocsárvidéken vágató pónilovak, olyan szívós, mint a csigák a sziklák oldalán, és ugyanolyan mély, mint a szakadékok a sziklák között.

A múlt héten azonban Boswell úgy érezte, Mary elfáradt, és már nem sokáig bírja mindazt, amit eddig olyan sztoikusán tűrt. Attól tartott, hogy a rossz lelkiállapota miatt még a végén elkap valami fertőzést, és már nem marad ereje, hogy harcoljon ellene.

Kezdetben talán Boswellt valóban csak a saját dicsősége vezérelte, amikor elvállalta az asszony védelmét, de ez most már egyáltalán nem érdekelt. Nem akart semmi mást, csak kihozni arról a borzalmas helyről, azután pedig figyelni, ahogy a jó ételtől, a csinos ruháktól és a szabadságtól védencébe lassan visszaköltözik az élet.

Nemrég egy barátja azzal ugratta, hogy biztos már ráunt a londoni utcalányokra, azért kell most még egy fegyencet is kiszabadítania. Valamikor nevetett volna egy ilyen megjegyzésen, és valóban, első dolga lett volna ágyba vinni a nőt. Mary azonban egy teljesen más húrt pendített meg benne, és bántotta, hogy a barátai ezt nem vették észre.

Boswell Maryben egyfajta megváltót látott, akivel jóváteheti azt a sok rosszat, amit más nők ellen a múltban elkövetett. Bár a feleségét, Margaretet például őszintén szerette, ennek ellenére elhanyagolta és meg is csalta. Aztán ott volt még a sok szajha, cseléd és ártatlan fiatal lány, akikkel ágyba bűjt. Igaz, azzal nem lehetett vádolni, hogy gonosz volt hozzájuk, vagy rosszul bánt velük, mert sokan közülük még a szívét is rabul ejtették. Boswell azonban olyan volt, mint egy nagy, kövér, döngicsélő méhecske, magába szívott egy kis nektárt itt, egy kis nektárt ott, majd pedig rebtent is tovább, ha a dolog kicsit komolyabbra fordult volna.

Ám Maryt nem fogja elhagyni. Életében először kitart valami mellett, kerüljön, amibe kerül. Célja nemcsak az volt, hogy a barátaival együtt szabadlábba helyeztesse az asszonyt, hanem segíteni fog abban is, hogy megtalálja a helyét a világban.

Boswell lenyelte az utolsó korty italát is, és az üvegért nyúlt, hogy töltsön még magának. A belpolitikai helyzet azonban a lehető legkedvezőtlenebb volt Mary szempontjából, mert az elmúlt három évben az egész országban kaotikus állapotok uralkodtak. A szegényeknek minden okuk megvolt az elkeseredésre. Sokuktól elkobozták a földet, és kénytelenek voltak más megélhetés után nézni, ám az új manufaktúrák miatt sok kézműves és iparos is munkanélkülivé vált. Az elégedetlenség zavargásokhoz vezetett, Thomas Paine és társai el akarták törölni a monarchiát, a hatalmat pedig a munkásosztály kezébe adni, és a kormány kifejezetten félt.

A felkelőket letartóztatták, vád alá helyezték, elítélték és száműzték, még mielőtt esélyük lett volna másokat megfertőzni felforgató, veszedelmes nézeteikkel. Bár Henry Dundas eredetileg egyetértett azzal, hogy az öt hazatért fegyencet fel kell menteni, azonban nem is olyan régen, amikor Boswell rákérdezett, hogy miért nem teljesíti ígéretét, letagadta, hogy valaha ilyet mondott volna, sőt azzal is megvádolta, hogy az ügyvédnek

túl élénk a fantáziája.

Boswell felkereste Evan Nepeant is, aki fontos pozíciót töltött be a belügyminisztériumban. Ő szervezte annak idején az Uj-Dél-Walesbe induló első flottát, és az a hír járta róla, hogy nagyon megrendítette a második flotta foglyainak sorsa. Bár Nepeant általánosságban valóban foglalkoztatta a fegyenckérdés, úgy vélte, hogy a kormány már így is túl elnéző volt ezzel az öt emberrel, amikor nem akasztották fel őket, és nem látta okát, hogy miért kellene őket még szabadon is bocsátani.

Boswell most már szégyenkezett, amiért azt állította Marynek, hogy Henry Dundas régi és közeli barátja. Egykor valóban együtt jártak iskolába, ám egyáltalán nem kedvelték egymást. Ennek ellenére holnap újra felkeresi, és Lord Falmouthnak is ír.

– Nem és nem. Nem adom fel! – mormogta magában. – Nem igaz, hogy nem nyerhetünk. Csak ki kell tartanunk!

Amíg Boswell kicsit később álomba szenderült a meleg kandalló előtt, Mary ébren feküdt a sötétben, arca nedves volt a könnyektől. Annyira hideg volt, hogy a lábujjait már nem is érezte, és már nem is reszketett, csak minden csontja fájt.

Hallotta, hogy valaki felsír a sötétben. Nem is sírás volt, inkább nyüsztés: a teljes kilátástalanság hangja, és pontosan visszhangozták saját érzéseit. Annyira elfáradt, annyira belefásult a küzdelembe, hogy a halál megint csak megváltásnak tűnt számára. Valaha teljes erejéből azért harcolt, hogy életben maradjon, ám most már nem emlékezett rá, hogy ez miért volt annyira fontos.

Husadik fejezet

– Hányadika van ma, James? – kérdezte Mary és barátja felé fordult. Éppen egy láda tetején egyensúlyozott, hogy kinézessen a zárka ablakán. Igaz, így is csak a szomszédos szárny tetejét látta, és az égbolt egy kis darabját, de inkább a felhőket és a madarakat nézte, mint a cella falait.

James a földön ült és írt. Mary kérdésére abbahagyta, és felnézett. – Május másodika – felelte. – Van valami különösebb oka, amiért érdekel?

Délelőtt volt, mindannyian a zárkában ültek. Sam éppen valami állatfélét farigcsált egy darabka fából, Nat a nadrágját foltozta nagy buzgalommal, Bili pedig a szalmaszálakat rendezte különféle bizzar alakzatokba. Úgy hívta őket, hogy a „csutkababák”, és azt mondta, hogy szülőfalujában Berkshire-ben ezeket az alakzatokat termékenységszimbólumoknak tekintik. James erre csak annyit mondott, hogy ha majd a börtönben hirtelen megnő a születések száma, tudni fogják, ki a felelős.

A kantinbeli csúnya jelenet óta a négy barát jóval kevesebb időt töltött ott. Jack túlélte a sérülést, de néhány héttel később felakasztották egyéb büntetése miatt. Am azóta a többi fogoly még nagyobb tisztelettel bánt Maryvel. De a börtönben nagy volt a körforgás, nap mint nap újabb, még Jacknél is elvetemültebb foglyok érkeztek, így Jamesék megfogadták Mary tanácsát, és inkább hasznosabb dolgokkal múltatták az időt.

Mary például sálát kötött, a férfiak kártyáztak, átmentek barátkozni más cellákba, szép időben pedig lementek az udvarra. Sokat beszélgettek, gyakran emlegették a kolóniát és a szökést, különösen, hogy James végre nekilátott a könyvének. Időnként benéztek a kantinba, de csakis este, és legfőljebb egy-két órára.

– Május másodika! – kiáltott fel Mary. – Akkor két napja volt a születésnapom, és már majdnem tizenegy hónapja vagyunk itt.

A születésnapja igazából csak azért volt fontos, mert rögtön utána a majális következett, ami Cornwallban nagy eseménynek számított. Itt viszont senki nem említette, talán Londonban nem is ünnepelték.

– Nekem úgy tűnik, mintha már egy egész emberöltőt lehúztunk volna itt. Nem kérdezem meg, hogy hány éves vagy, mert állítólag nem illik – mondta James pimasz vigyorral.

– Kevesebb, mint te, ha tudni akarod – vágott vissza Mary, azzal leszökött a ládáról, és ráült.

– Én már elvesztettem a fonalat – mondta Bili elgondolkozva, és megvakarta kopasz feje búbját. – Nem tudom pontosan, hogy mennyi vagyok, harminckettő vagy harminchárom?

– Akkor én vagyok a legfiatalabb, huszonöt! Haha! – örvendezett Nat.

Mary kénytelen-kelletlen beismerte, hogy most lett huszonnyolc, ami iszonyú soknak tűnt számára. Úgy is érezte magát, mint egy öregasszony, különösen mert azok közül, akikkel első nap az udvaron találkoztak, már senki nem volt itt. Vagy felakasztották őket, vagy útban voltak Új-Dél-Wales felé, vagy pedig elvitte őket a váltóláz.

– Valaki jön – szólalt meg Sam, és abbahagyta a farigcsálást.

Így is történt, a következő pillanatban mindannyian hallották, hogy valaki határozott léptekkel közeledik a folyosón. Nem lehetett Spinks, mert ő inkább csoszogott, a foglyok pedig ráérősen bandukoltak. Mary ezt eleinte furcsállta is, amíg egyszer azon kapta magát, hogy ő is pontosan ugyanilyen tempóban halad. Végül is hova siessen az ember, ha végtelennek tetsző, üres napok egész sora áll előtte?

A cellájuk előtt a lépések elhallgattak, és kinyílt az ajtó. A küszöbön az egyik őr állt a kapuból: egy magas, széles vállú, himlőhelyes férfi. Összesen kétszer látták, először, amikor megérkeztek, másodszor pedig, amikor a bíróságra vitték őket.

– Mary Broad! – mondta az őr, és Maryre nézett. –Látogatója jött, lent várja!

Mary értetlenkedve nézett a barátaira. Ha valamelyikükhöz látogató érkezett, azt általában Spinks jelentette.

– Talán maga a király, személyesen! – mondta James, és nagyot nevetett saját tréfáján.

Mary magára tekerte sálját, és követte az őrt lefelé a lépcsőn, keresztül az udvaron, végül pedig be a kis irodába, ahol érkezésükkor már egyszer megfordult.

– Mr. Boswell! – kiáltott fel meglepetésében, amikor meglátta, hogy patrónusa várja. Boswell mélyvörös, fekete paszománnyal szegett kabátjában aznap még hatalmasabbnak tűnt, fején pedig egy különös csákószerűséget viselt, amit egy köteg vörös toll ékesített. – Már azt hittem, valami baj történt. Miért nem mondta meg az őr, hogy maga az?

– Azért, mert ez most hivatalos látogatás – felelte Boswell komolyan, és az őrre pillantott, majd a következő másodpercben elmosolyodott, őszinte örömmel, mint egy gyerek, és a háta mögül előhúzott egy papírlapot. – Ez itt, drágám, a szabadsága!

Mary annyira megdöbbsen, hogy megszólalni sem tudott. Pislogott, verejtékezett, megkapaszkodott az asztal sarkában, és csak bámulta Boswellt tágra nyílt szemmel.

– Hát nem mond semmit? – nevetett Boswell. –Vagy el sem hiszi, amíg fel nem olvasom?

Boswell megköszöörülte a torkát, mélyen meghajolt, mintha az uralkodó család egy tagjának címezné beszédét, és olvasni kezdett:

– „Mary Bryant, alias Broad, jelenleg a Newgate foglya...” – kezdte, majd rövid szünetet tartott, és elmosolyodott.

– Folytassa! – suttogta Mary, aki már komolyan attól tartott, hogy mindjárt elájul a sokktól.

– „...aki az Úr 1791. évében önkényesen elhagyta a területet, ahol a törvény által reá szabott jogos büntetését töltötte. Ellenben néhány mellette szóló körülményt figyelembe véve, valamint Isten és őfelsége, a király által ránk ruházott jogunknál fogva, irgalmat és kegyelmet gyakorlunk, és a fent nevezett elítéltet szabadon bocsátjuk.”

Boswell tovább olvasott, és azzal fejezte be, hogy a levelet Henry Dundas írta alá, az uralkodó megbízásából. Mary alig tudta felfogni a hallottakat, mindössze két szót értett meg az egészből, azt, hogy „szabadon bocsátjuk”.

– Jaj, Bozzie! – kapkodta a levegőt, amikor a férfi befejezte. – Megcsinálta! Sikert! Tényleg szabad vagyok?

– Bizony, bizony, gyermekem! Pontosan! – ragyogott Boswell kövérkés arca. – Még hozzá ettől a perctől kezdve! Ha akarja, most azonnal kísétálhat velem a kapun. Soha többé nem kell a Newgate-ben éjszakáznia.

Mary ekkor odafutott hozzá, és a nyakába ugrott.

– Maga egy csodálatos, csodálatos ember! Hogyan tudom ezt valaha meghálálni?

Boswell arca alapvetően pirosposzgás árnyalatú volt, így nehezen lehetett megállapítani, hogy elvörösödött-e vagy sem, ám megragadta Mary mindkét kezét, megszorította, és a meghatottságtól könnybe lábadt a szeme. Mindaddig Mary sosem pusztította meg, az ölelésről nem is beszélve, így a férfi arra számított, hogy ezt a hírt is majd a szokásos szenvtelenségével fogadja. Hogy pártfogoltjai végre örülni látja, ennél nagyobb köszönet nem is kellett.

– Hát, például úgy, hogy villámgyorsan összepakol, és már itt sem vagyunk, hanem megyünk ünnepelni – felelte.

Mary az ajtó felé indult, majd hirtelen megtorpant és visszafordult. Már nem mosolygott, hanem őszinte aggodalommal nézett Boswellre.

– És a többiek? – suttogta alig hallhatóan. – Őket is kiengedik?

Elérkezett tehát a perc, amitől Boswell már előre rettegett.

– Még nem – felelte óvatosan, és komolyan tartott attól, hogy Mary még a végén képes

és itt marad. –De nemsokára ők is kegyelmet kapnak. Megígérték. Bizzon bennem.

Mary tétovázott.

– Mary, őket is ki fogják engedni! – ismételte meg Boswell. – Biztos vagyok benne, hogy a barátai nagyon fognak örülni a hírek! Kíntról sokkal többet tehet majd értük, meglátja.

Mary ekkor végre elindult, de lassan, bandukolva, lehajtott fejjel ment, mint aki teljesen belemerül gondolataiba.

Mary még át sem lépte a küszöböt, már az ajtóban belekezdett a hírbe, majd amikor odáig jutott, hogy csak ő kapott kegyelmet, a többieknek viszont várni kell egy kicsit, elsírta magát. Arra számított, hogy a barátai dühösek lesznek, sértettek, felháborodottak, így arcát kezébe temette, úgy várta a vádakat és a támadásokat.

Jamest a hír valóban megdöbbenetette, de rögtön el is szégyellte magát, amiért Mary azt hiszi, hogy sorsának szerencsés fordulatát majd nem örömmel, hanem utálkozva fogadják. Mary jóval inkább megérdemelte a szabadságot, mint ők, hiszen ő vesztette közülük a legtöbbet.

– Ugyan már, Mary, ennek így kellett lennie – mondta, és figyelmeztető pillantást vetett a többiekre, nehogy egyetlen undok megjegyzést is találjanak tenni.

– De én azt akartam, hogy mindannyian együtt menjünk – mondta Mary, és a könnyek végigperegtek arcán. – Hogy mehetnék nélkületek? Hogy hagyhatnák itt benneteket?

Ekkor már mind a négy barát körülötte tolongott, és mélyen megindította őket Mary önzetlen szeretete.

– Jaj, de kis butuska vagy! – mondta James. –Mindig tudtuk, hogy te mész elsőnek, úgyhogy most aztán tűnés innen, de nagyon gyorsan!

– Megérdemled! Sokkal jobban, mint mi! – mondta Sam, akinek barátságos mosolya valamennyire meglágyította szikár vonásait. Nat könnyes szemmel megölelte és megveregette a hátát, Bili pedig örömtáncot lejtett, és belebokszolt a levegőbe.

Mary megtörölte a szemét. Leginkább az hatotta meg, hogy a barátai képesek örülni a sikerének és eltitkolni csalódásukat.

– Olyan régóta együtt vagyunk, és fogalmam sincs, mihez kezdek majd nélkületek.

– Na, kifelé! – mondta Sam, és tréfás mozdulattal az ajtóra mutatott. – Mi viszont remekül megleszünk az állandó zsörtölődésed nélkül!

– A zárkából egy apró kéjlakot varázsolunk, egész nap iszunk, és nőket hozunk fel! – dörmögte Bili, hangja azonban remegett az elfojtott érzésektől.

– Én meg már rég kinéztem magamnak a takaródat! – szólt közbe Nat. – Vastagabb, mint az enyém.

Mary könnyes szemmel nézte a barátait. Négy bátor mosoly, négy őszinte szív, és mindegyikükhöz ezer vagy még annál is több szállal kötődik. Tényleg mindent tudtak a másikról, látták egymást legjobb és legrosszabb formájukban. Együtt sírtak, nevettek, összevesztek, kibékültek. Most pedig itt kell hagynia őket, és megtanulnia nélkülük élni.

– Tehát akkor! Ne igyatok sokat, ne verekedjete, James, te pedig fejezd be a könyvedet! – mondta halkan, a szokásos anyáskodó hangnemében, mert tudta, hogy ha megpróbálná elmondani, mennyire szereti őket, nem bírná magát tovább tartani. – Nem hagylak el benneteket. Visszajövök látogatóba, és együtt ünnepeljük meg, amikor ti is kiszabadultok.

Kibújt régi ruhájából, és felvette a kéket, amit Boswelltól kapott, majd pedig kiszedte a szalmát a vászontáskából, amit még a *Gorgonról* hozott magával és azóta párnának használt, és bepakolta néhány személyes tárgyát.

James Mary mögé lépett, begombolta a gombokat a ruhán, majd megfordította barátnőjét, és lesimította egy kósza hajtincsét. – Isten áldjon, Mary! – mondta, és hangja

elcsuklott a meghiúsultságtól. Két oldalról megcsókolta az arcát, majd teljes erejéből magához szorította. – Szerencsés ember leszel, akit választasz.

Mary nem válaszolt, némán kibontakozott James karjaiból, majd megölelte és megcsókolta a többieket is, Samnél talán egy kicsit tovább időzött. – Nehogy aztán nekem megint rossz útra térj! – suttogta a fülébe. – És olyan nőt keress, aki méltó hozzád.

Mary megállt az ajtóban, és még egyszer utoljára végignézett barátain. Eszébe jutott, hogy a *Dunkirkön* először milyen visszatérőnek és ellenszenvesnek találta Jamest, amikor Will-lel munkára vitték őket. James azóta nagyot változott. Sármjának, valamint bármilyen korú és rangú nőkre gyakorolt delejes hatásának köszönhetően ma sokkal inkább tűnt úriembernek, mint elítélt bűnözőnek.

Eleinte Natet sem szerette. Ahogy partra szállt Sydneyben, napszitta haja rögtön szemet szűrt, ráadásul sokkal jobb fizikai állapotban volt, mint a többiek, így nem volt nehéz kitalálni, hogy a jóképű fiú hogyan élte túl az utat. Mary most elszégyellte magát, hogy ezért valaha elítélte, hiszen ő sem tett mást Graham hadnaggyal.

Sam ellenben nem tett semmit azért, hogy megkönnyítse útját a *Scarborough* fedélzetén. Már alig volt benne élet, amikor rátalált a tengerparton. De Sam ugyanolyan küzdő típus volt, mint ő: felépült, és utána együtt harcoltak meg az elemekkel is.

Ami Bilit illeti, Maryt mindig is lenyűgözte a belőle áradó erő. Amikor például megkorbácsolták, Bili egyszerűen felállt és elsétált, ám a szökésig igazából nem került közel hozzá. Az idő azonban bebizonyította, hogy a zord külső alatt melegszívű és tisztességes ember rejtőzik.

Mary igazán nem mondhatta, hogy bármelyikük is ágyúgolyóként robbant volna be az életébe, mindent felforgatva maga körül. Mindannyian teljesen átlagos emberek voltak, akik a közösen átélt megpróbáltatások hatására olyanok lettek, mint a testvérei. Ám most már arcuk és minden egyes jellemvonásuk a szívébe vésődött, és onnan soha semmi nem törölheti ki.

– Annyira szeretlek benneteket – mondta szelíden, és szeme újra könnybe lábadt. – Kérlek, soha többé ne szegjétek meg a törvényt. Azt szeretném, ha mindannyian becsületesek és boldogok lennének.

Ezzel sarkon fordult, és zokogva lefutott a lépcsőn.

– A Little Titchfield utcában találtam lakást – mondta Boswell, ahogy felsegítette Maryt a kényelmes bérkocsiba. Láta az asszony kisírt szemét, és sejtette, hogy a búcsú bizonyára nagyon megviselte, bár szerint csak Mary hasznára válhat. Nem volt biztos benne, hogy a négy férfi, kiszabadulása után, becsületes, dolgozó életet fog folytatni, és nem akarta, hogy rossz hatással legyenek az asszonyra.

– Pénzt is hoztam – mondta, és ezzel elővette a zsebéből a jegyzetfüzetet, és megmutatta Marynek. –Több mint negyven font, valóban fejedelmi összeg. Ebből fizetem a szállását, és ruhákra is szüksége lesz. Most azonban csak egyetlen dolga van: dőljön hátra, és élvezze az életet.

Az elválás szomorúságát valamennyire enyhítette a tény, hogy valóban szabad, és itt lehet Londonban. Boswell elmagyarázta, hogy a kikötő és környéke, amit a rabszállítókból láttak, a város egy meglehetősen alpári és veszélyes kerülete, most azonban az előkelőbb részét is megismerheti.

Marynek újfent elakadt a szava, és csak tátott szájjal bámulta a várost. Ragyogó, napsütéses tavaszi nap volt, az utcák zsúfoltak, így csak lassan tudtak haladni. A különféle járművek: a jól megrakott szállítóautók, bérkocsik és hintók kerekei hatalmas zajjal gördültek tova az egyenetlen utakon, és a gyaloghintókat cipelő férfiak ügyesen manővereztek a sűrű forgalomban.

A vásárlásukat végző hölgyek a szivárvány minden színében pompáztak, a férfiak

szalonkabátban és Boswelléhez hasonlatos kalapban siettek a járdán, mintha valami sürgős ügy szólítaná őket. Az utcai árusok kiabálva hirdették portékájukat. Apró, sovány kis virágáruslányok kosarukból bazsarózsát, kisfiúk pedig újságot árultak, nagydarab mesterlegények teherkocsikról árut pakoltak le, vagy valamit éppen cipeltek: létrát és a legkülönbözőbb bútordarabokat.

Mary figyelmét azonban leginkább az épületek ragadták meg. Minden olyan hatalmas, túldíszített és zsúfolt volt. Márványlépcsők, oszlopok, kőfaragások, amiket eddig csak templomokon látott, és sok különböző alakzat egymás mellé préselve, mintha az építőknek nem lett volna elég helyük. Néhány aládúcolt ház nagyon öregnek tűnt, és Mary attól félt, mindjárt az utcára omlanak. Mellettük viszont ott álltak az előkelő új, három vagy négy emelet magas paloták, hosszú, kecses, árka-dos ablakaikkal.

Körülöttük rengeteg elegáns hintó is haladt. Néhánynak közülük lenyűgöző vörös kerekei voltak, másokat kecses léptű, tollbóbitás lovak vontattak, és a bakon elegáns inas ült fekete-arany libériában.

Boswell sok olyan dologra hívta fel Mary figyelmét, amelyekről azt gondolta, érdekesek lehetnek számára: férfiakra, akik hátukon fél disznóval közeledtek a Smithfield piacról, a jogáskollégiumra, ahol annak idején maga is tanult, és sok szép házra, ahol ismerősei laktak. Mesélt a nagy londoni tűzvészről és arról, hogyan építették újjá a várost azt követően.

– Nézze! – szakította félbe Mary a férfit, aki éppen a kávéházzal beszélt, ahova annak idején dr. Johnsonnal jártak. Mary egy nőre mutatott, aki valami különös, nagy kerekű alkotmányt tolt, és benne egy kisgyereket, aki apró kezével izgatottan integetett. Mary még sosem látott ehhez foghatót. – Londonban olyan gazdagok az emberek, hogy a gyerekeknek külön kocsijuk van?

Boswell csuklott egyet. Hát, igen, gondolta. Tipikus. Az asszonyokat sokkal jobban érdekli, hogy egy ismeretlen gyereket kétkerekű kocsiban tologatnak, mint az ő kiváló barátja. Azt is feltételezte, hogy egy analfabéta valószínűleg azt sem értheti meg igazán, hogy Johnson vajon minek bíbelődött annyi éven át, hogy megírja szótárát.

– Annyi babakocsit látni szerte Londonban, hogy már fel sem tűnik. Azt hiszem, igazából nem is olyan drágák, bár még kissé nehézkes velük a közlekedés.

– Pedig milyen jó ötlet! – lelkesedett Mary. – Különösen, ahol két-három kicsi is van.

– Megkockáztatom, hogy a legtöbb sokgyerekes anya jobban örülne, ha inkább bevezetnék házukba a vizet – felelte Boswell. – Rengeteg felesleges terhet levenne a vállukról. Képzeld, néhány tehetősebb embernek már van olyan szobája is, ahol semmi mást nem csinálnak, csak fürdenek, a piszkos víztől pedig úgy szabadulnak meg, hogy kinyitnak egy szelepet, és hopp, máris lefolyik magától.

Mary hitetlenkedve nézett Boswellre. – Tényleg?

– Bizony – felelte a férfi. – Már több tucat olyan ház épült, ahol a víz csatornákon keresztül érkezik és távozik. Talán egy nap, amikor ez a hasznos megoldás elterjed az egész városban, kellemesebb séta esik majd az utcákon.

Mary hangosan felnevetett, mert abban a percben nyílt ki előttük egy második emeleti ablak, ahonnan a cseléd, mintegy illusztráció gyanánt, egy moslékosdézsa tartalmát lódította az utcára.

– Sajnos már többször áldozatul estem az ehhez hasonló eljárásnak – folytatta Boswell komolyan. – Személyes véleményem az, hogy a megfelelő csatornarendszer kiépítése az egyik legfontosabb dolog, amihez a kormánynak azonnal hozzá kellene fognia.

– Nem gondoltam volna, hogy London is olyan bűdös lesz, mint Plymouth – mondta Mary, és elfinto-rodott. – De pont olyan.

– Mi mást várhatunk, amikor itt van, ugye, ez a sok ló? – jegyezte meg Boswell, és rámutatott a közel harminc kocsira, ami körülöttük haladt. – Elég egy kis eső, és az embert

talpig beborítja a felfröccsenő mocsok. Ráadásul még a teheneket is itt vezetik keresztül, hiába próbálták kitiltani őket a városból.

– De legalább az emberek jó húsban vannak, és jól is néznek ki!

Boswell nagyot sóhajtott. – Ez a város előkelő része – mondta. – Az olyan negyedekben, mint például St. Giles, egészen más a helyzet. De eszem ágában sincs a szegénységet, szennyet és a nyomort mutogatni magának, volt már benne elég része.

Boswell egy keskeny, magas épületben bérelt szállást, kapuján ragyogó rézkopogtatóval, és a legfehérebb lépcsővel, amit Mary valaha is látott. Egy pillanatra pánikba is esett, amikor Boswell kifizette a kocsit, mert úgy érezte, a ház túlságosan előkelő egy frissen szabadult fegyencnek.

Azonban az almaarcú asszony, csipkés főkötőben, akit Boswell Mrs. Wilkesként mutatott be, szemmel láthatóan nem félt, és meg sem lepődött Mary láttán.

– Jöjjön csak be, drágám! – csicseregte. – Mr. Boswell sokat mesélt magáról, és biztos vagyok benne, hogy remekül ki fogunk jönni egymással.

Majd ugyanazzal a lendülettel témát váltott, és beszélt a szép időről, az étkezésekről, a mosásról, és arról, hogy számára az a legfontosabb, hogy a lakója otthon érezze magát. Mindeközben pedig levegőt sem vett, és Mary csak úgy kapkodta a fejét a rázúduló információktól.

– Már melegítem a vizet a fürdőjéhez – folytatta, bár kissé lehalkította a hangját, mint aki kényes témával hozakodik elő. – Mr. Boswell említette, hogy először bizonyára fürödni szándékozik. Csak annyit kérek, hogy legyen olyan jó, és a vizet vigye fel magának, mert az a sok lépcső bizony már kifog rajtam.

Mary megszólalni sem tudott, csak némán bólogatott, hiszen mindaddig ilyen finom és úri dolgokat csak akkor látott, amikor Plymouthban nagy titokban bekukkantott egy-két előkelő ház ablakán. Ilyen volt többek között a fényesre csiszolt parketta, a vastag, rojtos szőnyeg, a kárpittal borított székek, a fényesre polírozott faasztalka és rajta a több tucat apró dísz tárgy. Ám abból, ahogy Mrs. Wilkes időnként kíváncsian Boswellre pillantott, vajon a látottak elnyerik-e a tetszését, arra következtetett, hogy pártfogója valószínűleg ennél sokkal különb házakhoz lehet szokva. De Mary beleszédült a megtiszteltetésbe. Elszégyellte magát, mert bizonyára érződik rajta a börtön szaga, és csak úgy hemzseg a hajában a rengeteg apró, magával hozott emlék.

– Most itt hagyom Mrs. Wilkes védőszárnyai alatt. Rendezkedjen be, és pihenjen! – mondta Boswell, és megveregette Mary kezét. – Most egy másik asszony gondoskodására van szüksége. Fél hétkor magáért jövök, és elviszem vacsorázni.

Néhány órával később Mary az ágyában feküdt, és bár fáradt volt, túlságosan izgatott is, hogysem aludni tudjon.

Boswell két szobát bérelt ki neki a ház legfelső szintjén. A nappali szoba az utcára nézett, volt benne egy asztal, székek és két karosszék, az egyikben ráadásul még hintázni is lehetett. A hálósobában pedig egy vaságy volt, egy szekrény a ruháinak és egy mosdóállvány. A földszinhez hasonlóan a szobák berendezése viszonylag egyszerű volt, és Maryt leginkább szülei házára emlékeztette. Azonban annyi nélkülözés és embertelen körülmények között töltött év után Marynek mindez olyan volt, mint egy palota, és ha csak ránézett valamire, máris sírhatnékja támadt.

Boldogan cipelte fel a forró vízzel teli vödröket, és hangosan nevetett, ahogy kibújt a ruháiból, és belemászott a dézsába. Képtelen volt visszaemlékezni, hogy mikor mosakodott utoljára meleg vízzel, arra meg végképp nem, hogy mikor fürdött benne. Azt sem tudta, hogy volt-e valaha külön szobája, vagy legalább egy ajtaja, amit ha akart, becsukhatott maga mögött. Teljes erejéből dörzsölte le magáról a börtönszagot, úgy érezte,

mintha újjászületett volna.

Miután kettesben maradtak, Mrs. Wilkes továbbra is kedves volt, ám nem köntörfalazott.

– Azt gondolom, kedvesem, az lesz a legjobb, ha elégetjük az összes ruháját – mondta.
– Mr. Boswell tegnap este áthozott néhány holmit magának, azt hiszem, a lányaitól, és nemsokára elmegyünk vásárolni. Mindent megtalál a szekrényben, amire csak szüksége van. De azt a haját, kérem, nagyon alaposan mossa ám meg!

A délutáni napfény beragyogott a hálósoba ablakán, Mary pedig leült az ágyra, és megnézte magát a mosdóállvány feletti tükörben. Legnagyobb elképedésére haja pontosan ugyanúgy ragyogott, mint annak idején lánykorában. Mrs. Wilkes hozott neki egy kis ecetes vizet, ami állítólag csodákra képes, bár Mary azt gyanította, hogy inkább a maradék tetvek ellen kapta. De bármi volt is az oka, Mary haja talán még sosem volt ennyire selymes és puha.

Az arcát azonban sajnos pont olyannak látta, ahogy képzelte. Bőre szürke volt és érdes, szeme alatt sötét karikák, orcája beesett. Mrs. Wilkes rögtön belé-diktált egy nagy kanál malátát, és kijelentette, hogy a friss levegő, a jó étel és az elegendő alvás jótékony hatásaként Mary hamarosan magára sem fog ismerni.

Ezzel szemben a boldogság máris varázsolt némi színt az arcára, legalábbis úgy gondolta, de meglepően sok mindenben kellett Mrs. Wilkes segítségéhez folyamodnia. Nemcsak azért, mert egyedül képtelen volt befűzni a ruháját, hanem például fogalma sem volt, hogy milyen sorrendben vegye fel az alsóneműit. Mint kiderült, először a puha, levendulaillatú, térdig érő alsóing jött, amelynek mély nyakkivágását egy szalag húzta szorosabbra, majd a csipkeszegélyes alsószoknya, végül egy kék szoknya következett, és mindez a felsőruha előtt. Ezután következett a fűző, és végül a kék és fehér, szűk, kabátszerű ruha, amelyről csípőnél két bugyorszerűség lógott. Ráadásul hiába volt rajta ennyi réteg, a mellét szinte semmi sem fedte.

– Ez a divat Londonban, drágám – nyugtatta meg Mrs. Wilkes, amikor látta, hogy Mary zavartan és rémülten nézegeti magát. – De legalább már búcsút intettünk annak a nevetséges abroncsos szoknyának, amit még az én időmben kellett hordanunk. Most pedig csinálunk magának egy rendes frizurát, nem járkalhat úgy, mint egy cigány lány.

Mary végigsimította az ágytakarót, és elégedetten mosolygott. Egyszerű, zsákszínű szőtt anyagból készült, de neki olyan volt, mint a legfinomabb brokát. Mrs. Wilkes bizonyára meglepődne, ha tudná, hogy utoljára nyolc évvel ezelőtt, még otthon, Foweyban aludt rendes ágyban párnák között, mielőtt elindult szerencsét próbálni. Az ágynemű akkoriban hatalmas luxusnak számított, és nekik is csak azért volt, mert Péter bácsikája egyszer azt hozta ajándékba egyik külföldi útjáról. Vajon megértene-e a háziasszonya valaha is, hogy milyen furcsán érzi most magát egy bútorozott szobában, amikor annyi éven át a puszta földön, a mocsokban ült és aludt, ahova jobb esetben néha egy kis szénát is vetettek?

Valószínűleg Boswell sem tudta, hogy a világ ilyen csodálatos, különös és ijesztő lesz védenice számára. De hát honnan is tudta volna, amikor még maga Mary sem sejtette?

– Ki ez az elbűvölő teremtettség? – udvarolt Boswell, amikor visszajött Maryért, hogy vacsorázni vigye. – Elnézést kérek, de kihez van szerencsém? Én Mary Broadot keresem. Nem tudja véletlenül, hol találom?

– Itt áll ön előtt, személyesen – nevetgélt Mary zavartan. – A londoni víz egyszerűen csodákra képes.

Mary jól tudta, hogy átváltozása nem csupán a fürdőnek és az új ruháknak köszönhető,

hanem annak, hogy újra szabad ember volt. Bár a délutánt a szobájában töltötte, de maga a tudat, hogy ha akarna, bármikor kimehetne az utcára és elvegyülhetne a tömegben, már önmagában frissítően hatott. Az, hogy puha ágyban feküdhette, és a világos, jó illatú szobán nem kellett senkivel sem osztoznia, teljesen felvillanyozta, és úgy érezte, ha örökké ott maradna, akkor sem unná meg soha.

Valamivel később Mrs. Wilkes megfésülte, feltűzte a haját, és egy apró csipke főkötőt is tűzött bele, lábára pedig finom, kék harisnyát és egy elegáns, csatos cipőt húzott. Mary tehát menetkész állapotban volt, és indulnia kellett, hogy kipróbálja, milyen is az a visszszakapott szabadság.

– Nem hiszem, hogy végig tudom csinálni – mondta Mary rémülten, ahogy kiszállt a kocsiból, és egy zsúfolt, üzletekkel és éttermekkel teli utca közepén találta magát.

– Mit? – kérdezte Boswell. – A vacsorát?

– Igen – felelte Mary, és kis híján elsírta magát.

A mellettük levő kivilágított étteremben, közvetlenül az ablak mellett egy pár beszélgetett. A hölgy gyöngysort viselt, és időnként belekortyolt az előtte levő pohár borba. Mary arra gondolt, hogy ennyi erővel akár Phillip kapitány vacsorájára is beállíthatna, onnan sem lógna ki kevésbé.

– És ha szabad tudnom, miért nem? – nevetett Boswell.

– Nekem ez túl sok – hebegte. – Bolondot csinálok magamból, fogalmam sincs, hogy kell ilyen helyen viselkedni, és szégyent hozok magára.

– Ugyan már! – tiltakozott Boswell, majd egy határozott mozdulattal Marybe karolt, és az ajtó felé kormányozta. – Csak mosolyogjon, és csinálja mindig azt, amit én. Bízson bennem! Sikerülni fog!

Boswell számára a helyzet valóban teljesen hétköznapi volt, és azt is élvezte, ahogy az étteremben minden arc feléjük fordul, Mary azonban a legszívesebben eltűnt volna a föld színéről, annyira kínosan érezte magát. Ahogy beléptek az étterembe, minden tekintet rájuk szegeződött, az emberek mosolyogtak, mutogattak, sustorogtak és bólogattak, tehát mindenki tudta, ki is ő valójában.

A helyiségben mintha egyre melegebb és melegebb lett volna. Mary arca szinte lángolt, és bár az első sokk után a vendégek valamivel diszkrétebben viselkedtek, a szemük sarkából továbbra is őt bámulták, és elemezték minden mozdulatát.

Boswell olyan hosszasan tanulmányozta az étlapot és taglalta az ételeket, mint akinek fogalma sincs, milyen kényelmetlenül érzi magát Mary. – Mire van gusztusa, drágám? – kérdezte. – A marhát kitűnően készítik, de a nyulat és a kacsát is tudom ajánlani.

Indulás előtt Mary nagyon éhes volt, de most a szorongástól émelyegni kezdett. A fűzője a húsába vágott, majd megfulladt tőle, új cipője szorította. Ám azok után, hogy éveken át szinte folyamatosan éhezett, nem utasíthatott vissza egy vacsorát.

– Kérem, válasszon nekem valamit! – suttopta.

Próbálta magát emlékeztetni arra, hogy nem először vacsorázik étteremben, hiszen Plymouthban olykor Thomas Coogan is megvendégelte. Igaz, nem ilyen elegáns, fehér terítős helyen, de mivel ott sem viselkedett kínosan, itt sem fog. Igaz, azóta eltelt kilenc év, és megszokta, hogy minden ételt, amihez csak hozzá tudott férni, mohón és azonnal magába tömjön. Viszont az a szó, hogy választék, mindig is ismeretlen fogalom volt számára.

Ráadásul ez az egész ötlet, hogy asztal mellett egyen, olyan furcsának és idegennek hatott. Halálra vált arccal nézte az ezüst étkészletet, mert legfeljebb kanálhoz és késhez volt szokva, gyakran pedig a pusztá kezével kellett ennie.

– Gondolom, most még mindent nagyon különösnek talál – mondta Boswell tapintatosan, ahogy bort töltött Mary poharába. – De higgye el, hamarosan hozzá fog

szokni. Egyszóval, engedje el magát, koccintsunk, és örüljön az első szabad estéjének.

Mary azonban képtelen volt lazítani. Sokkal feszültebbnek érezte magát, mint amikor például Ba-táviában, a kórházban töltötte az első éjszakát. Ugyanúgy leste akkor a patkányokat, ahogy most a vendégek lestek őt, legalábbis így érezte.

A vacsora megérkezett, és ínycsiklandozóan nézett ki, de minden egyes alkalommal, amikor nagy nehezen sikerült egy falatot felügyeskednie a villájára, ahogy azt Boswelltől látta, valaki az asztalhoz lépett, hátba veregette az ügyvédet, és gratulált a lenyűgöző teljesítményéhez.

Mindenki kedves volt, barátságosan mosolygott, és hosszú, boldog életet kívánt neki. Ő azonban nem tudott mit felelni, ostobának érezte magát, alig tudott kipréselni magából egy-egy alig hallható köszönömöt.

– Nem hibáztathatja őket azért, mert kíváncsiak „a Botany-öböli lányra” – mondta Boswell a sokadik alkalom után. – Londonban mindenki magáról beszél.

Mary úgy érezte, nem szólhat egy rossz szót sem.

Arra gondolt, hogy Boswellnek joga van büszkélkednie tetteivel, és sütkérezni barátai rajongásában. Ezért úgy tett, mintha ő is pontosan olyan boldog lenne, mint a férfi, és nem mondta meg, hogy legszívesebben már réges-rég hazament volna.

Amikor végre elindultak, Mary kicsit bizonytalanul állt a lábán. Sokkal többet ivott, mint amennyit evett, és úgy érezte, sikerült túlélne az estét anélkül, hogy lejáratta volna Boswellt.

– Jó éjszakát, gyermekem! – búcsúzott Boswell, ahogy Mrs. Wilkes ajtót nyitott nekik. – Aludjon jól, és élvezze ki új élete minden percét! Holnap meglátogatom.

Mary türelmetlenül várta, hogy Mrs. Wilkes meggyújtsa a gyertyát, és végre egyedül lehessen. De amint becsukta szobája ajtaját, hirtelen rátört a félelem. Majdnem egy éven keresztül négy férfival osztozott a zárkán, és gyakran szidta őket, ha éjjel horkoltak vagy haráskoltak. Most azonban a jó illatú szoba és a kényelmes ágy kimondottan hátborzongatónak tetszett a gyertya lángjánál, és túl nagynak, hogy itt egyedül aludjon.

– Normális vagy? – kérdezte magától. – Inkább a Newgate-ben szeretnél lenni?

Huszonegyedik fejezet

Egy hónappal azután, hogy kiengedték a Newgate-ből, Mary Boswellbe karolva a St. James Parkban sétált, és élvezte a délutáni napsütést.

Mary legjobban talán a parkokat szerette meg Londonban. Örült, ha kicsit elszökhethet a város mocskától és zajától, és újra fűvet, fát és virágokat láthatott maga körül. Több parkban egy elkerített részen szarvasokat tartottak, és látott bárányokat, teheneket is. Kifejezetten szórakoztatónak találta, hogy délutánonként ez utóbbiakat visszaterelték a Whitehallba, és miután megfejték őket, egy pennyért friss tejet is lehetett venni.

Hétköznap a park az úri közönségé volt, itt találkoztak barátaikkal, illetve sétáltatták meg új ruháikat a társaság előtt, vasárnap az egyszerűbb emberek vették birtokukba. Varrónők, masamódok és eladólányok érkeztek csapatostul azzal a titkos reménnyel, hogy talán találkoznak egy jóképű fiatal szatóccsal, vagy esetleg egy délceg katonával.

Az összes park közül egyértelműen a St. James volt Mary kedvence, mert minden kocsit kitiltottak belőle, kivéve a királyi családot. Ráadásul kacsák, hattyúk és libák is éltek a tóban, és a park tele volt színes virágokkal.

– Azt hiszem, ideje, hogy munkát keressek – szólalt meg Mary elgondolkodva, ahogy Boswell-lel megálltak, és nézték, ahogy néhány gyerek kenyérmorzsát dobált a kacsáknak.
– Az a pénz nem tart örökké.

Boswell megpaskolta Mary kezét.

– Nem, addig valóban nem, gyermekem, de még egy jó darabig igen. Először is azzal kell tisztába jönnie, hogy mihez akar egyáltalán kezdeni, sőt hogy egyáltalán hol akar élni.

Mary nem egészen így látta, és ezt a legszívesebben ott, helyben tisztázta is volna. Ahogy azt is, hogy zavarja, amiért egyre nagyobb mértékben függ Boswelltől. Ám pártfogója annyi mindent tett érte, hogy nem akart hálátlannak tűnni.

Mary maga sem értette, hogy a kiszabadulása utáni első időkben vajon mitől félt annyira. Most már minden napját azzal kezdte, hogy megköszönte a Jóistennek, amiért elküldte hozzá James Boswellt, és kegyelmet kapott. Az első héten azonban akadtak olyan helyzetek, amikor a legszívesebben futva menekült volna vissza a börtönbe.

Persze leírhatatlan érzés, hogy szabad volt, és tiszta, kényelmes ágyban aludt, és finom ételeket evett. Ám a szabadság néha riasztónak bizonyult. Különösen, hogy Boswell minden átmenet nélkül azonnal a londoni forgatag közepébe erőltette, ahogy már legelső este is, és képtelen volt megérteni, hogy Mary számára az ő világa teljesen idegen.

Boswell barátai mindannyian az arisztokráciához tartoztak, és amikor látogatóba mentek hozzájuk, Mary legszívesebben kint maradt volna a cselédekkel a konyhában, mert a szalonban úgy bámultak rá, mint valami furcsa szörnyszülöttre a tengeren túlról.

Ráadásul ott volt még a büntudat. Hosszú éjszakákon keresztül virrasztott puha ágyában, és mardosta a lelkiismeret Charlotte és Emmanuel miatt. Úgy érezte, nincs joga ahhoz, hogy ilyen kényelmes körülmények között éljen, amikor az ő rövid életük annyira küzdelmes volt. A kínzó fájdalom még most, egy hónappal később is ugyanolyan erővel gyötörte, és a legváratlanabb helyzetekben tört rá, nem tudott ellene mit tenni. Ha meglátott egy anyát gyermekével, úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Ha Charlotte korú utcagyerekeket látott rongyosan és piszkosan, felháborította a világ közönye. Századszor is végigelemezte a gyerekek halálához vezető eseményeket, és mindig ugyanarra az eredményre jutott. Ha Port Jacksonban maradnak, lehet, hogy a gyerekek még ma is élnének.

És persze nagyon hiányzott neki a négy barátja. Nem is elsősorban a társaságuk vagy a közös emlékek miatt, hanem inkább saját szerepét hiányolta. Köztük ő volt a központi figura, akinek intelligenciáját, tudását és tapasztalatát a többiek nagyra értékelték. A Newgate-en kívül azonban legtöbbször nem tudták, hogyan viszonyuljanak hozzá, ezért

aztán úgy beszéltek vele, mintha legalábbis félkegyelmű lenne.

Ahogy azonban teltek-múltak a napok, lassan megszokta új helyzetét. Elfogadta, hogy neki is tennie kell azért, hogy vissza tudjon illeszkedni az emberek közé. Meg kell tanulnia hosszasan csevegni a semmiről, és megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket a világ egy nővel szemben támaszt.

Egy idő után már nem félt a zsúfolt úttesteken, hanem bátran kerülgette a kocsikat. Otthon sokat gyakorolta, hogyan fogja a villát, és hogyan tűzze úgy fel a haját, ahogy azt Mrs. Wilkes tanította. Sőt nemsokára már a fűzőjét is fel tudta egyedül venni.

Mrs. Wilkes barátságos, jóindulatú asszony volt, alig valamivel túl a negyvenen, tehát elég öreg ahhoz, hogy anyáskodjon Mary felett, ahhoz azonban még elég fiatal, hogy megértse: Mary mennyire elbizonytalanodik időnként, és milyen nagyon szorong bizonyos dolgoktól. Mrs. Wilkes bevallotta, hogy az ő ízlésének Boswell kicsit túlságosan is fennhéjázó, de ezt betudta neveltetésének és írói hírnevének. Gyakran hívta be Maryt magához egy csésze teára, és ilyenkor alaposan kifaggatta mindenről, ami a lelkét nyomja.

Mrs. Wilkes boldogan válaszolt minden kérdésre, amit Mary Boswellnek nem mert feltenni, és pontosan értette, hogy lakója miért nem akarja, hogy körbehurcolják a szalonokon. Ötleteket is adott, hogyan bújhatna ki a meghívások alól anélkül, hogy pártfogóját megbántaná. Mindenekfelett pedig el tudta képzelni, milyen nehéz lehet Marynek, hogy egyik napról a másikra ennyire más közegbe került.

– Csak azt ne engedje, drágám, hogy ez az ember magára telepedjen! – tanácsolta. – Figyeljen, hallgasson, és próbáljon meg minél több dolgot elsajátítani. Próbálja meg kiélvezni azt, hogy híres, hamar elmúlik, meglátja. Ráadásul meg is érdemli, azok után, amiken keresztülment. De ami a legfontosabb, Mary, csak ne féljen semmitől. Hiszen pont a hihetetlen bátorságáért csodálja mindenki.

Amikor Mrs. Wilkes éppen sem teával, sem a tanácsaival nem traktálta Maryt, akkor malátát és citromlevet itatott vele, hogy rendbe jöjjön a bőre, vagy pedig vásárolni vitte. Annak ellenére, hogy Boswell szerette azt hinni, ő emelte ki Maryt gyerekkora tisztas, ám szegény környezetéből, Mary valójában Mrs. Wilkestől tanulta a legtöbbet.

Bár új életében akadtak szomorú és kínos percek is, azért sokkal több volt a vidám, örömteli pillanat. Boswell például elvitte a Towerbe, ahol megnézte az oroszlánokat, járt a Szent Pál-székesegyházban, látta a nagy londoni tűzvész emlékművét, a királyi palotákat, és hajókázott Greenwichben. Nem tudott betelni a parkokkal, a zsúfolt boltokkal a szűk utcácskákbán, a piacokkal és a szép házakkal. Legtöbbször Boswell mutatta meg neki a nevezetességeket, de szívesen fedezte fel a várost egymagában is. Mivel pártfogója már nem volt fiatal, szívesebben kocsikázott, ő azonban szeretett minden cél nélkül sétálgatni, nézegetni az arcokat, a jeleneteket az utcán, bámészkodni a házak között.

Most már talán voltak, akikkel el tudta volna hitetni, hogy egész életében itt és így élt. Ám nap mint nap látott szegény embereket, ahogy utcát söpörtek, virágot árultak, vagy a sarkon koldultak, és tisztában volt azzal, hogy kiváltságos helyzete, amit inkább a szerencsének, semmint magának köszönhetett, nem biztos, hogy örökké így is marad. Éppen ezért tudta, hogy valamit hamarosan ki kell találnia.

Ahhoz túlságosan okos volt, hogy azt gondolja, majd néhány csinos ruha megnyitja előtte a kapukat. Az emberek fiatal cseléd lányokat és igazi szakácsokat kerestek. Olyanokat, akik bármikor eligazgattak egy sokszemélyes estélyt, és nem olyanokat, akik úgy sajátították el a főzés tudományát, hogy mindent, ami egy kicsit is ehető, behajítottak a szabad ég alatt rotyogó fazékba. A házvezetőknek széles körű ismeretekre volt szükségük: mosástól, vasalástól, ezüsttisztítástól kezdve a számlákig mindenhez érteniük kellett. Marynek azonban mindezekről fogalma sem volt, ahogy ajánlólevelekkel sem rendelkezett. Minél többet látott, annál inkább megértette, hogy a nők számára London valójában nagyon kevés munkalehetőséget tartogat.

Még Mrs. Wilkes is kénytelen volt panziót nyitni, pedig jó módú családból származott. Tíz évvel azelőtt megözvegyült, és amikor a csekély összeg, amit örökölt, elfogyott, elszegődött házvezetőnőnek egy idős úrhoz, aki ezt a Little Titchfield utcai házat bérelte. Amikor az idős úr meghalt, pénzét unokaöccsére, a bútorokat viszont Mrs. Wilkesre hagyta, aki csak úgy tudta fenntartani továbbra is a házat, ami időközben a szívéhez nőtt, hogy bérloket vett maga mellé.

Mrs. Wilkes úgy gondolta, hogy egy jó házassággal Mary minden problémája megoldódna. Gyakran célozgatott rá, hogy Boswell lenne számára az ideális férj, hiszen özvegyember volt, jó módú, és őszintén kedvelte Maryt.

Néhány röpké percre Mary valóban eljátszott a gondolattal. Ő is nagyon megszerette Boswellt, mert kedves volt, szórakoztató és nagyvonalú. Őszinte fájdalmára azonban elképzelhetetlennek találta, hogy valaha is bebújjon az ágyába. Pártfogója öreg volt, erősen hízásnak indult, lehelete pedig bűdös. Ráadásul rendkívül okos férfi is volt, aki imádatlalt csüggött a gyerekein, így egészen biztos, hogy nem fogja kockára tenni lányai szeretetét egy volt fegyencért, aki mindeddig nem adta tanújelét, hogy hálán és tiszteleten kívül bármi mást is érezne iránta.

– Azt hiszem, szeretnék visszaköltözni a tengerhez – mondta Mary, ahogy Boswell-lel egy kis hídon sétáltak át a tó felett. London izgalmas volt, de gyakran kapta magát azon, hogy hiányzik neki a mocsárvidék vadregényes romantikája, a friss szél a tenger felől, és a nyugodtabb, csendesebb élet.

– Akkor talán fel kellene vennünk a kapcsolatot a családjával – válaszolta Boswell. – Talán emlékszik, hogy megismerkedtem John Baron tiszteletessel Lostwithielben, amikor Cornwallban jártam. Igazán derék férfiú!

Mary bólintott. Boswell valóban említette a férfit, de mivel ő maga mindössze kétszer járt Lostwithielben, nem ismerte személyesen.

– Ha megkérném, biztos, hogy felkeresné a szüleit – mondta Boswell. – Akarja, hogy írjak neki? Őszinte együttérzéssel érdeklődött maga felől.

– Félek, ajtót mutatnának neki – felelte Mary szomorúan. Pontosan emlékezett, milyen szigorú nézeteket vallott anyja azokról, akik megszegték a törvényt, és sejtette, hogy anyját mennyire megviselte, hogy lányából hírhedt bűnöző vált. Biztos, hogy azt sem venné jó néven, ha valami kenetteljes pap kioktatná a megbocsátás és a felejtés erényeiről. Sőt talán még inkább megneheztelne Maryre.

– Próbáljuk meg! – javasolta Boswell.

– Ne! – jelentette ki Mary határozottan. – Nekem magamnak kell kiérdemelnem, hogy megbocsássonak. Gyávaság lenne valaki más háta mögé bújni. Ahogy a többiek kiszabadulnak, azonnal indulok.

Amióta kiszabadult, nem látta a barátait, mert Boswell határozottan megtiltotta, hogy meglátogassa őket. Azt mondta, azért, nehogy elkapjon valami betegséget, Mary azonban arra gyanakodott, hogy ily módon akarja távol tartani a rossz társaságtól. Mivel pártfogója ilyen jó volt hozzá, úgy érezte, nem szegülhet ellene, így be kellett érni azzal, hogy Boswellen keresztül üzengetett Jameséknek.

– Az még beletelhet egy kis időbe – figyelmeztette Boswell. – Tudja jól, hogy minden tőlem telhetőt elkövetek értük, ám a bíróság malmai lassan örölnek, különösen ilyenkor, nyáron.

– Nem baj, megvárom – makacskodott Mary.

Boswell elmosolyodott, és megszorította védenca karját. – Kitűnő döntés, mert még annyi mindent meg kell mutatnom Londonból. A pénz miatt pedig ne aggódjon. Még mindig bővében vagyunk.

A nyár hátralevő része kivételesen boldog időszak volt Mary életében. Már nem

számított akkora kuriózumnak London-szerte, és már sokkal magabiztosabban mozgott új életében. Amiben csak tudott, segített Mrs. Wilkesnek, eljárta vele a piacra, gyakran elmosogatott, vagy ő készítette a vacsorát.

Időnként azonban különös bánat lett úrrá rajta. Ilyenkor eszébe jutott Will, Tench, Jamie Cox és mindaz a sok ember, akit maga mögött hagyott Port Jackson-ban. Elmélázott az együtt töltött percekben, a sok közös emléken, és gyakran elsírta magát. Felháborítónak találta, hogy az itthoniak szinte semmit nem tudtak, és nem is érdekelte őket, hogy milyen embertelen körülmények uralkodnak a gyarmaton. Néha a legszívesebben világgá kiabálta volna, hogy Uj-Dél-Wales milyen gyönyörű és milyen különleges ország. Maga sem értette, hogy mindazok után, amiken keresztülment, hogyan gondolhatja mégis ezt.

Néha még előfordult, hogy nem tudott mit kezdeni sorsának száznolcvan fokos fordulatával. Egyik nap Mrs. Wilkes megkérte, hogy dobjon ki egy darab húst, ami romlásnak indult. Marynek komoly küzdelmet kellett folytatnia magával, hogy ne egye inkább meg, mert annyi éhezés után egyszerűen képtelen volt kidobni az ételt. Azt is nevetségesnek találta, hogy mint hölgytől elvárták tőle, hogy gyenge legyen, védtelén és kényes, ő, aki nem is olyan régen még kukacot evett, teknőshúst sütött, és kitervelt, majd véghezvitt egy háromezer mérföldes utazást a tengeren egy nyitott kutteren. Továbbá egy hölgy nem említhette a testét, illetve annak szükségleteit, különösen, ha férfiak is tartózkodtak a társaságában. Pedig ő nagyon jól elboldogult a sajátjával még nyolc férfi között is, és miután annyi ideig élt összezártan velük, úgy érezte, a férfitestnek sem maradtak előtte még felfedezésre váró titkai.

Ahogy azonban telt-múlt az idő, Mary egyre kevesebbet gondolt a múltra. Bár a gyerekek helyét semmi nem foglalhatta el szívében, a legtöbb emléke azonban halványulni kezdett, és újra a jelenben élt. Az idő kellemes volt, és Boswell továbbra is gyakran látogatta: sétáltak, hajókáztak a Temzén, és kirándultak London környékére.

Egy augusztusi nap Chelsea-be kocsikáztak ki. Boswell remekül elszórakozott a versikéken, amelyek városszerte keringtek róluk. Az önjelölt költők rigmusaiban általában szerelmes párként örökítették meg őket, sőt az egyik elégiában együtt léptek a hóhér kötele alá.

– Talán mégis feleségül kellene vennem, kedvesem – tréfálkozott Boswell. – Képzeld csak el, hogy akkor vajon mit szólna ez a sok fűzfapoéta!

– A lányai nem biztos, hogy örülnének – mosolyodott el Mary. – Meglepne, ha ilyen mostohaanyát képzelnének el maguknak.

– A szíve tehát még mindig Tench kapitányért dobog – jelentette ki Boswell, és a homlokát ráncolta.

Mary valóban gyakran említette Watkin Tenchet, ám soha a legkisebb célzást sem tette rá, mit is jelentett neki a férfi valójában. Erről még a négy barátjának sem beszélt soha, így Boswell megjegyzése teljesen váratlanul érte.

– Nekem nincs is szívem – próbált kitérni a kérdés elől ügyetlen tréfával.

– Ez nem igaz – felelte Boswell, de azért elmosolyodott. – Kiderítettem, hogy Tench finanszírozta a cellát, Mary. Amikor kegyelmet kapott, Tench azonnal beszüntette a pénz folyósítását, így a barátainak megoldást kellett találniuk.

Boswellben Mary méltó ellenfélre talált, már ami a jó megfigyelőképességet illeti. Pártfogója figyelmét sem kerülte el túl sok minden.

– Na és? Barátok voltunk, segített nekem. De szerintem ez még nem jelenti azt, hogy szerelmes voltam belé.

– Szerintem meg azt jelenti, hogy ő szerelmes volt magába – felelte Boswell elgondolkodva. – A tiszték általában nem arról híresek, hogy olyan hű, de nagyvonalúak lennének. De ritka egy nyámnyila alak lehet, hogy még mindig nem jött magáért Londonba, amikor tudja, hogy már kiszabadult. Egyébként nincs is messze innen.

Öfelsége *Alexandráján* szolgál a Csatornán.

Mary szíve szaporábban kezdett verni a hírre. Mindig úgy képzelte, hogy Tench már útra is kelt egy újabb ismeretlen ország felé.

– Aha! – szisszent fel Boswell. – Mintha valaki elpirult volna itt mellettem! Csak azért, mert egy snájdig kapitány itt cirkál a közelben?

Mary ekkor belátta, hogy nincs értelme tovább tagadnia.

– Igen, valóban szerettem Watkint, tiszta szívemből szerettem, és azt hiszem, én is sokat jelentettem a számára – mondta halkán. – De annak a szerelemnek sosem volt jövője. Watkin pedig nem nyámnyila alak.

Én kértem tőle, hogy ne írjon, ne keressen, ne is látogasson meg.

A Newgate-ben Mary hatalmas önfegyelmet gyakorolt, és még titokban sem reménykedett abban, hogy egy szép nap majd Tench bekopogtat az ajtón. A börtönben ez nem is volt nehéz, hiszen a férfi egy teljesen más világhoz tartozott.

Most azonban, hogy kiszabadult a börtönből, és már nem fegyenc volt többé, hanem tisztas özvegyasszony, nem tudta megállni, hogy néha el ne ábrándozzon azon, hogy egy nap Tench majd érte jön Londonba, és magával viszi szerény vidéki hajlékába. Sőt időnként már arra vetemedett, hogy azt gondolta, végül is miért ne lehetne belőle ideális tisztfeleség?

– Igaza van! Tényleg lehetetlen lenne – helyeselt Boswell, és Mary kicsit meg is bántódott.

– Velem is gyakran megesett, hogy olyan hölgybe szerettem bele, akivel egyszerűen nem lehetett közös jövőnk, és az ilyen románc csak bánatot szül mind a két oldalon.

Boswell megragadta kezét, és együtt érzően megszorította.

– A bánat pedig olyan dolog, gyermekem, amit mindannyiunknak kerülnünk kell, függetlenül korunktól és neveltetésünktől.

Bár látszólag Boswell kommentárja csak a Tench-afférra vonatkozott, Mary mégis úgy érezte, hogy pártfogója céloz valamire. Korábban, amikor a házasságot emlegette, egyértelmű volt, hogy csak viccel, most viszont mintha mégis arra lett volna kíváncsi, vajon Mary számít-e a lánykérésre.

– Hát persze hogy így van, bölcs nagyuram! – tréfálkozott Mary. – Akkor legyen olyan jó és árulja el, milyen férfi tesz majd engem boldoggá.

Boswell egy-két percig komolyan elgondolkozott a kérdésen. – Valaki, aki jól ismeri a tengert – mondta végül. – Egy jó módú tengerész. Talán egy özvegyember, akit nem zavar a múltja. De legfőljebb harmincöt éves, hogy akarjon még családot.

– Talán már ismeri is személyesen? – nevetett Mary, mert valóban úgy hangzott, mintha Boswell a következő percben tálcán kínálná az illetőt.

– Nem, kedvesem, sajnos nem – rázta meg a fejét Boswell. – Én csak egy romantikus öreg bolond vagyok, aki azt szeretné, ha a története boldog véget érne. De szerény véleményem szerint az egyik legjobb dolog az életben az, hogy nem tudhatjuk, ki vagy mi vár ránk a következő sarkon.

Huszonkettedik fejezet

– Ezt a szemérmetlen frátert! – kiáltott fel Mrs. Wilkes felháborodva, amikor valaki kopogtatott az ajtón. –Éppen tegnap próbáltam megértetni vele, hogy sokat árt a maga jó hírének, gyermekem, ha állandóan itt sertepertél. Erre tessék! Már megint itt van! Ráadásul vasárnap!

Augusztus tizenharmadika volt, és nagyon meleg. Mrs. Wilkes és Mary a lugasban üldögéltek, hűsöltek és varrogattak. Mary barátairól beszélgettek, akik még mindig a Newgate-ben raboskodtak. Mary időnként elsírta magát, mert aggódott, hogy ők talán sosem kapják meg a kegyelmet, és mi lesz, ha azt gondolják, Mary cserbenhagyta őket.

Mrs. Wilkes ugyanazon a véleményen volt, mint Boswell: a látogatás nem éppen a legjobb ötlet, mivel könnyen elkaphat valami betegséget, ám felajánlotta, hogy szívesen ír nekik Mary nevében. Az asszony éppen a levelet fogalmazta magában, amikor a kopogás kizökkentette gondolataiból.

Mary elmosolyodott háziasszonya apró kirohanásán, mert pontosan tudta, Mrs. Wilkes sznobságának nagyon is imponált, hogy a szomszédok Boswell gyakori látogatásain köszörülhetik a nyelvüket. Hiszen pártfogója végül is nem akárki volt, hanem egy híres és finom úriember, a déli tizenkettőben pedig semmi kivetnivalót nem találhatott, még vasárnap sem.

– Kinyitom – állt fel Mary. – Küldjem el?

– Jaj, dehogyis! – vágta rá gyorsan Mrs. Wilkes. –Vezesse be a szalonba, én addig elkészítem a teát.

Ez alkalommal Boswell nem egyedül érkezett. Egy nagydarab, pirospozsgás férfi is elkíserte, aki kissé harsány, kockás zakójában, hozzá való bricseszében és félrecsúszott, kifakult barna parókájában leginkább iparosember benyomását keltette.

– Jó napot, Mary! – mondta Boswell, és megemelte a kalapját. Az ügyvéd aznap még a szokásosnál is izgatottabbnak tűnt. – Bemutatom Mr. Castelt, aki foglalkozására nézve üveges, és mit gondol, hol született? Foweyban! Mr. Castel híreket hozott a családjáról, és ragaszkodott hozzá, hogy azonnal felkeressük.

Mary végigmérte a két férfit, akik izzadtan törölgették a homlokukat, és szemlátomást majd' szétfeszítette őket a mondanivaló. Boswell nyilvánvalóan nem örült annak, hogy Castel mindenáron ide akart jönni, és Mary arra gondolt, hogy pártfogója biztos valami csalást gyanít a háttérben. Nem először fordult elő, hogy valaki azzal kereste fel, hogy ismeri Maryt, pedig csak megpróbálták kipuhatolni a címét. Ezt az embert azonban mégis idehozta, biztos, hogy valameny-nyire hitelt adott a történetének.

Mary betessékelte őket a szalonba, és miután mindketten helyet foglaltak, szigorúan az ismeretlen férfira nézett.

– Tehát Foweyből származik, Mr. Castel – ismételte meg. – Én ott nem ismerek ilyen, nevű családot.

– Már évekkel ezelőtt elkerültem onnan, amikor maga valószínűleg még egészen kicsi kislány lehetett – válaszolta Castel nyugodtan. – De a nővérét, Dollyt nagyon jól ismerem.

– Ismeri Dollyt? Hogyhogy? Mi van vele? – kiáltott fel Mary, akit szokásos önfegyelme most cserbenhagyott.

– Csak azóta ismerem Dollyt, hogy feljött Londonba – felelte Castel, miközben az izzadság végigfolyt az arcán. – A Bradford téren szolgál Mrs. Morgannél, ott találkoztunk, amikor ki kellett cserélnem egy betört üveget. Szóba került Fowey, és kiderült, hogy földik vagyunk.

– Dolly itt van, Londonban? – Mary alig akart hinni a fülének, és bár Boswell tekintete óvatosságra intette, hogy azért ne teljesen élje bele magát a hírbe, Mary képtelen volt uralkodni magán.

– Mr. Castel igazából a beleegyezéséért jött. Szeretne írni a családjának Foweyba, hogy tájékoztassa őket a maga megkerüléséről, Mary – szólt közbe Boswell rendkívül szarkasztikus hangon. – Saját bevallása szerint még egy rokonát is ismeri ott, bizonyos Edward Puckeyt.

– Ned! – Mary levegőért kapkodott izgalmában. Dollyval mindketten koszorúslányok voltak Ned esküvőjén.

– Ez igaz? Van Edward Puckey nevezetű családtagja?

Mary bólintott.

– Az unokabátyám – mondta.

Mr. Castel Maryre nézett, és látszott rajta, hogy mennyire bántja az ügyvéd viselkedése.

– Úgy érzem, Mr. Boswell nem bízik bennem. Ned Puckeyt még siheder koromból ismerem, bár jó pár évvel fiatalabb nálam. Neki köszönhetem, hogy ilyen jól összebarátkoztam Dollyval. Nincsenek hátsó szándékaim. Csak azt szeretném, hogy a nővérével egymásra találjanak, és hogy elmondhassam a jó hírt, amit a családjáról tudok.

Leszámítva Mr. Castel ruháját és a család parókát, ami valóban furcsa ízlésről tanúskodott, a férfi ábrázata becsületesnek tűnt, legalábbis Mary így gondolta. Nyíltan a szemébe nézett, nem harapdálta a szája szélét és nem izgett-mozgott, nem babrált a kezével, ráadásul erős cornwalli dialektusban beszélt.

– Milyen hírt? – kérdezte gyanakodva, és Boswell-re pillantott. Boswell feszült volt, ő is erősen izzadt, a homlokát ráncolta, és látszott, alig bírja türtőztetni magát, legszívesebben kidobná innen ezt az embert.

– A családja nagy vagyonhoz jutott.

Mary hangosan felnevetett, és hátradőlt a székén.

– Ne haragudjon, lehet, hogy Dollyt valóban ismeri, de ezt már képtelen vagyok elhinni.

– Pedig igaz – makacskodott a férfi. – Dollytól tudom. Meghalt a nagybátyjuk, Peter Broad, amíg maga a Botany-öbölben volt, és mindenét a maguk családja örökölte.

Mary azonnal abbahagyta a nevetést. Peter bácsikája hajóskapitány volt, apjával ellentétben, aki közönséges matrózként szolgált. Mary nem ismerte jól a nagybátyját, mivel legtöbbször úton volt valami távoli tengeren. Am akárhányszor hazajött, mindig hozott nekik valami különleges ételt, vagy egyéb ritka kincseket. A szép rózsaszín ruhájuk anyagát is tőle kapták, amit Dollyval az ominózus meztelen úzás napján viseltek. Foweyban valóban az a hír járta, hogy a nagybátyjuk gazdag, sőt ahányszor anyjuk valami nagyobb dologra vágyott, apjuk mindig azzal viccelődött, hogy miért nem inkább Petert választotta.

– Nem is tudom, mit mondjak! – hebegett Mary. –Nagyon váratlanul ért ez a hír, Mr. Castel.

– Teljesen megértem – válaszolta a férfi. – De higgye el, semmi mást nem akarok, csak szeretnék segíteni, hogy visszataláljon a családjához. Nagyon kedvelem Dollyt, négy évvel ezelőtt ismerkedtünk meg, és akkor mesélt a húgáról, aki elment Plymouthba szerencsét próbálni, és azóta senki nem hallott felőle. Azt mondta, a szülei majd' megőrültek aggodalmukban, és el sem tudták képzelni, mi történhetett magával.

– Nem hallották, mi történt velem? – ismételte meg Mary, és nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen.

Mr. Castel megrázta a fejét. – Dolly azt mesélte, hogy édesapjuk maga után ment, és mindenütt kereste, de nem járt szerencsével. Dollynak akkor eszébe jutott, hogy talán feljött Londonba, és ő is azért szegődött ide, hogy hátha egy nap majd magába botlik az utcán. Ahogy azonban teltek az évek, kezdte feladni a reményt. De már az első nap, ahogy találkoztunk, kiderült, hogy maga milyen fontos Dollynak. Ahogy meghallotta az

akcentusomat, rögtön tudta, hogy én is cornwalli vagyok, és azonnal bizalmába avatott.

Mary bólintott. Nővére viselkedése teljesen érhetőnek tűnt a számára, ő maga is pontosan ezt tenné hasonló esetben.

– És akkor már tudta, hogy hol vagyok?

Castel megrázta a fejét. – Egy ilyen lány esetében, mint Dolly, az ember sosem gondolná, hogy a húgát esetleg száműzésre ítélték.

– Miért? – kérdezte Mary.

– Mert ő annyira... – Castel elhallgatott, és nyilvánvalóan nem találta a megfelelő szavakat.

– Becsületes? – próbált Mary segíteni. – Nem gondolta volna, hogy a húga tolvaj?

Castel zavarba jött.

– Nem így értettem – tiltakozott. – Csak Dolly annyira félénk, és a munkájában mindig úgy iparkodik. Úgy képzeltem, a húga is pontosan ilyen.

Mary most már biztosan tudta, hogy Mr. Castel ismeri a nővérét, hiszen ő maga sem jellemezhetne volna tökéletesebben Dollyt.

– És miért csak most jelentkezett? – kérdezte.

Hazatérésük óta több mint egy év, szabadlára helyezése óta három hónap telt el, és az újságok mind a két hírt címlapon közölték.

– Nyugodtan dorgáljon meg a késlekedésemért? – felelte Castel lesütött szemmel. – Valóban mindent elolvastam „a Botany-öbölbeli lányról”, ami csak megjelent, és még az is feltűnt, hogy ugyanúgy hívják, mint Dolly húgát. Ám soha egy percre sem gondoltam volna, hogy a kettő esetleg ugyanaz a személy lehet.

– Tényleg? Hogyhogy? – kérdezte Mary kissé meglepődve.

Castel zavartan babirkált a gallérjával.

– Mert felfoghatatlan volt. Senki sem képzelné, aki valamennyire is ismeri Dollyt, hogy a húga ilyen vakmerő teremtés legyen. Ráadásul a Mary Broad nem egy ritka név, és egyetlen újság sem említette, hogy Cornwallból származik.

– De akkor végül miből jött rá, hogy mégiscsak én lehetek az? – kérdezte Mary kíváncsian.

– Egy versből – felelte a férfi, és Boswellre nézett, mintha tőle várt volna segítséget, ám hiába. Boswell továbbra is elutasítóan viselkedett.

– Egy versből? – ismételte meg Mary.

Boswell is emlegette őket, bár sosem olvasott fel egyet sem.

– Amióta kegyelmet kapott, mindenhova ezeket ragasztgatják – felelte bizonytalanul. – De nem törődtem velük, amíg egyet a boltomra nem ragasztottak. Nem tudom megmagyarázni, hogy miért, de furcsa érzésem támadt tőle. Nem szóltam Dollynak sem, mert nem akartam, hogy felzaklassa, hogy mi történt a húgával. De a versben az állt, hogy is mondjam csak, szóval, hogy maga és Mr. Boswell igen közeli barátok. Így ma reggel felkerestem, hogy kikérjem a véleményét.

Mary kérdően nézett Boswellre.

– Mr. Castel legelőször azt kérdezte, hogy maga Foweyből származik-e – felelte Boswell, és széttárta a kezét. – Mondtam, hogy igen, erre elmesélte, hogy ismeri Dollyt. Egyedül akartam felkeresni és kíméletesen közölni magával a jó hírt, de hát maga is látja, gyermekem, Mr. Castel makacs ember. Most viszont arra kérem, legyen türelemmel, én pedig megyek, és utánajárok a történetnek.

Aznap késő délután Mary éppen a konyhában segédkezett Mrs. Wilkesnek a mosogatásban, amikor valaki újra bekopogtatott a bejárati ajtón. – Biztos megint Mr. Boswell az! – kiáltott fel Mary rémülten. – Talán megtudott valamit Castelről.

Mary gondolatai egész délután Mr. Castel körül jártak. Szeretett volna hinni a férfinak,

ám mivel Boswell gyanakvóan fogadta állításait, megpróbálta nem beleélni magát.

Kisietett a hallba, menet közben levette a kötenyét, ám ahogy ajtót nyitott, majdnem összeesett meglepetésében.

A küszöbön Mr. Castel állt, és mellette Dolly, személyesen.

Kétség sem férhetett hozzá, hiszen a nővére pontosan úgy nézett ki, mint kilenc évvel ezelőtt, amikor a partról integetett Marynek a kikötőben. Ugyanolyan volt, ahogy Mary emlékeiben őrizte: pisze orrú, kék szemű, félénk lány. Mary képtelen volt megszólalni, levegőért kapkodott, és arcát két tenyerébe temette.

– Mary! – mondta Dolly szelíden. – Annyira féltem, hogy Mr. Castel téved.

A következő percben húga nyakába borult, és a két lány csak állt a küszöbön egymásba kapaszkodva hosszú percekig, és zokogtak az elmúlt évek minden fájdalma fölött.

– Nos, megkérhetném, hogy fáradjanak beljebb? – csattant Mrs. Wilkes határozott hangja mögöttük. – Nagyon szép és megható ez a jelenet, ettől függetlenül nem szeretném, ha az utca a nyelvére venne.

Miután valahogy eljutottak a szalonig, a két nővér még hosszú percekig nem tudott megszólalni, csak ölelték egymást, és sírtak. Majd hirtelen könnyeiken át hisztérikus nevetésben törtek ki, majd megint sírtak és megint nevettek. Ez így ment egy darabig, aztán egymás szavába vágva beszélni kezdtek, és megpróbálták a lehetetlent: néhány mondatba belesűríteni az elmúlt kilenc év eseményeit.

Igaz, Mr. Castel már előzőleg megpróbálta elmagyarázni Dollynak, mi is történt pontosan Maryvel, ám a kizárólag újságcikkeken alapuló verzió nem volt egészen pontos. Mary most mindezt kiegészítette a maga változatával, így Dolly, akit egyébként is túl zaklatott volt, már végképp semmit nem értett az egészből.

– Sokkal öregebbnek nézek ki, mint te – jelentette ki Mary, és büszkén végigmérte testvérét.

Annyiban mindig is nagyon hasonlítottak egymásra, hogy mindkettőjüknek sötét, hullámos haja volt, mint anyjuknak, izmos testalkatuk, és valamivel magasabbak voltak, mint a lányok a faluban. Dolly szeme azonban kék volt, nem szürke, mint Maryé, és az orra sokkal pizsebb.

A különbség a jellemükben rejtőzött. Kettőjük közül Dolly volt a szófogadó, alázatos és gyakorlatias. Amennyire Mary vissza tudott emlékezni, Dolly mindig is pedáns volt és tiszta, haját szorosan hátrafésülte arcából, kötenyruhája mindig makulátlan. Ha esett az eső, a szoknyáját mindig gondosan felfogta, kikerülte a pocsolyákat, majd csendesen elüldögélt az ajtóban, és onnan nézte, ahogy Mary a fiúkkal vadul, és tönkreteszi ruháit.

Dolly most is szolid, takaros öltözetet viselt, pont olyat, ami egy előkelő házban szolgáló szobalánytól elvárható: kék-fehér csíkos, magasan záródó ruhát apró gyöngyház gombokkal, és egy kis, kék szalagos szalmakalapot. Mary tudta, hogy a nővére lassan betölti a harmincat, ám jóval kevesebbnek látszott, bőre tiszta volt és sima.

– Az én életem sokkal könnyebb volt, mint a tied – mondta Dolly, és könnybe lábadt a szeme. – Olyan sovány vagy, Mary. Emlékszem, amikor az arcod még telt volt és pirosposzgás.

Mrs. Wilkes és Mr. Castel vigyázó tekintete előtt a két nővér nem tudott egymással őszintén beszélni. Dolly faggatni kezdte húgát a két gyerekéről, de félúton abbahagyta. Ugyanígy Marynek is rengeteg kérdése lett volna apjukról és anyjukról, és arra is kíváncsi volt, udvarol-e valaki Dollynak, azonban képtelen volt feltenni őket idegenek jelenlétében. Rádásul még Boswell is befutott.

Mrs. Wilkes ajtót nyitott, és behallatszott, ahogy éppen azt újságolja az ügyvédnek, hogy Dolly már megérkezett.

– El sem tudja képzelni, mennyire megható jelenet – sóhajtotta. – Felváltva sírnak és nevetnek.

Boswell haragosnak tűnt, amikor belépett a szalonba. Reggel külön megkérte Castelt, hogy ne buzgólkodjon ennyit, hagyja, hogy ő személyesen szervezze meg a találkozót a két nővér között. Ehhez képest, amikor egy órával azelőtt bekopogott a Bedford térre, az a hír fogadta, hogy Castel már járt ott, és magával vitte Dollyt. Ám Mary örömét látva azonnal visszanyerte természetes jó humorát, és elnézést kért Casteltől, hogy kételkedett a szavaiban, majd minden vonzerejét bevetve Dollyhoz fordult, elhalmozta bókokkal, és megmagyarázta, hogy csakis Mary védelmében viselkedett ellenségesen.

Mrs. Wilkes kinyitott egy üveg portóit, hogy megünnepeljék a megható eseményt, és azt javasolta, hagyják magukra a két testvért, mert biztos rengeteg mondanivalójuk van egymás számára.

– De megígértem Mrs. Morgannek, hogy hazakísérem Dollyt – tiltakozott Castel, miközben rajongva nézte a fiatal nőt, így mindenki számára egyértelművé vált, milyen gyengéd érzéseket táplál irányába.

– Sajnos, egyébként sem maradhatok tovább – mondta Dolly, és Maryhez fordult. – Mrs. Morgan fél tízre hazavár. Találkozunk szerdán, akkor egész nap kimenőm van.

– Dolly, még mielőtt el kell mennie, nem mondana valamit az örökségről? – állította meg Boswell. – Lehet, hogy a kérdésem tolatkodónak tűnik, de talán Mary szeretné tisztázni, mi is történt pontosan.

– Ez igaz – felelte Dolly, és olyan erővel kapaszkodott a húga kezébe, mintha attól félne, hogy ha elengedi, Mary abban a pillanatban köddé válik újra.

– Peter bácsi az összes pénzét apára hagyta, és nem is keveset. Ned írt egy levelet apa nevében, hogy minél előbb menjek haza, mert már nem kell dolgoznom.

– És mi tartotta vissza, Dolly? – kérdezte Boswell, aki nem akarta firtatni, legalábbis nem Castel előtt, hogy mégis mekkora összegről van szó.

Dolly elpirult.

– Szeretem Londont – mondta –, és a munkámat is. Nagyon boldog vagyok Morganéknél. Nem akarok hazamenni Foweyba vénlányunk.

– Biztos vagyok benne, hogy nem sokáig maradna pártában – tiltakozott Boswell gálánsán.

– Mary biztosan megérti – felelte Dolly, és segélykérően hűgára nézett.

– Tényleg? – kérdezte Boswell.

– Tényleg – felelte Mary, és bátorítóan a nővérére mosolygott. – Ez alatt a sok-sok év alatt végig azt hittem, hogy férjhez mentél, és van egy csomó gyereked. Pont úgy, ahogy azt kiskorodban elképzelted. De teljesen mindegy, hogy miért jöttél el otthonról, szerintem nagyon jó döntést hoztál. Ha hazamennél, csak elevenen eltemetnéd magad.

– Ugye? Én is pontosan így látom – helyeselt Dolly őszintén. – Csak azért, mert apa örökölt, nem adhatom fel az életemet. Lehet, hogy nagyobb házban lakhatnánk, jobb ruháink lennének, és jobbakat ennénk. De például kivel barátkoznánk? A régi barátaim szegények, biztos, hogy elkerülnének. A gazdagok pedig továbbra is lenézelnének.

Mary együtt érzően bólintott. Valószínűleg szerinte is ez történne, és ráadásnak ott voltak még a hozományvadászok. Dolly olyan férjet érdemel, aki önmagáért szereti, nem a pénzéért. Bár Mary azt tapasztalta, úgylis csak jóval az esküvő után derül ki, hogy valójában mit éreznek a férfiak.

– És soha nem is szándékozik hazatérni? – kérdezte Boswell Dollytól. Valójában azt szerette volna kipróbálni, van-e a lánynak valakije. Castel szándékai nyilvánvalóan komolyak, ám Boswell nem hitte, hogy a vonzódás kölcsönös.

– Néhány évig még biztos nem – válaszolta Dolly, majd hűgára nézett, és elmosolyodott. – De szerintem Marynek mindenképpen haza kellene mennie. Legalább egy rövid időre. A szüleink odáig lesznek a boldogságtól, hogy ép és egészséges.

– Biztos, hogy nem tudják, mi történt velem? – kérdezte Mary aggódalmasan.

– Tavalay, amikor levelet kaptam apától, még fogalmuk sem volt róla. Abban reménykedtek, hogy a férjed és a gyerekeid miatt nincs időd hazamenni Plymouthból.

Mary ezen elgondolkozott egy percre. Annyira nevetségesnek tetszett, hogy mialatt ő szó szerint a világ másik végén volt, a szülei mindvégig azt hitték, hogy alig negyven mérföldre él tőlük. Ha most tényleg hazamenne, hogyan tudná elmagyarázni a szüleinek azt a rengeteg mindent, ami az elmúlt években történt vele? Maga is nehezen birkózott meg az emlékeivel. A pusztaság távolsága is rettentő volt, hát még mindaz a jó és rossz, amin keresztülment. El nem tudta elképzelni, hogy anyja, aki jó, ha húsz mérföldre eljutott Fowey-től, valaha is megértene.

– De lehet, hogy azóta hallottak rólam? – kérdezte.

– Talán – mondta Dolly, és vágott egy grimaszt. –Mr. Castel szerint sokat írtak rólad az újságok. De ha én nem tudtam rólad semmit itt, Londonban, akkor valószínűleg ők sem abban a messzi faluban.

Mary sóhajtott.

– Talán az lenne a legjobb, ha soha nem tudnák meg, mi történt velem. Túl nagy megrázkódtatás lenne számukra.

– Inkább a sokk, mint hogy életük hátralevő részében azt gondolják, a lányuk meghalt vagy elhagyta őket – makacskodott Dolly.

Miután a látogatói elmentek, Mary visszavonult a szobájába, mert egyedül akart lenni.

Kinyitotta az ablakot, és kinézett a sötétbe. Az utcáról kerécsikorgás, beszélgetés, nevetés, gyereksírás zaja hallatszott. Valaki a távolban zongorázott. A levegő meleg volt, és kivételesen a szél sem fújt. Egészen aznap estig mindig elszorult a szíve, ha meghallotta az esti készülődés hangjait, mert a saját családja jutott eszébe, akiket soha többé nem láthat.

Néha kifejezetten szarkasztikusan gondolt a szabadságra. Igaz, szabadon járkálhatott a városban, a lelkét azonban még mindig béklyóba szorította a bűntudat, a szégyen és a bánat. Azt is tudta, hogy sorsa szinte teljes egészében Boswell kezében van, így néha úgy tekintett rá, mint legújabb börtönének őrére. Hiszen, bár kedvesen és barátságosan, ám mégis az ügyvéd döntötte el, hova menjen, kivel találkozzon, és ő kezelte a pénzét is. Mindaddig nem látta ebből a helyzetből a kiutat, és nem tudta, hogyan és mikor kezdheti el saját életét. Most azonban kapott egy esélyt.

– De elég bátor vagy ahhoz, hogy hazamenj? – mormogta magában. Dollyval őszintén beszélhetett, mert fiatal volt, mélyen gyökerező előítéletektől mentes. Valószínűleg apja is megértőnek bizonyulna, hiszen sok országot megjárt, és a legkülönbözőbb emberekkel találkozott.

Anyjuk azonban teljesen más eset volt. Ő egy nagyon szűk, a templom és a szomszédok által behatárolt világban élt. Képes lenne valaha is megérteni, hogy lánya jóval súlyosabb büntetést kapott tettéért, mint amekkorát érdemelt? Kiállna-e vajon mellette még a falusi pletykák közepette is? Egyáltalán, meg tudna-e valaha bocsátani?

Mary ebben nem volt egészen biztos. Grace Broadot sosem lehetett sem elnéző, sem nagyvonalú asszonynak nevezni. Gyerekkorában Maryt furcsa kislánynak tartották, mert szeretett a halászok körül lebzselni, úszott, fára mászott, és elcsavargott otthonról. Apja mindezen csak nevetett, és azt mondta, kár, hogy Mary nem fiúnak született, anyja viszont elkomorult tekintettel szemlélte engedetlen lányát.

Mary most már nem hibáztatta Grace-t. Azzal, hogy ő maga is anyává vált, számos olyan dolgot megértett, ami valamikor furcsának tűnt számára. Az anya feladata az volt, hogy táplálja és védje a gyerekeit, a dicséret vagy a szidás útmutató volt, ami mentén irányította őket. Grace-t megrémítette a lánya ön-fejűsége. Talán attól félt, hogy Mary még a végén komoly bajba kerül – és természetesen igaza is lett.

Mary arról sem volt meggyőződve egészen, hogy Foweyban a szökést éppen olyan

hősiesnek találják majd, mint Londonban. Ehelyett olyan dolgokon csámcsognának, hogy Maryt vasra verték, kis híján felakasztották, és éveken át férfiakkal élt együtt, sőt egyszerre többel, micsoda egy züllött nőszemély lett belőle.

Könnyesepp gördült végig Mary arcán. Tudta, hogy fiatalabb korában meggondolatlan volt és önző, ám azóta sokat változott. Mindennél jobban vágyott rá, hogy a családja visszafogadja. Mostanáig képtelen volt beszélni arról a hihetetlen fájdalomról, amit a gyerekek halála hagyott benne, de talán ha a saját anyja a karjába zárná, vele talán meg tudná osztani. Szerette volna elmondani, hogy milyen sokat gondolt rájuk, és milyen fontos helyet foglaltak el a szívében fogsága alatt. Talán felnőttként jóvá tudja tenni azt a sok bánatot, amit okozott nekik. Úgy érezte családja szeretete és otthona békéje meg tudná tisztítani lelkét a ráakódott mocsoktól és bánattól. Lehet, hogy a király és a kormány megkegyelmezett neki, de ha a szülei nem bocsátanak meg, mindez semmit sem ér.

Az elkövetkező napokban Mary gondolatai még inkább összekuszálódtak. Elete egyik legboldogabb napját töltötte Dollyval, és mindent alaposan kitárgyaltak, ami csak az elmúlt kilenc év alatt történt.

Mary számára Dolly mindig is maga volt a megtestesült tökély. Ügyesen bánt a túvel, mindig figyelt arra, hogy öltözete és környezete makulátlan legyen, a semmiből hipp-hopp finom vacsorát kerített, és szerény, tisztelettudó lány volt, tehát a fiatal Mary szemében rendkívül unalmas társaság. Most, kilenc évvel később, Mary meglepődve tapasztalta, hogy nővére sokkal összetettebb személyiség, mint gondolta.

Mint előkelő házban szolgáló szobalány, Dolly alaposan kiismerte a felsőbb osztályok életét. Szinte mindenhez értett a legutolsó frizuradivattól kezdve egy sokszemélyes háztartás vezetéséig, és rengeteget tanult Morganéktól. Ismerte titkaikat, tudta, milyen nézeteket vallanak a vallástól a politikáig bezáróan. A házukban ismerte meg igazán az életet, és már nem volt az az ártatlan, vidéki lány. Alapvetően még mindig félénk volt, legalábbis csak akkor beszélt, ha kérdezték, és sötétedés után sosem merészkedett ki egyedül az utcára, de már két szeretője is volt.

Megsúgta, hogy egyikük a gazdája öccse volt, és az affér megtanította rá, hogy egy intelligens asszony igenis képes irányítani a sorsát. Dolly kifejtette, hogy esze ágában sincs hozzámenni egy egyszerű inashoz vagy iparoshoz, mint például Mr. Castel, és onnantól kezdve azzal tölni az életét, hogy szűkös körülmények között nevelje a gyerekeit. Azt mondta, ha néhány éven belül nem talál magának egy jómódú férjet, akkor saját üzletet nyit, esetleg személyzetet közvetít előkelő házakhoz.

Dolly azt is elmondta, hogy apjuk sosem árulta el, mennyit örököltek, mert félt, hogy irigyei támadnak. A levélben csak annyit írt, hogy többet nem kell szűkölködniük, és ha bármire szüksége van, bátran szóljon.

Ahogy Mary a nővérét hallgatta, arra gondolt, hogy Dolly valóban bele tudna vágni saját üzletébe. Kedves, nyugodt külseje egy okos és eltökélt nőt rejtett, így amikor Dolly továbbra is makacsul csak azt hajtogatta, hogy Marynek haza kellene mennie Cornwallba, kezdte elhinni, hogy a nővérenek igaza van.

Dollynak jó meglátásai és kellő képzelőereje is volt. Szerinte Mary akár egészen kis tökével belevághatna egy fogadóba Cornwallban. Truro lenne az ideális hely, mivel arra sokan járnak átutazóban, vagy pedig Falmouth, ahol sok matróz él. Vagy talán a szüleiket rá lehetne bízni, hogy vegyenek egy kis farmot, ahol Mary zöltséget termesztethetne, és árulhatná a piacon.

– Egy nap talán még be is társulok, hogyha ráunok Londonra – nevetett Dolly. – Csak azt az egyet ne felejtse el, Mary, soha, hogy te nem akármilyen nő vagy, hanem bátor, erős és okos. Ennél jóval kevesebb is elég a sikerhez. Londonban valóban nincs sok lehetőség, legfeljebb elszegődhetsz cselédnek. De azt biztos, hogy gyűlölnéd. Nem

bírnád elviselni, hogy egy zsémbes szakács vagy fennhéjázó nagysága dirigáljon neked, te ahhoz túl sokat láttál. Könyörgök, még egyetlenegyszer szedd össze magad, és menj haza.

Szeptember elején csodálatos volt az idő, és Dolly minden szabadidejét Maryvel töltötte. Sokat nevettek, egyre több közös vonást fedeztek fel, és ez valamennyire enyhítette Mary bánatát. Sőt érezte, ahogy régi bizakodása és ereje fokozatosan visszatér.

Mr. Castel Boswell segítségével levelet írt Ned Puckeynek, és megkérte, tolmácsolja a szülőknek, mi minden történt Maryvel. Boswell barátja, John Baron tiszteletes segítségével folyamodott Lostwithielben, hogy beszéljen Grace és William Broaddal lányuk érdekében.

Azonban a posta még meg sem érkezhetett a címzettekhez, amikor maga Boswell kapott levelet Elizabeth Puckeytól, Ned feleségétől. Kiderült, hogy családja a szabadlára helyezéséig semmit sem tudott Maryről, a helyi lapok csak akkor írtak a száműzetésről és a szökésről. Most azonban nagyon aggódtak érte, tudni akarták, hol van és mit csinál. Elizabeth arra kérte Maryt, hogy minél előbb térjen haza a családjához, amelynek „körülményei alaposan megváltoztak, egy jelentős mértékű örökség következtében”. Biztosította az ügyvédet, hogy Maryt minden egyes rokona a lehető legszívélyesebben fogadja majd, és a szülei nagyon boldogok és hálásak a sorsnak, hogy kisebbik lányuk túlélte a szörnyű megpróbáltatásokat.

Bár ez a néhány sor megnyugtatta Maryt, és most már teljes szívéből látni akarta apját és anyját, még mindig voltak kétségei. Megszerette Londont, és szívesen maradt volna Dolly közelében. Boswell nagyon közel került a szívéhez, a férfi rendkívül szórakoztató társaságnak bizonyult, rengeteget tanult tőle, ráadásul ott volt még Mrs. Wilkes is, akit szintén őszintén megkedvelt.

Boswell egy olyan világot mutatott, ami mindeddig teljesen ismeretlen volt számára, színházba vitte, kávéházba, étterembe. Dollyval ott folytatták, ahol kilenc évvel azelőtt abbahagyták, mintha újra fiatal lányok lettek volna, és megbeszélték a férfiakat, a ruhákat, valamint a hatalmas kontrasztot régi és mostani életük között.

Mrs. Wilkes olyan lett Mary számára, mint egy második anya vagy egy nagynéni. Bölcs volt, kedves és kifinomult ízlésű. Mary úgy érezte, Mrs. Wilkes szívesen venné, ha nála maradna, és segítene a vendégház irányításában. Maryt csábította a gondolat, mert itt biztonságban érezte magát, de ahogy arra Dolly rámutatott, biztos, hogy akkor Mrs. Wilkes vele végeztetné az alantas munkákat, ő tisztítaná a moslékosdézst, cipelné a forró vizet, súrolná a padlót. Dolly szerint húga ennél sokkal többre hivatott.

Ráadásul a barátai még mindig a Newgate-ben raboskodtak, és ő képtelen lenne elhagyni Londont, amíg ki nem szabadulnak. Nem sokkal azután, hogy találkozott Dollyval, Mary meglátogatta őket a börtönben, bár mindenki arra kérte, ne tegye. Most, hogy már egy ideje újra kényelmes körülmények között lakott, a Newgate egész egyszerűen megrémisztette és elborzasztotta. El sem tudta képzelni, hogyan volt képes majdnem egy évig ennyire emberhez méltatlanul élni. Bár tudta, hogy Boswell még mindig küzd barátaíért, a kegyelemnek még híre-hamva sem volt.

Sam annyira elcsüggedt, hogy elhatározta, visszamegy Sydneybe, ezért jelentkezett az Új-Dél-Wales alakulathoz, ami át akarja vállalni a katonáktól a rend fenntartását az új kolónián. Pálfordulásának az volt az oka, hogy rájött, Angliában egy magafajta férfi semmire nem számíthat, míg a gyarmaton, mint szabad ember, legalább garantáltan ingyenföldre juthat.

James továbbra is a memoárjain dolgozott. Szerinte Natnek és Bilinek még mindig fogalma sem volt, hogy mihez kezdjenek, ha kiszabadulnak, mindennap újabb ötlettel álltak elő. Mary nagyon félt, hogy az a nap talán sosem jön el, de a férfiak bizakodóak voltak, és kérték, hogy barátnőjük ne miattuk aggódjon, hanem folytassa tovább az életét, ők jól megvannak, rájuk ne legyen gondja.

Végül is Sam volt az, akinek sikerült meggyőznie Maryt, hogy ideje továbblépnie.

Kikísérte az asszonyt a kapuhoz, és közben a lelkére beszélt.

– Meg fogjuk kapni a kegyelmet – jelentette ki határozottan. – De neked azt nem szabad megvárnod, Mary. Ha kiszabadulunk, mi négyen is búcsút mondunk egymásnak. Most sem jószántunkból vagyunk együtt, hanem mert így alakult. Én vissza akarok menni a gyarmatra, James Írországot emlegeti. Bili Berkshire-be megy, Nat pedig haza, Essexbe. Együtt éltük át a lehető legnagyobb kalandot és a legnehezebb időket, de ha egyszer kikerülünk innen, mindez már csak emlék lesz, semmi több.

Mary pontosan értette, hogy Sam mire gondol: csak a balszerencse hozta össze őket, valójában semmi közös nem volt bennük. Sejtette, hogy a férfi a jövőben valószínűleg kerülni fogja a többieket, mert fél, hogy visszaesők lesznek. A lelke mélyén Mary is ettől tartott, bár nem mondta volna ki.

– Megmentetted az életemet Port Jacksonban, a rakparton – mondta Sam, és hangja elcsuklott az érzelemtől. – Remélem, egy nap majd elmesélhetem a gyerekeimnek. Most azonban kérlek, indulj, és ne gyere vissza! Már éppen eleget tettél értünk.

Mary két keze közé zárta a csontos arcot, és gyengéden szájon csókolta.

– Sok szerencsét, Sam! – mondta melegen, és eszébe jutott, hogy valaha úgy gondolt rá, mint biztonsági tartalékára. Most viszont már tudta, hogy erre egyáltalán nincs szüksége.

Szeptember vége felé egy hatalmas vihar véget vetett a gyönyörű időnek, kicsavarta a fákat a parkban, és az utcákon özönvízszerű eső hömpölygött. Miután a szél elcsendesült, továbbra is zuhogott, és Mary hirtelen személyesen is meggyőződhetett róla, miről beszélt Boswell a kiszabadulása napján.

Az utcák járhatatlanná váltak, az egyre növekvő sár emberi és állati hulladékkal keveredett, és mindenkit beborított, aki volt olyan bátor és kimerészkedett otthonából. A legszegényebb negyedekben járvány pusztított, és Boswell azt mesélte, hogy a tömegsírok már szinte teljesen megteltek. A levegőben gyilkos bűz terjengett, esténként ráadásul kénszagú köd ereszkedett a városra.

Mary gyakorlatilag a Little Titchfield utcai ház foglya lett, és arra gondolt, hogy ha nem indul el Cornwallba még a tél beköszönte előtt, a helyzet tavaszig egész biztosan nem javul. Szülei már idősek, ő pedig sosem bocsátaná meg magának, ha valami történne velük, mielőtt hazaérne. És Cornwall is csábította: olyan volt, mint egy szirén, ami esténként bűbájos dallamot dúdolt a fülébe, és arra buzdította, hogy térjen vissza oda, ahová tartozik.

Elképzelte, ahogy alkonyatkor a hajó orrában áll, és Fowey kikötője felé hajózik, körülötte lassan kihunynak a nappali fények, és az őszi nap, mint egy hatalmas tüzes golyóbis, lassan alábukik a tengerbe.

Látta, ahogy a falu lassan előbukkan a dombtetőn a kikötő felett. Először a szürke kőházakat pillantja meg, majd a macskaköves utcákat, ahol éppen gyerekek futnak, hogy még sötétedés előtt hazaérjenek.

A kikötőben a halászok készülődnek a tengerre. A fogadós meggyújtja a fáklyákat, és az öregek lassan vacsorázni indulnak, miközben megemelik kalapjukat az asszonyoknak, akik még az utcán járnak.

Mary szinte érezte a sülő hal illatát, hallotta a hullámok hangját, a sirályok rikoltozását és a szél süvité-sét a város felett. Azt akarta, hogy a tüdeje megteljen tiszta, sós levegővel, és újra a jól ismert hangok, szagok között lehessen. Vissza akart térni az egyszerű, falusi életbe, oda, ahová tartozik.

– Azt hiszem, ideje megvennem a jegyemet haza, Cornwallba – mondta Mary Boswellnek egy este, amikor barátja meglátogatta.

Boswell egy ideig egy szót sem szólt, csak fürkészve nézte Maryt.

– Igen, lehet – felelte végül. – De én nem akarom, hogy elmenjen.
– Miért? – kérdezte Mary, és arra gondolt, talán Boswell szerint ragyogóbb és szebb jövő várna rá Londonban.

– Mert hiányozni fog – felelte Boswell tömören, és Mary, legnagyobb meglepetésére, mintha könnyeket látott volna tekintetében.

Mary nem egészen értette a helyzetet. Nem tudta, hogy akkor most Boswell éppen szerelmet vallott-e neki, és fogalma sem volt, hogy erre mit is mondhatna, hogyan reagáljon.

– Ugyan már. Jól meglesz nélkülem. Legalább most lesz ideje meglátogatni azokat is, akiket miattam elhanyagolt – vetette oda könnyedén.

– Azért nem törődtem velük, mert magához képest mindannyian üres és felszínes emberek – felelte elcsukló hangon. – Új célt adott az életemnek, Mary, és maga miatt most sok mindent egészen máshogy látok.

– Köszönöm. Ez a leggyönyörűbb mondat, amit valaha hallottam – felelte Mary, és most már ő is elérzékenyült. – De ennél én sokkal többet köszönhetek magának. Visszaadta az életemet.

Boswell megrázta a fejét, és a semmibe meredt.

– Éveim nagy részét értéktelen dolgokra fecsértem – szólalt meg halkán. – De megtiszteltetésnek érzem, hogy a sors engem jelölt ki a maga segítségére. Mary, maga a legcsodálatosabb ember, akivel valaha találkoztam. Olyan bátran és olyan büszkén fogadott mindent, amit az élet magára mért. Soha senkit nem hibáztatott azért a sok rosszért, ami magával történt.

– De hát kit hibáztatnék? – felelte Mary meglepetten. – Senki nem tehet róla, csak én.

Boswell felnevetett.

– Jaj, Mary – tört ki belőle. – Látja, pontosan erről beszélek. Ez maga. Ha mindenki így gondolkodna, a világ sokkal kellemesebb hely lenne. Egész életemben olyan emberek vettek körül, akik balsorsukért mindig másokat okoltak, még véletlenül sem önmagukat. Én is hibáztattam mindent és mindenkit: apámat, anyámat, drága feleségemet, aki már nem lehet velünk, a könnyűvérű nőcskéket, az italt, az ételt, a pénzt, csak éppen önmagamat nem. Tudja, hányszor kívántam azt az utóbbi időben, hogy bárcsak fiatalabb lennék és újrakezdehetném, csak most magával az oldalamon?

Boswell gyengéden végigsimította Mary haját, majd kiválasztott egy tincset, lenyisszantotta Mrs. Wilkes ollójával, amit az asztalon heverő varrókosárból vett elő.

– Egy kis emlék – mondta, és begyűrte a zsebéből előhúzott apró tárcába.

– Én a maga emlékét mindig itt fogom őrizni – mondta Mary, és a szívére tette a kezét.

– Még csak annyit kérek, ne hagyja cserben a barátaimat. Különben kénytelen leszek magát hibáztatni!

– Nemsokára kiszabadulnak – mosolyodott el Boswell. – Henry Dundas mindent elkövet.

Október tizenkettedikén este Mary és Boswell Southwark kikötőjében sétáltak, ahol másnap reggel Mary felszáll az *Anne és Elizabeth* fedélzetére, és elindul Fowey felé.

Szeles, esős éjszaka volt, így egy közeli fogadóban kerestek menedéket. Korábban, amikor Boswell elhozta Maryt és a poggyászát Mrs. Wilkes tői, magával vitte tizenöt éves fiát, Jamest is, hogy bemutassa védencének.

Az ifjabb James Boswell apja szép sötét szemét és telt ajkát örökölte, ám magasabb volt, karcsú, elegáns, és arcán nem éktelenkedett borvirág. Mary előtt, érthető módon, félszegen viselkedett, ám már régóta szerette volna megismerni. Elmondta, hogy apjától tudja az egész történetet, és hogy nővéreivel együtt sok boldogságot kívánnak neki a jövőben.

James ezek után elbúcsúzott tőlük, és ahogy a lovak lassan poroszkálva haladtak a kihalt utcákon a Temze felé, Mary némán gubbasztott a kocsiban, miközben gondolatai és érzései vad táncot jártak. Lehet, hogy mégsem a legjobb döntést hozta, legalábbis most semmi kedve nem volt visszamenni Cornwallba, mert nem akarta drága barátját és megmentőjét magára hagyni. Útközben gyakran Boswellre pillantott, és az elválás gondolatát egyre elviselhetetlenebbnek érezte. Tudta, hogy az ügyvédnek problémái vannak az egészségével. Vértolulások arcából és nehézkes mozgásából Mary arra következtetett, hogy állapota hamarosan rosszabbodni fog.

Mary tudta, hogy Dollyval nemsokára találkozik majd, az is elképzelhető, hogy még Mrs. Wilkessel is, ám úgy érezte, Boswellt most látja utoljára az életben.

A fogadóban Mary kibújt a nehéz, sötétzöld gypjúköpenyből, amit Mrs. Wilkestől kapott. Majdnem annyi mindent köszönhetett ennek a kedves asszonynak, mint az ügyvédnek, tőle is rengeteget tanult. Most már senki nem nézné se fegyencnek, se utcalánynak. Mary minden egyes darabja a köpenytől a főkötőn át a meleg gypjúruháig és a strapabíró cipőig a jóságos gardedám ízléséről tanúskodott. Öltözéke nemcsak praktikus volt, hanem csinos is. Magasan záródó ruhája gallérját csipke díszítette, ahogy alsószoknyáját is, mindehhez divatos piros harisnyát viselt. Utazóládája rejtette stafírungra többi részét, és nehezen azonosította a tükörből visszanező elegáns nőt az egykori toprongyos fegyencsel.

Boswell-lel a kandalló mellett ültek, rumot ittak, és valami nagy-nagy békesség költözött kettőjük közé. Mary azon gondolkozott, hogyan mondhatná el Boswellnek, hogy mennyire szereti, az ügyvéd pedig, aki önmagához képest keveset beszélt, kezét Mary kezén tartotta, mintha az utolsó pillanatig el sem akarná engedni.

A hely Maryt Fowey és Plymouth fogadóira emlékeztette: a kő csúszott a vizes csizmáktól, a levegőt dohányfüst és átázott ruhák orrfacsaró szaga ülte meg, ám a hangulat mégis barátságos volt. Főleg matrózok látogatták a kocsmát, anekdotáztak kicsit egymás közt, elverték véres verejtékkel megkeresett pénzüket, és hazavitték azt a nőt, aki erre kapható volt. Mary úgy érezte, ennél megfelelőbb helyen nem is tölthetnék utolsó közös óráikat. Másnap mindketten visszatérnek abba a világba, ahová tartoznak. Boswell ismét elegáns éttermekben vacsorázik, híres barátaival kávézik, vagy nekilát egy újabb könyvnek, az ő hajója pedig Cornwall viharos tengerén hanykolódik tovább.

– Évi tíz font járadékot helyeztem letétbe a maga számára John Baron tiszteletesnél Lostwithielben – mondta Boswell hirtelen. Tárcájából elővett egy ötfontos bankjegyet, és Mary kezébe nyomta. – Ez az első félévi összeg, áprilisban pedig keresse fel a tiszteletest a második részletért, és szépen írja majd alá a nevét, ahogy tanítottam.

– Ugyan már, Bozzie! – kiáltott fel Mary kétségbeesetten. – De miért? Semmi szükség rá, tudom, hogy maga nem gazdag!

Bár egy közönséges munkásemberhez képest Boswell valóban tehetősnek számított, Mary rájött, hogy az ügyvéd egész életében az anyagi összeomlás szélén lavírozott, és gyakran csak a szerencse vagy a barátai mentették meg a katasztrófától.

– Fogja fel biztonsági tartaléknak – mondta Boswell. Azt nem tette hozzá, hogy arra az esetre, ha mégsem úgy alakulnának a dolgok Foweyban, ahogy elképzei, Mary azonban így is értette.

Mary megköszönte, ám a gombóctól a torkában semmi mást nem tudott mondani. A pénzt az erszényébe tette, amit Mrs. Wilkes hímzett neki búcsúajándékkul, és elővett egy kis, piros szalaggal átkötött csomagot.

– Csak egy apróság, hogy ne felejtsem el – mondta szelíden, és Boswell kezébe nyomta az ajándékot. –Értéktelen semmiség, de Port Jacksonban ez volt az egyetlen vigaszunk.

Boswell csodálkozva nézett Maryre, akinek mintha könnyecseppek csillogtak volna a szemében, majd óvatosan kinyitotta a dobozt, de nem volt benne más, mint néhány

elszáradt falevél.

– Úgy hívtuk, „édes tea” – magyarázta Mary. –Ezeket a szökés előtti utolsó napon szedtem. Azóta őrizgetem, megjárták velem Kupangot, Batáviát és a Newgate-et. Ha megtehetném, aranyórát vennék magának és belevésetném a nevét, de nekem ez a semmi kis csomag mégis sokkal értékesebb. Vessen rá néha egy-egy pillantást, és gondoljon rám!

Boswell visszacsomagolta a dobozt, és a zsebébe süllyesztette. – Nagyon fogok rá vigyázni – mondta elcsukló hangon. – De egyébként sem felejttem el, Mary! Mindig különleges helye lesz a szívemben.

Boswell ajkához emelte Mary kezét, sötét, ragyogó szeme az asszony arcát pásztázta, mintha a legapróbb ráncát is az elméjébe akarná vésni.

– Annyi nőnek vallottam szerelmet a múltban, úgyhogy most nem fogok, drágám, nehogy meggyalázzam azt, amit maga iránt érzek – mondta. – De a barátság, az igazi, legtisztább formájában a szerelemből fakad. Csak éppen sosem ér véget, fénye sosem fakul, és még a halál sem győzheti le.

Hirtelen hangos üdvívalgás szakította félbe a meghitt percet: két ember lépett a kocsnába, a matrózok őket üdvözölték. Egyikük alacsony, izgága férfi volt, körülbelül negyvenöt éves, a másik magas, világos hajú, és mintegy tíz évvel fiatalabb.

– Az idősebbik az *Anne és Elizabeth* kapitánya, úgy hívják, Job Moyes – mondta Boswell. – Tőle vettem a jegyét. A másik pedig az első tiszt. Meghívom őket egy pohár puncsra. Nem szomorkodhatunk itt egész este.

Job Moyes és első tisztje, John Trelawney barátságosan üdvözölte Boswellt és Maryt, és egyértelmű volt, hogy mindent tudnak róla.

– Nagy örömünkre szolgál, hogy velünk utazik, Miss Broad – mondta Job, és kék szeme gunyorosan csillogott. – Sőt, ha viharba kerülünk, egyenesen számítunk a segítségére.

John Trelawney leplezetlen csodálattal bámulta Maryt.

– Sokkal törekenyebb és csinosabb, mint gondoltam – jelentette ki. – Remélem, hazáig mindent elmesél a kalandjairól.

Mary elpirult a bóktól. Az első tiszt igen vonzó férfi volt, borostyánszín szemekkel, széles arccsonttal, vakító fehér fogsorral és sűrű szőke hajjal, amit a nyakszirtjénél copfban fogott össze. Hangja is kellemes volt, mély és öblös, épp csak annyi cornwalli akcentussal beszélt, hogy Marynek eszébe jusson róla az otthona.

Kihozták a puncsot az asztalukhoz, és Boswell tósztot mondott Mary jövőjére. Amíg az ügyvéd és Moyes a rakományról beszélgettek, John pillantásaitól az asszonynak szaporábban vert a szíve.

Mary úgy gondolta, hogy ő már soha többé nem lesz szerelmes, és nevetségesnek találta, hogy pont utolsó londoni estéjén habarodjon bele valakibe.

– Cornwall melyik részéről származik? – kérdezte.

– Falmouthból – felelte John, és elmosolyodott, kivillantva gyönyörű fogait. – De már nincsenek ott rokonaim. Szüleim pár éve meghaltak, a bátyám elment Amerikába.

– És hol érzi magát otthon? – kérdezte Mary.

– Az *Ann és Elizabethen* – nevetett a férfi. – De ha majd egyszer valahol letelepszem, azt hiszem, Foweyt fogom választani.

– Tehát akkor még nincs menyasszonya? – érdeklődött Mary mintegy mellékesen.

John megrázta a fejét.

– Még soha nem találkoztam olyan nővel, aki hajlandó lett volna elfogadni, hogy csak második lehet a tenger mögött.

Marynek úgy rémlett, mintha ezt már hallotta volna valahol, így érdeklődve nézett a férfira.

– Nagybátyjától, Peter Broadtól loptam a mondatot, nála kezdtem a mesterséget még

siheder koromban. Jó ember volt, és mindent tőle tanultam, amit csak tudok.

Mary levegőért kapkodott meglepetésében. – A nagybátyámnál inaskodott?

John bólintott. – És az apjánál. Ő is nagyon jó ember, és büszke vagyok, hogy én vihetem magát haza.

– Miről van szó? – érdeklődött Boswell, aki elcsípte az utolsó néhány szót.

– Éppen azt mesélem Marynek, hogy ismerem az édesapját, és hogy a nagybátyjánál inaskodtam – válaszolta John. – De hát ezt úgys tudja.

– Bozzie! – méltatlankodott Mary. – Hát ezért ragaszkodott úgy ehhez a hajóhoz!

Öreg barátja elmosolyodott, mint egy csintalan gyerek.

– Nem bízhattam akárkire ezt az értékes rakományt. Jobb előtt több kapitánnyal is beszéltem, de olyat akartam választani, akivel biztos, hogy jól érzi magát.

Újra teletöltötték poharaikat, és Boswell a múlt nyári cornwalli kalandjával szórakoztatta őket.

Mary hátradőlt és figyelt. Szívesen hallgatta Boswell anekdotáit. Az ügyvéd remek előadó volt, olyan szellemesen és életszerűen festette le a helyeket és az embereket, hogy előbb-utóbb a hallgató is részese lett a történetnek. Bozzie hiányozni fog nagyon, ám az utazással kapcsolatos minden rossz érzése elmúlt. Ő Cornwallba tartozik.

Este tíz lehetett, amikor végül elindultak a fogadóból, és egyenesen a hajóhoz sétáltak. John vitte Mary útiládáját, és Moyesszel kissé megelőzték Boswelléket, akik egymásba karolva követték őket.

– Kérem, menjen! – mondta Mary, ahogy megérkeztek az *Anne és Elizabeth*hez. – Ne jöjjön fel a fedélzetre! A fia már biztosan várja, induljon! Megígérte neki.

Már nem fújt a szél, és az eső is elállt. Kivételesen köd sem szitált, a hold és a csillagok ragyogtak a tiszta égbolton. A víz szelíden verdeste a hajó oldalát, és Marynek eszébe jutott egy másik, szomorú utazás, amire már régóta nem gondolt.

– Nem lesz semmi baja? – kérdezte Boswell, és szokásos magabiztossága most cserbenhagyta.

– Dehogyan lesz! – mondta Mary, és megpuszilta Boswell arcát. – Tudja jól, hogy engem már nem érhet meglepetés a tengeren.

Boswell két karjánál fogva megragadta a nőt, arca a fáklyák fényénél jóval fiatalabbnak tűnt, mint egyébként.

– Ha bármikor szüksége lesz rám, üzenjen, és azonnal jövök – mondta.

Mary bólintott.

– Vigyázzon magára, Bozzie! – mondta. – Köszönjön el a nevemben Jameséktől. Mondja meg nekik, mennyire sajnálom, hogy nem ünnepelhetjük együtt a szabadulásukat.

Mary krákogást hallott a háttérben, és tudta, indulnia kell.

– Ég áldja, drága barátom! – mondta, és újra megpuszilta Boswellt, ezúttal a száján. – Sosem fogom elfelejteni. Magának köszönhetem az életemet.

Majd szapora léptekkel elindult a rámpán, és attól tartott, mindjárt elsírja magát. Ahogy felért a fedélzetre, még egyszer visszafordult, és egy utolsót integetett. A férfi a partról követte tekintetével, kabátján az ezüstgombok és arany óralánca csillogtak a fáklyafényben. Boswell megemelte háromszögletű kalapját, és mélyen meghajtotta magát, majd sarkon fordult és elindult az éjszakába.

– Sajnálja itt hagyni Londont? – szólalt meg John Mary mellett.

Mary ránézett, és elmosolyodott. Úgy érezte, a kérdés inkább a Boswellhez hasonló híres emberekre vonatkozik, nem is annyira a városra.

– Nem, nem hiszem – felelte őszintén. – Örülök, hogy láttam, de jobban szeretem az egyszerű életet és az olyan embereket, akik között teljesen magam lehetek.

Maryt hirtelen különös érzés kerítette hatalmába, mintha mindezt egyszer már átélte volna valahol. Zavartan körülnézett, de a sötétben nem látott semmit, csak a réz csillogását

és a fehér köteleket.

– Mi a baj? – kérdezte John. – Nehogy azt mondja, hogy egy magafajta született matróz megijed attól, ha imbolyog a talaj lába alatt.

– Dehogyan! – felelte Mary, és felnevetett, mert John árnyalatnyi cornwalli akcentusáról eszébe jutott, mivel tévesztette össze az iménti jelenetet. Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény rongyos, láncra vert lány a *Dunkirk* nevű fegyenchajón, aki beleszeretett egy fiatal, jóképű tisztbe.

– Hadd mutassam meg a kabinját – mondta John.

– Meg fog fájni.

Mary hirtelen szabadnak érezte magát, sokkal szabadabbnak, mint amióta kiengedték a Newgate-ből. Most egy kabinba ment, és nem a hajófenékbe. Holnap hajnalban vitorlát bontanak, és ő Moyesszel, Johnnal és a többi matrózzal eszik. Ha akar, kanalat használ, és senki nem szól majd rá. Azután rumot isznak, történeteket mesélnek messzi tengerekről, és vele is ugyanúgy bánnak, mint bárkivel.

Mary hangosan nevetett, ahogy kabinjába indult a meredek lépcsőn.

John alul várta ládájával a kezében, és ő is nevetett.

– Örül, hogy itt lehet? – kérdezte, és aranyszín szeme élénken csillogott. – Mert én nagyon. De azt gondoltuk, hogy már egy életre kihajókázta magát.

– Képzelve, én meg ugyanezt gondoltam magáról! – vágta rá Mary, és hangjában még mindig ott bujkált a nevetés. – Azt hiszem, máris hazaérkeztem.

Utóirat

„Megvallom, sosem tudtam ezekre az emberekre irgalom és tisztelet nélkül tekinteni. Megvívta minden nehézséggel, legyőzte minden akadályt, ám a szabadságukért folytatott tragikus küzdelemben alulmaradtak.

Az asszonyt ugyanaz a hajó szállította haza, amelyen magam is utaztam, és sorsát mindvégig méltósággal viselte. Lenyűgözve hajtok fejet a körülmények különös kombinációja előtt, amelyek újra összehoztak bennünket, ellentmondva a józan ész szavának, és kicselezve az emberi spekulációt.”

Részlet Watkin Trench naplójából, 1792

Néhány befejező gondolat

Nehezen vettem búcsút Marytól az *Anne és Elizabeth* fedélzetén. Addigra már annyira megszerettem, hogy a legszívesebben azonnal hozzáfogtam volna a következő könyvhöz, amelyben Mary útban hazafelé beleszeret John Trelawneyba, könnyek közt viszontlátja szüleit Foweyban, gyönyörű és romantikus esküvő keretében férjhez megy, végül szép és egészséges gyerekeknek ad életet.

Azonban Mary Broad története valóság, és nem fikció. Igaz, jellemének bizonyos vonásai, barátai és megpróbáltatásainak nagy része az én képzeletem szülötte. Azonban ami az eseményeket és a főszereplőket illeti, igyekeztem ragaszkodni a történelmi tényekhez, és úgy éreztem, nem lenne helyes, ha olyan dolgokkal egészíteném ki, amelyekre nincs bizonyíték.

Sajnos nem tudjuk, mi történt Maryvel, miután hazatért Foweyba. Csak annyit, hogy átvette életjáradékát John Baron tiszteletétől, aki a nevében írt James Boswellnek, és megköszönte kedvességét, valamint azt is megemlítette, hogy a lány példásan viselkedik. Ám házassági és egyéb okiratok nincsenek, így azt sem tudjuk, hogy Mary egyáltalán Foweyban maradt-e.

Meggyőződésem, hogy egy ilyen bátor és intelligens asszony soha nem költözött volna olyan helyre, ahol pletykák keringenek róla. Ha hihetünk James Boswell beszámolójának az örökséget illetően, és ugyan miért ne hihetnénk, szerintem Mary valószínűleg elköltözött a faluból, az is lehet, hogy valahova a tengerentúlra.

Abban is biztos vagyok, hogy egy ilyen asszony, akit környezetében minden férfi csodált és szeretett, valószínűleg újra férjhez ment. Őszintén remélem, hogy talált magának egy derék embert, és születtek még gyerekei.

James Martin, Sam Broome (avagy a Mészáros, ahogy kortársai ismerték), Bili Allén és Nat Lilly végül novemberben, nem sokkal Mary távozása után kapott kegyelmet. Útjuk a Newgate-ből egyenesen James Boswellhez vezetett, és köszönetet mondtak segítségéért.

Sam valóban csatlakozott az Új-Dél-Wales alakulathoz, és visszatért Ausztráliába. A többi három férfiről viszont nincsenek információink. Én azonban hajlamos vagyok azt gondolni, hogy James Martin, miután elég pénzt keresett memoárjaival, valóban visszatért Írországba, ahol lovakat tenyésztett, vagy az is lehet, hogy meg sem állt egészen Amerikáig.

Ami James Boswellt illeti, ő sajnos 1795. május 17-én meghalt. Családja törölte Mary járadékát, és bár naplójában feljegyezte, hogy írt egy rövid kis elbeszélést „a Botany-öbölbeli lányról”, ezt azonban soha senki nem találta meg. Ám biztos vagyok abban, hogy James elégedetten pihenhet sírjában, hiszen a *Samuel Johnson életét* az irodalomtörténet valóban minden idők legjobb életrajzaként tartja számon.

Watkin Tenchből a valóságban is hős lett. Franciaországban fogságba esett, állítólag megszökött a hadifogolytáborból, és végül tábornoki rangig vitte. Mosolyogva olvastam, hogy egy bizonyos Anna Maria Sargentet vett feleségül. Az én leánykori nevem is Sargent, édesapám pedig a flottánál szolgált. Watkin-nek és Annának nem születtek gyerekei, de örökbe fogadták sógornője négy fiát, amikor az apa meghalt Nyugat-Indiában.

Watkin Tench naplója fennmaradt az utókornak, ahogy sok más, az első flottában szolgáló tiszté is, és egyértelműen kiderül belőle, hogy intelligens, együtt érző és igazságos ember volt.

Mary soha nem mondta meg, hogy ki volt Charlotte apja, Spencer Graham hadnagyot én találtam ki. Egyesek valóban Tenchet tették felelőssé, én azonban kételkedem ebben,

hiszen akkor biztos, hogy megemlítette volna a fájdalmat, amit a kislány halálakor érzett.

Azt gondolom, hogy az első flottával érkezett sok jó szándékú ember, beleértve a foglyokat, tiszteket, haditengerészeket, ma biztos nagyon büszkék lennének arra, milyen csodálatos ország vált Ausztráliából.

Ki tudja, talán álnéven maga Mary is visszajutott oda, és leszármazottai, akik éppolyan leleményesek és bátrak, mint ő volt, a mai napig ott élnek.

Vége